CARTEA CĂRȚILOR & CARTEA VIEȚII

Petre CICHIRDAN

RAIUL ESTE AICI PE PĂMÂNT

•

Editura INTOL PRESS
Râmnicu Vâlcea

ISAIA: - „El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; aşa încât din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug, şi din suliţele lor cosoare; niciun popor nu va mai scoate sabia împo-triva altuia şi nu vor mai învăţa războiul." (« Isaia », 2, pag. 407)

TOSCHRIS: - Munca, producţia trebuie apărate cu arma în mână nu cu...politica. Muncitorii care au arme sunt un pericol. Marx a ştiut asta şi de aceea a spus: proletari din toată lumea, uniţi-vă! Şi schimbaţi lumea! Dar din secolul I mileniul trei, muncitorimea a fost desfiinţată complet, ea, chiar şi cu mâinile goale fiind un real pericol pentru o democraţie precară!... darămite pentru o clasă de mijloc care chiar nu ştie ce este munca. Roboţii înlocuiesc muncitorii! Şi, până la uniformizare totală, în ţările din estul Europei a fost adusă civilizaţia oceanului. Şi acum e acum, tu Neemia eşti un prim comandant la o armată populară de muncitori! Cu fiii lui Istrael nu-i de glumit. Muncitorii sunt oameni din popor - în general - şi, deci, cu oamenii din popor nu e de glumit; lucru pe care l-am constatat la mai toate revoluţiile mari ale lumii. În general în viitoarele societăţi socialiste cu regim comunist, şi cu armată populară, secera şi ciocanul sunt ţinute în mână şi arma este pe umăr. Armata de apărare, populară sau nepopulară este absolut necesară oricărui timp, chiar şi atunci când pe pământ va fi o singură familie de oameni. Să nu uităm natura, care, uneori, poate fi o forţă de agresiune. (Neemia, 2, pag. 316)

9 786068 701295

ISBN 978-606-8701-29-5

CARTEA CĂRȚILOR & CARTEA VIEȚII

RAIUL ESTE AICI PE PĂMÂNT

Tehnoredactare: Simona Maria KIS
Coperţi: Leontina CICHIRDAN
Corectură: Rodica MATEI

CIP nr. 27633/07.12.2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CICHIRDAN, PETRE
Cartea cărţilor & cartea vieţii : raiul este aici pe pământ : (roman) / Petre Cichirdan. - Râmnicu Vâlcea : Intol Press, 2021
2 vol.
ISBN 978-606-8701-25-7
Partea 1. - 2021. - ISBN 978-606-8701-29-5
821.135.1

Apărut în PDF la Editura Intol Press în revista on line „Cultura Ars Mundi", decembrie 2021 și tipărit la KITCOM, Verguleasa, Poganu, Olt, noiembrie, 2021, în 50 exemplare, Ediția 1.

Copyright © 2021 Editura Intol Press din cadrul SC Intol SRL
str. Calea lui Traian 169, bl.5, sc.E, ap.3, tel(fax) 0250 736615, tel: 0350 401 254, 0746.029.824 Reg.Comerţului J38/442/93
E-mail: cichirdan@yahoo.com

Petre CICHIRDAN

CARTEA CĂRȚILOR & CARTEA VIEȚII
RAIUL ESTE AICI PE PĂMÂNT

(Roman în versete)

PARTEA ÎNTÂI

Editura INTOL-PRESS
Râmnicu Vâlcea, 2021

CARTEA CĂRŢILOR & CARTEA VIEŢII
RAIUL ESTE AICI PE PĂMÂNT

CUVINTELE AUTORULUI

Noi trăim după reguli, pentru că avem minte şi mâini ca să creăm, ştiind că nimic nu ne vine de la sine. Omul se naşte cu duhul cel bun, trăieşte şi este la fel cu cel care a fost creat primul, însă spiritul se aciuiază în el odată cu învăţarea regulilor vieţii pe acest pământ. Din moment ce suntem vii, şi duhul, şi spiritul, amândouă, sunt vii şi trăiesc cât trăim noi.

...

Faptul biblic se află înaintea oricărei experienţe şi fapte istorice. Realitatea biblică se autoprezintă ca sens cosmogonic înaintea oricărui sistem filosofic, înaintea oricărei ştiinţe. Faptele mileniului doi şi mileniului trei îşi au sorgintea în Biblie. Marii creatori Avraam, Iacov, Moise, David, Ezechia, Isaia, Ieremia, Daniel, Zaharia au creat genericul acestei lumi materializând şi idealizând în acelaşi timp însăşi fiinţa Domnului, faptele sale, realizând adevărata epopee a omului în această viaţă. Un adevărat roman…

...

O încrucișare de versete, uneori dialog, între citatul biblic și omul mileniului III reprezentat de personajul nostru central din opera sculpturală, Toschris; sfera, chintesența, Prometeu, care nu este altcineva decât Fiul Omului reîncarnat între timpul postbelic al sec. XX și anul 2000, viețuitor în acest început de mileniu trei.

...

„Făt Frumos din Lacrimă este Luceafărul ce nu s-a mai întors la Cer, care a rămas pe Pământ, și așa Raiul din Nou s-a

făcut.” (Ghelasie Gheorghe şi Valerian, „Acatistul Poetului neamului Românesc Mihail Eminescu”)

...

Raiul este aici pe pământ/ Și el este rotund/ Și are înălțimi colosale și adâncimi abisale/ Și este în același timp arid și fertil/ Este și bun este și rău/ Este și frig este și cald/ Este lumină și întuneric/ Este și ură este și iubire/ Este un tot, mai mult chiar/ Toate adunate în chipul tău și al meu/ Este o oglindă curată în această împărăție/ În care trăim împreună și la bine, și la rău.

...

Autorul principal al acestei cărți este chiar Biblia, Vechiul și Noul Testament, această minunată Carte a Cărților, care a surprins realitatea dinaintea ei, dar și pe cea de după… Autorul este un rob al acestor versete, pe care le socotește adevărate prime poeme ale lumii, ale luminii, ale vieții.

...

Interpretăm blestemul biblic care cade asupra urmașilor până la a IV-a generație prin faptul că păcatele noastre, ale părinților, ori sunt sancționate imediat, când deranjează comunitatea vizibil și faptic, sau nu sunt sancționate și rămân în ascuns ca tare asupra urmașilor cărora li se transmite gena cu ce este bine și ce este rău... Cititorii, slujbașii bisericii, trebuie să ne ierte că am îndrăznit să reproducem în cadrul acestui recital de versete, citatul biblic, dar ar fi fost mai mult decât anormal, Biblia aparținând universalității, ca aceștia să nu revadă expresia divină întocmai și care persistă de peste două mii de ani. Citatul biblic se regăsește în Biblia tradusă și scrisă în 1932 de D. Cornilescu.

PARTEA ÎNTÂI

VECHIUL TESTAMENT

« GENEZA »

1
DUHUL ŞI SPIRITUL, NATURA, FĂPTUIESC

MOISE: - „La început Dumnezeu a creat cerurile şi pământul”

TOSCHRIS: - Nu există nici o îndoială: Duhul, Spiritul, Energia naturală făptuiesc! Cel care făptuieşte are mâini - uragane - care pot stăpâni haosul şi pot să facă ordine. Umanitatea, deşi există de când a fost creat (de ce nu, inventat) cuvântul - după ce a fost creat omul, constă în fapte şi nu în cuvinte; fapta, presupunând mâna, instinctul, care a precedat judecata, gândul.

MOISE: - „Pământul era fără formă şi gol, şi întuneric era peste faţa adâncului şi Duhul lui Dumnezeu se mişca peste întinderea apelor.”

TOSCHRIS: - Duhul născut din apă şi foc, sânge şi creier, se mişcă şi este prezent acolo unde există energie, deasupra apelor, sub ape, căutând focul; şi, găsind scânteia care creşte şi străpunge apa, se produce fierberea, care în epoca modernă va fi prima mare forţă care va revoluţiona omenirea: aburul!... Funcţia cuvântului primordial, la Ioan, prin care se face totul, decade în final fiindcă prin el se descrie Apocalipsa; care, durând peste două mii de ani de la cel care a rostit-o, sau peste două mii şapte sute de ani de la proorocul Isaia, îşi subliniază subiectivismul şi, mai rău, întăreşte existenţa abstractului şi a simbolului. Cuvântul, pe lângă că nu e fapt, semn, devine, însă, însemn. El interpretează realitatea şi devine paradoxal, poate să

fiinţeze în două stări: adevărat sau fals, sau 0 și 1 în noua matematică care a creat cibernetica și performat informatica. Domnul este duh, energie care catalizează între cele două stări aerul, apa și focul; viaţa! altfel spus, materia şi mişcarea de la sine sub toate formele ei. Cu cât acest duh este mai puternic - magnetic, cu atât viaţa se manifestă mai puternic. Câmp magnetic între doi poli. Viaţa se traduce, conform lui Arthur Schopenhauer, prin voinţa de a trăi și aceasta nu are limite. Spunem că moartea este un fapt pozitiv, ca şi naşterea, o obiectivă pereche. În toate fazele ei, viaţa nu poate exista fără apă. Molecula de apă se rupe și rezultă viața. De aceea duhul divinității se mişcă peste ape...și, se simte bine în inima plină cu sânge. Lichidul este singura stare a materiei, care se mişcă după cum se află pe scara gravitaţională: dinspre sus înspre jos. Creaţia, nu trebuie judecată sub aspectul semantic al cuvintelor. În această fază, primordială, Cuvântul (în sensul lui Ioan) nu a fost inventat pentru că, pur și simplu, omul încă nu se născuse, nu a fost creat. Dacă omul este cea mai înaltă creaţie a lui Dumnezeu, acest fapt este aşa datorită mâinilor şi mai apoi cuvintelor pe care le poate rosti!...între oameni, începând comunicarea. Mâna ascultă de creier mai bine decât gura, iar fapta mâinilor nu se compară cu produsele abstracte sau simbolice ale gurii.

MOISE: - „Şi Dumnezeu a zis: - Să fie lumină! Şi a fost lumină”

TOSCHRIS: - Atunci duhul a făcut ochi şi a văzut că aburul şi focul de sub ape alungă întunericul de deasupra lor, creând gene de lumină. „A zis” putând fi şi „a gândit”! Scopul meu e să arăt că fapta a fost înaintea cuvântului și că acesta, cuvântul, este un produs al faptei! că experiența precede gândirea, ideea! Oricum, către cine „a zis” Domnul: „să fie lumină” și acesta/aceasta să fi auzit?

MOISE: - „Dumnezeu a văzut că lumina era bună; şi Dumnezeu a despărţit lumina de întuneric”

TOSCHRIS: - Aprioric, omul neapărând, Domnul este un prim analist; iată umanul, gândirea creatoare, dă semnele prime ale ciberneticii: a văzut că este bună (a analizat) şi a despărţit-o (iată, fapta!) de întuneric, succesiune obiectivă, reală... Iată, 0 și 1, fals și adevărat, zero nu există, iar unu est un obiect material...Dar, mai ales la sfârșitul nebuloasei, Domnul a descoperit linia ca rezultat al separării dintre lumină și întuneric. Cred că ne înțelegem. Deja, Domnul este ca omul, cel pe care îl va crea.

MOISE: - Să nu insinuezi că Domnul este creația lui Adam...

TOSCHRIS: De ce nu? Ne împăcăm: Adam este al doilea, real, primul fiind omul virtual.

MOISE: - Nu, nu, eu merg pe calea mea: „Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua întâi”

TOSCHRIS: - Iată operaţiunea de atribuire și ataşare a simbolurilor, lucruri cibernetice. Creaţia dumnezeiască demonstrează prin sine - fapte - caracterul uman al divinităţii! Domnul alesul omului - fenomen virtual. Iată primul nume: Domnul, El, Eli, Domnul omului, creatorul Universului cu oameni... Modelul creaţiei este chiar modelul Naturalului. Apoi modelul necesității și al voinței pentru existență. Omul se naște și primește duh, după care, prin creier, cel care înmagazinează faptele și simbolurile, cuvintele se dezvoltă şi primesc însuşirile umane: vorbă, mers, echilibru; toate acestea fiind educaţionale, în continuă mişcare, formare... prin imitare, învățare. Și, omul, nu face acest lucru decât atunci când are ochi... Imaginea ca și linia, din nou, prima! Rezultă între calități semnul (fapta) - văzul, mirosul - auzul, și vorbirea!…ultima. Are dreptate Ioan: cuvântul, primul şi ultimul...în logica sa. După lumină şi întuneric, două stări, există şi stări de trecere, aprinderea și stingerea, faza dintre ele - spune matematica; seara şi ziua în zori,

de exemplu. Iată, prima zi! Facerea și Apocalipsa...patru mii de ani s-au transformat într-o clipă!

MOISE: - „Şi Dumnezeu a zis: - Să fie o întindere între ape şi ea să despartă apele de ape.”

TOSCHRIS: - Lumină fiind, seară şi dimineaţă, ape existând, rezultă vaporizarea: jos apă, în cer tăria norilor, tot apă: despărţirea apelor! Între pământ și ceruri se află atmosfera. Inspirația și respirația.

MOISE: - „Şi Dumnezeu a făcut întinderea şi a despărţit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă: ziua a doua”

TOSCHRIS: - Nici chiar așa: o zi, a doua zi, după o zi și-o noapte....Probabil între prima zi și ziua a doua au trecut o sută, o mie de ani. Probabil că până să greșească Adam cu știința și cunoștința, conștiința aratului, lucrurile făcute nu se transformau şi ele păreau veșnice, timpul curgând înapoi! Așa a apărut Cerul, primul cu nori, finalizându-se ziua a doua! când a creat mediul de viaţă, pământul - cerul cu nori - atmosfera cu apă resursa colosală de oxigen.

MOISE: - „Şi Dumnezeu a zis: - Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului şi să se arate uscatul!”

TOSCHRIS: - Repet, putea fi şi „a gândit” în locul lui „a zis” căci nu avea cine să audă. Au apărut vulcanii şi cutremurele. Natura și semnele au fost primele! Până la Ioan mai este cale lungă...

MOISE: - „Şi Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări.”

TOSCHRIS: - Iată de când dăinuie simbolul....

MOISE: - Dumnezeu a zis: „Pământul să producă vegetaţie, plante cu sămânţă, pomi roditori care să facă rod după specia lor şi care să aibă în ei sămânţa lor pe pământ”. A fost a treia zi.

TOSCHRIS: - Domnul a văzut planetele, și stelele, și în ele a citit ordinea lucrurilor, trecutul, a prevăzut viitorul. În raport cu pământul, în sistem absolut, toate stau pe loc și deci se poate trasa o hartă cu tot ce te interesează: astăzi, mâine și ieri! Domnul unul, al omului, prin om a fost primul mare astronom.

MOISE: - „...și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.”

TOSCHRIS: - Noaptea, când pământul este cufundat în beznă se citesc cerurile. Dar atunci, în ziua a patra a Creației, lipsea timpul; Domnul era chiar energia, focul și apa, și nu le dădea la nimeni. Lipsea mintea și mâna omului. Și atunci împreună cu mama Natură a creat viaţa cerească dimpreună cu viaţa pământească; gând și faptă, planetele, soarele şi luna... Ziua energia vine de la soare şi noaptea vine de la pământ. Viaţa, cea mare și nemăsurată, este o succesiune de vieți şi morți, formă de transformare la scară mare; şi la scară mică de trezire şi somn; de permanentă transformare moleculară și celulară. Noaptea, energia pământului vine din interiorul pământului şi este consumată de vieţuitoarele care dorm împreună cu omul şi care în proporţie colosală se întind la orizontală, captând-o! Pământul în umbra sa totală are energie invers ca aceea de la soare, aşa fiind posibilă fisiunea nucleară! din interior (ardere continuă, cuptor). Poezie unică! Viață... Întunericul trăieşte în pământ și la suprafaţă, trăiește în noapte şi somn. El este valabil îndeosebi noaptea când omul, în somn, primeşte energia atât de necesară şi puternică a pământului. De aceea omul bolnav are nevoie de somn. Somnul este provocat de gravitaţie, şi, la orizontală, el uşurează activitatea inimii şi corecta alimentare cu sânge a creierului. Somnul este mai important decât lumina la copilul în creştere şi care are nevoie de somn, dormind mai mult decât este treaz; şi importanţa lui scade pe măsura creșterii fizice, când raportul întuneric/ lumină devine subunitar...lumina, prin ochi, alimentând creierul. Pământul și naturalul, înaintea omului, este marea minune a

Domnului...Toate sunt minunate pe lumea aceasta, atomul şi molecula, dar mai ales omul cu chipul şi asemănarea Domnului! De aici umanitatea acestor scrieri, ale tale Moise sau ale ucenicilor lui Ioan, și unicitatea lor. Om cu chip asemănător Domnului, cel ce există fără asemănare, fără semn şi însemn, şi care reprezintă coeziunea şi atracţia universală... Este normal ca omul, ca toate animalele, să creadă şi să se închine acestui Domn. Se poate trăi fără această închipuire? Fără această icoană? Fără acest iconic (cum ar spune Sorin Dumitrescu), om cu chipul Domnului? și fără această viaţă creată prin procedura lui Adam și Eva? Câtă esenţă - pasăre măiastră - între a fi şi a nu fi, şi între moarte și viață; și care îl elimină pe niciodată - total fără viață!...în fața morții fiind suficient a te căi pentru a fi mântuit, cum și tu te-ai căit atunci când ți-a sosit sorocul. Da, regretul în lume veghează!...

MOISE: - „Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători: luminătorul cel mai mare, ca să stăpânească ziua, şi luminătorul cel mai mic, ca să stăpânească noaptea; a făcut şi stelele. A fost ziua a patra.”

TOSCHRIS: - Ziua şi noaptea, seara şi dimineaţa, mirabilă și naturală alternanţă, precum cea a prezenței soarelui și lunii, şi care materializează timpul, dar, care, ca în cazul celor doi aştri nu se supune legii conservării şi transformării, nici lui Lavoisier care nu vede decât micromateria şi care este pur lumesc ...Iată, Lavoisier nu a văzut că micromateria, microbii, viruşii micro-universului vor devenii balaurii macro-universului!

MOISE: - „Şi Dumnezeu a zis: - Să mişune apele de vieţuitoare și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului.”

TOSCHRIS: - Dumnezeu a gândit, nu a zis, fiindcă cuvântul nu poate fi faptă. Și până la Ioan care m-a botezat, toată lumea aduce laudă mâinilor Tale, Domnul meu, laudă acțiunii!

MOISE: - „Şi Dumnezeu a creat animalele cele mari şi toate vieţuitoarele care se mişcă şi de care mişună apele.”

TOSCHRIS: - Viaţa mişcătoarelor s-a născut în apă fiindcă acolo nu le trebuiau picioare și din apă s-au ridicat păsările... Apa și aerul sunt fluidele în care s-au născut vapoarele și avioanele. Viaţa s-a născut în apă de unde şi faptul lui Thales că apa este element primordial...Nu numai Thales, dar oricine știe că apa este elementul primordial. Şi am văzut, scânteia nu putea să degajeze energie decât în apă. Desigur şi fătul se naşte şi trăieşte în mamă, în punga sa!...uterul ține apă. „A fost ziua a cincea”!

MOISE: - „Şi Dumnezeu le-a binecuvântat şi a zis: - Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi apele mărilor; să se înmulţească şi păsările pe pământ.”

TOSCHRIS: - Înmulţirea prin divizarea oului este însăși modul de a fi al vieţii şi are rang îndumnezeit stând la baza creaţiei, vieţii, esenţei... Mirabila sămânţă - Blaga, Prometeu-Brâncuşi.

MOISE: - „Şi Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor şi toate târâtoarele pământului după soiul lor.”

TOSCHRIS: - ...Animalele care se reproduc, şi nasc, mamiferele...Omul este ca ele. Omul este creat după chipul şi asemănarea Lui şi este creat să stăpânească peste toate animalele şi peste tot ce mişcă pe pământ; chiar și peste tot ce nu mișcă... Dar, recunosc, animalele de lângă casa omului sunt sfinte! Iată, omul stăpân peste lucruri sfinte! Și totuși animalele nu au nici mâini și nici minte, iar realitatea vieții omenești este o reflexie a gândirii omenești. Poate fi și invers, gândirea se naște și crește odată cu omul, cu experiențele sale din mediul înconjurător. Ce nu cunosc, nu există, așa se explică inventica! Desigur, cum ți-am mai spus, în acele timpuri primordiale este posibil ca omul să-l fi creat pe Domnul, știindu-l în el! din cel mai bun om și să trăiască prin El... Există Domn fără om?

MOISE: - „Şi Dumnezeu a zis: - Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ. Şi Dumnezeu i-a dat de sex masculin şi de sex feminin”

TOSCHRIS: - Mă auziți contemporani? Momentul zero fără androgini! Androginul a fost poveste, dintr-o altă sferă a vieții, dintr-un alt început!.. Este o altă speță a naturalului, care a dispărut. Androginul nu este om - animal și nici om sacerdot - divin. El nu seamănă cu nimic. Pur și simplu când a fost creat calul a fost creată și iapa. Sau, nu vântul și fluturii, albinele, împerechează florile? Adam și Eva au fost creați în astă lume și când li s-a dezvoltat creierul au constatat că ei trebuie să trăiască, să muncească, să se iubească! Să profite de natură și să se hrănească. Natura este marele concurent al Domnului din ceruri. Natura și omul în pereche sunt marile frumuseți ale vieții și ei vor coopera în tot viitorul vieții! Păcatul original este prost înțeles de sacerdoții populari ai timpului nostru, timpul apostolilor, fiindcă în natură nu există păcat originar. Păcatul originar este neascultarea față de divinitate, în rai existând doi pomi; și unul și altul interzișI!... Cunoașterea și nemurirea! Adam a păcătuit că a cunoscut adevărul...mâncând din pomul cunoașterii. Astăzi este invers, nu se mai poate ști adevărul, căci în raiul contemporan, pomul nemuririi s-a uscat, din vina viruşilor, din pricina doctorilor politicieni creați, iar pomul adevărului a fost de foarte multă vreme tăiat de aceeași oameni dedicați corectitudinii politice...Doar rapsozii populari ce mai cred în păcatul originar dintre sânii Evei!

MOISE: - „Domnul i-a binecuvântat şi tot El le-a zis: - Fiţi roditori, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ.”

TOSCHRIS: - Prima mare revoluţie: fiţi roditori, înmulţiţi-vă, stăpâniţi pământul! Sexul şi gândul, şi mâinile - podoa-

be! ...îndumnezeiți-vă oameni! Dumnezeu, niciodată omului, arătându-i-se. Domnul, manifestându-se în interiorul său, în oglindă, în inimă, în duh, în ființa colectivă...Natura devine servilă omului! Este a lui, natura pământului! când nu mai poate să făptuiască, omul moare...omul, alternativă la Domnul! A fost ziua a şasea!

MOISE: - „Şi Dumnezeu a zis: - Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânţă şi care este pe faţa întregului pământ şi orice pom care are în el rod cu sămânţă: aceasta să fie hrana voastră."

TOSCHRIS: - Domnul stabileşte regulile. El nu admite democrația. El este inevitabil și la bine și la rău. El este ca fulgerul, trăsnește la grămadă. El trebuie să devină global. Când omul gândește, devine ca Domnul! chiar este.

MOISE: - „Iar tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului şi tuturor vietăţilor care se mişcă pe pământ, care au în ele o suflare de viaţă, le-am dat ca hrană toată iarba verde. A fost ziua a şasea."

TOSCHRIS: - Iarba și pădurea sunt produsele cele mai de preț ale vieții. Acestea două au fost primele daruri ale naturii puse la dispoziția omului!

MOISE: - „În ziua a şaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse."

TOSCHRIS: - Iată sâmburele ciberneticii... În ziua a şaptea, Domnul s-a odihnit numai după ce și-a verificat lucrarea, a înregistrat-o în memorie și a transmis-o posterității... Cutiuța magică a ciberneticii sub formă naturală există din totdeauna și este sensul vieții raționale: acțiune - analiză - corecție. Totul se desfășoară după această schemă, chiar și hrănirea omului, prima dintre activități. Odihna, însă, stă la baza vieții și ea nu poate căpăta valoare fără muncă...

2
EDENUL ESTE AICI PE PĂMÂNT

MOISE: - „Apoi, Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, şi a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. A făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuţi la vedere şi buni la mâncare şi pomul vieţii în mijlocul grădinii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului.”

TOSCHRIS: - Iată, Edenul este aici, pe pământ, și nu în ceruri! Raiul poate fi și-n altă parte, dacă acolo există viață! Adevărat că tu scrii Moise această carte, tu care te imaginezi în Canaan și de aici vezi Edenul la răsărit! Iată provocarea: fructul și tentația. Fructul cunoașterii binelui și răului, ușor accesibil, pom cu rădăcina în pământ; și fructul vieții și nemorții, pom cu rădăcina în ceruri, dat al vieții aflat în afara voinței omenești. Acesta există ca ideal, omul neavând acces la el. Acesta este promis omului. Lucruri simboluri și lucruri abstracte. Cum sub orice casă se află o târâtoare, tot așa de când s-a născut omul s-a aflat în imperiul tentației, dorinței de a făptui, tentație strecurată în inimă după modelul șarpelui, care ca și omul, iubește soarele...Omul primordial a mâncat fructele pomilor. Iar acum fructele și ierburile înlocuiesc medicamentele. Da, Moise, în istoria ta Edenul este pe pământ și în el omul putea trăi cu speranță. Speranța îi lipsește omului acum, când este obișnuit cu atâtea fructe primite pe degeaba și fără rost... occidentalii le-au ras demult de pe fața pământului. Păcatul civilizației oceanului.

MOISE: - „Domnul Dumnezeu a luat pe om şi l-a aşezat în grădina Edenului ca s-o lucreze şi s-o păzească. A adus la om toate viețuitoarele, şi orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. Dar, pentru Adam (Om), nu s-a găsit niciun nume să se potrivească. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie şi a adus-o la om.”

TOSCHRIS: - Iată prima fază a abstractului, numele omului și prima fază a simbolismului!...omul dă nume la orice este în jurul său. Cunoașterea are sorginte simbolică. Simbolul precede cuvântul. Omul dă nume după rostul lucrului și nu are la îndemână decât simbolul. Sunetul - dicția încearcă să simbolizeze alura și rostul obiectului. Și, iată natura divină a femeii fiindcă ea este creată din om, ființă creată după chipul și asemănarea Domnului. Femeia și bărbatul, împerecherea lor, devine logică universală, rost. Iată, o pereche de genul celei reprezentată cu minus și plus (-,+) care este simbolul energiei, curentului electric. Sursă a căldurii, luminii, esențială vieții, care rezultă prin ruperea coeziunii atomilor; implozie și explozie! Calea reproducerii: unire și fragmentare.

MOISE: - „Şi omul a zis: - Iată în sfârşit aceea care este os din oasele mele şi carne din carnea mea! Ea se va numi femeie.”

TOSCHRIS: - Iş, Işa pe limba ta...Om bărbat și Om femeie. Parcă-i mai aproape de realitate, decât Adam și Eva.

MOISE: - „De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevasta sa, şi se vor face un singur trup.”

TOSCHRIS: - Un singur trup, Sărutul lui Brâncuși, și Poarta Sărutului - segmentarea cercului - discului.

MOISE: - „Omul şi nevasta lui erau amândoi goi şi nu le era ruşine.”

TOSCHRIS: - De ce să le fie rușine, și de cine? Doar erau singuri în Eden...

3
PAZNICI GREI LA POMUL VIEȚII. LA POMUL CUNOȘTINȚEI BINELUI ȘI RĂULUI, NIMENI!

MOISE: - Legea se apără greu în Eden și erau mulți paznici la pomul vieții, „dar Dumnezeu ştie că, în ziua când veţi mânca din pomul cunoştinţei, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul.”

TOSCHRIS: - Ce tentație, să fii ca Domnul, și au mâncat!

MOISE: - „Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin şi şi-au făcut şorţuri din ele.”

TOSCHRIS: - Iată, pe lângă prima mâncare din pom, acum apar primele haine, din frunze! Pomul e tot: scândură, foc, haină, și hrană - rod.

MOISE: - „Și au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei, şi omul şi nevasta lui s-au ascuns” ... de rușine!

TOSCHRIS: - Ficțiunea devine realitate, dar numai pentru auz...La începutul omenirii totul exista pe pământ şi doar vorba Creatorului ei era cuvânt auzit; înțeleg că vorba, cuvântul, este un dar dumnezeiesc; o minune atât de mare, în domeniul comunicării, încât Ioan a considerat, și corect s-a pronunțat, că vorba - cuvântul este la originea vieții pe pământ...A spus el: „La început a fost cuvântul”!

MOISE: - „Şi el a spus: - Ţi-am auzit glasul în grădină şi mi-a fost frică, pentru că eram gol, şi m-am ascuns.”

TOSCHRIS - Ficțiunea și simbolul cresc. Iată, chiar de la început, Domnul și Omul vorbesc, dar nu stau față în față. Domnul este creator de potențial, de unde rezultă că dacă ar sta față în față s-ar produce focul mistuitor. Eu, însă, cred că după ce l-a creat pe om, Domnul a părăsit cerurile și a intrat în ființa omului. Geniile, vitejii omenirii, sunt conștiente de acest lucru și nu au teamă de nimeni!

MOISE: - „Şi El a zis: - Cine ţi-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îţi poruncisem să nu mănânci? Omul a spus: - Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom şi am mâncat.”

TOSCHRIS: - Așa-s femeile, sunt pretențioase și uită repede de unde au venit. Dar Femeia este simbolul creației, și, uneori, poartă chiar numele Arta! Dar și dacă nu este artă ea poartă fătul și alăptează noul născut. Cu alte cuvinte creează. De-atâtea

ori a stimulat pe creator, de cele mai multe ori, El, Domnul, făcând primul minuni...vezi pe Sara, mama lui Isaac și câte și mai câte. Dacă prin ele Domnul a făcut primele minuni, atunci femeile sunt primele pe calea sfințirii și asta se întâmplă în cel mai înalt grad cu Sfânta Maria, Fecioara, mamă de Domn - Mântuitor. În ce privește desenul - pictura - femeia l-a inspirat pe artist. Ea trezește emoția de nestăpânit. Femeia poartă vina păcatului primordial? doar ea îi dă fruct bărbatului, ea dă cel mai neprețuit fruct, naște urmașul! Creează binomul creator - producător! Păcatul primordial - cunoașterea - fruct interzis - este involuntar şi nevinovat, și el este forța potențială și cinetică, simultan, a vieții, chiar infinitul! Păcatul primordial este negarea adevărului primordial care îl pune pe Domnul pe cea mai înaltă treaptă, și pe om pe cea mai de jos. Nu apropierea de femeie este păcatul originar, ci neascultarea și căutarea adevărului.

MOISE: - „Domnul Dumnezeu a zis şarpelui: - Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat eşti între toate vitele şi între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieţii tale, să te târăşti pe pântece şi să mănânci ţărână. Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta și sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul.”

TOSCHRIS: - Târâtoare, dar are și ea loc lângă Domnul, și nu este Satan. Iată de unde aversiunea omului față de șarpe, a femeii în primul rând, și care pornește de la acest blestem asupra animalului târâtor și sâsâitor, care nu grăiește într-un fel al său și care descoperă punctul sensibil, de la spate, al călcâiului achilian. Un animal împotriva omului, dar care are veninul capabil să lupte cu diverși viruși prezenți în om...Veninul șarpelui este colectat de vracii și farmaciștii din toate timpurile. Șarpele sperie și paralizează chiar numai văzându-l sau ascultând povești despre și cu el...

MOISE: - „Femeii i-a zis: - Voi mări foarte mult suferinţa şi însărcinarea ta; cu durere vei naşte copii, şi dorinţele tale se vor ţine după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.”

TOSCHRIS: - Iată de când bărbatul este deasupra femeii în ordinea convieţuirii și supunerii, priorităţilor. Iată de când durerea, în primul rând, este asociată femeii. O durere la naștere pe care Adam o întâmpină cu flori.

MOISE: - „Omului i-a zis: - Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale şi ai mâncat din pomul despre care îţi poruncisem să nu mănânci! blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ţi scoţi hrana din el în toate zilele vieţii tale.”

TOSCHRIS: - Cred, chiar, că treaba ascunde mai mult tâlc. Dacă vrei să trăiești, trebuie să trudești ca să uiți că binele este asociat cu răul. Astăzi te naști, te lupți să trăiești și mai apoi ești sortit să te înhațe moartea. Blestemul împotriva omului de a-și produce hrana, de a munci, de a transpira pentru ceea ce produce este un dat care nu poate fi depășit, ocolit, evitat... Face parte din destinul omului. Există și conotația că pentru a trăi bine nu trebuie să cunoști chiar totul, întreg adevărul privind viața. „Crede și nu cerceta” o dogmă în Biserică, un produs proverbial, popular. Munca are o valoare terapeutică pentru suflet și minte, muncind cu râvnă și pasiune inima și gândul sunt puse la adăpost, rămân mereu curate, tinere. Munca este singura care îl scoate pe om din ideatica inutilității și finalului nefast! Mi-e greu să-ți spun ce se va întâmpla cu munca în mileniul trei în cea mai avansată civilizație...

MOISE: - „În sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce.”

TOSCHRIS: - Când nu mai poţi muncii părăseşti lumea celor vii, adevărurile te inundă, răul îţi devine stăpân, şi copiii te alungă...oricine ai fi! Omul și-alungă gândul dacă vrea să trăiască mult.

MOISE: - „Şi omul a pus nevestei sale numele Eva, căci ea

a fost mama tuturor celor vii”.

TOSCHRIS: - Eva înseamnă viaţă. Adam este un cuvânt nepronunţat de cineva, în vremea sa. Adam a dat nevestei sale numele Eva. Am văzut că omul (Adam) a dat nume la orice pe lume după realitatea vizuală şi sonoră oglindită în logica sa. Logica umană, una comparată cu logica naturalului... În această relaţie nu are loc Domnul. El se îmbracă uneori în haina văzută şi nevăzută a naturii.

MOISE: - „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam şi nevestei lui haine de piele şi i-a îmbrăcat cu ele.”

TOSCHRIS: - Domnul a dat, omul a primit! Însă El era nevăzut, dar auzit. Iată o primă sfântă treime: Creatorul, bărbatul şi femeia, care se reproduc și așa mereu... Ideea repetiției, coloană nesfârşită şi perechea înşirată - repetată pe axa timpului înspre infinitul pozitiv; cu origine în prezent şi cu vârful înspre neantul cosmic; rezultă relativitatea memoriei fără de care nu putem trăi şi care nu are nici un rost, decât acela de a ne consuma inutil, având la bază victorii imediate...Astăzi lumea este atât de proastă şi inutilă încât nu se ocupă decât de această istorie; se autoglorifică în trecut. Singura memorie activă nefiind decât fapta mâinilor, care, şi ea se face pulbere odată cu trecerea mai iute a timpului. ...Cum pot aceste generații noi să trăiască în trecut?...de cele mai multe ori, unul fictiv?

MOISE: - „Domnul Dumnezeu a zis: - Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele şi răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-şi întindă mâna, să ia şi din pomul vieţii, să mănânce din el şi să trăiască în veci.”

TOSCHRIS: - Pluralitatea este esenţa lucrurilor, lumii; numai El este unul și stăpânește pământul îmbrăcat în atmosferă. El înseamnă puterea, forța, energia pe care o dă omului locuind chiar în sângele său, în inimă, fiind duh, stăpânul miliardelor de celule. Omul și duhul său cunoaşte binele şi răul, plusul şi minusul, energia...Omul nu poate exista singur, ci numai împreună!

MOISE: - „Astfel a izgonit El pe Adam, şi, la răsăritul grădinii Edenului, a pus nişte heruvimi, care să învârtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieţii.”

TOSCHRIS: - Edenul este plăcere şi farmec, și nevoie, și nu are decât răsărit, nu cunoaşte ziua şi noaptea, nici moartea, este complet ideal...Apusul este occidental, şi total material, în timp ce răsăritul, estul, este total idealist; întreaga « Geneză » până la Cain şi Abel este faptică şi nu poate fi exprimată în realitate... fapt pentru care Ioan a spus că Cuvântul a fost la începutul lumii. Și ea, « Geneza », devine logică odată cu apariţia erei reproducţiei, era lui Cain şi Abel...Creştinismul a însemnat o cotitură în istoria omenirii, sau o a treia mare revoluție, după revoluțiile lui Cain și a lui Avraam, al treilea ciclu! fapt însemnat cu „zero” pe axa timpului; trecerea de la idealism la materialism! de la ceresc la pământesc! ştiinţa, punând definitiv stăpânire pe om, care devine „faber”, căci „sapiens” era, ludicul şi religiosul, rămânând ataşate copilăriei și bătrâneții; omul, devenind din ce în ce mai chinuit de frăţie şi dreptate, de comunismul iluzoriu; şi, tot el, suferind de grava utopie a vieții ciclice pe axa timpului...Ce paradox, timpul o linie dreaptă, şi viaţa un cerc! mai mult, după comunismul de care vorbeam, în final, începe viaţa edenică!...în raiul din ceruri. Așa spus preoții...

4
URMAȘII LUI ADAM ȘI EVA, CREAȚI ÎN AFARA EDENULUI

MOISE: - „Şi Adam s-a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată şi a născut pe Cain. Şi a zis: - Am căpătat un om cu ajutorul Domnului! A mai născut şi pe fratele său Abel. Abel era cioban, iar Cain era plugar.”

TOSCHRIS: - Cain înseamnă „Căpătat” și Abel înseamnă „Vanitate”.

MOISE: - „După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului

o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus şi el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui şi din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel şi spre jertfa lui".

TOSCHRIS: - Domnul trebuia să privească cu plăcere spre ambele jertfe, nu numai spre jertfa lui Abel. Cerealele și carnea sunt alimentele cele mai importante, și la fel de necesare, din alimentația omului. Întotdeauna kilogramul de carne este mai scump decât kilogramul de grâu...și, apoi, grâul se naște din sudoarea omului care ară și seamănă pământul, iar carnea, din curmarea unei vieți de animal. Domnul a fost nedrept când a înclinat către Abel. Și lui Cain „i s-a posomorât fața".

MOISE: - „Şi Domnul a zis lui Cain: - Pentru ce te-ai mâniat şi pentru ce ţi s-a posomorât faţa? ...Şi pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său și l-a omorât."

TOSCHRIS: - Şi Cain s-a temut să nu fie omorât. Diferența de talent și de avere declanșează un război fratricid. În mod normal Abel trebuia răzbunat. De cine oare? După legea lui Israel de mai târziu, Cain trebuia omorât.

MOISE: - „Domnul i-a zis: - Nicidecum, ci, dacă va omorî cineva pe Cain, Cain să fie răzbunat de şapte ori. Apoi, Cain a ieşit din Faţa Domnului şi a locuit în ţara Nod. Cain s-a împreunat cu nevastă-sa și ea a rămas însărcinată. Cain a început apoi să zidească o cetate şi a pus acestei cetăţi numele Enoh."

TOSCHRIS: - Enoh, fiul lui Cain, deschide calea materialistă a omenirii, cu făptaşi care construiesc; prima cetate construită cu numele său... rezultă lumea tehnologică - rezultată din mintea și mâna omului. Concluzia?...întemeierea de cetăți și orașe. Iată, Enoh este un prim ctitor, urbanist și inventator.

MOISE: - „Enoh a fost tatăl lui Irad; Irad a fost tatăl lui Mehuiael; Mehuiaiel a fost tatăl lui Metuşael şi Metuşael a fost tatăl lui Lameh. Lameh şi-a luat două neveste: numele uneia era Ada şi numele celeilalte era Ţila."

TOSCHRIS: - După modelul lui Adam care a numit-o pe Eva și cu care și-a împărțit rostul, lanțul lui Cain aduce femeia pe prima scenă a vieții. Femeia nevastă și născătoare de copii, femeia mamă, femeia în capul familiei, tatăl fiind obișnuit cu o mie de femei. Da, și mame. Din care cauză fiii și fiicele se puteau însoți între ei, dar nu din aceeași mamă. Lanțul lui Cain, urmașii lui, este o primă revoluție a lumii! O lume cu mai mulți dumnezei din care se naște concurența și lupta pentru existență...Pe lanțul lui Abel, femeia nu există!...până la Avram.

MOISE: - „Ada a născut pe Iabal: el a fost tatăl celor ce locuiesc în corturi şi păzesc vitele."

TOSCHRIS: - Lumea păstorilor, văcarilor, crescătorilor de animale...Lumea nomazilor în căutare de terenuri de pășunat și de câștiguri din vânzarea de animale. Ei au dezvoltat și civilizat lumea.

MOISE: - Apoi Ada a născut pe Iubal: „el a fost tatăl tuturor celor ce cântă cu alăuta şi cu cavalul."

TOSCHRIS: - Unde-s păstori trebuie să existe și alăută, și caval. Lumea muzicanților. În creșterea tehnologică, alături de producători s-a dezvoltat o lume a artiștilor...Artă fără fabrică și uzină, nu se poate! mai ales în condițiile noilor tehnologii care măresc posibilitățile de manifestare ale artei.

MOISE: - „Țila, de partea ei, a născut şi ea pe Tubal-Cain, făuritorul tuturor uneltelor de aramă şi de fier. Apoi Țila a născut pe Naama, sora lui Tubal-Cain."

TOSCHRIS: - Iată și lumea prelucrătorilor de metale! Lumea siderurgiștilor. Suntem în neolitic. Lanțul, succesiunile de sânge, pe ramura lui Cain este fascinantă, întreaga operă a mâinilor și minții omului! Neafectată de divinitate. Lăsată liberă și apărată de divinitate. A fost bine să fie așa? Desigur, a fost bine, la baza evoluției vieții pe pământ fiind diviziunea muncii. Dar...în mileniul trei, al creștinismului și derivatelor sale, diviziunea muncii a făcut infarct și copiii omului au început să fie mâncați de tehnologie, divinitatea și legea sa, în noul mileniu,

fiind date deoparte. Ştiinţa s-a dovedit a fi în preacurvire între macro şi microcosmos, cum ar spune proorocii că ar fi zis Domnul. Aşa a apărut arma bacteriologică de care au profitat politicienii şi oamenii bogaţi, ambele categorii fiind promotorii războaielor.

MOISE: - Domnul a explicat din preamulta vinovăţie asumată de urmaşii lui Cain: „Cain va fi răzbunat de şapte ori, Iar Lameh, de şaptezeci de ori câte şapte.” Preamulta apărare din partea Sa.

TOSCHRIS: - Pe lumea aceasta nici o răutate nu rămâne nepedepsită. Invenţia şi inovaţia, deşi se bazează pe idei, ţin mai mult de partea materială decât de partea ideală, materializându-se prin produse noi, tehnologii, scule şi dispozitive ajutătoare. Ele, invenţiile şi inovaţiile guvernează ştiinţa şi tehnologia, şi mai puţin spiritualul. Dumnezeu a fost, totuşi, primul tehnolog al omenirii şi, El, în compensaţie valorică, i-a lăsat lui Cain această colosală preocupare de dezvoltare şi îmbunătăţire a vieţii omului pe pământ. În lumea vieţii lui Cain şi a urmaşilor săi, Lucifer nu şi-a găsit locul, ceea ce înseamnă că nu banul, profitul, a fost mobilul dezvoltării tehnologiei, ci dorinţa omului de a-şi crea o viaţă mai uşoară, şi de a domina natura, de a se apăra de urgiile ei.

MOISE: - „Adam s-a împreunat iarăşi cu nevastă-sa; ea a născut un fiu şi i-a pus numele Set; căci, a zis ea, Dumnezeu mi-a dat o altă sămânţă în locul lui Abel”. Set, Înlocuitorul!

TOSCHRIS: - Era obligatoriu să se nască al treilea fiu al lui Adam. Odată, că numai atunci există creştere, plus - al treilea - faţă de cei doi care înlocuiesc pe tată şi mamă, şi, a doua oară deoarece nu putea să rămână asimetrică harta vieţii omeneşti până la Potop. Această latură - lanţ al urmaşilor lui Set - va duce omul religios al Domnului unic până la Iisus Christos şi mai departe către neamuri în lumea creştină.

MOISE: - „Lui Set i s-a născut şi lui un fiu şi i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului.”

TOSCHRIS: - Enos, fiul lui Set, deschide calea lumii ideale, a înfăptuirilor sub semnul credinţei în Domnul unic. Enoh, al lui Cain, pune piatra şi cărămida construind comunitatea, în cetate, oraș, în timp ce Enos păstorește în natură sub semnul și însemnul lui Celui de sus. În Enos domnește liniștea, în Enoh teribila căutare a noului!

5
DUMNEZEU, UNUL, A CREAT OMUL ÎN PERECHE

MOISE: - „Iată cartea generaţiilor lui Adam. În ziua când a făcut Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemănarea Lui. L-a creat de sex masculin şi feminin, i-a binecuvântat şi le-a dat numele de om în ziua când au fost creaţi. Set, Enos... Noe (Mângâiere); la vârsta de cinci sute de ani, a născut pe Sem, Ham şi Iafet.”

TOSCHRIS: - Cele două lanțuri ale generațiilor, pe latura lui Cain și pe latura lui Set, se întâlnesc la Potop și desfășurarea lor în timp se face diferit; anul, având o durată foarte mare, de la anul enorm (începutul vieții) și până la anul lui Noe, minim, care era cam de zece ori mai mare ca anul de trei sute șaizeci de zile. Oamenii de pe latura lui Set sunt cei cu credință într-un Dumnezeu unic, și cei de pe latura lui Cain, sunt oamenii care cred în mai mulți dumnezei, fiind liberi de crez. Set, Enos...și Noe sunt creatorii religiei monoteiste, cea prin care astăzi și mâine este posibilă globalizarea!

6
FIII LUI DUMNEZEU AU LUAT DE SOȚII PE FETELE OAMENILOR, FRUMOASE

MOISE: - „Când au început oamenii să se înmulţească pe

faţa pământului şi li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase şi din toate şi-au luat de soţii pe acelea pe care şi le-au ales.”

TOSCHRIS: - Frumusețea este independentă de divinitate. Iată apariţia esteticului care survine în arta figurativă. Esteticul exista în natură şi mai apoi a fost reperat de om. Divinitatea nu vedea rostul esteticului, și nu repera decât necesarul și logica naturalului. Divinitatea trebuia să fie egală, cu aceeași atitudine, în fața frumosului și urâtului. De unde zicala: *Ce este frumos şi lui Domnului îi place* - iată umanismul divinităţii - fapt, pentru care la greci zeii vor lua chipurile şi trăsăturile de caracter ale oamenilor. Mai rezultă că prima calitate a feminităţii este frumuseţea care este dar de la divinitate, ca şi talentul, de aceea, între femeia frumoasă şi artist este un dialog continuu și creativ. Frumuseţea, oricare ar fi ea, plăcerea ochiului sau a tactilului devine simţ şi...întăreşte! Ultima apare în primele zile ale sugarului.

MOISE: - „Şi Domnul a zis: - Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci omul nu este decât carne păcătoasă; totuşi, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”

TOSCHRIS: - O primă evaluare şi sentinţă dată omului! Sufletul ne este legat de carne şi el părăseşte trupul când carnea acestuia moare. Iar moartea trupului, fluidul vieții, are loc și la alte vârste decât cea de o sută douăzeci de ani!

MOISE: - „Uriaşii erau pe pământ în vremurile acelea, şi chiar şi după ce fiii lui Dumnezeu au intrat la fiicele oamenilor şi ele le-au născut copii: aceştia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu renume.”

TOSCHRIS: - Constat o primă împărţire - clasificare a oamenilor: - Uriaşii, oamenii cu renume - eroi prin fapte în viaţă - rezultaţi din împreunarea fiilor Domnului şi fiicele frumoase ale oamenilor, oamenii simplii. Observăm că divinitatea caută şi ea propăşirea propriei fiinţe! care este autoselectivă. Divini-

tatea prosperă odată cu omul, cu alte cuvinte progresul ţine de conceptul divinităţii.

MOISE: - „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ şi că toată imaginaţia gândurilor din inima lui era în fiecare zi numai răutate. Și a zis: - Voi șterge de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la reptile şi până la păsările cerului, căci Îmi pare rău că i-am făcut. Pământul era plin de violenţă."

TOSCHRIS: - La Revoluţia din Decembrie, de frică şi din lipsă de program real, ci numai împotriva dictatorului, s-a strigat: Fără violenţă! Care, repede, a devenit slogan al fricii, preluat de toţi politicienii care au urmat și care mereu s-au temut de revoluții, de violență! Violenţa împotrivă-i, nu este pe placul divinităţii, nici al puterii politice, deşi focul, sabia şi moartea, nu mai îngrozitoare ca Potopul, vor fi armele cu care fiii lui Israel vor căuta dreptatea în lume, vor atribui această dreptate, Domnului. Și nu mult după această revoluție, în Europa, Franța de exemplu, pe timpul lui Macron, oamenii au stat în casă doar de frica pandemiei...altfel îl goneau.

MOISE: - „Atunci, Dumnezeu a zis lui Noe: - Sfârşitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul cu violenţă - silnicie; iată, îi voi nimici împreună cu pământul."

TOSCHRIS: - Domnul a dat, Domnul a luat. Domnul distruge viaţa, creaţia sa. Creatorul, în general, foarte uşor face şi desface, dărâmă ce a construit.

MOISE: - „Fă-ţi o corabie din lemn de gofer (chiparos); corabia aceasta s-o împarţi în cămăruţe şi s-o tencuieşti cu smoală pe dinăuntru şi pe dinafară. Iată cum s-o faci: corabia să aibă trei sute de coţi în lungime, cincizeci de coţi în lăţime şi treizeci de coţi în înălţime. Să faci corabiei o fereastră, sus, în acoperiş, lată de un cot; uşa s-o pui în latura corabiei şi să faci un rând de cămări jos, altul la mijloc şi altul sus."

TOSCHRIS: - Primele semne şi însemne ale apariţiei tehnologiei, ca ştiinţă pentru salvarea şi progresul vieţii! După descriere, Arca este mai mult decât un obiect plutitor, şi îndeplineşte, şi a probat în apă, condiţiile unui submersibil şi dirijabil. Ni se propune acest obiect ca o primă casă pe apă a Naturalului, dimensiunile sale 300 x 50 x 30 de coţi, regăsindu-se cu aproximaţie în dimensiunile primelor ambarcaţiuni plutitoare. La o altă scară putem vorbi de influența acestor trei dimensiuni în vederea construirii cortului pe care l-ai creat ca lăcaş pentru Domnul: 60 x 20 x 30. După cum se vede, tehnologia, Domnul tehnolog (totul este creat prin forțele Lui proprii) se afirmă şi pe latura lui Abel...Observ, cortul este mai înalt decât lat față de arcă semn al supleței necesară locului care îl găzduiește pe Domnul.

7
ÎN ŞAPTE ZILE DUMNEZEU A CREAT LUMEA ŞI EA SE PERFECȚIONEAZĂ ...PÂNĂ DISPARE

MOISE: - „Ia cu tine câte şapte perechi din toate dobitoacele curate, câte o parte bărbătească şi câte o parte femeiască; o pereche din dobitoacele care nu sunt curate, câte o parte bărbătească şi câte o parte femeiască.”

TOSCHRIS: - Importanţa cifrei şapte, iată, dar şi cele şapte zile în care Domnul a făcut lumea. Săptămâna are șapte zile. De mii de ani săptămâna are șapte zile. Șapte este cifra ciclului primar! Primordial! Apoi, sălbăticia are rolul ei, iată, câte o pereche din animalele necurate, acordându-li-se o şansă mai mică, o pereche față de șapte perechi animale curate, rolul lor fiind de păstrarea echilibrului în Natură. Echilibru, desigur, fiindcă răul este în cantitate mult mai mare decât binele! Omenia, inversul sălbăticiei. Sălbăticia a fost prima, ca şi dezordinea înaintea ordinii...haosul.

MOISE: - „Şi câte şapte perechi, de asemenea, din păsările cerului, câte o parte bărbătească şi câte o parte femeiască, pen-

tru ca să le ţii vie sămânţa pe toată faţa pământului. Căci, după şapte zile, voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi şi voi şterge astfel de pe faţa pământului toate făpturile pe care le-am făcut.”

TOSCHRIS: - Importanţa cifrei patruzeci. Patruzeci de zile a plouat și apele au crescut „cinsprezece coți” peste vârfurile munților.

MOISE: - „Şi apele au fost mari pe pământ o sută cincizeci de zile.”

TOSCHRIS: - Omul a salvat viaţa păstrând sămânţa vieţii, prin asta, demonstrând că este mai puternic decât natura și, chiar, poate să o domine.

8
CORBUL, PORUMBELUL ȘI VÂNTUL. PORUMBELUL SE ÎNTOARCE ÎN ARCĂ CU FRUNZA DE MĂSLIN ÎN CIOC

MOISE: - „Şi Dumnezeu Şi-a adus aminte de Noe, de toate vieţuitoarele şi de toate vitele care erau cu el în corabie şi a făcut să sufle un vânt pe pământ, şi apele s-au potolit.”

TOSCHRIS: - Teribilul vânt, care, dacă nu-l cunoști și nu știi să-i ții piept te răcește, și invers, te întărește! Rostul vântului, prieten omului, corăbierului, împerechează pădurile, plantele.

MOISE: - „După patruzeci de zile, Noe a deschis fereastra corabiei pe care o făcuse. A dat drumul unui corb care a ieşit, ducându-se şi întorcându-se până când au secat apele de pe pământ.”

TOSCHRIS: - Iată pasărea sanitar, corbul pasăre sfântă pentru că are în cerul ciocului o cruce (Georgiana Sârbu, „Cultura antropologică”, Fundaţia Culturală Română, nr. 273 din 12 mai 2010); corbul care anunţă atacul final, victorios, împotriva armatelor duşmane; şi care apare în Liturghierul lui Macarie de la Bistriţa în 1508 şi fiind simbol pe stema lui Neagoe Basarab;

corbul, care s-a întors flămând fiindcă apele, încă, nu se retrăseseră...Corbul care peste vreo două mii de ani avea să-i aducă de mâncare proorocului Ilie, în pustie! Noe, iată, a trimis în recunoaştere două păsări, una domestică, porumbelul, şi una sălbatică, corbul, aceasta din urmă având să facă carieră, după atâta istorie, pe stema statului român timp de 500 de ani!...cu crucea în cioc! Dar și cu două capete, la fel, doar că pe stema statului rus dar și pe covoarele roșii din biserica episcopală.

MOISE: - „... A dat drumul şi unui porumbel, ca să vadă dacă scăzuseră apele de pe faţa pământului. Dar porumbelul n-a găsit niciun loc ca să-şi pună piciorul şi s-a întors la el în corabie. Noe a mai aşteptat alte şapte zile şi iarăşi a dat drumul porumbelului din corabie. Porumbelul s-a întors la el spre seară şi iată că în ciocul lui era o frunză de măslin ruptă de curând. Noe a cunoscut astfel că apele scăzuseră pe pământ."

TOSCHRIS: - Iată, câte semne şi însemne de civilizaţie contemporană, atunci! Ramura de măslin din ciocul porumbelului arată că pacea dintre oameni şi divinitate a reînviat, că potopul a încetat şi apele s-au retras...Nemurirea şi victoria, laurii de partea înţelepţilor şi învingătorilor...Pacea. Iar porumbelul care aduce ramura de măslin semnifică sfinţirea, duhul Domnului pogorât asupra lui Iisus Christos, cel neprihănit, în botezul său din apele Iordanului! Iată ce istorie face porumbelul, simbolul libertăţii şi păcii între popoare... Albul păcii, comunicarea între meridiane...

MOISE: - „A mai aşteptat alte şapte zile şi a dat drumul porumbelului. Dar porumbelul nu s-a mai întors la el."

TOSCHRIS: - Porumbelul s-a sacrificat plecând în cele patru zări, anunţând răspândirea neamurilor...izvorâte din Sem, Ham şi Iafet. Pacea este izvorâtă de la Domnul. Porumbelul simbolizează pacea, simbolizează coborârea Sântului Duh pe Mântuitor în scalda sa - botez - pe care i-o face Ioan. Semn şi însemn desăvârşit. Din nou vedem simbolismul preconizat în lipsă de cuvânt scris. Iată, simbolismul, primul înainte de reliefa-

rea lui ca gen literar în timpul tău, și-al lui David și al tuturor care au urmat în cei trei mii de ani, după Psalmi!

MOISE: - „În anul şase sute unu, în luna întâi, în ziua întâi a lunii, apele secaseră pe pământ. Noe a ridicat învelitoarea corabiei: s-a uitat şi iată că faţa pământului se uscase. Toate dobitoacele, toate târâtoarele, toate păsările, tot ce se mişcă pe pământ, după soiurile lor, au ieşit din corabie."

TOSCHRIS: - Întreaga natură, hrană și agrement pentru om este dependentă de el, şi, prin om sunt dependente de voinţa divinității. După prima faptă de comunicare care este desenul, urmează, legat de aceasta...vânatul! cel ce autoeducă omul și-l pregătește pentru viață; cel ce dezvoltă tehnologia de apărare și atac, armele manuale...

MOISE: - „Noe a zidit un altar Domnului, a luat din toate dobitoacele curate şi din toate păsările curate şi a adus arderi - de tot - pe altar."

TOSCHRIS: - Iată materializată a treia jertfă, după primele, a lui Cain și Abel. A doua jertfă, precedând jertfa de animal curat adusă de Avraam în locul pruncului său, Isaac! Din timpul lui Avraam vine sensul jertfei de sine, jertfa celui ce-ţi este mai sfânt şi mai drag. Este şi o primă dovadă de dialog mutual între divinitate şi om.

MOISE: - „Domnul a mirosit un miros plăcut şi a zis în inima Lui: - Nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentru că gândirea inimii omului este rea din tinereţea lui, şi nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut."

TOSCHRIS: - Este o primă discernere logică a divinităţii, dar şi un regret pentru pierdere; între viaţa ca atare, din natură, şi viaţa omului; între viul general, natural, şi o parte din întreaga comunitate umană aflată în ordinea sa. Decât fără ... mai bine cu...! Pentru ce să mă răzbun pe animale și verdeață, dacă omul e vinovat!? Și vorba aceea, nu toți oamenii sunt vinovați. O judecată care a cauzat o lege a lui Israel, nedreaptă: să fie

pedepsiţi prin răzbunare divină urmaşii făptuitorului până la gradul patru! Logică nenaturală, omul născându-se fără voie!

MOISE: - „De acum încolo, cât va fi pământul, nu va înceta semănatul şi seceratul, frigul şi căldura, vara şi iarna, ziua şi noaptea!”

TOSCHRIS: - Da, numai urgia naturii lovește fără să aleagă sau să trieze, fapt pentru care spunem că divinitatea nu este sinonimă cu natura. Într-adevăr, de la Potop, nu a mai fost o asemenea catastrofă. Și, iată, pământul respectat datorită roadelor de neînlocuit pe care le dă omului natura cât va fi pământul!... Domnul se autocondiţionează, se limitează la om şi înțelege natura. Viaţa pe pământ înseamnă progres şi are sensul existenţei proprii şi a celor făcuţi după chipul şi asemănarea divinității.

...

10
FRICA, RÂNDUIALĂ DREAPTĂ ÎN UNIVERS

MOISE: - Spune Domnul: - „S-apuce groaza şi frica de voi pe orice dobitoc de pe pământ, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mişcă pe pământ şi pe toţi peştii mării: vi le-am dat în mâinile voastre să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca şi plantele verzi. Numai carne cu viaţa ei, adică sângele ei, să nu mâncaţi. Dacă varsă cineva sângele omului, şi sângele lui să fie vărsat de om.”

TOSCHRIS: - Da, iată supremaţia omului. Iată sensul vieții lui: creșterea și înmulțirea... Sângele e interzis ca hrană, sângele este viaţa omului, îi circulă prin vene, precum apa circulă pe suprafața pământului și în interiorul său întreținând viața. Fătul se naşte și crește nouă luni în uterul mamei. Iar când se naște, întâi, femeia elimină apa și mai apoi pruncul. Omul stăpânește mediul său mai puțin natura (urgia) care coboară din înalt pe suprafața pământului și focul care vine din adâncurile sale, și cutremurele. Dar în egoismul său, omul se poate decla-

ra astăzi, și o face prea des, stăpânul naturii având divinitatea în el. Mai sunt și bolile, pandemiile, dar, treptat, omul găsește antidot împotriva lor! Frica, rânduială dreaptă în univers. Frica animalului față de om, frica omului față de necunoscutul naturii care pare a fi ca și Dumnezeul omului, neștiut, nevăzut și care fără discuții este Logosul universal.

MOISE: - „Şi Dumnezeu a zis lui Noe: - Acesta este semnul legământului pe care l-am făcut între Mine şi orice făptură de pe pământ."

TOSCHRIS: - Curcubeul, semn şi însemn, simbol și nu numai, în fond, tot ce a fost cândva de luat în seamă, în timp, devine simbol. Simbolismul nu moare, iar acum, în timpul strămoșului tău, Noe, abia a început. Acum se pun bazele religiei cel mai important sector din cultura popoarelor. Curcubeul este semnul şi însemnul unei prime imperfecțiuni a relațiilor dintre divinitate și om, după furtună și urgie, dar o perfecțiune naturală care aduce speranța și care face loc Răului lângă Bine. Apariția curcubeului, acum, pentru prima oară simbolizează că în lupta dintre bine și rău întotdeauna binele va ieși învingător. Primul ciclu se apropie de sfârșit, şi viaţa în Dumnezeu se reia de la Avraam. Aproape două mii două sute de ani!

MOISE: - „Fiii lui Noe, care au ieşit din corabie, erau: Sem, Ham şi Iafet; Ham este tatăl lui Canaan…şi din ei s-au răspândit oameni peste tot pământul. Noe a băut vin, s-a îmbătat şi s-a dezgolit în mijlocul cortului." Ham a intrat în cort și l-a văzut dormind în pielea goală și a ieșit repede să le povestească fraților. Sem și Iafet au intrat în cort cu spatele și au acoperit trupul gol al tatălui. Când s-a trezit Noe s-a supărat pe Ham și i-a blestemat fiul, pe Canaan.

TOSCHRIS: - Îngrozitor, iată originea blestemului pe generațiile următoare. Nu Ham primește blestemul, ci fiul său, o măsură disciplinară care bagă spaima în oase și care nu se găsește în niciun drept creat în societatea umană. Ori se știe, dreptul iudaic se află la baza legislației fundamentale a oricărei

societăți omenești și din orice vreme! Când s-a reluat viaţa, după Potop, trecuseră de la Adam o mie șase sute cincizeci și șapte de ani. Tatăl este unic, stăpânul suprem. Fiii nu pot vedea şi judeca greşelile lui. Dragostea de tată stă înaintea dragostei de mamă. Tatăl nu îşi poate blestema fiii...Şi, ca şi în cazul divinității, blestemele cad peste urmaşii fiilor!...Scuză-mă, dacă mă repet, după ce copilul devine stăpân pe el, matur, dragostea mamei distruge. Acolo unde tatăl loveşte, părintește, fiul se-ndreaptă, creşte! Și pomului din an în an i se retează uscăturile și crengile care peste timp deranjează creșterea armonioasă.

MOISE: - „Iată spiţa neamului fiilor lui Noe. Fiii lui Iafet: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meșec și Tiras. Fiii lui Gomer: Aşchenaz, Rifat și Togarma. Fiii lui Iavan: Elișa, Tarșiș, Chitim și Dodanim. Fiii lui Ham: Cuș, Mițraim, Put și Canaan. Fiii lui Cuș: Seba, Havila, Sabta, Raema, Sabteca. Fiii lui Raema: Șeba, Dedan. Din Cuș s-a născut Nimrod."

TOSCHRIS: - Nimrod înseamnă Rebel. Pe această filiație, a lui Iafet, a venit „împărțirea neamurilor, după ținuturile lor, fiecare după limba lui, după familiile lor, în neamurile lor."

MOISE: - „El, Nimrod, este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad şi Calne, în ţara Şinear. Din ţara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive.

TOSCHRIS: - „Din Miţraim s-au născut ludiţii, anamiţii, lehabiţii, naftuhiţii, patrusiţii, casluhiţii (din care au ieşit filistenii) şi caftoriţii".

MOISE: - Sidon este primul născut și Het, al doilea, și împreună sunt fiii lui Canaan; din ei au rezultat „iebusiţii, amoriţii, ghirgasiţii, heviţii. Fiii lui Sem au fost: Elam, Asur, Arpacşad, Lud şi Aram."

TOSCHRIS: - Siria! se traduce Aram. Doi ani după potop s-a născut Arpacșad, care a născut pe Șelah, care a născut pe Peleg care înseamnă „Împărţire".

MOISE: - „Numit aşa pentru că pe vremea lui s-a împărţit pământul; iar numele fratelui său era Ioctan.”

TOSCHRIS: - Reţin numele Aşchenaz (urmaşul lui Iafet) şi Peleg (urmaşul lui Sem). Urmaşii lui Aşchenaz au fost izgoniţi de romani şi au ocupat centrul şi estul Europei: evreii aşchenaz; iar urmaşii lui Peleg ar fi pelasgii, un popor din care s-ar trage dacii (conform unor diferiţi autori, internauţi)!

11
TURNUL BABEL.
FORŢA TEHNOLOGIEI, INVENŢIEI ŞI INOVAŢIEI

MOISE: - „Tot pământul avea o singură limbă şi aceleaşi cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în ţara Şinear; şi au descălecat acolo. Şi au zis unul către altul: - Haidem! să facem cărămizi şi să le ardem bine în foc. Şi cărămida le-a ţinut loc de piatră, iar smoala le-a ţinut loc de var. Şi au mai zis: - Haidem! să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vârf să atingă cerul şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pământului!”

VOCEA DOMNULUI: - „Iată, ei sunt un singur popor şi toţi au aceeaşi limbă; şi iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce şi-au pus în gând. Haidem! să Ne coborâm şi să le încurcăm acolo limba, ca să nu-şi mai înţeleagă vorba unii altora!”

TOSCHRIS: - Şi au fost risipiţi pe toată „faţa pământului; aşa că au încetat să zidească cetatea. De aceea cetatea a fost numită Babel.”. „Încurcătură” înseamnă Babel. Oamenii aveau o armă teribilă, luată de la Dumnezeu. Tehnologia, mâna care gândeşte, care construieşte. Invenţia şi inovaţia, de la început le-au stat la dispoziţie. Necazul şi lipsa, greutatea, i-a îndemnat la schimbarea continuă a condiţiilor de trai şi de muncă. Frica faţă de urgia naturii. De divinitate nu le era frică, căci, faţă de ea scăpau cu rugăciuni, cu plânsete, cu jertfe! Aşa au descoperit minunăţiile deşertului: nisipul, apa, oaza, sticla…dar şi

rezistenţa proprie în lupta cu deşertăciunea, făcând din aceasta partener de viaţă. În cărțile tale deşertul este testul pentru verificarea rezistenţei omului, rezistenţa la limita existenţei… Limba este cea care ţine o populaţie la un loc. Mondializarea nu este posibilă decât dacă există o singură limbă pe pământ și desigur o divinitate unică. Tehnologia este singura care poate conduce la o singură limbă. Rezultă că mondializarea este un drum fără întoarcere…Iată, ea a mai existat! desigur, nu la aceeaşi scară, planetară! cum se prefigurează acum. Nu cred că mondializarea poate exista cu regulile existente acum. Poate altele, care vor duce la o globalizare pe zone, pe emisfere.

URMAŞII LUI SEM: PELEG, AVRAM ŞI NAHOR, LOT

TOSCHRIS: - La treizeci de ani ai lui Peleg s-a născut Reu; la treizeci și doi de ani ai lui Reu s-a născut Serug; la treizeci de ani ai lui Serug s-a născut Nahor; la douăzeci și nouă de ani ai lui Nahor s-a născut Terah, la șaptezeci de ani ai lui Terah s-a născut Avram, Nahor, şi Haran. Haran l-a născut pe Lot după care a murit în ţara în care se născuse, Ur, Caldeea. Avram şi Nahor şi-au luat soţii: Sarai - „Prinţesa mea” - şi Milca, una dintre fiicele lui Haran. Terah a luat pe Avram, Sarai, şi pe Lot şi au plecat din Ur, având ţinta Canaan şi s-au oprit în Haran, unde Terah a murit. Avram (șaptezeci și cinci de ani) și Sarai, şi cu Lot, ies din Haran la îndemnul Domnului, mergând spre Canaan. Trei sute treizeci și șapte de ani s-au scurs de la reluarea vieţii după potop şi până la ieşirea din Haran. La ieşirea din Haran, de la Adam se scurseseră două mii douăzeci și patru de ani. Îmi permit un comentariu de început, se pare că acum în mileniul trei, după Christos, putem vorbi de existenţa a trei cicluri de două mii de ani fiecare…Adam şi Eva - Avram şi Sarai, primul de două mii douăzeci și patru de ani; Avram şi Sarai - Iisus Christos, al doilea de aproximativ două mii de ani; şi Iisus Christos-anul două mii, al treilea. Credem, de aceea în

secolul XX popoarele vorbeau de schimbarea în lume, „Sfârşitul lumii”, în anul două mii (bunicii noştri, vorbind de invazia Chitaiului - China - împăratului roșu). Rezultă primul ciclu al vieţii memorat de om, care nu exclude prin anumite versete alte cicluri existente, al lui Cain de exemplu sau fiii oamenilor şi fiii lui Dumnezeu; rezultă, acesta, primul ciclu din viaţa lumii trăită sub legea Domnului.

12
PRIMA MINCIUNĂ RUŞINOASĂ, DAR...SĂNĂTOASĂ!

MOISE: - „Domnul zisese lui Avram: „Ieşi din ţara ta, din rudenia ta şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; ... şi voi blestema pe cei ce te vor blestema.”

TOSCHRIS: - Moment zero, ciclul doi. Avraam începe o nouă viață, ascultând numai de divinitate. Începe epopeea omenirii cu divinitatea cuibărită în inimă. Prima comunitate condusă în numele divinului, chiar de el însăși. De Dumnezeul oamenilor - fiii lui Istrael!

MOISE: - Și cei trei, Avram, de șaptezeci și cinci de ani, și Sarai, și Lot, „împreună cu toate averile pe care le strânseseră şi cu toate slugile pe care le câştigaseră în Haran” au ajuns în Canaan „la locul numit Sihem, la stejarul lui More.”

TOSCHRIS: - Odată cu ieşirea din Haran, şi pătrunderea în Canaan se declanşează al treilea mileniu de existenţă a vieţii pe ramura Adam, Abel, Set, Noe. Avram este întâistătătorul, și Sarai la fel. Dacă Eva, mamă și soție, nu a fost definită, Sarai este definită și este stearpă. Este iubita lui Avram și soră din altă mamă. Lângă tată apare noţiunea de familie, iar lângă mamă apare gradul de rudenie, de sânge. Din această familie ies toate neamurile care cred în Dumnezeul unic. Acum apare comunicarea dintre divinitate și om. Apare altarul, al doilea după cel construit de Noe, de mulțumire și slavă, ridicat lui Dumne-

zeu. La Sihem, stejarul lui More, divinitatea i s-a arătat lui Avram şi el i-a construit un altar.

MOISE: - Natura nu iartă pe nimeni. Foametea s-a abătut asupra Canaanului și Avram și Sarai au plecat în Egipt, unde Nilul era o adevărată comoară agricolă, dând și trei recolte pe an. Aproape de ținuturile Egiptului, Avram i-a spus soției, care era frumoasă, că, ea, nu trebuie să spună la nimeni că este consoarta sa; ca să nu fie omorât de egipteni, pentru a-i lua nevasta!

TOSCHRIS: - La toate popoarele din jurul poporului fiilor lui Israel, moda era să ucizi bărbatul, soțul femeii pe care o doreai, dacă aceasta era căsătorită cu el. Altfel, nu ajungeai la ea. Vom vedea, însuși Regele David, dă ordin să fie ucis Urie ca să-i ia femeia, pe frumoasa Batșeba, divinitatea nepedepsindu-l, din dragostea lor, rezultând însuși împăratul Solomon, constructorul primului Templu. Blestemul îi va ajunge însă pe urmașii lui Solomon.

MOISE: - Și Avram i-a zis: „Spune, rogu-te, că eşti sora mea, ca să-mi meargă bine din pricina ta, şi sufletul meu să trăiască datorită ţie.” Când au ajuns la faraon, acestuia i-a fost adusă Sara în casă. Pentru ea, Avram (fratele ei!) a fost încărcat cu daruri, căpătând o mulțime de „oi, boi, măgari, robi şi roabe, măgăriţe şi cămile”. Însă Dumnezeu vede și casa lui faraon a fost supusă unor încercări grele din cauza nevestei lui Avram.

FARAON (către Avram) - „Ce mi-ai făcut? Pentru ce nu mi-ai spus că este nevasta ta? Ia-ți-o și pleacă.”

TOSCHRIS: - Iată o primă problemă de moralitate (dar şi de criminalitate) în care Avram minte ca să nu moară. Moralitate, căci egiptenii - cei mai mari constructori şi tehnologi ai timpului - apreciază gestul celor doi soţi, respectă familia, şi îi eliberează pe amândoi cu daruri. Iată, viaţa mai scumpă decât „adulterul” şi adevărul înţeles pe acelaşi plan cu minciuna cu rost…De asemenea observ că sufletul, în accepţiunea cărţii tale, este totuna cu materia corporală, iar roabele pot rezolva ne-

cesităţile fizice şi spirituale ale stăpânului. Vom vedea acest lucru şi mai târziu, Agar, suplinindu-i Sarei îndatoririle de nevastă, femeie - mamă şi dăruindu-i un frate lui Isaac, dar şi roabele nevestelor lui Iacov care contribuie la zămislirea celor douăsprezece seminţii. Cu Sarai începe epoca femeii implicate public în viața comunității.

13
PRIMUL ALEGE, SE GRĂBEȘTE ȘI SE PĂCĂLEȘTE

MOISE: - Și Avram și Lot au acumulat averi uriașe și, ei, nu mai puteau rămâne împreună, orice grad de rudenie ar fi existat între ei regulile aspre ale vieții obligându-i să se despartă. O ceartă violentă între păzitorii de vite, ale celor doi, a grăbit lucrurile. Avram i-a propus lui Lot să se despartă, apucând fiecare altă cale: - Alege Lot, „dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga." Lot a ales răsăritul, câmpia Iordanului, așezându-și corturile până la Sodoma; Avram a intrat în țara Canaanului.

TOSCHRIS: - Când ajung să-și întemeieze familii, fraţii, nepoţii nu pot trăi împreună, ci fiecare trebuie să-și întemeieze familia pe alt teritoriu; pot fii vecini! Munca pentru sine nu poate fi împărţită cu altul, ci numai (fiecare prin muncă, prin produsul ei) oamenii pot colabora între ei…Stăpân pe sine, cu divinitatea în nemărginit respect, Avram l-a lăsat să aleagă pe Lot, primul! Și Lot a ales ceea ce se vedea mai frumos, fără să facă o analiză a populației canaanite (din terenul ales) care păcătuia mult și nu era pe placul divinității.

MOISE: - Domnul i-a zis lui Avram: - „Îţi voi face sămânţa ca pulberea pământului de mare; aşa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, şi sămânţa ta va putea să fie numărată."

TOSCHRIS: - Acesta este leitmotivul cărților tale, Moise, cel care l-a înaripat pe Israel permanent către mișcare, către alte locuri; în ieșirile sale din damnațiune. Promisiunea Domnu-

lui, lucru care este până la urmă specific întregii istorii a umanităţii creatoare, acela de a se mişca, dezvolta, populaţiile mișcându-se permanent în căutarea de spații vitale; dar există și populații sedentare pe care dumnezeiasca tehnologie le țin în loc. Și mișcarea și dezvoltarea în același loc constituie fundamentul - sensul existenţei omenești în macro universul ei. Familia, tribul, comunitatea stă pe loc, cel mult se amplifică mărindu-și teritoriul; urmașii, însă, întotdeauna mai mulți, își caută mereu alt loc.

14
DOISPREZECE ŞI PAISPREZECE, CIFRE SACRE. PÂINEA ŞI VINUL, ZECIUIALA

MOISE: - „Timp de doisprezece ani fuseseră supuşi lui Chedorlaomer; şi în anul al treisprezecelea s-au răsculat. Dar, în anul al paisprezecelea acesta şi împăraţii care erau cu el au pornit, şi au bătut pe refaimi la Aşterot - Carnaim, pe zuziţi la Ham, pe emiţi la Şave - Chiriataim."

TOSCHRIS: - După cifra şapte - în şapte zile Dumnezeu a creat lumea, iată, cifra douăsprezece apare în conflictele din Canaan, ca ani de suferinţă, supunere. Vor urma: douăsprezece seminţii care vor crea lumea lui Dumnezeu; apoi după paisprezece ani - iată cifra paisprezece - fiii lui Dumnezeu devin luptători: suferinţă, credinţă şi victorie și au câştigat lupta contra împăraţilor care i-au atacat. Numai Dumnezeu poate ataca şi pedepsi pe om, aşa cum se va întâmpla cu Sodoma şi Gomora, cu Lot, fiul lui Haran, nepotul lui Avram, pentru că Ham l-a văzut pe Noe, gol, când dormea beat, şi blestemul acestuia a căzut peste urmaşii lui. Păcatul nu are relevanţă asupra făptuitorului, ci asupra celor de un sânge cu făptuitorul, astfel că păcatul devine extrem de greu, căci suferă generaţii… Regula este clară, în viaţă nu trebuie să păcătuieşti, căci aşa cum Adam şi Eva s-au ascuns de faţa lui Dumnezeu, la fel şi Cain, adevărul devine crud ca un cuţit înfipt în inimă, și inima, făp-

tuitoare prin duh și suflet transmite mai departe în trupul nevinovat şi se manifestă, regretul devine ucigător, faptele înaintaşului, nefiind întotdeauna sau niciodată la fel cu faptele urmaşului!...

MOISE: - Supuşii lui Chedorlaomer au luat prizonieri, inclusiv pe „Lot, fiul fratelui lui Avram, care locuia în Sodoma”; cu tot cu averile lor i-au luat. Dar a scăpat unul care a venit și i-a povestit întreaga tărășenie lui Avram, căruia i se spunea evreul, cel „de dincolo de Eufrat” sau care vine de la Eber, urmașul lui Sem. Se spune că Eber, tatăl lui Peleg, nu a vrut să participe la construcția Turnului Babel din care cauză limba lui nu a fost amestecată, din ea, trăgându-se limba ebraică. Avram, auzind că Lot este prizonier „a înarmat trei sute optsprezece din cei mai viteji slujitori ai lui, născuţi în casa lui, şi a urmărit pe împăraţii aceia până la Dan. Şi-a împărţit oamenii în mai multe cete, s-a aruncat asupra lor noaptea, i-a bătut şi i-a urmărit până la Hoba, care este la stânga Damascului.” A venit înapoi cu tot ce i se luase lui Lot, cu el și cu femeile și averile lui.

TOSCHRIS: - Iată primul război, de cucerire, purtat de evrei. Urmaşii lui Avram ştiu să lupte pentru fraţii lor, se ajută între ei. Prin Avram lucrează legea Domnului şi el, Avram, este punctul de plecare al religiilor monoteiste: creştinismul, iudaismul și islamismul. După Potop, Avram este primul ales al Domnului. Evreii, văd bine, sunt înzestraţi cu această conştiinţă a evoluției lor la nivel planetar, încă de pe vremea lui Avram, când se întindeau de la Eufrat la Marea Mediterană…

MOISE: - „După ce s-a întors Avram victorios, împăratul Sodomei i-a ieşit în întâmpinare și Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine şi vin: el era preot al Dumnezeului celui Preaînalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avram. Şi Avram i-a dat zeciuială din toate.”

TOSCHRIS: - Avram este primit cu pâine şi vin după victoria asupra celor care au atentat la viaţa poporului său şi a celor care îi susţineau. Aceasta va fi şi victoria Domnului om ca-

re se va sărbători în Altarul Sfintei Haristii al bisericii creştine. Melhisedec este primul Patriarh al omenirii, după Noe! un patriarh îndumnezeit. Iată de când datează primirea cu pâine și sare, zeciuiala!

15
DIN CANAAN VOR PLECA, ÎN CANAAN SE VOR ÎNTOARCE

MOISE: - „Şi Domnul a zis lui Avram: - Să ştii hotărât că sămânţa ta va fi străină într-o ţară care nu va fi a ei; acolo va fi robită şi o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe urmă va ieşi de-acolo cu mari bogăţii. În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram şi i-a zis: - Seminţei tale dau ţara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat".

TOSCHRIS: - Iată tărâmul făgăduinţei după care Avram a plecat din Ur. El nu va aparține nici lumii creștine cu toate că din Avram au ieșit neamurile...Urmaşii lui Avram vor fi fără ţară fiindcă ei sunt un popor în căutare de absolut prin arma credinţei în Domnul care înseamnă creaţie! Ei vor avea bogăţii multe, dar acestea îi vor satisface pe alţii, cum ar zice proverbul: *Nu-i pentru cine se pregăteşte, ci pentru cine se nimereşte*! Avram doreşte puterea pe care ți-o dă credința, care-i cea mai de preţ. Fără credinţă reală, pornită din inimă, nu există putere, deci, nici viaţă - energie!

16
FEMEIA ȘI DEMOCRAȚIA. PROCREAȚIA

MOISE: - „Sarai, nevasta lui Avram, nu avea copii. Ea avea o roabă egipteancă numită Agar (*Zbor, Fugă*). Şi i-a zis lui Avram: - Domnul m-a făcut stearpă; intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea." Avram a intrat la Agar și aceasta a rămas însărcinată. Atunci roaba lui Sarai a privit cu trufie către soția lui Avram".

TOSCHRIS: - Femeia deţine rolul principal în procreaţie. Procreaţia nu are valoare în afara cadrului legal: căsătoria, femeia trebuie să fie soţie! Numai, se vede, că, deşi roabă, odată ce a simţit că este mai importantă, decât soţia legală, Agar îşi sfidează stăpâna! Bunătatea oferită se întoarce în ură. Orice dar trebuie condiţionat. În fond darurile nu se fac degeaba. Orice faptă are un scop, are un rost...şi, nu întotdeauna, după plată şi răsplată! Rămasă însărcinată Agar se ascunde de faţa stăpânei sale; însă Îngerul Domnului o găseşte în deşert, lângă un izvor de apă, şi îi spune să meargă înapoi, să se supună soţiei lui Avram, Sarai.

MOISE: - Și îngerul Domnului i-a zis roabei Agar: - „Îţi voi înmulţi foarte mult sămânţa, şi ea va fi atât de multă la număr că nu va putea fi numărată. Acum eşti însărcinată şi vei naşte un fiu căruia îi vei pune numele Ismael; căci Domnul a auzit mâhnirea ta (*Dumnezeu aude*) ”.

TOSCHRIS: - Ideea centrală a vieţii omului pe pământ este reproducerea, înmulţirea, perpetuarea speciilor naturale. Din acest punct de vedere Dumnezeu este extrem de generos. În evoluţia sa pe pământ, omul a crescut mereu, ca număr... Ismael, arab, se naşte înaintea lui Isaac - întemeietorul!...fratele său după tată. Încă o dată se adevereşte că cel din urmă va fi cel dintâi. Avram este întemeietorul lumii lui Dumnezeu şi se află la baza celor două mari entităţi religioase: creştină şi islamică. Avram avea optzeci și șase de ani, când Agar l-a născut pe Ismael.

17
AVRAAM. TĂIATUL ÎMPREJUR

VOCEA DOMNULUI: - „Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam (*Tată al unei mulţimi*”); Ţie, şi seminţei tale după tine, îţi voi da ţara în care locuieşti acum ca străin, şi anume îţi voi da toată ţara Canaanului în stăpânire veşnică.” Și îți mai spun ca să știi: - „Eu voi fi Dumnezeul lor”

și-al tău. „Acesta este legământul Meu: tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur. La vârsta de opt zile, orice copil de parte bărbătească să fie tăiat împrejur, neam după neam: fie că este rob născut în casă, fie că este cumpărat cu bani de la vreun străin.”

TOSCHRIS: - Iată noua generaţie: familia şi comunitatea. Avraam ideea Întreirii: tată, mamă şi fiu, viață. Desigur însemnul este Tată, Duh și Fiu! Neplăcut este însemnul ca la vite: tăierea împrejur. Naturalul. Dumnezeu este viu și printre oameni. Din familie pot face parte şi alţii, dacă se taie împrejur... Paternitate cumpărată. Simplu, totul este să vrei. Așa cum evreul caută piatra pe care nu o găsește, ca să lovească dușmanul, așa îl așteaptă pe Mesia de șase mii de ani, de exemplu. Așa este și în viață, dacă vrei să-ți meargă bine primește totul așa cum este, și nu pune întrebări care să-ți aducă necazuri. Paza bună păzește primejdia rea. E foarte bine să te bucuri de ploaie atunci când plouă sau de razele soarelui când este senin... să întorci și celălalt obraz, atunci când primești palma!

MOISE: - „Dumnezeu a zis lui Avraam: - Să nu mai chemi Sarai pe nevasta ta, ci numele ei să fie Sara. Eu o voi binecuvânta, şi îţi voi da un fiu din ea; şi ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împăraţi de noroade vor ieşi din ea. Avraam s-a aruncat cu faţa la pământ şi a râs, căci a zis în inima lui: - Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Şi să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani?”

TOSCHRIS: Dumnezeu s-a impus prin minuni, și a rămas o regulă pentru sfințenie. Minunea, faptul care nu există în realitate, dar la care speră credinciosul fără să se întrebe dacă este posibil sau imposibil. Credința asigură cincizeci la sută din succes, și nu trebuie ca omul să abuzeze în iluzii să-și pună speranțe în minune! În minte mai bine să dorești contrariul, ca să ți se întâmple, invers.

VOCEA DOMNULUI: - „Cu adevărat, Sara, îţi va naşte un

fiu; şi-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veşnic pentru sămânţa lui după el."

TOSCHRIS: - Și Ismael?...E drept, e greu pentru un singur om să preia toate visurile omenirii, tuturor neamurilor. Poate că o diviziune în munca de globalizare la care permanent visezi ar fi foarte normală. Crezi că poate să existe antidotul împotriva unei boli, același, la Londra și la Honolulu sau în Guinea Bi-ssau?

VOCEA DOMNULUI: - Avraam, „dar şi cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl voi binecuvânta, îl voi face să crească şi îl voi înmulţi nespus de mult; doisprezece voievozi va naşte, şi voi face din el un neam mare."

TOSCHRIS: - Se pare, o primă discuţie între Dumnezeu şi Avraam, virtuală, în care ridicolul vârstei înaintate, o sută de ani la el şi nouăzeci de ani la ea, nu este mascat...De asemenea iată, prima naştere, din pronie divină, cu două mii de ani înaintea lui Christos şi a lui Ioan. E drept, şi Ioan şi Isaac se nasc din taţi potenţi...Numai Fecioara Maria nu are a face cu bărbat la procrearea lui Iisus. Diferenţa dintre cei doi fraţi, Ismael cu treisprezece ani mai mare decât Isaac este şi de altă natură: Ismael se naşte normal dintre femeie și bărbat, pe când Isaac are origine divină. Isaac este precursorul creştinilor... care convieţuiesc cu divinitatea.

18
DUMNEZEU ÎNTREIT ȘI ÎNTĂRIT. TREI, CIFRĂ MAGICĂ. SPĂLATUL PICIOARELOR. TRIUNGHIUL NEVĂZUT

MOISE: - „Domnul i S-a arătat la stejarii lui Mamre, pe când Avraam şedea la uşa cortului. Avraam a ridicat ochii şi iată că trei bărbaţi stăteau în picioare. Când i-a văzut s-a plecat până la pământ. Apoi a zis: - Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-Te, pe lângă robul Tău. Îngăduie să se aducă puţină apă, ca să vi se spele picioarele; şi odihniţi-vă sub copacul acesta."

TOSCHRIS: - Iată dimensiunea multiplă a Domnului: „Doamne”! deși ei sunt trei. „Ochii Tăi”, deși ei sunt trei. Iată, spălatul picioarelor are sensul de remediu contra oboselii; devine gest sacru de respect și supunere. Umilință și înălțare. Cei trei nu sunt invitați în casă ci la umbra pomului! Natura este sacră, și, nu numai că se vede, dar se simte cu inima. Casa este de prea mare intimitate și refugiu. Intimitatea nu are ce să caute în relație obiectivă cu divinitatea. Divinitatea vrea depersonalizare, presupune eliminarea Eului, dragoste oarbă, supunere, dragoste până la sacrificiu, totală.

MOISE: - Cei trei l-au întrebat pe Avraam de Sara și el le-a răspuns: „Uite-o în cort”. Și cei trei i-au spus, vorbind numai unul: „La anul pe vremea aceasta, mă voi întoarce negreşit la tine; şi nevasta ta, va avea un fiu.”

SARA (râzând în sine): - „Acum, când am îmbătrânit, să mai am pofte? Domnul meu, bărbatul, de asemenea, este bătrân.”

VOCEA DOMNULUI (ușor iritată): - Avraame, de ce râde Sara? Chiar nu crede că mai poate avea copii? Păi pentru ce v-am dat atâția ani de viață? „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?”

SARA (rușinată): - „N-am râs!”

VOCEA DOMNULUI: - „Ba da, ai râs!”

TOSCHRIS: - Vezi tu Moise, în timp ce Avraam lucrează cu inima, Sara lucrează cu mintea, cu gândul! La fel ca Eva, nevasta lui Adam. Acum apare prima viziune magică, care mai târziu va fi virtuală, științifică, tehnologică; Domnul întreit: „trei bărbaţi”; El este cei trei, numărul trei, care vede şi aude gândurile. Dumnezeu este şi-n trup şi în gând. Sau, altfel zis, Ochiul şi trei unghiuri; ochiul în triunghi sau în cazul stăpânului meu, care par a fi un Jaques Fatalistul; dar şi pictorul, două profile şi o faţă într-un chip. În timpul lui Avraam și a faptelor sale apare spălatul picioarelor fiindcă odihna este în picioare şi nu în mâini sau în gând. Picioarele cară trupul. Numai Domnul a lucrat cu mâna, cu gestul, cu imaginea…a făcut,

a făptuit, a creat! Munca cu mâna este de natură dumnezeiască. În mâini și în inimă îl avem pe Domnul! Spălatul şi hrana, care țin de sacralitate. Iată, turta - făină cu apă - și care cu spălatul, aratul și plantatul, sunt lucruri sacre şi ele păstrează legătura dintre om, natură şi divinitate: trupul, hrana şi sufletul! Ce frumoasă întreire, materialitate a cifrei trei! Avraam este pregătit să primească viitorul, respectând prezentul şi profeţia. Trecut, experienţă, viitor. Doctrina comunistă a împrumutat mult din experienţele Bibliei, întregul eşafodaj al Programului Partidului Comunist din țara mea, post 1964, fiind o proiecţie a viitorului; în prezent, rămânând numai cantitatea, munca lipsită de calitatea vremelnică. Calitatea abolită de viteza prea mare a timpului. În timpul lui Avraam începe era omului, bărbatului și femeii, amândoi născuți din pământ și pentru pământ, în natura divină și pentru natura reală. De acum aflăm că „pofta" sexuală, precede creaţia - înmulţirea, şi că oricare ar fi vârsta există dorinţa, gândul, poftirea…bărbatul, femeia, plăcerea, o altă întreire pe care nu o poate suprima nimeni!...în această treime parte din natură, rolul central îl joacă însuşi Domnul, pentru ca nimeni să nu ajungă la El; putem spune, ca El! şi bărbatul şi femeia fiind robii plăcerii! Se pare că în viaţă, triunghiul reprezintă un echilibru, în care lupta cea mare este ca toate unghiurile să fie egale şi la intersecţia bisectoarelor să stea şi să vegheze ochiul lui Dumnezeu, văzul; desigur, văzul cu aceeași putere ca a cuvântului ca să îi dau dreptate și lui Ioan. Şi ultima întreire - treime naturală - unghiurile triunghiului nu pot fi decât trei: puterea naturalului, puterea trupului și a duhului. Iată, teatru divin, femeia un prim actor al naturalului. Ea minte că nu a râs, când de fapt s-a săturat de plâns. De acum femeia va juca un rol activ, impersonal, în viaţa bărbatului şi, dacă nu mai are bărbat, în viaţa familiei care precede și mai apoi constituie comunitatea. Acum Sara, chiar ea, schiţează, abia în gând, poate chiar primul gând, un gest împotriva lui Dumnezeu, precum Eva I-a nesocotit ordinul, râzând! ...Femeia devansea-

ză bărbatul, tot ea, soţia sa, învăţându-l să facă copii cu alta, dacă ea rămâne mamă. Mai târziu, Iacov, nepotul Sarei, se va lupta cu Dumnezeu, lupta, aducându-i numele de Israel: cel care s-a luptat cu Domnul! emblemă a omului care a rămas pentru veşnicie agăţată pe haina timpului, definindu-l ca unic între vieţuitoare…De aceea și eu m-am declarat fiu al lui Israel fiindcă mi-a plăcut de el și, de când, cred că toți oamenii valoroși sunt fiii lui Israel.

19
CINCIZECIMEA, CINCIZECI, VOTUL INCERT. SODOMA ŞI GOMORA. SODOMIA

MOISE: - „Bărbaţii aceia s-au sculat să plece şi s-au uitat înspre Sodoma. Avraam a plecat cu ei, să-i petreacă. Dar Avraam stătea tot înaintea Domnului şi a zis:”

AVRAAM: - „Vei nimici Tu oare şi pe cel bun împreună cu cel rău? Poate că sunt cincizeci de oameni buni: îi vei nimici oare şi pe ei?”

VOCEA DOMNULUI: - „Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni buni în mijlocul cetăţii, voi ierta tot locul acela din pricina lor.”

AVRAAM: - „Poate că din cincizeci de oameni buni vor lipsi cinci: pentru cinci, vei nimici Tu oare toată cetatea?”

VOCEA DOMNULUI: - „N-o voi nimici, dacă voi găsi în ea patruzeci şi cinci de oameni buni.”

AVRAAM: - „Să nu Te mânii, Doamne, poate că se vor găsi în ea numai zece oameni buni.”

VOCEA DOMNULUI: - „N-o voi nimici, pentru cei zece oameni buni. După ce a isprăvit de vorbit lui Avraam, Domnul a plecat. Şi Avraam s-a întors la locuinţa lui.”

TOSCHRIS: - Și cei trei bărbați au plecat. Domnul a plecat! Când o comunitate se strică la cap numărul celor nestricaţi este foarte mic sau nu există de loc. Aşa se explică de ce se câştigă astăzi, când democraţia lipseşte cu desăvârşire, la vot cu opt-

zeci - nouăzeci de procente, şi se bucură toţi proştii. Iată sensul cincizecimii, număr care îl vom întâlni tot timpul pe parcursul cărţilor. Majoritatea la vot, când câştigă, fără o minoritate acceptabilă, este o prostie... Numărul procentual normal de echilibru fiind cincizeci! Jumătate din o sută sau din sută la sută. Observăm că se manifestă o iterație care să demonstreze vina colectivă! ...cincizeci, patruzeci şi cinci, patruzeci, treizeci şi cinci, treizeci...sensul vieţii: binele mic înghite răul mare; sau adevărul, chiar în ultimă instanţă, învinge seria mare de minciuni, căci adevărul este o pasăre rară iar minciuna o întâlnim la fiecare pas. Peste două mii de ani, hoţul care se căieşte primeşte loc lângă Mântuitor...și ce drum greu a parcurs omul ca să ajungă Mântuitor!

MOISE: - Seara, la Sodoma, au poposit nişte îngeri, doi călători. Și Lot i-a chemat în casă și i-a invitat să rămână peste noapte, le-a promis să le fie gazdă, să prindă noi puteri pentru drumul pe care aveau să-l continue a doua zi. Dar, nici să adoarmă că „bărbaţii din Sodoma, tineri şi bătrâni, au înconjurat casa”.

UN BĂRBAT DIN CETATE: - Hei, Lot, ieși afară din casă și scoate-i și pe cei doi care au rămas la tine, căci „vrem să ne împreunăm cu ei.”

TOSCHRIS: - Iată ce dovadă că sodomia era la modă, și pare a avea un sens de siluire, pedeapsă, ca în pușcăriile sau spitalele, sau lagărele cu deținuți politici, sau barurile rău famate. Se pare că ăsta este unul din aspectele pe care Dumnezeu, unul, nu le acceptă. Și, totuși, să credem că acești oameni nu-l au pe Domnul în suflet? Pot exista oameni fără Domn și Domn fără oameni? Noi mergem tăcuți pe stradă, muncim, și colegul nostru, și prieten, și vecin, practică sodomia! Dar oare actul sexual normal și plin de plăcere, din care se nasc copii, nu este oprit de la vedere? Nu este interzis să-l practici în afara cadrului legal de procreare? Păi regii, împărații, voievozii, nici nu vor avea voie să se împreuneze cu nevestele decât pentru

procreație!...din care cauză vor avea suite însoțitoare de sex opus; vor căuta lupanarele. Dacă mâine, poimâine vine un scelerat religios și spune că procrearea trebuie controlată în epruvetă? sau alt scelerat, virusolog și biolog, care îți ia sângele în epruvetă și te bagă la zdup sau te ucide că ești un pericol pentru sfânta comunitate!? …Nu se năruie întreaga cultură a omenirii bazată pe stâlpul atât de iubit, din casă? Cât de senin sună „Scoate-i afară din casă să ne împreunăm cu ei”. Oare de ce Sara, nevasta lui Lot, când a întors capul a rămas pietrificată?...fiindcă femeia este curioasă și neîncrezătoare? Este de neînțeles, de ce Sara a întors capul! Și când te gândești că Lot, la somația de sodomire a celor doi musafiri le-a oferit sodomezilor spre satisfacerea plăcerilor pe cele două fiice ale sale… locuitorii Sodomei, refuzându-le!

MOISE: - Dar să îmi termin narațiunea. Cei doi bărbați din casă, îngeri, au ieșit cu Lot și nevastă-sa, și cu cele două fete, spunându-le: - Plecați din cetate, unde vedeți cu ochii, căci Domnul vă cruță, dar să nu întoarceți capul. Să nu întoarceți capul cât mergeți pe câmpie și până ajungeți la munte, „ca să nu pieriți.”

TOSCHRIS: - În munte este scăparea. Muntele e sfânt. Vai de națiile care nu au munte, ele nu au nici izvoare care să nască râurile și nici apă de băut ca apa de munte cu care Ștefan cel Mare se spăla pe rănile făcute în timpul războaielor sfinte…

MOISE: - Vai, vai însă „nevasta lui Lot s-a uitat înapoi şi s-a prefăcut într-un stâlp de sare. Lot a ieşit din Ţoar şi a rămas pe munte cu cele două fete ale lui.”

TOSCHRIS: - Fetele lui Lot, în timp ce dormea tatăl lor, s-au hotărât, acesta rămânând fără nevastă, să-i dea să bea vin și el „să intre” la ele. Fetele au gândit că doar așa se va păstra sămânța tatălui lor! Orice s-ar spune vinul este o băutură sfântă, de aceea cine bagă apă în vin face o lucrare necurată. Și vinul și pâinea (și peștele care nu suferă nici un simbol, ci numai acela că se dă dezlegare la pește - în post) sunt atât de prezente

în realitate, atât de necesare vieții, încât Mesia, cel ce va veni mai târziu, le-a spus ucenicilor că sângele lui este vinul, și carnea lui este pâinea cea de toate zilele… De două mii de ani, în era Mântuitorului, omul este vesel când cumpără pâinea și fericit când bea vinul!

MOISE: - „Cea mai mare a născut un fiu, căruia i-a pus numele Moab; el este tatăl moabiţilor din ziua de azi. Cea mai tânără a născut şi ea un fiu, căruia i-a pus numele Ben-Ammi: el este tatăl amoniţilor din ziua de azi.”…Neamuri în totală contradicție, până la sfârșitul lumii, cu fiii lui Israel.

TOSCHRIS: - Metamorfoză a Treimii!... au fost trei îngeri la Avraam şi au ajuns doi la Sodoma. În casa lui Lot, unde au poposit la stăruinţele acestuia şi au mâncat azimi coapte de nevasta lui Lot. Împreunarea între aceleaşi sexe se cheamă „răutate”. Lot ca să salveze onoarea musafirilor, dezonorați de cetățenii cetății a fost în stare să le ofere acestora din urmă pe fiicele sale, fecioare. Un gest de iubire maximă, și respect, și frică de Domnul, fără de care viața lui Israel nu este posibilă. Atât de puternică este religia iudaică! Lot crede că insoliţii călători sunt trimişii Domnului şi recurge la sacrificiul fiicelor. Acest gen de sacrificiu îl vom vedea şi la Avraam, care-l oferă Domnului pe Isaac unicul său fiu, devenind mai apoi, îndumnezeit. În condiţii limită se poate orice pentru salvarea vieţii. Sodoma, în câmpie, era o cetate mare, dar salvarea lui Lot și a fetelor sale vine de la cetatea mică, din munţi (Ţoar, *Mic*). Nu întotdeauna dimensiunea inferioară este mai puţin cotată ca dimensiunea superioară. Revoluția tehnologică se datorează descoperirii și stăpânirii micronului...Fetele lui Lot i-au păcatul împreunării asupra lor. Păcatul din neştiinţă nu este totuna cu cel făcut cu bună ştiinţă. Iată şi fapta bună a vinului, care duce mintea la plimbare, dar nu şi potenţa, din contră, la tinerețe... chiar așa se spune! Acest pahar de vin, roșu, ca potență, a rămas sintagmă și în ziua de astăzi. Iată cât de veche este terapia cu băutura alcoolică stoarsă din boabe de struguri! Lumină în

pahare şi nu întuneric, de unde şi o primă dogmă în credinţa creştină, că de cele mai multe ori „săracul cu duhul” stă drept înaintea Domnului, înaintea învăţatului! Omul sărac cu duhul - cu mintea - a format armata, şi de atac, şi de apărare, a celui mai lung în timp şi fără margini imperiu...Imperiul Creştinătăţii! Ordinea lumii se schimbă în 1917 când Vladimir Ilici Lenin oferă mulţimilor sloganul: „Învăţaţi, învăţaţi, învăţaţi”: să ştiţi totul, de la micron la kilometru...Uraaa!

20
CINSTEA SE CUMPĂRĂ. ÎNTRONAREA LEGII ANULUI

MOISE: - „Avraam s-a aşezat între Cades şi Şur şi a locuit ca străin în Gherar. Avraam zicea despre Sara, nevasta sa: - Este sora mea! S-a temut să spună că este nevasta sa. Abimelec, împăratul Gherarului a trimis şi a luat pe Sara.”

TOSCHRIS: - Atunci Avraam s-a rugat Domnului împotriva lui Abimelec (din ținutul filistenilor) să nu aibă ochi pentru nevasta sa, frumoasa Sara!

MOISE: - „Dumnezeu S-a arătat noaptea în vis lui Abimelec şi i-a zis: - Iată, ai să mori din pricina femeii pe care ai luat-o, căci este nevasta unui bărbat.”

TOSCHRIS: - Când un bărbat iubește o femeie este contrar legii ca ea să aparțină altui bărbat. Este contrar legii ca un bărbat să flirteze cu o femeie care aparține altui bărbat. Acestea, da! vremuri bune pentru familie…

ABIMELEC (către Avraam): - De ce mi-ai făcut lucrul acesta?

AVRAAM: - „Îmi ziceam că, fără îndoială, nu-i nicio frică de Dumnezeu în ţara aceasta şi că o să mă omorâți din pricina nevestei mele.”

TOSCHRIS: - Abimelec i-a dăruit lui Avraam, ca să își spele păcatul, „oi şi boi, robi şi roabe”; i-a înapoiat pe Sara.

ABIMELEC (către Avraam): - „Iată, ţara mea este înaintea ta; locuieşte unde-ţi va plăcea.” Iar ție Sara, ca să știi „Iată, dau

fratelui tău o mie de arginţi; aceasta să-ţi fie o dovadă de cinste faţă de toţi cei ce sunt cu tine, aşa că înaintea tuturor vei fi fără vină."

TOSCHRIS: - Iată, la înapoiere, Abimelec nu-i spune nevestei lui Avraam soție, ci soră a fratelui, așa cum fusese prezentată, și motivul pentru care a păcătuit, fiind fără vină. Cinstea şi adevărul îmblânzeşte asupritorul. Avraam era frate cu Sara numai după tată. A doua oară Avraam scapă cu mare bogăţie, dăruindu-şi soţia asupritorului ca să scape cu faţa curată, să scape cu viaţă...Acum se întronează legea, chiar şi în ţara fără de lege. Lege divină, lege naturală: femeia unui bărbat nu poate fi necinstită de nimeni! Dar şi faptul că cinstea şi onoarea se cumpără şi se vinde. Iată viitorul prefigurat: cu bani poţi cumpăra orice; banii, care au înlocuit trocul, din necesitatea înfloririi comunităţii, au devenit putere personală... Banul, ca desenul, va deveni putere universală; și, ca și acesta, care se va informatiza, va deveni informaţie, idee, forţă de producţie... bitcoin! Căutarea locului de viaţă mai bun decât locul naşterii este o caracteristică pozitivă a omului pe pământ. Aşa se mişcă populaţiile, se primenesc naţiile, rasele, caracteristici valabile, mai ales, în societatea de mâine... Unii chiar zic: casa este acolo unde-mi este bine! Şi nu se mai supără nimeni. Dar cel care vine, intră în noua lume, trebuie să o respecte până la identificare cu legea locului. Evoluţia, dezvoltarea constă în dorinţa sfântă de mai bine!

21
ÎN LUME TOTUL SE PLĂTEȘTE. BISERICA NU IUBEȘTE SCLAVIA

MOISE: - „Avraam a pus fiului său nou-născut numele Isaac. Sara a văzut râzând pe fiul pe care-l născuse lui Avraam, egipteanca Agar și a zis lui Avraam: - Izgoneşte pe roaba aceasta şi pe fiul ei; căci fiul roabei acesteia nu va moşteni împreună cu fiul meu, cu Isaac."

TOSCHRIS: - Domnul fiind în primul rând înțelept l-a învățat pe Avraam să-i facă toate poftele Sarei, căci ce îi este scris lui Isaac numai lui îi este dat. Numai din „Isaac va ieşi o sămânţă, care va purta cu adevărat numele tău. Dar şi pe fiul roabei tale îl voi face un neam, căci este sămânţa ta.”

MOISE: - A doua zi, Avraam s-a sculat de dimineaţă; a luat pâine şi un burduf cu apă, pe care l-a dat Agarei şi i l-a pus pe umăr; i-a dat şi copilul şi i-a dat drumul. Ea a plecat şi a rătăcit prin pustiul Beer-Şeba. Când s-a isprăvit apa din burduf, a aruncat copilul sub un tufiş”

TOSCHRIS: - Să nu-l vadă cum moare! Copilul a avut zile „a crescut, a locuit în pustiu şi a ajuns vânător cu arcul”. Mai târziu mama-sa „i-a luat nevastă din țara Egiptului”. Pe lângă sângele cald pe care îl are, o mamă poate să aibă şi sânge rece... Acest lucru salvează şi mama, dar şi pe copilul care rămâne fără ea. Glasul copilului care plânge îl aude oricine şi nu-l rabdă, dovadă că omul este sălaşul lui Dumnezeu. „Ma nulla non paga il pianto del bambino” spune Eugenio Montale în poezia sa. Ca să nu aibă parte de moştenire la fel cu Isaac, Avraam o eliberează pe Agar. Iată, prima eliberare de sclavie! Deatunci şi până astăzi mama vitregă nu este tot una cu mama adevărată. Bărbaţii pot fi la fel, din care cauză tatăl este mai bun ca mama, după ce fiul devine matur... Legitim sau nelegitim plecarea de acasă a fiului este obligatorie. Nimeni nu-l opreşte să se-ntoarcă şi să preia frâiele. Legea în timpurile noi obligă la masa succesorală, urmaşii. Şi iată similitudinile care întăresc legea naturală a lumii, arborescenţa! Cain şi Abel îşi despart drumurile; la fel Avram şi Lot; copiii lui Iacov se răspândesc în lume... Rolul familiei este să crească specia, să o răspândească. Cine gândeşte altfel este împotriva naturii. Mai învăţăm ceva, ramura tehnologică a lui Cain, în care fapta productivă este idealul, degrevează omul de sensibilitatea ucigătoare, boală uneori, a habotniciei spirituale. Dezvoltarea ulterioară a vieţii după Înălţarea lui Christos este una în care fapta

spirituală cedează tot mai mult loc faptei tehnologice şi productive; omul apropiindu-se tot mai mult de rolul său în ordinea naturală, aceea de creaţiei în propria arborescenţă...

MOISE: - În vremea aceea, Abimelec, însoţit de Picol, căpetenia oştirii lui, a vorbit astfel lui Avraam: „Dumnezeu este cu tine în tot ce faci. Jură-mi acum, aici, pe Numele lui Dumnezeu, că nu mă vei înşela niciodată, nici pe mine, nici pe copiii mei, nici pe nepoţii mei şi că vei avea faţă de mine şi faţă de ţara în care locuieşti ca străin, aceeaşi bunăvoinţă pe care o am eu faţă de tine."

TOSCHRIS: - Și Avraam a jurat. Atunci când oamenii nu aveau prea multe a-și tăinui se putea convieţui. Străinii erau primiți și considerați concetățeni. Avraam a luat oi şi boi, pe care i-a dat lui Abimelec, în fapt îi întorcea darul primit la început, dar „a pus deoparte şapte mieluşele".

ABIMELEC: - „Ce sunt aceste şapte mieluşele pe care le-ai pus deoparte?"

AVRAAM: - „Trebuie să primeşti din mâna mea aceste şapte mieluşele, pentru ca să-mi slujească de mărturie că am săpat fântâna aceasta."

MOISE: - „Iată de ce locul acela se numeşte Beer-Şeba (*Fântâna jurământului*). Avraam a locuit multă vreme ca străin în ţara filistenilor."

TOSCHRIS: - O primă convieţuire a două populaţii diferite pe bază de înţelegere şi jurământ. Populaţia mai deşteaptă, mai ingenioasă, se impune. Modelul a fost preluat de Napoleon Bonaparte şi aplicat populaţiilor din teritoriile ocupate. El spunea soldaţilor să respecte locul care nu-i al lor, să respecte populaţia care este rodul civilizaţiilor succesive, locale, şi care le oferă bogăţie prin munca ei, ştiinţa ei de înflorire a teritoriului, de perpetuare a vieţii…Acum, în vremea din urmă, se demonstrează, ca și atunci, că bogăţia ţării este populaţia şi nu teritoriul, care, oricând poate să-şi schimbe stăpânul. Statul. Acum în secolul XXI statele aproape că-şi pierd rostul, acest

lucru fiind cel mai grav aspect al mondializării forțate...Odată trocul făcut sau plata fiind efectuată, înşelătoria nu mai este posibilă fiindcă şi trocul, şi preţul, şi negocierea exclude înşelătoria… Este foarte important să ai dovezi, să ai martori, să fii asigurat că ceea ce faci nu se poate întoarce! Timpul este foarte viclean şi *verba volant iar scripta rimane*… Pe vremea aceea, de bază erau faptele, încă nu apăruse scrisul…sau nu se ştia carte. O poveste foarte frumoasă ca toate întâmplările pilduitoare aparţinând lui Avraam şi Sarei.

22
CREDINȚA MAI PUTERNICĂ DECÂT FAMILIA. JERTFIREA COPIILOR. BERBECUL

MOISE: - „Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam şi i-a zis: - Avraame! Ia pe fiul tău, pe Isaac; du-te în ţara Moria şi a-du-i ardere de tot acolo, pe un munte pe care ţi-l voi spune."

AVRAAM: - Ah Doamne cu ce am greșit, abia am reușit cu ajutorul Tău să am acest copil. Și ce va spune Sara despre mine? Iată, nu suntem vrednici de acest copil, chiar dacă ni l-a dăruit Domnul! Dar să îndeplinim porunca Domnului! Voi zidi un altar, pe care voi așeza lemne și deasupra lor voi arde pe Isaac. Dar mai întâi să îl leg…apoi să-l străpung cu cuțitul cu care omor căprioarele!

MOISE: - „Apoi Avraam a întins mâna şi a luat cuţitul ca să înjunghie pe fiul său. Atunci Îngerul Domnului l-a strigat: - Să nu pui mâna pe băiat şi să nu-i faci nimic; Avraam a ridicat ochii şi a văzut înapoia lui un berbec, s-a dus de a luat berbecul şi l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său."

TOSCHRIS: - Isaac precede pe Iisus, în loc de cruce, acesta purtând în spinare lemnele care-l vor arde ca ofrandă adusă Domnului. Divinitatea în vremea aceea dădea naştere la habotnicie. Habotnicia, în religie sau politică, este valabilă şi astăzi, şi ea naşte monştri! Domnul, când a făcut lumea, omului nu i-a dat şi minte precum a Sa, căci cu gândire nu se naşte omul, ea

se programează prin experienţa de zi cu zi. Omul se naşte cu duh, şi fără minte, fără ştiinţă...Domnul este un învăţător care se schimbă de la o zi la alta. Dacă Avraam a avut doi fii, fratele său Nahor, a avut doisprezece fii. Observăm că cei destinaţi pentru îndumnezeire nu procrează copii decât prin mijlocirea lui Dumnezeu. Nahor nu a avut nevoie de această mijlocire, dar nici un fiu nu este pe ramura menţionată mai sus, excepţie, Rebeca, fiica lui Betuel, nepoata lui Nahor, care va deveni soţia lui Isaac, tatăl lui Iacov, cel mai prolific tată, care a dat naştere la cele douăsprezece seminţii...

23
LOCUL DE VECI. SICLUL. ÎN LUME TOTUL SE VINDE ŞI TOTUL SE CUMPĂRĂ

MOISE: - „Viaţa Sarei a fost de o sută douăzeci şi şapte de ani. Sara a murit la Chiriat-Arba, adică Hebron, în ţara Canaan; şi Avraam a venit să jelească pe Sara şi s-o plângă. Apoi Avraam s-a sculat dinaintea moartei şi a vorbit astfel fiilor lui Het:”

AVRAAM: - „Dacă găsiţi cu cale să-mi îngrop moarta şi s-o iau dinaintea ochilor mei, ascultaţi-mă şi rugaţi pentru mine pe Efron, fiul lui Ţohar, să-mi dea peştera Macpela, să mi-o dea în schimbul preţului ei, ca să-mi slujească drept loc pentru îngropare în mijlocul vostru.”

TOSCHRIS: - Patru sute de siclii i-a cerut Efron pe locul de veci („un siclu egal douăzeci și două grame argint”). Adică opt mii opt sute de grame de argint. Astăzi, la doi lei gramul de argint rezultă că Avraam ar fi dat pe locul de veci, în banii de astăzi, șaptesprezece mii șase sute lei...destul de scump! Nimeni nu i-a cerut bani pentru locul de mormânt, dar Avraam a vrut să cumpere locul ca să devină pe veci al lui. Este prima proprietate cumpărată care apare în cărți, și căreia i se declară şi preţul. Proprietatea bate orice lege despre origine sau etnie şi este singura valabilă, pentru că se

face cu consimţământul ambelor părţi, vânzător şi cumpărător... Şi tatăl stăpânului meu, în 1970, nu s-a lăsat şi şi-a cumpărat locul de veci, şi şi-a construit cavoul. În noua Republică, după 1944, el nu a avut nicio proprietate și nu putea muri fiul nimănui, dar a vrut să fie înmormântat într-un cavou de suprafață...al său! Cu douăzeci de ani în urmă toată familia, de evacuați, mânca foarte des turte de făină coapte pe plita din bucătărie...și niciodată nu am înţeles de ce moldovenii din RSS Moldovenească aduceau în dar când veneau pe la noi, săculeţi de făină!... Comerţul este sfânt şi el cuprinde întreaga arie a existenţei noastre! Am dat exemplul cu săculeţul de făină şi turta pe plită, pentru a arăta că stilul de viaţă al urmaşilor lui Israel a influenţat foarte mult stilul de viaţă al indigenilor, vâlceni, care i-au primit în comunitatea lor... Un ultim gând: dacă vrem Basarabia și Bucovina de Nord trebuie să le cumpărăm, da, înapoi; de la ruși și ucrainieni... cum a făcut Germania de Vest, când a cumpărat RDG-ul!

24
REBECA, PRIMA FEMEIE DE ACȚIUNE, MAMA LUI IACOV

MOISE: - „Avraam a zis celui mai bătrân rob din casa lui, care era îngrijitorul tuturor averilor lui: - Pune-ţi, te rog, mâna sub coapsa mea; şi te voi pune să juri pe Domnul că nu vei lua fiului meu o nevastă dintre fetele canaaniţilor, în mijlocul cărora locuiesc, ci te vei duce în ţara şi la rudele mele să iei nevastă fiului meu, Isaac."

TOSCHRIS: - Îmi amintesc, imediat după evacuare, basarabenii veniți cu familia întreagă, un el și o ea cu copiii lor, nu concepeau să nu-și căsătorească copiii în cadrul etniei lor. Repede, copiii crescând, fiecare a luat în căsătorie pe cine a vrut!

MOISE: - Avraam i-a dat robului zece cămile din turmele sale că să fie de dar și multe alte daruri pentru nepoata lui Nahor,

în Mesopotamia. Pe lângă frumusețea feței și trupului, Rebeca era și fecioară, iar pețitorul, cum a văzut-o „i-a pus veriga în nas și brățările la mâini”. Și tatăl i-a spus robului: - Acesta este darul meu pentru Avraam. Ia fata și du-o unchiului meu ca să-i fie de nevastă fiului său, „cum a spus Domnul.”

TOSCHRIS: - Rebeca a fost peţită de robul lui Avraam!... tatăl a hotărât pe cine să ia fiul de soţie, numai din neamul său! A fost peţită după faptă, singura ei avere fiind complexul de calităţi proprii. A primit în dar obiecte de aur, bijuterii, pentru nas şi mâini; bijuterii care puteau fi încorporate imediat, mâinile şi nasul, urechile şi gâtul fiind probabil ocupate cu bijuteriile personale care reflectau personalitatea, bogăţia, originea, tradiţia…Aurul şi argintul, amândouă veşnice, soarele şi luna, au exprimat dintotdeauna bogăţia necesară sufletului şi trupului, puterea! Cu darurile primite Rebeca pleacă în ţinutul bărbatului necunoscut, dar reprezentat cu atâta succes de înţeleptul rob al socrului, care înţelesese că femeia trebuie să fie frumoasă şi să aibă bunătate în ea, daruri suficiente pentru a asigura fericirea soţului; pentru asigurarea viitorului familiei. Din actul de peţire al Rebecăi mai înţeleg că femeia soţie trebuie să-şi iubească soţul şi toate celelalte lucruri pe care le iubeşte el şi îl definesc. În zonele de influenţă a urmaşilor lui Israel, soţiile lor moştenesc ceva din femeia Rebeca, sunt frumoase şi îşi respectă total bărbatul, şi copiii făcuţi cu el; sunt inteligente şi sunt de neîntrecut în treburile casnice, lăsându-i bărbatului, soţului, desfăşurarea lui personală, socială, profesională, bucurându-se până la adânci bătrâneţi de plăcerile pe care le oferă viaţa în doi, şi de familie…

25
STRĂMOȘII OAMENILOR, FRAȚI. ISMAEL ȘI ISAAC. IACOV ÎȘI CUMPĂRĂ DESTINUL ȘI PARE FĂRĂ DE ODIHNĂ

MOISE: - Chetura a fost următoarea nevastă a lui Avraam.

Aceasta „i-a născut pe Zimran, pe Iocşan, pe Medan, pe Madian, pe Işbac şi Şuah.” În timpul vieții, Avraam i-a îndepărtat spre răsărit, departe de Isaac, pe toți fiii pe care i-a avut cu nevestele sale nelegitime. Când i-a îndepărtat le-a dat daruri. Însă averea toată i-a lăsat-o lui Isaac. „Iată zilele anilor vieţii lui Avraam: el a trăit o sută şaptezeci şi cinci de ani. Isaac şi Ismael, fiii săi, l-au îngropat în peştera Macpela, în ogorul lui Efron, fiul lui Ţohar, hetitul, care este faţă în faţă cu Mamre.”

TOSCHRIS: - Respectând logica vieţii şi legile naturale exprimate prin munca şi lupta continuă pentru prezent, vieţuire și convieţuire demnă, în primul rând bazată pe iubirea de semeni şi de Dumnezeu, Avraam este poate cel mai echilibrat și valoros înaintaş al omului, încă legat cu fire invizibile de trecut şi cu speranţă în viitor. Este cel mai apropiat model, valabil şi pentru timpul de astăzi; figura și personalitatea sa, făcând ca arcul de timp de peste patru mii de ani, de atunci şi până astăzi, să fie considerat aproape o clipă! trecând peste vremurile netrebnice şi instaurându-se ca model pentru mileniul trei. Dacă este să localizez momentul pe axa pozitivă a timpului, consider două mii douăzeci şi şapte de ani, de la Adam, plus o sută de ani - diferenţa de la o sută şaptezeci şi cinci ai lui Avraam, când a murit - fac două mii o sută douăzeci și șapte, anul de la Adam, când a murit Avraam. Şansa vieţii este să nu stai nicicând degeaba, şi tot timpul să cauţi a face ceva; dacă nu cauţi, nu găseşti…Aşa au trăit şi Michelangelo, şi Brâncuşi, şi Beethoven, şi Einstein, şi Leonardo da Vinci, şi Shakespeare şi Henry Coandă !...Și noi cei pozitivi, cu dragoste reală față de trecut și cu respect față de prezent; pe care niciodată nu-l vom lăuda, ci numai îl vom critica.

MOISE: - Ismael a trăit o sută treizeci şi şapte de ani. Fiii săi au fost „cei doisprezece voievozi, după neamurile lor. Aceştia au locuit de la Havila până la Şur, care este în faţa Egiptului, cum mergi spre Asiria”.

TOSCHRIS: - Iată simetria, doisprezece fii a avut Iacov, fiul lui Isaac, și doisprezece urmași a avut Ismael, fiul deșertului, fiul lui Avraam din mama Agar, slujnica Sarei, soția lui Avraam! Din nou, cifra doisprezece, sacră!

MOISE: - Isaac avea „patruzeci de ani când a luat de nevastă pe Rebeca, fata lui Betuel, arameul din Padan-Aram (*Mesopotamia*) şi sora lui Laban, arameul. Isaac s-a rugat pentru nevastă sa, căci era stearpă; şi Domnul l-a ascultat: Rebeca, a rămas însărcinată."

TOSCHRIS: - În cazul lui Avraam, la nașterea lui Isaac, gândurile succesiunii au început să-i frământe pe amândoi soții. Ce până atunci nu vedea nici unul, din acea clipă, urmașul de sânge din soț și din soție începea să cântărească mai mult. A zis Dumnezeu: înmulțiți-vă ca să stăpâniți pământul, dar, nu oricum, ci cu urmași provenind din familia formată din mamă și tată, aceiași pentru toți! Ea este singura, familia, care asigură procreația sfântă. Isaac și Rebeca nu au trecut prin aceleași probleme. Ce probleme? Ismael, fratele lui Isaac, mai mare, se naște în familia extinsă, Agar fiind sclava Sarei. În viitor familia extinsă va conține a doua soție, obținută în văduvie.

MOISE: - Rebeca i-a mulțumit Domnului, când a rămas gravidă și Acesta i-a zis: „Două neamuri sunt în pântecele tău, şi două noroade se vor despărţi la ieşirea din pântecele tău. Unul din noroade va fi mai tare decât celălalt. Şi cel mai mare va sluji celui mai mic." Când a născut, primul dintre gemeni era roșu și păros motiv pentru care i-au dat numele Esau (*Păros*). Al doilea copil, dintre cei doi gemeni, a fost Iacov, „care, ţinea cu mâna de călcâi pe Esau. Iacov (*Cel ce ţine de călcâi*). Copiii lui Isaac au venit pe lume când tatăl lor „avea şaizeci de ani".

TOSCHRIS: - Iată, sfințenia din nou se arată și se naște greu, cu mâna neostenită a divinității, mâna lui Dumnezeu. După Sara, nevasta lui Avraam, care a născut prin minunea cerească, ea nestăpânindu-și râsul, de astă dată Rebeca va naște în urma stăruințelor lui Isaac, prin rugăciune. Aceasta, Rugăciunea, va

rămâne un modus vivendis pentru omenire, care înseamnă și strunirea voinței: *Cere și ți se va da* - o sintagmă ancorată în speranță, dar și noroc, din capul locului omul având înclinație spre romantic! Cărarea spre creștinism plecată de la Avraam, Isaac, Iacov, Iosif - Iuda și Veniamin este dreaptă și presupune suferința; vedem nașterea în chinuri, îmi aduc aminte de blestemul Evei, nașterea datorată și spiritului, prezența minunii, prima în lume fiindcă numai prin acceptarea minunii omul recunoaște forța Domnului viu, Domnului din sângele său! Va urma Rut, Batșeba (un mare păcat acoperit de dragoste) dimpreună cu Boaz și David și seria va culmina cu Ioan născut din bătrânul Zaharia, dar mai ales cu unicul Iisus Christos, stăpânul meu, ultimul caz din era antichității și primul în noua eră a spiritului său - primul și ultimul născut din femeia mamă care nu a cunoscut bărbatul! În mileniul doi, secolul XX, după Christos, vor urma și alte cazuri, neminuni, de naștere fără ca femeia să aibă contact fizic cu bărbatul!...însămânțarea artificială. Iisus, primul caz de îndumnezeire a omului și de înomeninire a lui Dumnezeu. Cred, Moise, că asta a fost cea mai mare și unica minune și care va da naștere la zeci și sute de alte minuni, fiindcă omul a reușit și reușește să intre în contact cu spiritul care are putere asupra biologicului! Așa a fost până acum. Începe însă, în mileniul trei, biologicul, microbiologia de laborator, să se revolte și să se ascundă în spatele științei și tehnologiei.

MOISE: - Copiii au crescut și „Isaac iubea pe Esau, pentru că mânca din vânatul lui; Rebeca însă iubea mai mult pe Iacov, care stătea acasă în corturi”. Pe lângă dragostea de vânat Esau și-a vândut „dreptul de întâi născut”.

TOSCHRIS: - Și cum! Iacov a gătit o mâncare aleasă, o ciorbă de linte, iar Esau i-a cerut să mănânce din ea. Iacov i-a cerut în schimb să-i vândă dreptul care i se cuvenea, de prim născut. Și Esau i l-a vândut. Rebeca face parte dintre femeile care reușesc să răstoarne destinul familiei și ele pot fi considerate ero-

ine, fiindcă simt și aleg sămânța pe care trebuie să o ducă mai departe. Un părinte, unul din soți, dar și împreună, deodată, se poate îndrăgosti spiritual mai mult de unul dintre copii. Vedem, vorbind despre oameni, că totul devine complicat fiindcă, fizic, mai ales acum, nu ne este clară complexitatea motorului vieții din fiecare. Cert, însă, vedem simetria apocaliptică care consfințește virtualul - viitorul observabil în timpul tău, Moise, doar de către prooroci. Simetria apocaliptică: Cain și Abel, Ismael și Isaac, Esau și Iacov…și douăsprezece perechi dacă ar fi fost date, în fiecare, am fi regăsit binele și răul, plusul și minusul.

26
EVREUL, FRATE ȘI PRIETEN CU NEVASTA

MOISE: - În fața foametei ivite Isaac cu Rebeca merg la „Abimelec, împăratul filistenilor, la Gherar”. Domnul îl învățase să nu se coboare în Egipt. Cei doi s-au dat drept frate și soră, ca să nu moară Isaac „fiindcă Rebeca era frumoasă la chip”.

TOSCHRIS: - Ca și tatăl său, Avraam, Isaac era gata să-și dea nevasta altuia, decât să moară. Model natural, în natură, nu contează decât voința de-a trăi!… Pentru viață și viitorul său, omul nu riscă nimic. Frumusețea femeii va rămânea de-a lungul mileniilor însușirea cea mai valabilă și cea mai vândută…marfă! Desigur, nu de puține ori, ea rămâne idealul vieții pentru bărbatul adevărat. Fără discuții, și-a artistului.

MOISE: - Lămurindu-se că Rebeca este nevasta lui Isaac, Abimelec îl mustră pe acesta pentru minciună și „a dat următoarea poruncă: - Cine se va atinge de omul acesta sau de nevasta lui va fi omorât.” Dar Isaac s-a îmbogățit în țara lui Abimelec, ocupându-se de agricultură și creșterea animalelor, astfel încât împăratul filistenilor îi spune: „Pleacă de la noi, căci ai ajuns mult mai puternic decât noi.”

TOSCHRIS: - Un leitmotiv în istoria omenirii, fiii lui Israel și când sunt slugi ajung mai bogați decât stăpânii. Apoi, cred că și Abimelec era un bărbat adevărat. Puterea evreului stă și în nevasta sa fiindcă el nu uită niciodată că Eva este chiar ruptă din Adam. Familia rămâne până în ziua de azi, la creștini, cea mai teribilă entitate din care cauză înalții ierarhi, episcopi și arhiepiscopi, stareți, nu au voie să se căsătorească. Ei nu au voie să împartă iubirea față de Domnul, cu nimeni! Vedem că Isaac este un adevărat ctitor. În loc de altare el sapă, construind fântână după fântână…esența materială a vieții. Dar și un adevărat și prim diplomat: dacă dai, ai! Sau dacă dai, primești, reușind să crească o etnie, un popor, pe un pământ care nu era al lui! Și mai observ că o primă meserie pe lângă cele mai vechi de vânător și plugar este aceasta de fântânar.

MOISE: - „Abimelec a venit din Gherar la el, și i-a zis: - Vedem lămurit că Domnul e cu tine. De aceea zicem: Să fie un jurământ între noi, între noi şi tine, şi să facem un legământ cu tine, că nu ne vei face nici un rău, după cum nici noi nu ne-am atins de tine…De aceea s-a pus cetăţii numele Beer-Şeba (*Jurământ*) până în ziua de azi.”

TOSCHRIS: - Fiind exagerat lăudat, și ocupându-se numai de vânat, Esau a devenit un rebel. În ciuda sfaturilor bune pe care lea primit de la părinți, de a-și lua din neam nevastă, Esau, la patruzeci de ani, a luat pe Iudita, fata hetitului Beeri, şi pe Basmat, fata hetitului Elon. Fiii lui Israel, unde s-au aşezat, acolo s-au îmbogăţit și s-au înmulţit, şi mai apoi au fost goniţi. Vedem cum istoria le-a rezervat această soartă de a-și schimba permanent locul şi tot aşa trebuind mereu să o ia de la capăt. Fiii lui Israel își continuă epopeea lor precreștină prin Iacov.

27
MAMA, FIUL ŞI DESTINUL. MINCIUNA-I PĂCĂTOASĂ DAR SĂNĂTOASĂ

MOISE: - Isaac îmbătrânea pe zi ce trece și ochii îl părăseau. Într-o zi „a chemat pe Esau şi i-a zis: - Iată, am îmbătrânit şi nu ştiu ziua morţii mele. Acum, dar, te rog, ia-ţi armele, tolba şi arcul, du-te la câmp şi adu-mi vânat. Fă-mi o mâncare, cum îmi place mie ca să te binecuvânteze sufletul meu înainte de a muri."

TOSCHRIS: - Împăcarea cu sine, liniștea, cea mai căutată în timpul vieții. Trăgând cu ochiul și urechea la cel care trage să moară, și care îi este tutore și bărbat, Rebeca se răscoală! Ticluiește minciuna și întărește sintagma că viața este adevăr și minciună…Viața și soarta fiului drag este mai importantă decât tot cursul vieții cu iubitul ei bărbat, aflat acum la capătul puterii și fără importanță pentru cei din jur. Fără putere. Și în mintea ei prinde contur viitorul copilului și ea devine învățătorul nefiresc, însă real, al lui Iacov. Nefirească este bătrânețea în neputință. E ca o buruiană care pute și de care nu are nevoie nimeni. Și, la fel, cât de nefirească este sulemeneala, acoperirea bătrâneții sau implantarea de dinți în gura strâmbă. Strămoșii noștri moși sunt frumoși fiindcă au rămas în mintea noastră ca produse ale naturalului. În viitor acești bătrâni frumoși vor dispărea fiindcă nenaturalul a coborât în viața omului până la naștere și va controla moartea, la fel, nenaturală! – Moise, și încă ceva: Isaac înseamnă *El râde*. Și va râde până la moarte de toți cei din jurul său. El este ludic și va rămâne un bătrân frumos. În viață trebuie să fie invers, tânărul să râdă de bătrân, ca să ajungă ca el. Pentru ce această moarte nenaturală? Pe care o bănuim că se va abate peste oameni?...Moartea de frică!

MOISE: - A sosit momentul ca femeia, Rebeca să-și intre în rol. Iată ce l-a sfătuit pe Iacov să facă în absența fratelui său plecat la vânătoare cum i-a poruncit tatăl. „Acum ascultă sfatul

meu şi fă ce îţi poruncesc. Du-te de ia-mi din turmă doi iezi buni, ca să fac din ei tatălui tău o mâncare gustoasă cum îi place; tu ai s-o duci tatălui tău s-o mănânce, ca să te binecuvânteze înainte de moarte."

TOSCHRIS: - Ha, ha, iată rafinamentul, gustul, fiilor lui Israel, urmașii lui Avraam. Darurile familiei în care femeia găteşte, pregăteşte şi prepară mâncarea, fiecare familie păstrând un specific, miros, al mâncării gătite. Punându-mă în pielea lui Iacov însă mă revolt! cum pot eu să fiu ca el, Esau este păros. Cum pot fi eu în locul altuia? Vezi, Moise, slăbiciunea umană: interesul poartă fesul; Iacov nu se gândeşte de loc: cum pot eu să-mi înşel tatăl? Parcă am fi în mileniul trei după Christos, şi, iată, gândim corect politic. Adică corect este ce-i necesar. Stabilit prin vot, jumătate plus unu! Şi nu corect este ce-i adevărat.

MOISE: - Iacov tremură de frică: „Poate că tatăl meu mă va pipăi şi voi trece drept mincinos înaintea lui şi, în loc de binecuvântare, voi face să vină peste mine blestemul."

REBECA: - „Blestemul acesta, fiule, să cadă peste mine!..."

TOSCHRIS: - Ha, ha, cât de simplu este, femeia poate îndura la infinit. Şi Rebeca l-a îmbrăcat pe Iacov cu hainele lui Esau şi i-a acoperit braţele cu pieile iezilor şi gâtul la fel. Mama, femeia în general, nu crede în blesteme. Ea trăieşte în lumea ei căci este singura capabilă să ţină fătul înăuntru ei timp de nouă luni. De regulă, vrăjitoarele sunt femei, şi bocitoarele la fel şi ele hulesc. Sara a avut gând ascuns faţă de Domnul, chiar a râs pe ascuns, în timp ce Adam s-a ascuns; Cain la fel, iar Avraam s-a dus hotărât pe munte şi-şi omoare fiul şi să-l ofere lui Dumnezeu. Istoria asta este de neînţeles, de ce Avraam nu şi-a legat copilul pe rug şi nu l-a lăsat în vârf de munte lui Dumnezeu? Desigur, înţeleg sensul, mai înţeleg că totul în viaţă este semn şi însemn! Şi totuşi!...Şi totuşi bărbaţii se tem mai mult decât femeile fiindcă ei cred în vorbe, femeile, nu! - Moi-

se!... Rebeca a fost sigură că blestemul nu avea putere asupra ei fiindcă Eva a cunoscut limba șarpelui!

MOISE: - „Iacov s-a apropiat de tatăl său, Isaac, care l-a pipăit şi a zis: - Glasul este glasul lui Iacov, dar mâinile sunt mâinile lui Esau."

TOSCHRIS: - Când nu mai ești în stare de nimic poți considera că neadevărul este adevăr, că viața celor de lângă tine este mai importantă decât nodul decizional, personal, de adevărat sau fals! Și atunci te lași ușor păcălit…Cât de naiv a fost Iacov; până și Lupul din povestea „Capra cu trei iezi" a știut să-și schimbe vocea. Cu toate acestea el se va lupta cu Domnul și se va lăuda tot timpul cu acest fapt. Domn sau nu, cert este că Fiul lui Israel caută tot timpul piatra cu care să lovească dușmanul și pare că nu o găsește niciodată!

MOISE: - Isaac, ca orice bătrân cu capul pe umeri, știu dragă Toschris, știu că tu ai vrut să-ți iei zilele când ți s-a spus să stai în casă că ai șaizeci și cinci de ani, sau când ți-au pus un ministru de finanțe de douăzeci și cinci de ani, sau când ți-au pus șef la uniunea ta de scriitori un infractor… știu, Isaac l-a binecuvântat apoi i-a spus: „Iată, mirosul fiului meu este ca mirosul unui câmp pe care Domnul l-a binecuvântat. Să-ţi dea Dumnezeu rouă din cer/ Şi grăsimea pământului,/ Grâu şi vin din belşug!/ Să-ţi fie supuse noroade,/ Şi neamuri să se închine înaintea ta!/ Să fii stăpânul fraţilor tăi/ Şi fiii mamei tale să se închine înaintea ta!/ Blestemat să fie oricine te va blestema/ Şi binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta."…Nici mama lui Ahile nu a putut să-și binecuvânteze mai bine fiul!

TOSCHRIS: - Iată, sacul tatălui e plin de binecuvântări, și, aflând Esau i-a cerut și el binecuvântarea; și Isaac i-a dat-o! ce poet a domnit în el…

ISAAC: - „Iată! Locuinţa ta va fi lipsită de grăsimea pământului/ Şi de roua cerului de sus./ Vei trăi din sabia ta/ Şi vei sluji fratelui tău;/ Dar, când te vei răscula,/ Vei scutura jugul lui de pe gâtul tău!"

ESAU: - „Zilele de bocet pentru tatăl meu sunt aproape, şi apoi am să ucid pe fratele meu, Iacov.”

TOSCHRIS: - În timpul acela rivalitatea semăna moarte între frați. Învățat de Rebeca, Iacov fuge la Laban, fratele Rebecăi, în Haran, până îl va ierta Esau. Vezi, speranța într-un timp mai bun este comună oricărui om. Timpul este cel mai bun judecător. Timpul le rezolvă pe toate… Rebeca este femeie, știe că timpul vindecă orice rană mai ales atunci când omul suferind are zile de trăit. Mama ia faptele copiilor asupra sa și le ascunde de tată din care cauză dragostea de mamă este mai rea decât dragostea de tată. Da, în cartea noastră, acesta este un leitmotiv valabil de când este lumea și familia. Iată, infertilitatea femeii anulată la vârstă înaintată, de divinitate!...Sara, Rebeca, Elisabeta (mama lui Ioan); dar şi minciuna calculată este plăcută Domnului şi devine adevăr...Eva colaborează cu şarpele, Sara nu crede şi râde, Avraam, Isaac, mint ca să scape cu viaţă că sunt frați cu nevestele lor; Rebeca minte în dauna fiului mai mare; admitem astfel minciuna necesară ca fiind o ascundere! ascunderea adevărului pentru ca viaţa să existe oricum. Iată şi răul, care lui Dumnezeu nu i-a plăcut, Abimilec, împăratul filistenilor care se închinau la idoli, a fost şansa creştinilor de mai târziu, căci el ia lăsat în viaţă pe primii lor patriarhi, Avraam şi Isaac; şi Isaac i-a construit lui Dumnezeu la Beer Şeba un altar! Din nou semn și însemn - omul nu poate trăi fără spiritual. Binecuvântarea căuta respectarea legii creată chiar de cel care o dădea, pentru permanentizarea rolului de conducător al tatălui în familie, dar şi în societate, când devenea bătrân și pleca din viață. Deci Mircea cel Bătrân nu este o ruşine ci o realitate, mult superioară lui Mircea cel Mare! Și care de cele mai mule ori are conotație subiectivă. Notez că binecuvântarea se dădea pentru liniştea personală a celui care o acorda, şi eliberarea de nelinişte a urmaşilor, cu precădere a primului născut. Recunosc, un prim poem, poemul vieţii, poezia în slujba vieţii, primul al lumii în care Isaac cântă, binecuvântează pe Ia-

cov. Poem al vieţii legată de pământ. Deduc din acest poem că oricine are un tată şi o mamă, şi, doar unul şi una este frate cu ceilalţi din aceeaşi comunitate; fraţi sunt toţi, căci sunt fiii unui singur Tată... Recunosc în al doilea poem, în binecuvântarea pe care o dă lui Isav, un poem al revoltei; un poem care dă dreptul la revoltă, la răsculare. O ho ho cât timp va dura acest drept. Isaac stabileşte regula - legea urmaşilor, între fraţi; sabia este deci prezentă! ...Rebeca nu-l înşală pe Isaac, căci îl închină pe Iacov, după ce-l minte pe tată, acestuia, nealterându-i rolul de tutore şi de dumnezeu al familiei. Rebeca decide în viaţa familiei. Mai văd că Rebeca alege şi decide fuga fiului, pentru că ştie că uitarea este mai puternică decât regretul și, deci, uitarea stă la baza vieţii. Viața nu are nevoie de memorie. Ea moare în vechea formă şi renaşte într-o formă nouă. În acest sens calculatorul a câştigat bătălia cu tiparul lui Gutenberg, fiindcă calculatorul creat după modelul creierului, şterge însăși memoria creată de mâna omului - fapta! Calculatorul depinde de inelul magnetizat și de curentul electric. Calculatorul exploatează la maxim momentul! Un virus, într-o fracţiune de secundă te poate lăsa fără memorie... Isaac avea patruzeci de ani când s-a căsătorit cu Rebeca şi şaizeci de ani când i s-au născut cei doi gemeni Isav şi Iacov. Calculez şi ne aflăm în anul două mii o sută doisprezece de la Adam. Isaac este primul circumscris, natural, la opt zile; Avraam şi Ismael s-au circumscris la şaptezeci şi şapte de ani ai lui Avraam şi treisprezece ani ai lui Ismael. Isaac a fost primul dăruit spiritului și frate cu berbecul, iată, un animal sfânt...

28
ZECIUIALA LUI IACOV

ISAAC: - Iacov!

IACOV: - Da, tată.

ISAAC: - „Să nu-ţi iei nevastă de aici, du-te la Padan-Aram, în casa lui Betuel, tatăl mamei tale, şi ia-ţi de acolo o nevastă”.

TOSCHRIS: - În drum spre Paran-Aram, Iacov s-a oprit într-un loc unde a adormit cu capul pe o piatră. Şi a visat o scară spre ceruri. A visat că Dumnezeu i-a spus: „Pământul pe care eşti culcat ţi-l voi da ţie şi seminţei tale. Sămânţa ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus şi la răsărit, la miazănoapte şi la miazăzi; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine şi în sămânţa ta”

IACOV (temător): - „Cât de înfricoşat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” Betel (*Casa lui Dumnezeu*) a primit acest loc, numele.

TOSCHRIS: - Iacov, prin stările pe care le parcurgi ai legat existența lui Dumnezeu de pământ, de om. Da, aici este poarta cerurilor! Dumnezeu este piatra, forța, duritatea; piatra i-a inspirat gândul lui Dumnezeu coborâtor în oameni. Stânca, muntele…

IACOV: - „Dacă va fi Dumnezeu cu mine şi mă va păzi în timpul călătoriei, dacă-mi va da pâine să mănânc şi haine să mă îmbrac şi dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu”. Pun o piatră în locul acesta, care-mi va aduce aminte de locul acesta și care va fi pentru mine casa Domnului, și de câte ori voi primii voi da a zecea parte Domnului!

TOSCHRIS: - Magnific! - Dacă vei fi cu mine, Dumnezeule, te voi răsplăti, dându-ți a zecea parte din ce-mi vei da! A doua zeciuială după cea dată de Avraam lui Melhisedec. Primul troc între om și divinitate. Negocierea precede trocul. Iacov fuge de frică și își va găsi nevastă la Laban: are mereu două ţinte, reprezentând omul practic care se prefigurează în el, întemeietorul lumii noastre! În vis i se promite sprijin şi succes în tot ce va întreprinde, fiind moștenitorul lui Avraam și-al lui Isaac. Promisiunea, proiectul, este în faţa realizării faptice. Dacă va fi adevărat, Dumnezeul din vis va fi Dumnezeul lui Iacov. Deci învoială, pact, contract. Dorinţa tatălui trebuie să fie lege şi în actul căsătoriei, ca şarpele în actul primordial adamic, femeia

soţie îşi impune voinţa. Iacov urmează ambele sfaturi şi va ajunge departe pe drumul înfloririi ideii de neamuri, în marea dimensiune a credinţei…Legii respectate! Isav, fratele său merge pe ramura lui Cain, părăseşte tradiţia şi se aruncă în braţele lui Ismael, unchiul său după tată. Viaţa reală există prin ambele filiaţii: cea a tatălui şi cea a mamei. Se confirmă noua tendinţă din timpul lui Avraam: omul în viaţă merge şi pe linia tatălui şi pe lina mamei, dar neamurile există datorită mamei. Neamurile, care s-au născut în creştinism ca înlocuitor al iudaismului, lângă Dumnezeu aşezându-i pe Maica Domnului şi în braţele sale pe pruncul Iisus. Fiindcă El nu va reuşi să se rupă la maturitate de mamă, neavând tată muritor, El va fi rupt de viaţă, promiţând viaţa de apoi, chiar prin El. Cu alte cuvinte calea şi adevărul nu rezidă decât în marele spirit al credinţei. Numai că mileniile, cele două, scurse după anul întâi de la Înălţarea lui Iisus, ne arată ca valabil acelaşi parcurs al vieţii cum au fost cele două milenii scurse după Abel şi Cain. Şi nu putem neglija aceste două parcursuri, adevărate paradigme, de ţinut cont în viaţă. Şi încă ceva, copiii sunt motive de sfadă şi divergenţă între părinții acestora, în timp ce între copii şi părinţi nu există disfuncţii; sau ar trebui, dacă copii au arma inteligenţii gândirii neruginite! De asemenea, în acest moment al Creaţiei apare, după momentul Avraam, momentul zeciuielii lui Iacoov. Vechiul Testament, o carte a semnelor - faptele vieţii şi însemnelor - memoria vieţii. A fost o vreme când oamenii plecau din locurile lor de naştere, mulţi, şi se întorceau, mai apoi, puţini, dar încă mulţi. Acum, în secolul XXI pleacă mulţi şi se întorc din ce în ce mai puţini… Referitor la binele şi răul împreună, fiecare având în sine şi bine şi rău, trebuie să spun că gena luminii - binele - îşi are rădăcina în întuneric - răul - şi că nu există total zi şi total noapte, din care cauză acestea au devenit simboluri. Totul este ca o Fata Morgana! dar viaţa îşi continuă cu ele împreună drumul alături de timp; viaţa trăieşte şi ziua, şi noaptea; ziua luându-şi energia de la soare şi noaptea

luând-o de la pământ! Pentru aceea, noi, trebuie să-i iubim la fel de mult şi pe Abel, şi pe Cain!

29
EPOPOPEA MUNCII ȘI SPERANȚA. MUZICA ALĂTURI DE CELE SFINTE

IACOV (care iubea pe Rahela): - Laban, „îţi voi sluji şapte ani pentru Rahela, fata ta cea mai mică."

LABAN: - „Mai bine să ţi-o dau ţie decât s-o dau altuia. Rămâi la mine!"

MOISE: - Iacov a muncit pentru Laban şapte ani fiindcă iubea fata cea mică a acestuia și timpul i s-a părut o clipă!

TOSCHRIS: - Munca devansează timpul, îl face să stea pe loc. Dacă există speranță, sudoarea spală trupul și sufletul.

MOISE: - După șapte ani Iacov i-a cerut fata lui Laban „ca să intre la ea." Însă acesta nu i-a dat-o. În noaptea nunții, pe întuneric, Iacov fiind amețit de băutură, Laban i-a băgat-o în pat pe fiica cea mare, Lea. Aceasta avea ca roabă pe Zilpa. Astfel Iacov s-a culcat cu Lea, fără să-și dea seama…

TOSCHRIS: - Minciuna, falsul și înșelăciunea văd că sunt permanențe în vremea ta. Omul are variante în desfășurarea și socotirea gândului, ca un computer care este programat să joace șah. Da, permanent o infinitate de gânduri!

IACOV (a doua zi): - De ce trebuia să mă înșeli? Oare nu ți-am lucrat corect șapte ani pentru fata ta cea mică? Aud acum că mai vrei să-ți muncesc șapte ani ca să mi-o dai pe Rahela …Să muncesc pentru tine paisprezece ani și să mă aleg cu două neveste!

LABAN: - La noi nu este obiceiul ca fata cea mică să se mărite prima! Ce-i așa de rău în situația asta ?...să muncești paisprezece ani și să te alegi și cu avere, și cu două neveste!

TOSCHRIS: - Socoteală dreaptă. După paisprezece ani de muncă Iacov se alege cu două neveste și o droaie de slujnice,

înlocuitoare de neveste. Cred că în acele vremuri, ca și acum la tinerețe, bărbatul era beat când se culca cu o femeie. Altfel cum să nu vadă că Lea nu-i Rahela? În prima noapte, după șapte ani? Dar Iacov a fost mai adamic decât orice alt om! și luptător, și a ajuns omul care stă la baza vieții moderne.

MOISE: - Iacov trebuia să mai muncească o săptămână ca să o aibă pe Lea. După ce a trecut o săptămână a „intrat" și la Lea și la Rahela și roaba ei Bilha. A acceptat să mai lucreze șapte ani, dar să o primească pe Rahela înainte de soroc, și a primit-o! Avea două neveste și două roabe.

TOSCHRIS: - Ce viață era în Mesopotamia! pentru Israel: paisprezece ani de muncă fizică și spirituală, și iubire între oameni, și patru neveste!...legale. În viață trebuie să știi să exploatezi momentele favorabile în cinste și cu onoare, și, chiar dacă nu ceri, ți se va da! Iată, din nou, dovezi ilustre că raiul este aici, pe pământ, în a omului clipă de intensă trăire.

MOISE: - Domnul a compensat neșansa în dragoste a Leii și i-a dat copii, în timp ce pe Rahela a făcut-o „stearpă". Lea l-a născut pe Ruben (*Vedeţi fiu*). Lea gândea pe ascuns: „Domnul a văzut mâhnirea mea, şi acum bărbatul meu are să mă iubească negreşit."

TOSCHRIS: - Domnul dă, Domnul ia, în viață, unde este un minus există și un plus. Mai rău pentru cei care au mai multe minusuri decât plusuri.

MOISE: - Iacov se culca cu ambele neveste, dar Domnul îi dădea fii numai Leii, care a născut iarăși unul căruia mama, în cinstea Domnului, i-a pus numele Simeon (*Ascultare*). Domnul a ascultat rugămințile Leii. Apoi a mai născut un fiu, Levi (Alipire), Lea, spunând: „de data aceasta bărbatul meu se va alipi de mine, căci i-am născut trei fii." La al patrulea fiu, Lea i-a pus numele Iuda (*Lăudat fie Domnul*).

TOSCHRIS: - Nu există nici o relație între interior și exterior. O iubită mi-a spus odată: - Ce vrei? un măr bun și frumos din care a mușcat și altul sau unul fără gust din care să mești

numai tu? Sămânța bună și sămânța rea stau în același sac și nu există sită pentru a le deosebi. Femeia frumoasă, nu întotdeauna e bună de prăsilă. Darurile lumii sunt ascunse și ele trebuie căutate. Întreaga experiență a vieții omului pe pământ se regăsește în această viață a lui Iacov de acum patru mii de ani! Domnul a dat plăcerea, dar nu a vrut să o asocieze frumuseții. De aceea regii au avut neveste pentru procreație și domnișoare de onoare pentru plăcere. Plăcerea este de natură animalică iar frumusețea este de natură divină…așa se spune. Există însă un timp zero când acestea sunt împreună și el aparține întâmplării, variabilității, haosului…viața tinde la infinit, murind, și este reluată mereu după modelul faptei de la începuturile ei. Lea nu a avut frumusețe și, în schimb, a primit darul procreării de copii. La fel Achile a avut slava și mărirea în timpul tinereții, dar i-a lipsit maturitatea și bătrânețea (care dau puterea de ctitorie a vieții)…Nu este o regulă, Johann Sebastian Bach, în epoca de glorie a muzicii și gândirii, a avut şi glorie şi viaţă lungă. Genialul Wolfgang Amadeus Mozart, invers, a avut glorie în timpul copilăriei şi viaţă scurtă, iar la sfârşitul vieţii a ajuns în groapa comună…Copilul frumos, la maturitate ajunge un om urât. Iată, numele oamenilor, atunci, reprezentau o stare a realității, naturalului, şi exprimau raportul mamei cu divinitatea - doar ne aflăm în epoca Rebecăi. Dacă ne amintim bine, şi Sara, soţia după lege a lui Avraam, are un raport cu divinitatea înainte de a rămâne însărcinată cu Isaac, care va păstra ramura credinţei în Domnul; Ismael fiind fiul lui Avraam cu roaba Agar, şi care va crea alternativa de semn contrar seminţiilor apărute din Isaac. Doi fii ai aceluiași tată și născuți din mame diferite.

30
DACĂ ÎN LUME DRAGOSTEA ESTE CEA DINTÂI, ATUNCI RAIUL ESTE AICI PE PĂMÂNT

MOISE: - Rahela a început să urască pe Lea și i-a zis lui Ia-

cov: - „Dă-mi copii, ori mor!” Şi a adăugat: dacă Domnul nu-mi dă copii, „iată roaba mea, Bilha; culcă-te cu ea, ca să nască pe genunchii mei şi să am şi eu copii prin ea.”

TOSCHRIS: - Iată o adevărată descendentă din Sara, soţia lui Avraam, care mai mult decât ea doreşte ca roaba sa, care va avea în pântec fiul bărbatului, să nască pe genunchii ei…Câtă preţuire pentru Iacov din partea soţiei legitime care prin acest semn al dragostei descoperă noul însemn al legalităţii dintre urmaşii tatălui cu soţii diferite! Observăm deja că multe din drepturile omului de-a lungul timpului milenar urmează dreptul lui Israel, antic. Această normalitate de a se împerechea bărbatul cu roaba soţiei sale, cu ştirea ei, în ultimele secole ale mileniului II o regăsim în familiile boiereşti din Valahia, care explică de ce în Oltenia aşa repede s-au românizat ţiganii robi de pe moşiile boierilor. De ce în familiile boiereşti întâlnim între urmaşi atâţia coloraţi cu ochii bulbucaţi (mamele, neveste de boieri, acestor copii din flori, având după naştere grijă de soarta lor! Dar cum, numai în Valahia?

MOISE: - Când Bilha l-a născut pe Dan (*A judecat*), Rahela, care i-a pus numele, a zis: „Mi-a făcut Dumnezeu dreptate, mi-a auzit glasul şi mi-a dăruit un fiu.”

TOSCHRIS: - Lecţie de moralitate colosală, atunci! Dumnezeu a fost alături. „Dan”, a judeca, a gândi!...Domnul *a judecat*.

MOISE: - Bilha a născut al doilea fiu şi Rahela a zis: „Am luptat cu Dumnezeu împotriva surorii mele şi am biruit.” Așa că pe acesta l-a chemat Neftali (*Luptele mele*).

TOSCHRIS: - Cred mai degrabă că este vorba de o luptă cu destinul, cu Domnul! a Rahelei, soţia iubită de Iacov, care, astfel, precede această epopee a bărbatului de a se lupta cu divinitatea; lupta împotriva naturii, în apărarea drepturilor civile, încă de atunci, de aceea am numit epoca de la Avraam încoace epocă modernă; drepturile familiei, drepturile femeii! Natura a făcut-o stearpă, dar tot ce este dat omului vine de la spirit, de la

divin. Femeia este chinuită prin natura proprie şi de aceea o primă israelită este Rahela, care împreună cu Sara și Rebeca continuă dinastia începută de Eva, a femeii, în această nouă istorie a lumii, nu mai veche de patru milenii.

MOISE: - Văzând că Rahela o poate prinde din urmă, Lea, nemaiputând să nască, i-a dat-o pe Zilpa, roaba sa, lui Iacov, ca să îi nască fii. Zilpa i l-a născut pe Gad (*Noroc*), Lea dându-i acest nume, ca un noroc de la Domnul. Aceeași roabă îi mai naște lui Iacov al doilea băiat: Aşer (*Fericit*) fiindcă a zis Lea „Ce fericită sunt!”.

TOSCHRIS: - Au fost și sunt bărbații capi de familie, șefi, tați, dar se vede că femeile hotărăsc; din care cauză se și spune că femeia ține casa… Când Ruben, băiatul Leii, i-a adus acesteia „mandragore” de pe câmp, Rahela a poftit și i-a cerut Leii din fructe…

MOISE: - „Ea i-a răspuns: - Nu-ți ajunge că mi-ai luat bărbatul, de vrei să iei şi mandragorele fiului meu?” Şi Rahela a zis: „Ei bine! Poate să se culce cu tine în noaptea aceasta, pentru mandragorele fiului tău.”

TOSCHRIS: - Norocul, soarta bună, destinul - Domnul a fost tot cu Lea, căci Iacov s-a culcat cu ea „şi a născut lui Iacov al cincilea fiu. Lea a zis: *M-a răsplătit Dumnezeu, pentru că am dat bărbatului meu pe roaba mea.*” Isahar (*Răsplătire*) a fost numele noului născut din Lea și Iacov.

MOISE: - „Lea a rămas iarăşi însărcinată şi a născut un al şaselea fiu lui Iacov. „Frumos dar mi-a dat Dumnezeu! De data aceasta bărbatul meu va locui cu mine, căci i-am născut şase fii.” De aceea i-a pus numele Zabulon (*Locuinţă*). În urmă, a născut o fată, căreia i-a pus numele Dina (Judecată).

TOSCHRIS: - Iată, adevărate afaceri de familie; între neveste la care trocul este bărbatul și roabele lor… Își împrumutau bărbatul care avea rol de însămânțător.

MOISE: - Rahela, rugându-se și ea la Domnul, a reușit și ea să aibă copii „şi a născut un fiu; şi a zis: - Mi-a luat Dumnezeu

ocara! Şi i-a pus numele Iosif (*Adaos*) zicând: - Domnul să-mi mai adauge un fiu!”

TOSCHRIS: - Iosif pare a fi un fel de Set. Şi lui Dumnezeu îi plăceau toate aceste lucruri, dacă rezultatul era mulţumirea partenerilor. Răul uneia este binele celeilalte. Un lucru e cert!... adevărul este o concordanță sau o funcție armonică de timp și de spațiu. Este o viteză, un vector, și nu stă pe loc. Răul și binele fac istoria timpului. Ce astăzi este adevărat mâine poate fi fals!

IACOV (lui Laban): - Acum, că a trecut atâta vreme, vreau să plec acasă. Dă-mi ce e al meu și lasă-mă să plec cu nevestele și copiii mei.

TOSCHRIS: - Extraordinar…În timpul contractului dintre stăpân și slugă totul era al stăpânului… Așa este și în cazul invențiilor. Ce se inventează în timpul muncii, într-un contract, la patron, este al patronului, ca și profitul. Patronul poate fi statul, dacă locul unde se desfășoară munca aparține statului. Numai că în cazul invenției statul trebuie să cumpere invenția de la inventator și mai apoi să o vândă la un titular…Din păcate nici în mileniul trei în România invenția nu contează nimic în calculul pensiei!...mare prostie, ca de fapt întreaga lege unică a pensiilor. Abia aștept să revină legile așa cum au fost înainte de două mii!

IACOV (lui Laban): - Voi lua din turmele tale „orice miel sein şi pestriţ şi orice miel negru, şi din capre tot ce este pestriţ şi sein. Aceasta să fie simbria mea.” Și ca să-ți dovedesc cinstea mea, când îmi vei controla simbria, va fi furt din averea ta orice animal, capră sau miel, de altă culoare!

TOSCHRIS: - În această fază de început Iacov știe că în turmele lui Laban animalele tărcate și negre erau o minoritate… Dar el avea experiență. Făcuse unsprezece copii…și muncise la stăpân paisprezece ani! „Oile zămisleau uitându-se la nuiele şi făceau miei bălţaţi, seini şi pestriţi. Și-a făcut astfel turme deosebite, pe care nu le-a împreunat cu turma lui Laban.” La-

ban face prima împărţeală după ideea - propunerea lui Iacov şi care în primele zile, săptămâni, luni, păreau defavorabile fiului lui Isaac. Despărţea oile şi lăsa între tabăra sa şi a lui Iacov un interval de trei zile. Iacov avea în primire pe lângă oile sale şi oile lui Laban, care se vede treaba îşi vedea de avere prin simbriaşi. Trucul lui Iacov constă în faptul că oile se înfierbântau când se adăpau văzând pe fundul adăpătoarelor culoarea albă dată de nuielele decojite pe care Iacov le punea în adăpători. Este un prim întreprinzător al lumii, ştiind să inoveze, inventeze, să iubească, să muncească, neaşteptând de la nimeni nimic, experienţa sa îndelungată şi formată în mijlocul lucrătorilor fiindu-i suficientă; descoperă munca profitabilă, muncind la altul; știe că acest profit poate fi dinamic, crescând oricât! Iacov stabilește regula arendării ca primă fază a îmbogățirii. Vai de stăpânii - boierii - care au slujbași ca Iacov și… Dinu Păturică (personajul principal din romanul „Ciocoii vechi și noi” de Nicolae Filimon)! Are și caracter, nu se grăbeşte, aşteaptă cât trebuie, chiar şi câte şapte ani pentru un ţel, conştient fiind că tot ce se câştigă uşor nu are durată în viaţă; este conştient că timpul lucrează în favoarea celor ca el. …Timpul îndelungat prăpădeşte pe grăbit şi întremează pe răbdător. Timpul este pentru Iacov feed back-ul său real. În dauna libertăţii proprii, care oricum nu folosește nimănui în lipsă de putere - bani, Iacov nu cere și știe să-și ia singur. Iacov este un model pentru patru milenii. Este făcut să fie model şi se teme de orice, numai de el însuşi, nu! El este esența lui Israel și merită să fie așezat la începutul lumii de om modern!...

31
OMUL STĂPÂN PE PROPRIA VIAȚĂ SE ÎNTOARCE MEREU ACASĂ

MOISE: - Iacov a văzut că în ultima vreme Laban s-a schim-

bat la față, aceasta devenind mai trasă, nerasă, mai rea. Auzea tot mai des vorbindu-se că Laban a sărăcit și el s-a îmbogățit.

TOSCHRIS: - Norocul e de partea celui care și-l face. Iacov pe lângă calitățile de om al timpului său, modern, și al timpului meu, în prezent-secolul XXI, face ca istoria lumii să fie o clipă, reușind scurtarea timpului. Iacov devansează acest timp și demonstrează că viața omului este făcută în așa fel ca ea să nu existe altfel, decât între stratul de pământ și stratul de atmosferă cu un rai unic aici pe pământ. Iacov este și un bun psiholog…

MOISE: - Decisiv pentru Iacov a fost ce I-a zis Domnul: - Iacove „întoarce-te în ţara părinţilor tăi şi în locul tău de naştere; şi Eu voi fi cu tine.”

TOSCHRIS: - O ho ho, ca în *Alchimistul* lui Coelho! Întoarce-te acasă omule, nu la piramide vei găsi comoara, ci la tine acasă, unde, nu ai căutat-o! Nimic nu este mai important pentru părinți și casă, decât fiul slab care pleacă în lume şi se întoarce puternic acasă.

MOISE: - Iacov era la câmp, cu turmele lui. Și a chemat la el pe cele două neveste și le-a spus: - Știți bine că eu am fost corect cu Laban în slujirea sa. Dar el nu a fost corect cu mine. Domnul însă m-a protejat, nu l-a lăsat să mă înșele. De aceea când el îmi fixa simbria și spunea că „mieii pestriţi să fie simbria ta”, atunci oile fătau miei pestriți. Atunci când spunea: „mieii bălţaţi să fie simbria ta”, oile fătau miei bălţaţi. Astfel întreaga turmă a ajuns să fie a mea. Domnul a hotărât asta și mintea mea.

TOSCHRIS: - Legea e clară, și milenară, tot ce construiesc părinții este al fiilor și fiicelor, nepoților și strănepoților. Este al ginerilor și nurorilor! al copiilor… Părinții nu pot înstrăina ceea ce este al lor. Copiii nu pot să-și însușească nimic din ce este al părinților fără voia lor.

MOISE: - Nevestele lui Iacov au vorbit amândouă odată: - „Toată bogăţia pe care a luat-o Dumnezeu de la tatăl nostru es-

te a noastră şi a copiilor noştri. Fă acum tot ce ţi-a spus Dumnezeu.” Apoi, Iacov și-a pus nevestele și copiii pe cămile, și-a luat turmele, întreaga avere și s-a îndreptat înspre țara în care s-a născut.

TOSCHRIS: - În timp ce Iacov se pregătea de plecare și Laban își tundea oile, Rahela „a furat idolii tatălui său” fără știrea lui Iacov, care nici el nu l-a anunțat pe Laban de plecare. Rahela a ascuns idolii sub samarul ei de pe cămilă. Au fugit trecând Eufratul, iar Laban a aflat după trei zile. După șapte zile de urmărire Laban l-a ajuns pe Iacov la muntele Galaad.

MOISE: - Laban a strigat la Iacov: - Pentru ce ai fugit ca un hoț? „Te-aş fi lăsat să pleci în mijlocul veseliei şi al cântecelor, în sunet de timpane şi lăută. De ce mi-ai furat dumnezeii mei?”

TOSCHRIS: - Fata devenită soție părăseşte pe tatăl ei, pentru bărbatul ales, şi devine mai apropiată lui, sigur, și datorită copiilor…Din copilă întreținută ea devine stăpână în noua familie. Femeia soție foloseşte minciuna ca instrument de trecere a unei punţi! O regulă păstrată și de Sara, și de Rebeca, și de Rahela… Femeia înainte de Iacov a înfruntat pe Dumnezeu, cert fiind că ea este mai aproape de pământ, de realitate decât bărbatul - obligat să facă faţă şi ca tată, și ca vânător, și ca agricultor! şi ca garant spiritual, dar mai ales visător. Femeile bărbaţilor de pe această linie a credinţei în Domnul viu și unic sunt toate din afara credinței religioase a bărbatului. Ele acceptă însă noua credință doar fiindcă aparține tatălui copiilor lor. Acceptă noua credință dar au ochi și un gând și pentru credința în care s-au născut și au copilărit. Femeia se mişcă în politeism dar sunt și cazuri de regi și popoare întregi care oscilează între mai multe divinități. În viață este necesară convieţuirea în religii diferite, după cum sunt și neamurile. Omul nu se naște din voință proprie. În fond, de la Adam și Eva, Domnul nu-și arată puterea decât atunci când poporul său, suferă! Sau păcătuiește. În timpul lui Iacov apar timpanul și lăuta sau sunt dinainte. În aceste versete este definit științific deşertul: „Ziua mă topeam

de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig …” Laban a căutat peste tot în corturile lui Iacov, dar numai în intimitatea Rahelei nu a putut să caute, totemurile, fiindcă aceasta se afla chiar în momentul „rânduielii” femeii și nimeni nu-și imagina că nevasta lui Iacov ascunsese idolii chiar sub fusta sa.

MOISE: - Iacov, nu s-a lăsat mai prejos şi a răspuns pe acelaşi ton lui Laban: „Mi-ai scormonit toate lucrurile, şi ce ai găsit din lucrurile tale? Scoate-le aici înaintea fraţilor mei şi fraţilor tăi, ca să judece ei între noi amândoi!”

TOSCHRIS: - Vezi, ce spuneam, și Laban, de altă religie, îl respectă pe Domnul. Înșelat și sărac, dar argumentele lui Iacov, mai ales cele privitoare la familia comună, îl domolesc pe el și pe frații săi, așa încât toți fac un legământ de bună convieţuire pentru ca niciodată să nu aibă vreo pricină. Au construit o movilă din pietre și pe ea au mâncat împreună. Iată de când ține această sărbătoare a mâncatului împreună, dineul - spunem astăzi, când se face pace.

MOISE: - „Laban a numit-o Iegar - Sahaduta (*Movila mărturiei*) și Galedb (*Movila martorului*) i-a zis Iacov. Miţpa (*Veghere*) i-au mai spus, pentru ca Domnul să vegheze asupra mea şi asupra ta când ne vom pierde din vedere unul pe altul.”

TOSCHRIS: - În fond întreaga conduită a civilizației, comportamentului în comunitate, se întemeiază în perioada lui Iacov. Și vedem că munca, familia și credința sunt la ele acasă și poartă întregul rost al omului în viață. Cei din casa lui Avraam şi Haran sunt înzestraţi cu arta diplomaţiei, a înţelegerii în primul rând, şi mai apoi a răzbunării. Îmi povestea maestrul meu că evreii din Lipcani, şi erau foarte mulţi, din Basarabia, căutau piatra mult timp înainte de a lovi cu ea! Orice pe lume se poate recupera, numai o prietenie pierdută, ba! de unde faptul că prietenia este cea mai bună afacere. Frate ai şi dacă vrei şi dacă nu vrei, depinde de altcineva; prieten, ba! Vedem, piatra sau grămada de pietre sau stâlpul în acele timpuri constituiau simbolurile unității, perenităţii. Eternităţii. Este a doua piatră

pusă de Iacov. Am văzut, prima a fost la Betel când a visat cu capul pe ea scara la ceruri şi pe Domnul care i-a dat povaţă şi l-a asigurat că este cu el! Dacă la creştini locul unde este invocat Domnul este crucea şi răscrucea, la poporul lui Israel este piatra, stâlpul! Înţelegerea era garantată doar de prezenţa - simbolul divinităţii. Pe cuvântul divinității nu se putea minți. Când eram copil nu am jurat niciodată pe cuvântul Domnului și numai mama mă punea să jur pe El, când voia să afle ceva. Știa că nu puteam minți. Domnul lui Iacov este unul viu, prezent tot timpul şi de care se tem toate popoarele de dincolo şi de dincoace de Eufrat, în timp ce dumnezeii lui Laban sunt morţi, ei, doar inspiră teamă de suprafaţă. Ei sunt totemuri, ei s-au născut simboluri şi vor muri ca simbol. Dumnezeul lui Iacov este şi cel care-l înspăimântă, și cel care-l iubește, este şi cel care stăpânește cerurile şi pământul, așa, ca un spirit suprem. Rămâne ca același Domn, cel unic și atotstăpânitor, să-l şi întremeze…

32
SÂNGELE APĂ NU SE FACE

MOISE: - Iacov a vrut să cunoască care ar fi comportamentul lui Esau privind întoarcerea sa în Canaan. A trimis spioni. Aceștia s-au întors degrabă căci Esau împreună cu „patru sute de oameni” înarmați venea către Iacov. Speriat, Iacov și-a împărțit oamenii în două părți, la fel „oile, boii şi cămilele”. Iacov a zis: - „Dacă vine Esau împotriva uneia din tabere şi o bate, tabăra care va rămâne va putea să scape.”

TOSCHRIS: - Iată strategul, inteligentul, ctitorul omului modern. Ctitorul familiei luptătoare ca formațiune de bază în societate - comunitate. Fiul, mai ales când ajunge puternic și se descurcă cu puteri proprii, trebuie să revină acasă, dacă locul îi este prielnic lui și alor săi. Când pericolul este mare și viața depinde de acesta, nici o bogăție nu mai are valoare, dar și în a-

cest caz, nu trebuie să fie habotnic, să dea totul, ci mai degrabă să dea cu măsură. Întotdeauna, trebuind să existe o rezervă.

MOISE: - Iacov s-a rugat la Dumnezeu: „Tu, Doamne, care mi-ai zis: Întoarce-te şi voi îngriji ca să-ţi meargă bine! Izbăveşte-mă, Te rog, din mâna fratelui meu! Căci mă tem de el”.

TOSCHRIS: - Nici vorbă în el de opoziție, de luptă sau bravare. Pacea o poți face învingând în luptă sau cu bani, sau, și, cu diplomație. Iacov este omul care are ce pierde dacă își pierde viața sau dacă riscă. El trăiește ca în rai sau ca la „sânul lui Avraam” cu avere foarte mare și cu patru neveste și unsprezece copii. Riscul nu este pentru oamenii fericiți, ci pentru cei nefericiți. Nu cei fericiți fac revoluția. Iacov este primul om care vrea și poate să-și cumpere pacea, și, am văzut, când e sărac muncește ca să o cumpere. Iacov, între oameni, este un prim pacifist. Vedem acum și în mileniul III că oamenii sunt preocupați numai de bani, și asta e rău, dar este bine că nu mai sunt războaie!

MOISE: - Dumnezeule, ce zile, ce nopți! Ce înseamnă frica de frate, frica de păcatul minciunii. Regretul, frica de Dumnezeu! Iacov a făcut un dar pentru Esau: „două sute de capre şi douăzeci de ţapi, două sute de oi și douăzeci de berbeci, treizeci de cămile alăptătoare cu mânjii lor, patruzeci de vaci şi zece tauri, douăzeci de măgăriţe şi zece măgăruşi.” I-a chemat pe robii săi și ia trimis cu aceste turme în față, între turme să fie o distanță. Primului rob i-a spus că atunci când Esau îl va întâlni să-i spună că turma este dar din partea lui Iacov pentru Esau! I-a mai spus că el, Iavov, se află în spate…

TOSCHRIS: - Iată a creat darul treptat pe care l-a trimis în fața părții oprită de el. O adevărată strategie de apărare și de inițiere a păcii. În fond răzbunarea lui Esau nu putea să existe pe animalele blânde și protectoare omului. Iar cu cât darul crește, ura din inima dușmanului scade. În orice timp al vieții pe pământ viața lui Iacov, tatăl celor douăsprezece seminții, tre-

buie studiată ani de-a rândul în cursul de învățământ mediu și superior.

MOISE: - Și tot în aceeași noapte împreună cu nevestele roabele lor și copiii „a trecut vadul Iabocului.” Pe ele și fiii i-a culcat într-o parte și el a rămas singur. „Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. Văzând că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei”.

TOSCHRIS: - După ce și-a asigurat întreg sistemul de apărare, o măsură suplimentară care îl face pe Iacov unul dintre cei mai înțelepți și practici oameni, demn urmaș al lui Adam, își ia măsura suplimentară de a-și ascunde familia, în caz de nevoie să poată lupta cu Esau, singur! Își pune familia la adăpost pentru cele câteva procente de neîncredere în fratele său pe care-l înșelase cu bună știință. Așa va fi odată și în zborul cu avionul, companiile de zbor nu vor lua în același aparat o familie întreagă, căci există riscul să se prăbușească și să nu mai rămână nimic din acea familie…

MOISE: - „Omul acela i-a zis: - Lasă-Mă să plec, căci se revarsă zorile. Dar Iacov a răspuns: - Nu Te voi lasă să pleci până nu mă vei binecuvânta.” Atunci Omul acela la întrebat cum îl cheamă și i-a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel” (*Biruitorul lui Dumnezeu* sau *Cel ce luptă cu Dumnezeu*).

TOSCHRIS: - Moise! Iacov este încarnarea geniului lui Adam între oameni. Este un Michelangelo al formelor vii și este tot atât de deștept ca Leonardo da vinci sau Einstein! Este personajul numărul unu din cartea ta! Din cartea lumii și a vieții. Deși riscă pierderea copiilor săi, unsprezece, și nevestelor sale, patru, el este gata de luptă cu mâinile goale să înfrunte orice dușman, având încredere în Domnul.

MOISE: - „Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (*Faţa lui Dumnezeu*); a zis el: - Am văzut pe Dumnezeu faţă în faţă şi totuşi am scăpat cu viaţă. Însă Iacov şchiopăta din coapsă.”

TOSCHRIS: - De aceea israeliții aruncă vâna de la „încheietura copsei”. Averea de atunci erau: boii, măgarii, oile, robii, roabele, cămilele, caprele. Iacov ne apare ca un strateg desăvârşit în relațiile dintre oameni, partizan al nonvioleneei, psiholog, adept al omului adamic în care munca şi familia sunt lucrurile cele mai de preţ. Averea personală, mai apoi, şi înainte de toate, dar nu la nivelul lui Avraam, dragostea și respectul, şi frica de Dumnezeul lui Avraam şi Isaac!...bunicul şi părintele său. Strateg colosal şi psiholog: îşi împarte în două averea, în caz de va pierde, să nu piardă totul! şi pune, în plus, între tabere darurile pentru fratele pornit să se răzbune…Știe că vorba bună este cel mai de preț dar, împreună cu animalele blânde din curtea omului. Știe că timpul acționează în favoarea celui mai bun. Iacov are o gândire care acționează gradual dinspre rău înspre bine dinspre negativ înspre pozitiv. El pășește pe axa timpului spre infinitul pozitiv. El nu lovește primul și chiar lovit cere binecuvântarea dușmanului când acesta este învins. Să vrei să faci pace cu cumnatul care te-a înșelat, tu rămânând puternic și bogat și mai apoi să faci pace cu fratele pe care l-ai înșelat! Este mai mult decât o dilemă shakespeariană… Răzbunarea este și ea graduală, după prima lovitură urmează calmarea. Iacov este conștient de potențialul său altfel nu ar avea încredere în timp - stă la cumnatul său și muncește douăzeci de ani. Este încrezător și când pierde. O lecție de economie admirabilă: „am trecut Iordanul acesta numai cu toiagul meu, şi iată că acum fac două tabere”. Sensul creșterii și înmulţirii acumulării. Pozitiv este cel care pleacă de la zero! Și care nu face avere peste noapte, ci timp de decenii și este vesel tot timpul. Înşirarea darurilor şi segmentarea lor, întâmpinarea în trepte este altă inovaţie - invenție demnă de toată lauda și aplicabilă în orice situație. Iacov este un dansator ideal pe scena acestei vieţi în el regăsindu-se şi *homo ludicus*, şi *homo sapiens*, şi *homo ştiinţificus* şi *homo religiosus*!...demn de invidiat. Limbajul său, ruga, sunt identice cu cele ale creştinilor; de unde se ex-

plică faptul că aceştia îşi revendică credinţa religioasă de la Adam şi Eva, via Noe, Avraam, Iacov…Am văzut Biblia în anul două mii doi prin fapte şi semne, acum în două mii șaptesprezece o văd prin însemne! Frica de care suferea Iacov avea să dispară în clipa în care s-a luptat cu Domnul împământenit, întrupat într-un om. Este o primă lecție privind curajul omenesc. Întâi au fost trei, la Avraam, apoi doi la Sodoma și Gomora, acum unul singur în lupta corp la corp. Întâi a fost chemarea, apoi avertismentul și, în sfârșit, sfințirea. Însăși lupta cu cel care te apasă, chiar şi cu boala este un semn de biruinţă fiindcă ai ceea ce este de cel mai mare preț: curajul! şi dorinţa de viață, de libertate… Toate sunt și mai depline dacă ai duhul divinității în tine. Omul în timp este biruitor dacă are curaj, trăiește bine și este liber! Din această parte a vremii, mai ales prin faptele și gândirea lui Iacov, își trag seva şi materialismul şi idealismul; faptele şi spiritul fiind apanajul lor, precum și unitatea de potenţial a contrariilor. În viaţă, faţă de tine şi faţă de ceilalţi eşti dator cu munca plină de pasiune, ca Adam, şi ai datoria luptei ca în cazul lui Iacov! De aceea maestrul meu a scris pe crucifixul din lemn de tei, sculptat la şaisprezece ani şi care, și astăzi, stă în cavoul familiei: *Te naşti, te lupţi, şi mori!* Două personaje din aceeași bucată de lemn, în genunchi, îl veghează pe Domnul nostru Iisus Christos; desigur, atunci, în o mie nouă sute șaizeci și șapte nu avea în minte noţiunea de muncă ca datorie în viaţă şi nu a pus în sintagma sa al doilea termen: te naști, *muncești,* te lupți și mori...divinitatea lucrează prin faptele noastre bune, fiindcă divinitatea suntem chiar noi; precum natura mereu curge spre infinit lucrând pe axa timpului cu semn pozitiv; şi lucrează, pedepsind necondiţionat în sistem absolut! În sistem absolut, față de soare ești un nimic. Dar viața există și are o vârstă pe care mintea nu o poate cuprinde. Viața noastră are valoare în sistem relativ: șaizeci, șaptezeci, optzeci, nouăzeci de ani…Viaţa omului se sfârşeşte necondiţionat şi se cuantifică prin faptele sale în sistem relativ

şi viaţa naturală în sistem absolut. Peniel poate fi şi originea cuvântului penitenţă, amestec de rugăciune şi iertare, regret şi speranţă. Pe crucea pe care s-a săvârşit Iisus Christos, un răufăcător a fost mântuit în ultimul său moment de viaţă, tocmai fiindcă şi-a asumat acest conglomerat de sensuri al regretului…care în lume veghează.

33
CÂND SE ÎNTÂLNESC, FRAȚII SE ÎMBRĂȚIȘEAZĂ

MOISE: - Esau cu oamenii lui au apărut în fața lui Iacov. „Atunci a împărţit copiii între Lea, Rahela şi cele două roabe. A pus în frunte roabele cu copiii lor, apoi pe Lea cu copiii ei, şi la urmă pe Rahela cu Iosif.”

TOSCHRIS: - Aceasta ar fi fost ordinea sacrificiului brâncovenesc în cazul unei catastrofe, răzbunarea prin omucidere a lui Esau!

MOISE: - Iacov a trecut în fața tuturor „și s-a aruncat cu faţa la pământ de şapte ori, până ce s-a apropiat de fratele său. Esau a alergat înaintea lui; l-a îmbrăţişat, i s-a aruncat pe grumaz şi l-a sărutat. Şi au plâns.” Apoi Iacov și-a continuat drumul și într-un loc și-a „zidit o casă şi a făcut colibe pentru turme. De aceea s-a dat locului aceluia numele Sucot (Colibe).”

TOSCHRIS: - Expresiile lui Iacov de genul „Copiii robului tău!”, preced timpurile credincioșilor; cuvintele, în principiu, ale Mântuitorului; fiecare este robul fratelui său întru aceeaşi credinţă. Fratele mai mic cade primul în genunchi. Cuvântul, doar, ajunge ca asigurare între fraţi! Şi iată o idee progresistă, post-potop, să-ţi faci casă pentru tine, dar şi pentru animalele care trăiesc cu tine lângă casă. Toate legile vieţii care evoluează odată cu timpul păstrează acest principiu sfânt: dragoste între oameni şi dragoste pentru animalele care îi ajută să trăiască; fiindcă toate acestea au acelaşi semn dat de divinitate. Frate este un cuvânt care va face istorie până în mileniul III, și după. Frați, amplificat, sunt toți cei care au același Tată ca însemn di-

vin, dar și toți cei care au același tată spiritual. De aceea cuvântul Tată este cel mai frumos și respectat cuvânt din acest univers uman.

MOISE: - Ajungând la „Sihem, în ţara Canaan, a tăbărât înaintea cetăţii. Partea de ogor, pe care îşi întinsese cortul, a cumpărat-o de la fiii lui Hamor, tatăl lui Sihem, cu o sută de chesita (*patru sute de sicli*). Şi acolo a ridicat un altar pe care l-a numit El-Elohe-Israel" (*Domnul este Dumnezeul lui Israel*).

TOSCHRIS: - Proprietatea se mişcă prin deplasarea de populaţii. Încă de la începuturi, banii au existat ca simbol prin greutatea materialului alb şi veşnic, argintul. Banul a reprezentat greutatea în argint. Nimeni nu se poate opune mișcării de populații care duce la dezvoltare regională, la primenirea rasei.

34
EPOPEEA FIILOR LUI ISRAEL ÎNCEPE CU O ÎNȘELĂTORIE. CRIMA CU PREMEDITARE

MOISE: - Fata lui Iacov, Dina a ieșit la plimbare să vadă și să fie văzută de oamenii țării Canaan și fiul lui Hamor, hevitul, domnitorul țării a văzut-o, a plăcut-o și s-a culcat cu ea. Sihem îl chema. Fiul și-a rugat tatăl să i-o ia de nevastă. Acesta le-a spus fiilor lui Iacov, le-a făcut de fapt o propunere care seamănă cu un tratate de pace și bună convieţuire: „Fiul meu, Sihem, s-a lipit cu toată inima de fata voastră; vă rog, daţi-i-o de nevastă şi încuscriţi-vă cu noi; voi daţi-ne fetele voastre şi luaţi pentru voi pe ale noastre. Locuiţi cu noi; ţara vă stă înainte, rămâneţi în ea, faceţi negoţ şi cumpăraţi pământuri în ea."

TOSCHRIS: - Frumos tratat și necesar pentru noii veniți. O soluţie de când lumea în mişcarea obiectivă de populaţii, singura posibilă, sănătoasă, pentru dezvoltare: încrucișarea. Observ că propunerea vine de la acea populație care se închină idolilor, neobișnuită cu rigorile dure a traiului după legea lui Israel. O populație care se ghidează doar pe legile plăcerii, gene-

ralizate în toate sectoarele vieţii. Încă din acele timpuri proprietatea se cumpără, o lege nescrisă a mişcării proprietarului, a libertăţii de acţiune, nu şi a proprietăţii. Naţiile dezvoltate pun accent pe chirie şi proprietate, pe utilizarea ei tehnologică în timp ce naţiile înapoiate sau rămase în urmă se opun vânzării de proprietate. Ele se opun legii mişcării populaţiilor care duce la dezvoltare şi prosperitate.

MOISE: - Fiii lui Iacov au strigat în cor: Cum să dăm noi pe sora noastră „unui om netăiat împrejur?" Nu putem trăi o asemenea ocară! Dacă vreţi așa ceva vom fi de acord, dacă „orice parte bărbătească dintre voi se va tăia împrejur. Atunci vă vom da pe fetele noastre şi vom lua pentru noi pe ale voastre; vom locui cu voi şi vom face împreună un singur norod" Și fiul, și împăratul, și toți de parte bărbătească s-au tăiat împrejur.

TOSCHRIS: - Deși în mare suferință după tăiatul împrejur heviții lui Hamor, bărbații, la nici patru zile de la tăiatul împrejur au fost măcelăriți de Simeon și Levi, cei doi fii ai lui Iacov ca răzbunare pentru necinstirea Dinei. Fiii lui Iacov s-au aruncat asupra celor morţi şi au jefuit cetatea. Le-au luat oile, boii şi măgarii, tot ce era în cetate şi ce era pe câmp; le-au luat ca pradă de război toate bogăţiile, copiii şi nevestele, şi tot ce se găsea în case. Ce să înțelegem noi, cei din mileniul trei, după Christos! că pe pământ nu se poate trăi fără crime și fără înșelăciune? Aşa au crescut și trăit fiii lui Israel până la urcarea și țintuirea pe cruce a fratelui lor Iisus Christos! în numele legii divine au făcut crime peste crime și doar unii s-au ales cu tot ce conținea gena ocrotită de Dumnezeu și care au devenit creștini! De aceea cred că Pravila de la Govora, a Domnitorului Matei Basarab, interzicea frăţiei creştinilor cu evreii şi armenii. Am văzut, circumcizia era motiv de suferinţă, dar suficientă să intri în oştirea Domnului. Un gest inexplicabil, negru, din viaţa lui Iacov, care, nu a cunoscut decât după înfăptuire faptele lui Simeon şi Levi. Inutilă explicaţia biblică că Simeon şi Levi au tratat cu vicleşug cu canaaniţii Sehem şi Hamor. Este de ne-

conceput să ucizi o comunitate întreagă doar pentru o fecioară, chiar şi soră să-ţi fie, mai ales că Sihem se apropiase de inima ei. Acceptase religia ei. Şi atunci fapta fiilor lui Iacov se cheamă crimă cu premeditare, genocid. De înţeles de ce în vechile scrieri divinitatea se află într-o permanenţă laudă pentru poporul ales, dar îl pedepseşte continuu, făcând din el un popor valoros dar incapabil a se stabiliza într-un loc. Un popor care nu se putea acomoda cu binele și, care, iată, are în genă… șiretenia. Îți dai seama, Moise, din douăsprezece, doar două din seminţiile lui Iacov vor fi pe axa pozitivă a timpului, credinţei, care a condus la creștinarea neamurilor și la afirmarea apostolilor neamurilor în teribila ființare a creștinismului - religie fundamentală pe întreg mapamondul! Desigur, nu trebuie uitat că în primul rând romanii au impus omenirii pe fiii lui Israel. Sigur, și grecii. Seminția lui Iuda și a lui Beniamin, nenăscut încă, stau la baza lumii creștine. Vorbesc despre o lume a bogăţiei și păcatului, o lume a comerțului, artei, științei și tehnologiei, o lume așa cum a fost ea în primul ciclu al existenței vieții pe pământ, o lume născută din Cain în primul rând și mai apoi și din Set…Acum, în mileniul trei, după Christos, linia inițiată de Set pare a fi neglijată complet.

35
IDOLII ȘI CERCEII DIN URECHI

IACOV: - „Scoateţi dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, curăţaţi-vă şi schimbaţi-vă hainele, ca să ne sculăm şi să ne suim la Betel; căci acolo voi ridica un altar Dumnezeului care m-a ascultat în ziua necazului meu şi care a fost cu mine în călătoria pe care am făcut-o.”

TOSCHRIS: - Ai adunat toți dumnezeii, toți cerceii și i-ai pus în gropi neștiute, în pământ, la Sihem. Toți s-au bucurat când ai plecat mai departe căci erau îngroziți de forța pe care ți-a dat-o Domnul. Aceasta să fi fost cauza debusolării fiilor lui Israel? Idolii pe care Rahela i-a furat fără știrea lui Iacov din

casa tatălui ei, Laban? Fiii lui Israel şi supuşii lor aveau idoli şi purtau cercei în urechi. Iată la ce vremuri s-au întors tinerii est europenii, românii, după anul o mie nouă sute nouăzeci.

MOISE: - Iacov şi ai săi au ajuns în Canaan la Betel. A construit un altar şi a numit locul „El-Betel" (*Dumnezeul Betelului*). Şi, iată, aici, Rahela moare în timp ce în chinuri groaznice naşte un băiat căruia Iacov îi pune numele Beniamin (*Fiul durerii mele).*

TOSCHRIS: - În lumea aceasta de început a neamurilor păcatele, din lipsa legilor, parcă erau lipite de oameni. „Ruben s-a dus şi s-a culcat cu Bilha, ţiitoarea tatălui său. Şi Israel a aflat."

MOISE: - „Iacov a ajuns la tatăl său, Isaac, la Mamre, la Chiriat-Arba, care este totuna cu Hebronul, unde locuiseră ca străini Avraam şi Isaac. Zilele vieţii lui Isaac au fost de o sută optzeci de ani."

TOSCHRIS: - În anul două mii cincizeci şi doi de la Adam s-a născut Isaac, şi a murit în două mii două sute treizeci şi doi, la o sută optzeci de ani. Iacov s-a născut la şaizeci de ani de la naşterea lui Isaac, în două mii o sută doisprezece ani şi va muri în două mii două sute cincizeci şi nouă de ani la o sută patruzeci şi şapte de ani.

...

37

A-ŢI ÎNŞELA TATĂL ESTE CA ŞI CUM TE-AI ÎNŞELA PE TINE ÎNSUŢI

MOISE: - „Iacov a locuit în ţara Canaan, unde locuise ca străin tatăl său. Iosif, la vârsta de şaptesprezece ani, păştea oile cu fraţii lui". Iosif obişnuia să-i povestească lui Iacov tot ce vorbeau fraţii săi. Iacov şi l-a apropiat pe Iosif, încât, aproape, nu putea trăi fără el. Aproape că fraţii lui nici că mai existau. Aşa era atunci moda, ca să-l iubeşti pe cel mai mic, mai mult ca pe ceilalţi, poate şi datorită anilor înaintaţi ai părintelui. Şi

atunci i-a făcut o haină, așa, mai frumoasă, copilului, lui Beniamin (*O haină lungă cu mâneci*).

TOSCHRIS: - Ca un fel de frac. Iată de când se poartă haina lungă și din stofă.

MOISE: - Frații lui Beniamin începuseră să-l urască. Și iată că Iosif a început să viseze și, el, povestea visele fraților.

TOSCHRIS: - Iată primul vis povestit de Iosif: erau toți pe câmp și legau snopi, iar snopul lui Iosif s-a ridicat la verticală și snopii fraților s-au trântit la pământ în fața lui. Al doilea vis i-a supărat și mai mult pe frați: „Soarele, luna şi unsprezece stele se aruncau cu faţa la pământ înaintea mea.” Frații au hotărât să-l omoare, și s-au folosit de prilejul oferit chiar de tatăl lor, Iacov, care l-a trimis pe Iosif să-i aducă vești: „Du-te, rogu-te, şi vezi dacă fraţii tăi sunt sănătoşi şi dacă oile sunt bine; şi adu-mi veşti.”

MOISE: - „Ei l-au zărit de departe şi, până să se apropie de ei, s-au sfătuit să-l omoare. Ruben a auzit lucrul acesta şi l-a scos din mâinile lor. - Să nu-i luăm viaţa! - Să nu vărsaţi sânge; ci mai bine aruncaţi-l în groapa aceasta care este în pustiu şi nu puneţi mâna pe el.” Voia să câștige timp, să-l salveze pe Iosif.

TOSCHRIS: - O ceată de ismaeliți mergea spre casă în Egipt, întorcându-se cu marfă de la un târg; și frații l-au vândut pe Iosif cu douăzeci de siclii de argint, ismaeliților. Iată din nou, și de când e lumea, totul se vinde și totul se cumpără, iar un frate are prețul de două sute patruzeci de grame de argint sau, dacă am fi în zilele noastre, început de mileniu trei, de patru sute optzeci de euro; vorba venind, și scăpând de un frate și cu mâinile curate nepătate de sânge. Nu am greșit când am spus că atunci începe istoria modernă a acestei lumi!

MOISE: - „Ruben s-a întors la groapă; şi iată că Iosif nu mai era în groapă. El şi-a rupt hainele, s-a întors la fraţii săi şi a zis: - Băiatul nu mai este! Ce mă voi face eu?”

TOSCHRIS: - Iosif a fost vândut lui Potifar omul care era șeful pazei lui faraon. Iacov l-a minţit pe tată, pe Isaac, când a

cumpărat de la Esau dreptul de prim născut, cu laba păroasă de animal, dându-se drept Isav, iar acum el este minţit de fiii lui cu sângele de animal uns pe haina lui Iosif. Păcat după păcat, minciuni bine ticluite, trăind într-o lume fără de lege, unde faptele bune sunt legate de omul bun. Coaliţia arbitrariilor împotriva adevăratei stări poetice: „…iată vine făuritorul de vise” - o primă manifestare de poetică simbolică - pilde: visele lui Iosif. Ismaeliţii, care l-au cumpărat pe Iosif, sunt din neamul lui Ismael, fiul egiptean al lui Avraam. Parcă şi Iisus a fost vândut de Iuda cu douăzeci de arginţi…apoi s-a căit și el când și-a dat seama că este vorba de sânge… Istoria creștinilor - ciclul al III-lea - o istorie repetată a istoriei semințiilor lui Iacov. Atunci, comunitățile - popoarele trăiau în pace, nu erau legate prin granițe, făceau comerț; comerțul a salvat omenirea, nu comerțul de oameni; comerțul care a fost revitalizat de revoluția americană, și care a cunoscut o adevărată dezvoltare în secolele XX și XXI prin apariția piețelor de desfacere suprastatale. Să nu uităm că batjocorirea lui Iosif, echivalentă cu o crimă, urmează aceleia a lui Simeon și Levi, extrem de reprobabilă (uciderea cananițior), și care a fost prima crimă publică - nu din motive religioase; cum sunt crimele publice de astăzi produse de urmașii lui Ismael în numele unui spirit habotnic al dumnezeului lor neunic și care au înghețat timpul, făcând ca pietrele care demarcau drumurile deșertului să fie la fel și astăzi, după patru milenii. O lume înghețată în timp și care nu seamănă nici măcar cu gheţarii, care la sute de ani și ei se dezgheață, arătând, totuși, că natura e mai deșteaptă decât oamenii!

38
ASTĂZI NORĂ, MÂINE „CURVĂ” ȘI MAI APOI NEVASTĂ

MOISE: - „În vremea aceea, Iuda a părăsit pe fraţii săi şi a tras la un om din Adulam, numit Hira. Acolo a văzut pe fata u-

nui Canaanit, numit Şua; a luat-o de nevastă şi s-a culcat cu ea.” După un timp femeia l-a născut pe Er, apoi pe Onan, apoi pe Şela.

TOSCHRIS: - Primul născut Er și-a luat-o de nevastă pe Tamar. Er a murit și a luat-o de nevastă Onan așa fiind sfătuit de Iuda. Dar Onan nu și-a ascultat tatăl și „vărsa sămânţa pe pământ ori de câte ori se culca cu nevasta fratelui său”. Soarta a decis să moară și Onan. Erau vremuri tulburi, moartea fiind pedeapsa Domnului, sămânța fiind darul cel mai de preț al omului, tată. În vremurile noastre, mileniul II d.Ch. sămânța, oul, în analogie cu atomul au fost obiecte de adorație estetică, semn și însemn: Brâncuși, Blaga, Zărnescu…

IUDA (Tamarei): - „Rămâi văduvă în casa tatălui tău până va creşte fiul meu Şela.” În realitate spunea așa fiindcă dorea să o îndepărteze pe Tamar „ca să nu moară şi Şela ca fraţii lui”.

TOSCHRIS: - Iuda a gonit-o pe Tamar de la casa lui, sperând să n-o mai întâlnească. Și nu avea de gând nici să i-o dea de nevastă lui Şela, cum era legea. Practic o trimitea la tatăl ei fără să o dezlege de cuvântul dat divinității. Dar a murit, nu după mult timp, și nevasta lui Iuda, și, Tamar deghizată în femeie de plăceri i-a cedat lui Iuda fără ca el s-o cunoască, acesta, culcându-se cu ea. Tamar a acceptat ca plată un miel promis din turma lui Iuda, ea, reținându-i toiagul și inelul, și lanțul, ca gajuri. Din nou femeia minte ca lucrarea ei să iasă bine. Tamar se înscrie cu succes pe drumul deschis de Saara și Rebeca… Nu uita că și Rahela, mama lui Iosif și Beniamin, își înșală tatăl, mama.

MOISE: - „Cam după trei luni, au venit şi au spus lui Iuda: - Tamar, nora ta, a curvit şi a rămas chiar însărcinată în urma curvirii ei.”

IUDA: - „Scoateţi-o afară, ca să fie arsă.”

TAMAR: - „De la omul acela, ale cui sunt lucrurile acestea, am rămas eu însărcinată; vezi, te rog, al cui este inelul acesta, lanţurile acestea şi toiagul acesta?”

MOISE: - „Iuda le-a cunoscut şi a zis: - Ea este mai puţin vinovată decât mine, fiindcă n-am dat-o de nevastă fiului meu Şela. Şi nu s-a mai împreunat cu ea de atunci.”

TOSCHRIS: - Tamar i-a făcut lui Iuda doi gemeni: Pereț și Zeraha. *Spărtură* - a ieșit greu - și *Cărămiziu* căci i-a legat moașa ață roșie la mâna pe care a scos-o primul…Pereț este strămoșul lui David! …Și, oameni buni, iată de când este semnalat onanismul, un mare rău și înșelătorie contra naturii și divinității. La fel, prostituția, veche de când e lumea și, ca minciuna, cu avantajele ei. Dacă nu era prostituția, Iuda nu se culca cu Tamar și Pereț nu ar mai fi existat. Ce dovadă! că viața este o interferență a binelui cu răul, că lupta contrariilor există, va exista și Hegel și Marx, și voința de a trăi care este la baza vieții!...așa, ca să știe și Schopenhauer. Adevărul și minciuna sunt în logica timpului. Prostituţia, ca şi minciuna este o îndeletnicire logică. Prostituția era un lux pentru omul bogat, femeia, valorând mulți bani. Este de observat că sfințenia și îndumnezeirea, urmărind în timp evoluția familiei, încă din vremea lui Avraam, se obțin când femeia și bărbatul care se caută reciproc sunt de sânge diferit.

39
EGIPTUL ŞI DEZVOLTAREA COMUNITARĂ

MOISE: - „Domnul a fost cu Iosif, aşa că toate îi mergeau bine; el locuia în casa stăpânului său, egipteanul. Stăpânul lui a văzut că Domnul era cu el şi că Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca”. Potifar a lăsat toate treburile pe mâna lui Iosif, în timp ce el petrecea întruna…Dar fericirea nu durează mult. Nevasta lui Potifar s-a îndrăgostit de Iosif și nici una nici două i-a spus să se culce cu ea.

TOSCHRIS: - Și Iosif a început să se vaite în fața nevestei lui Potifar: - Cum pot eu să mă culc cu tine când tu ești nevasta lui și el a avut atâta încredere în mine? „Cum aş putea să fac eu

un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?”. Dar, cred, că toată această chestiune, reținerea lui Iosif, ține de morală și de educație, de legislație - legea naturalului care nu are dublă măsură.

MOISE: - Și totuși, ea nemaiavând răbdare, căci femeile rabdă greu, întruna din zile l-a prins de haină și i-a zis: „Culcă-te cu mine!” Iosif a fugit și femeia a rămas cu haina în mână.

TOSCHRIS: - Iată, și la egipteni femeia minte. Numai că acum minciuna ei este o crimă. Ea poate fi o crimă. Și este atât de prezentă astăzi, mai ales politicienii folosind-o în cadrul sintagmei, corect politic! Iosif ajunge în temnița specială, a faraonului! Devenind foarte curând favoritul șefului temniței. Auto-paza, auto-administrarea a fost o regulă din totdeauna în lumea închisorii, în lumea școlii; societatea egipteană, părându-ni-se una foarte evoluată. Vom vedea cum Iosif se dovedește foarte priceput și în treburi edilitare.

MOISE: - „Paharnicul şi pitarul împăratului Egiptului, care erau închişi în temniţă, au visat într-o noapte amândoi câte un vis”. Și ei au povestit visul, fiecare, lui Iosif. Paharnicului, Iosif i-a tălmăcit visul și l-a rugat să-și aducă aminte de el când va fi liber. Să „pună o vorbă bună pentru el la faraon” şi să-l scoată din temniță.

TOSCHRIS: - A visat și pitarul, și lui, Iosif i-a tălmăcit visul; au ieșit cei doi din temniță și totul s-a întâmplat cum intuise Iosif. Pitarul a fost omorât de faraon și paharnicul avansat. Egiptenii cunoşteau pe Domnul. Cred că ei admiteau, pentru bunul mers al societăţii, politeismul. Faraon era unicul stăpân - prima formaţiune statală cu dregători: împărăţia. Primul mesager al statului în faţa divinităţii multiple. În jurul Egiptului existau doar organizaţii tribale, între care Iacov conducea, după Avraam şi Isaac, poporul creat şi rămas credincios Domnului. Unitate obiectivă a vieții: sănătos, deştept şi frumos. Politica lui Iosif îl aşază în rândul celor dintâi şi mari experţi în politici comunitare, în viaţa publică a oricărui timp. Refuzul flir-

tului cu nevasta lui Potifar este o lecţie de convieţuire în pace şi după legea creştină, și de bună morală, şi în ziua de azi! când destrăbălarea începe în chiar fruntea guvernelor - statelor!... partidelor, sindicatelor, școlilor și devine glumă publică în favoarea bărbaților… Corect politic, astăzi, Iosif ar fi considerat prost. În rest, autoconducerea, vedem bine, împlinește patru mii de ani. În societatea socialistă românească din anii şaptezeci se aplica pe scară largă în cadrul tineretului ucenic și studios. La fel și graţierea, iată de când dăinuie și pentru ce fel de fapte. Paharnicul fiind mai aproape şi cunoscându-i plăcerile a fost graţiat fiind preferat de împărat și fiind mai greu de înlocuit. Pitarul, în brutărie, putea fi înlocuit oricând.

...

41
BELŞUGUL ŞI PREFECTURA, CINCIMEA

MOISE: - Nu a trecut mult și faraon a avut un vis. Paharnicul i-a spus lui faraon că în temniță stă Iosif care poate să-i tălmăcească visul. Iosif a fost adus la faraon care i-a spus: „Iată, vor fi şapte ani de mare belşug în toată ţara Egiptului. După ei vor veni şapte ani de foamete…” Și l-a sfătuit pe faraon să caute un om destoinic să-l pună în „fruntea ţării”. Să numească „prefecţi în ţară”, care să ia o cincime de grâu de la fiecare acum când este recoltă bună. Să se pună de-o parte orice surplus de hrană, acum când natura este darnică și astfel peste șapte ani când va venii foametea, Egiptul să aibă provizii.

TOSCHRIS: - Iosif este alesul lui faraon. Este numit mai mare „peste casa” lui faraon și peste popor. I se dă în stăpânire Egiptul. În plus l-a numit „Ţafnat-Paeneaha” (*Descoperitor de taine*). Iosif avea treizeci de ani. Înainte de foamete a avut doi copii: Manase (*Uitare*) și Efraim (*Rodire*). Manase, căci a uitat de toate necazurile, și Efraim, căci a rodit pe pământ străin. Dar a urmat foametea și Egiptul a fost inundat de negustori din toată lumea care să cumpere grâu. În viaţă totul este trecător.

Binele va fi uitat când locul său e luat de rău, şi invers. De multe ori acest lucru ne ţine în viaţă: în speranţă, când ne este rău. De multe ori, bolnavi, ni se spune că a doua zi vom fi operaţi, iar noi învingem durerea aşteptând ziua de mâine, spunând: ce bine, mâine pe vremea asta nu vom mai fi bolnavi!...Dar poimâine e și mai bine, căci spunem: totul nu a fost decât un vis urât. Uitarea și speranța sunt atât de esențiale vieții. Iosif este un prim inginer - economist al lumii; în alt mod, nu există economiști. Iosif știe, prevede și oferă soluții. Degeaba cunoști dacă nu știi ce să faci. I-a învățat pe egipteni să consume puțin și să pună deoparte, să facă economii. Moda proviziilor și banilor la ciorap este, a fost, foarte sănătoasă și ea a dezvoltat proprietatea individuală și o lege corectă a pensiilor și nu ca acesta din mileniul trei, de la români, obținută prin logaritmi, legea unică a pensiilor… Omul nu trebuie asistat de stat de la naștere până la moarte. Până în anii șaizeci, șaptezeci secolul douăzeci timpul părea ținut în loc, în frâu; apoi, după anii două mii timpul a luat-o razna și el nu mai este în concordanță cu viteza de deplasare și de gândire a omului, pare de neoprit. Egiptul a prosperat într-una din cele mai mari crize ale antichităţii, cum se spune, datorită unui cap de evreu! Aşa se spunea şi pe vremea noastră: fără un cap de evreu la Finanţe un stat nu poate exista.

42
DECÂT SĂ MURIM, MAI BINE SLUJIM LA DUȘMANI

MOISE: - „Când a auzit Iacov că este grâu în Egipt, a zis fiilor săi: - Pentru ce staţi şi vă uitaţi unii la alţii? Coborâţi-vă şi cumpăraţi grâu de acolo, ca să trăim şi să nu murim.”

TOSCHRIS: - Frații lui Iosif, zece, au mers în Egipt la îndemnul lui Iacov. Să cumpere grâu. Cu ei nu a mers și Beniamin, fiind încă de vârstă fragedă, cel mai mic. În vremea aceea, dar și după, piramidele din Egipt și politica lui Iosif, dar și Biblioteca din Alexandria, erau considerate minuni ale lumii.

Și, nu trebuie uitat, evreii au dat Egiptului, lumii, unul din marii săi guvernatori.

43
VREMURI BUNE ȘI VREMURI RELE

MOISE: - „Au adus de mâncare lui Iosif deoparte, şi fraţilor lui deoparte; egiptenilor, care mâncau cu el, le-au adus, de asemenea, mâncare deoparte; căci egiptenii nu puteau să mănânce cu evreii, fiindcă lucrul acesta pentru ei fiind o urâciune.”

TOSCHRIS: - Iosif și-a primit frații după moda egipteană și nu le-a spus cine este. În acele vremuri Egiptul fiind centrul lumii evreii, crescători de animale, nomazi, nu puteau fi cinstiți de faraon și supușii săi de rang. Evreii nu contau ca popor de sine stătător, nu aveau teritoriul lor și erau priviți ca sectă tribală cu un Dumnezeu numai al lor.

…

45
OFERTA EGIPTEANĂ: ÎMPROPIETĂRIREA EVREILOR ÎN GOSEN

MOISE: - „Iosif nu s-a mai putut stăpâni înaintea tuturor celor ce-l înconjurau. A izbucnit într-un plâns aşa de tare că l-au auzit egiptenii şi casa lui faraon”.

IOSIF (către frații săi): - Nu mă recunoașteți? Sunt fratele vostru pe care l-ați vândut. Iosif sunt, mă recunoașteți? Ce face tatăl nostru, Iacov? Mergeți degrabă la părintele nostru și spuneți-i cine sunt eu în Egipt! Aduceți-l imediat aici, „să se coboare” aici, în Egipt, la mine. Aici va locui „în ținutul Gosen” el și toți ai săi din toate vremurile. El și „oile sale şi boii săi şi tot ce este al său.” Și Iosif a început să plângă împreună cu frații săi…

TOSCHRIS: - Până să se destăinuiască fraților i-a trimis acasă, după ce le-a vândut grâu, și a cerut să-l vadă pe fratele lor

mai mic, Beniamin; când vor veni din nou după grâu să vină și cu fratele cel mic. Iosif avea în plan să refacă întreg tribul lui Iacov, în Egipt. Era noua sa patrie, care-i cinstise inteligența și priceperea. Fără recunoașterea calităților și defectelor, între doi parteneri, nu poate fi pace și armonie. Iosif era cinstit de egipteni, deoarece el însuși reprezenta cinstea în persoană.

IOSIF: - „Aduceţi aici cât mai curând pe tatăl meu". Faraon mi-a spus să vă încarc dobitoacele și să plecați să-i luați pe toți să-i aduceți aici. Faraon ne va da, „vă va da ce este mai bun în ţara Egiptului şi veţi mânca grăsimea ţării."

TOSCHRIS: - Iată, Domnul sacrifică ca să mântuiască. Exaltarea fiului pentru tatăl său este o revelaţie sacră. Toată viaţa lui o consacră tatălui. Stare care caracterizează toate generaţiile de atunci și până astăzi. Până ieri, în secolul douăzeci, mileniul doi (d. Ch.)! Constatăm generozitatea faraonului care se bucură că ţara lui creşte în populaţie, creştere în bine. Actul pare a fi unul invers lumii moderne, pare. Pare invers acului major din anul 1944. Ca să fie salvată populația românească din Basarabia și Bucovina de nord a fost evacuată în regatul României, cele două provincii fiind smulse regatului de către URSS…

46
EGIPTUL SALVEAZĂ PE FIII LUI ISRAEL. ȘI FIII LUI ISRAEL SALVEAZĂ EGIPTUL!

VOCEA DOMNULUI: - Iacove „Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău. Nu te teme să te cobori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare. Eu însumi Mă voi coborî cu tine în Egipt şi Eu însumi te voi scoate iarăşi de acolo; iar Iosif îţi va închide ochii."

TOSCHRIS: - Iată, divinitatea la evrei este legată de oameni, de popor mai mult decât la orice populație. Divinitatea nu poate exista fără om. Domnul lui Israel îl va însoți pe acesta în Egipt. Omul nu este legat de locul de naștere, dar aceasta este

menirea sa ideală, să se întoarcă de unde a venit. Viața unui om este ca un tren într-o gară: vine ca să plece. Faraon este unul din primii întreprinzători ai lumii care vede beneficiul în oameni, în munca lor, față de astăzi când nu contează cum se fac banii; mai rău, când tehnologia îndepărtează pe om cu om, precum face politicul, și îl transformă în obiect de muzeu. Un lucru foarte rău, căci muzeele sunt construite pentru obiecte rare.

MOISE: - „Și fiii lui Israel au pus pe tatăl lor, Iacov, cu copilaşii şi nevestele lor, în carele pe care le trimisese faraon ca să-l ducă” și cu mic cu mare, fiecare cu averea lui, cu turmele lui au plecat de bună voie și nesiliți de nimeni în Egipt!

TOSCHRIS: - Canaanul a rămas fără fiii lui Israel, dar Canaanul nu era țara lor; dar ştiau că va fi a lor, odată și odată. Așa au fost învățați, că țara lor poate fi oriunde, numai că fiii fiilor lor odată și odată trebuie să se-ntoarcă și să viețuiască acolo unde le-a spus Domnul că le este locul. Până una sau alta Domnul lui Israel este Domnul celor mai mulți oameni de pe pământ!...creștinii au reușit să facă asta; cu sacrificiu. Părăsirea locului de baştină din motive de viață - principiu valabil de-a lungul întregii istorii omenești - este un dat al omului și nimeni nu-l poate îngrădi. Loc de baştină nu înseamnă și subteranul, care aparține tuturor; acolo este și iadul care nu de puține ori iese la suprafață.

VOCEA DOMNULUI: - „Și când faraon vă va întreba: - Cu ce vă îndeletniciţi?, voi să răspundeţi: - Robii tăi au crescut vite, din tinereţea noastră până acum, atât noi, cât şi părinţii noştri. În felul acesta veţi locui în ţinutul Gosen, căci toţi păstorii sunt o urâciune pentru egipteni.”

TOSCHRIS: - Iată, egiptenii nu iubeau mâncarea evreilor, dar nici creșterea de animale. Egiptenii nu iubeau munca care era pentru sclavi și neegipteni; ei iubeau desenul, artele, sulemeneala, aurul și argintul, fardul, inelele și brățările, și jocul, și dialogul cu spiritele. Cunoșteau secretele celor mai fanteziste

tehnologii. Să ne gândim numai la cheia vieții lui Osiris care, chiar, este simbolul omului, pe brațul vertical al crucii fiind un cerc - oval, simbolizându-l. Și totuși stela *Nanai* ne spune altceva: în fața lui Osiris stă omul cu faptele mâinilor sale, munca, care înseamnă pâinea și vinul...

47
EGIPTUL, O SOCIETATE MODERNĂ A TIMPULUI. PĂMÂNTURILE SE DĂDEAU ÎN ARENDĂ CETĂȚENILOR

(Lecția de economie, valabilă și în mileniul III d. Ch.)

FARAON: - „Tatăl tău şi fraţii tăi au venit la tine. Ţara Egiptului este deschisă înaintea ta; aşază pe tatăl tău şi pe fraţii tăi în cea mai bună parte a ţării. Să locuiască în ţinutul Gosen; şi dacă găseşti printre ei oameni destoinici, pune-i în fruntea turmelor mele."

TOSCHRIS: - Când a venit În Gosen, Iacov avea o sută treizeci de ani. „Iosif a strâns tot argintul care se găsea în ţara Egiptului şi în ţara Canaanului, în schimbul grâului pe care-l cumpărau oamenii, şi astfel a făcut ca tot argintul acesta să intre în casa lui faraon."

MOISE: - „Când s-a sfârşit argintul din ţara Egiptului şi din ţara Canaanului, toţi egiptenii au venit la Iosif şi au zis: - Dăne pâine! Pentru ce să murim în faţa ta? Căci argint nu mai avem. Iosif a zis: - Daţi vitele voastre şi vă voi da pâine în schimbul vitelor voastre, dacă nu mai aveţi argint."

TOSCHRIS: - Iosif le-a dat grâu în schimbul oilor, măgarilor, boilor și cailor. Dar a trecut anul și iar au venit la Iosif și i-au spus că nu mai au nici argint și nici animale, nu se mai au decât pe ei înșiși și pământurile fiecăruia.

MOISE: - Ziceau egiptenii: - „Cumpără-ne, împreună cu pământurile noastre, în schimbul pâinii şi vom fi ai domnului nostru, noi şi pământurile noastre. Dă-ne sămânţă să semănăm,

ca să trăim şi să nu murim şi să nu ne rămână pământurile pustii.”

TOSCHRIS: - Și uite așa Egiptul a ajuns proprietatea lui faraon. Poporul tot, rămas fără pământuri și animale, a fost mutat în cetăți. Așa au dispărut țăranii, devenind toți cetățeni. Cetățile apărau pământurile țării, dar le și administrau și le lucrau organizat. Țăranii au devenit orășeni. Preoții erau singurii care mai aveau pământuri căci în Egipt era lege ca faraon să le asigure venitul necesar traiului. Vom vedea, în organizarea ta Moise, de mai târziu, a poporului evreu, veniturile preoților și cheltuielile cu serviciul religios va fi asigurat de popor. Te-ai inspirat de la egipteni, dar ai făcut un pas înainte punând bazele primei democrații populare.

IOSIF: - „V-am cumpărat azi cu pământurile voastre, pentru faraon; iată, vă dau sămânţă ca să puteţi semăna pământul. La vremea roadelor, veţi da a cincea parte lui faraon; iar celelalte patru părţi vă vor rămâne vouă, ca să semănaţi ogoarele şi să vă hrăniţi împreună cu copiii voştri şi cu cei ce sunt în casele voastre.”

TOSCHRIS: - Vine vorba că te-ai inspirat de la egipteni, căci tot un fiu al lui Israel a făcut legea egiptenilor, legea lui Iosif! Ea este valabilă și astăzi și nu o schimbă nimeni fiind una foarte corectă, după care de milenii, iată, se conduc comunitățile de oameni, nu numai în Egiptul antic. Desigur, diferă procentele, ele cresc în regimurile tiranice.

MOISE: - „Iacov a trăit şaptesprezece ani în ţara Egiptului; şi zilele anilor vieţii lui au fost de o sută patruzeci şi şapte. Când s-a apropiat clipa morţii, a chemat pe Iosif şi i-a zis: - Pune, rogu-te, mâna sub coapsa mea şi jură: să nu mă îngropi în Egipt. Ci când mă voi culca lângă părinţii mei, să mă îngropi în mormântul lor.”

TOSCHRIS: - Ce vremuri! Și cât de aproape de noi ni se par ele, cele ale timpului și comunităților conduse prin cuvântul Domnului. Renașterea fiilor lui Israel împroprietăriți în pămân-

turile Egiptului! Aşa a fost şi în vremea evacuării din 1944; au plecat cu căruţele, și bătrânii au rămas să păzească, şi, nu s-au mai întors, niciodată, deși mai este încă timp!...vorba cântecului „Cântă cucu-n Bucovina” cântat de copiii de aur ai lui Iurie Levcic din Cernăuți: „Bucovină-plai de flori/ Unde sunt ai tăi feciori/ Au fost duşi în altă ţară,/ Dar se-ntorc la primăvară;/ Câte primăveri au fost,/ Înapoi nu s-au întors.” Viaţa omului este o călătorie pe drumuri cu și fără rost și care odată se oprește într-un hop când timpul stă în loc! Mai toţi eroii tăi nodali: Isaac, Iacov, Moise, spre sfârşitul vieţii, fără să atingă întreaga promisiune a Domnului, își cântă trecutul în fața morții, hopul peste care nu pot trece, numărându-și anii și urmașii. ...Iată, Iosif creează prima trezorerie din lume, idee de bancă unică și centrală. Inventează metoda de pauperizare ca metodă de întărire a statului! Germenii colectivizării. Sovietele - prefecţii. Urbanismul, expresie a etatizării. Modelul lui Cain preluat de Iosif: crearea de cetăţi! Un model de societate aşa cum au preconizat-o și gânditorii marxiști leniniști. Societăți, soviete, care înfloresc în Europa imediat după primul și al doilea război mondial. Modelul socialismului de astăzi se regăsește în politica statală a Egiptului sub Iosif. Pământurile clerului intangibile, lege care a rezistat până la Revoluţia Franceză sau, la noi, până la Alexandru Ioan Cuza. Dacă Fiii lui Israel au făcut Revoluţia Franceză, înseamnă că civilizaţia umană a fost şi este fondată pe permanentul conflict dintre evreii bogaţi şi evreii săraci sau, mai elegant, dar tot în folosul lui Israel, între săraci și bogați. Creştinismul are în fundamentul său religios ideea că *ultimul va fi cel dintâi.* Prezentul este înaintea trecutului și viaţa durează o clipă, un moment. După înălțarea lui Christos la ceruri apostolul spune: trăieşte clipa, prezentul, lasă bogăţia în seama altuia, nu o iei cu tine acolo de unde nu te mai întorci...și problematica fără rezolvare, la fel. Robia statală sau faţă de un lider suprem este viitorul omenirii şi soarta omului care nu poate exista, ca orice animal sălbatic, liber…

Comunismul, o formă a robiei!...unică în istoria omenirii fiindcă ea este şi materială şi spirituală. Pentru prima dată corpul este tot una cu sufletul, cu gândul. Robia nu este o ruşine. Noi toţi suntem proprii noştri robi, dar cea mai frumoasă dintre toate este robia în dragoste. Am văzut filmul anilor şaizeci: *Robii*!…şi câte nu au mai fost. „…ziua de azi”, aceasta este dovada contemporaneităţii scrierilor tale, Moise! Cartea Cărților este rescrisă din timp în timp. Dar noi toți care am citit-o credem că acest prezent aparţine timpului tău. Ca la Avraam, jurământul se face punând mâna „sub coapsă”! loc în care Domnul l-a lovit pe Iacov.

48
EFRAIM ȘI MANASE, FIII LUI IOSIF

TOSCHRIS: - Manase era fiul cel mare al lui Iosif, și Efraim al doilea. Și așa cum Iacov a cumpărat de la Esau dreptul de prim născut, tot așa acum hotărăște ca Efraim, cel mai mic să fie înaintea lui Manase.

IOSIF: - „Nu aşa, tată, căci acela este cel întâi născut; pune-ţi mâna dreaptă pe capul lui. Tatăl său n-a vrut, ci a zis: - Ştiu, fiule, ştiu; şi el va ajunge un popor, şi el va fi mare; dar fratele lui cel mai mic va fi mai mare decât el; şi sămânţa lui va ajunge o ceată de neamuri.”

TOSCHRIS: - Fiii lui Israel până astăzi, desigur, și urmașii lor direcți, creștinii, se întrec (spiritual - ca în basmele românești) în a considera la familiile cu mai mulți copii, băieți, că dreptul primului născut se pierde în favoare lui Prâslea! Oricum dragostea tatălui pentru fiul cel mic este proverbială și ea își are originea din timpul tatălui tău, Iosife.

49
PROOROC ȘI POET LA SFÂRȘITUL VIEȚII

MOISE: - Iacov și-a adunat fiii și le-a spus că sfârșitul său este aproape și vrea să le vorbească despre viitor ca să rămână

împăcați după ce va pleca dintre ei. „Ruben, tu, întâiul meu născut, năvalnic ca apa/ tu nu vei mai avea întâietatea! Căci/ mi-ai spurcat patul”. Iuda, lăudat va fi numele tău în vreme, tu pentru neamul tatălui tău vei fi pumnul cu fructe de aur, și îți vei înfrânge orice vrăjmaș. Ție la care ți se vor închina toți vei fi ca „un leu tânăr! Sceptrul nu se va depărta de tine,/ Nici toiagul de cârmuire dintre picioarele tale,/ Până va veni Şilo (*Mesia*),/ Şi de El vor asculta popoarele./ Isahar este un măgar osos/ Care se culcă în grajduri./ Vede că locul unde se odihneşte este bun/ Şi că ţinutul lui este plăcut;/ Îşi pleacă umărul sub povară/ Şi se supune birului.” Dane, tu vei fi judecătorul propriului popor. Tu vei fi un şarpe pe drum,/ O năpârcă pe cărare,/ Muşcând călcâiele calului,/ Făcând să cadă călăreţul pe spate/ În ajutorul Tău, nădăjduiesc, Doamne!” Iosif, va fi ca „vlăstarul unui pom roditor,/ Vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor;/ Ramurile lui se înalţă deasupra zidului./ Arcaşii l-au aţâţat, au aruncat săgeţi/ Şi l-au urmărit cu ura lor./ Dar arcul lui a rămas tare,/ Şi mâinile lui au fost întărite/ De mâinile Puternicului lui Iacov:/ De acolo este păstorul, stânca lui Israel.”

TOSCHRIS: - Ca şi Isaac, înainte de săvârşire, Iacov cântă - este poet - la sfârşitul vieţii, când proroceşte și-și trăiește clipa în stare poetică. De aceea şi Isaac şi Iacov sunt socotiţi prooroci. Iuda şi neamul său este cel ales. Numai unul va conduce - principiu etern. Numai el va genera în continuare poporul ales, o minoritate până la Christos: sunt doar douăsprezece seminţii plus Efraim care îl va continua pe Iosif! Iosif, „Stânca lui Israel”.

50
SĂRUTUL MORŢILOR, ÎMBĂLSĂMAREA

MOISE: - „Iosif s-a aruncat pe faţa tatălui său, l-a plâns şi l-a sărutat. A poruncit doctorilor, care erau în slujba lui, să îmbălsămeze pe tatăl său; patruzeci de zile au trecut astfel şi au fost

întrebuinţate pentru îmbălsămarea lui. Şi egiptenii l-au plâns şaptezeci de zile.”

TOSCHRIS: - Iosif, cu toţi ai lui şi cu mulţi egipteni au înmormântat pe Iacov în Canaan, în peştera din ogorul Macpela, după ce Iosif l-a bocit şapte zile în aria lui Atad, înainte de locul înhumării. Cananiţii au dat denumire acestui loc Abel-Miţraim (*Jalea Egiptenilor*). Apoi s-a întors cu întreaga suită în Egipt şi a trăit în total o sută zece ani. I-a pus să jure pe fraţii săi că atunci când se vor întoarce în Canaan să ia şi oasele lui pentru a le pune alături de părinţi. Iată de când durează sărutul dat morţilor la creştinii ortodocşi. Sărut dat înainte de îmbălsămare şi nu după cum se face şi astăzi prin cimitirele noastre înainte de înhumare. În apariţia sa istorică, bocetul a precedat poezia, şi el rămâne o primă fază a ei. …Moise! Iosif este încarnarea geniului lui Adam între oameni, este un Michelangelo al formelor vii şi este tot atât de deştept ca Leonardo da Vinci sau ca ...Einstein. Ştiu, am mai spus-o despre Iacov!

« EXODUL »

1
BOGAT ŞI MAI APOI SĂRAC ÎNTRE PIRAMIDE

MOISE: - Iacov a dat fiilor lui Israel şaptezeci de urmaşi. Iosif şi fraţii săi au murit, şi ei au devenit un popor extrem de numeros şi puternic. Au ajuns de temut. Împăratul care era acum în Egipt nu cunoştea pe Iosif şi el „a zis poporului său: - Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare şi mai puternic decât noi.”

TOSCHRIS: - Încet, încet peste evrei au fost puşi conducători egipteni care i-au pus la munci grele. Din şefi civilizaţi peste egipteni au ajuns robi la ei. Se temea faraon ca nu cumva evreii să se unească cu duşmanii lor şi apoi să-i părăsească. Cu cât îi

asuprea mai mult, cu atât evreii se înmulțeau mai tare, așa încât egiptenii „s-au scârbit de copiii lui Israel”.

MOISE: - „Le-au făcut viaţa amară prin lucrări grele de lut şi cărămizi şi prin tot felul de lucrări de pe câmp”. Două moașe ale faraonului, Șifra și Pua, au primit ordin să omoare nou născuții băieți când văd pe „scaunul de naștere” femeile fiilor lui Israel.

TOSCHRIS: - Moașele n-au ascultat ordinul lui faraon și au motivat: „Pentru că femeile evreilor nu sunt ca egiptencele; ele sunt vânjoase şi nasc înainte de venirea moașei.”

FARAON: - „Să aruncaţi în râu pe orice băiat, evreu, care se va naşte şi să lăsaţi pe toate fetele, evreice, să trăiască.”

TOSCHRIS: - Poporul lui Dumnezeu devine mai numeros decât egiptenii, fiindcă Egiptul nu l-a asimilat, ci, numai l-a exploatat; şi, deci, era normal să ajungă deasupra: cel din urmă va fi…Vedem de când există scaun de naştere sau este doar o actualizare a traducerilor succesive; și totuși… Credem însă că Egiptul fiind aproape în întregime urban puteau să existe case de naşteri. Dacă nu, când năștеau cumpărau un scaun sau îl închiriau. La fel şi pe moaşe! Îți amintești, Moise, că Iosif aproape îi cumpărase pe egipteni mai puțin pe preoți și toți erau îndatorați la faraon, locuind în cetăți. Treabă evreiască și-n România, când, după Revoluția din ’89 statul a împroprietărit populația cu apartamentele primite prin Întreprinderi, de la stat!
...În secolul XXI, mileniul III, România fiind statul cu ce-i mai mulți proprietari. La fel au făcut și cu pădurile, le-au dat românilor pe acte din vremuri străvechi și aceștia le-au vândut străinilor. Pentru o mașină veche și doi trei ani de muncă la stăpân, românii au vândut pădurile și nu le-a mai rămas decât muntele. Stânca, piatra unghiulară, piatra pe care a pus capul Iacov ca să doarmă, muntele pe care te-ai urcat tu Moise ca să vorbești cu Domnul! ...Înseamnă că tot le-a rămas ceva!

2
ÎN APĂ ARUNCAT, ȘI MAI APOI ÎNFIAT DE ÎMPĂRAT!

MOISE: - „Un om din casa lui Levi luase de nevastă pe o fată a lui Levi. Femeia aceasta a rămas însărcinată şi a născut un fiu.” Copilul era frumos și femeia nu l-a declarat trei luni. Apoi l-a abandonat între trestii, la malul râului, într-un coș de papură ca un *sicriaș* uns cu lut și smoală ca o *corabie*…

TOSCHRIS: - Strămoșul omului, Noe, care a supraviețuit Potopului prin arca construită de el, cu capac, și unsă cu smoală; povestea sa, pare a fi similară cu povestea nașterii tale, gândindu-ne la apa dătătoare de viață și nu dătătoare de moarte prin înecare. Din nou binele și răul, alături în paradigma mult mai apropiată de realitate că venim din apă și în apă ne vom întoarce, pământul fiind baza materială a izvorului iar la popoarele din civilizația oceanului, și în mileniul trei (d. Ch.) cenușa rezultată la incinerare se aruncă între flori, dar cel mai adesea în mare.

MOISE: - „Sora copilului pândea la o depărtare oarecare, ca să vadă ce are să i se întâmple. Fata lui faraon s-a coborât la râu să se scalde” și a zărit coșul între trestii. „A trimis pe roaba ei” să i-l aducă și a descoperit puiul de om. A zis: „Este un copil de al evreilor!”

TOSCHRIS: - Fata, soră cu copilul, i-a indicat-o pe mama copilului ca doică pentru alăptare. Și fata faraonului i-a spus femeii: „Ia copilul acesta, alăptează-mi-l, şi îţi voi plăti.” După înțărcare fata faraonului l-a înfiat și i-a pus numele tău, Moise, care înseamnă *Scos*; a zis ea: „doar l-am scos din ape.” Crescând mare ai văzut că evreii erau puși la cele mai grele munci. Nu pot să uit cum l-ai ucis pe acel egiptean care îl bătea pe un frate de-al tău, cum l-ai acoperit cu nisip. Cum mai apoi, în altă zi ai intervenit într-o sfadă dintre doi frați de-ai tăi și ai cerut socoteală celui vinovat. Riposta evreului vinovat te-a pus pe gânduri, când acesta ți-a replicat că nu vrea să moară cum a

murit egipteanul pe care tu l-ai ascuns în nisip. Am citit treaba asta pe o tăbliță scrisă de foarte multă vreme. Și uite așa ai devenit pentru egipteni un proscris! Un fel de haiduc, un fel de conducător și apărător pentru năpăstuiți. A fost primul gest făcut în istoria umanității care consacră revoluționarul care apără drepturile săracului, drepturile celor mulți! Scuză-mă, dar cred că modelul după care s-au ghidat Robespierre prin secolul XVIII (d.Ch) este luat de la tine! Vezi, dacă ai fi trăit în condițiile de astăzi ale românilor, cel mustrat de tine putea să meargă la procuror și să te denunțe. Ăla erai. Din două mii treisprezece ăștia de la DNA numai de asta s-au ocupat și ce-a ieșit!...o justiție de râsul lumii, șase ani de acuzații și încarcerări numai pe bază de denunț!...nimic serios.

MOISE: - „Nu mai încape nici o îndoială că faptul este cunoscut!”

TOSCHRIS: - Numele tău Moise este ataşat începutului, un nou început prin însăși construcţia coşuleţului în care eşti pus şi care seamănă cu Arca lui Noe…În fapt începi epopeea scoaterii fiilor lui Israel din Egipt și conducerea, reașezarea lor în Canaan. Speculez şi spun că acum se consacră termenul de „frate” (*seamăn*) care mult mai târziu consolidează „Frăţia” la masoni; iată un prim revoluționar și nu oricare, ci creștin democrat al omenirii. Și Michelangelo te-a făcut încornat! Înţelegem că de adevăr nu se poate ascunde nimeni, căci adevărul din fapta și inima noastră se găseşte şi în adevărul Domnului din inima omului și inima universului. Acest Dumnezeu este ca o cameră de luat vederi care ne urmăreşte tot timpul şi care confirmă situaţia reală că nu eşti singur niciodată; dovadă, chiar frecarea tălpilor cu pământul.

AARON: - „Faraon a aflat ce se petrecuse şi căuta să omoare pe Moise.”

TOSCHRIS: - Ciudat! de ce faraon, nu și-a pedepsit fata? Căci, doar, a încălcat legea!

AARON: - „Moise a fugit și a locuit în ţara Madian. A şezut lângă o fântână. Preotul din Madian avea şapte fete. Ele au venit să scoată apă. Dar păstorii le-au luat la goană. Atunci Moise le-a adăpat turma. Moise s-a hotărât să locuiască la omul acela (Reuel), care i-a dat de nevastă pe fiica sa, Sefora. Ea a născut pe Gherşom (*Sunt străin aici*), fiu. După multă vreme, împăratul Egiptului a murit; şi copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei şi scoteau strigăte deznădăjduite."

TOSCHRIS: - Două etnii de limbi diferite, în acelaşi număr sau ca număr diferite, apropiate însă, nu pot exista în aceeaşi ţară. Ţara înseamnă unitate de limbă. America de astăzi, SUA, nu ar fi putut exista dacă nu impunea o limbă unică. Evreii şi egiptenii l-au ajutat pe Moise să devină cel ce a fost. Și l-a devenirea lui au contribuit femeile. De la Avraam femeile au jucat un rol important, ele, inventând democraţia, motiv pentru care la ortodocşi bărbaţii sunt chemaţi înaintea femeilor în Biserică. Ca şi Petrache Poenaru, Moise şi-a început epopeea de revoluţionar creştin prin meseria de haiduc. Ca un curriculum vitae istoria se poate discuta şi de la stânga la dreapta, cum este scrisul la creştini, şi de la dreapta la stânga cum este la necreştini. L-am pus primul pe Petrache Poenaru, cel mai deştept român, fiindcă el sigur a fost ceea ce este, pe când Moise a fost şi evreu, şi egiptean, și alesul Domnului.

3
RUGUL APRINS

AARON: - Odată, Moise păștea turma lui Reuel, Ietro, socrul său, ierarhul Madianului lângă muntele Domnului, la Horeb.

„Îngerul Domnului i S-a arătat într-o flacără de foc, care ieşea din mijlocul unui rug." …o primă teofanie!

TOSCHRIS: - Este prima întâlnire directă și abstractă, totuși presupusă, cu Domnul - focul! - pe muntele Horeb și, când, El îi cere să se descalțe căci pământul de sub tălpi, în preajma focului este sfânt. Pământ sfânt.

AARON: - Moise și-a întors fața ca să nu moară. Oricine l-ar fi văzut pe Domnul fiind sortit să moară.

VOCEA DOMNULUI: - „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, şi am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui.”

TOSCHRIS: - Și Adam, și Cain și-au ascuns fețele în prezența Domnului, care pare că ar fi însuși, soarele. Ochii nu sunt făcuți pentru atâta ardoare, ardere. Nici soarele, nici flacăra arcului electric nu pot fi privite de ochii oamenilor. Crede și nu cerceta și Domnul este invizibil, două stăruitoare dogme ale religiei monoteiste. A crede este mai puternic decât a exista… avem atâtea exemple!

VOCEA DOMNULUI: - De asta am venit, „să izbăvesc” pe poporul meu și „să-l scot din ţara aceasta şi să-l duc într-o ţară unde curge lapte şi miere”. În țara în care trăiesc fără credință în Mine: „canaaniţii, hetiţii, amoriţii, fereziţii, heviţii şi iebusiţii”. Tu Moise vei merge în Egipt, la faraon, şi-l vei convinge să lase poporul Meu să plece…

TOSCHRIS: - Tu, Moise, ai fost primul care ai făcut să curgă sânge de egiptean, de asupritor, pentru suferința lui Israel. Desigur, laptele și mierea curgând pe străzi nu poate fi decât în visul celui care toată ziua ară și tot ară, apoi seamănă de dimineață până seară și iar seamănă și ară, și alții vin să-i culeagă recoltele bogate și el plânge de fericirea că are și el bucata lui de pâine pe care o primeşte contra cost de la brutăriile altora. Pâinea Domnului din oameni. De ce oare Dumnezeul lui Israel a dat laptele și mierea ținutului din Canaan atâtor nații cu alți dumnezei? Doar oamenii fac să rodească pământul. Și cât de vechi este acest obicei să păşeşti desculț și curat în locurile alese, sfinte, chiar despuiat și în cele intime… Oricum curajul nu vine decât după consolidarea din interiorul omului, probă a curajului pe care a dat-o Iacov atunci când s-a luptat cu Domnul. Probă a probelor pe lângă care toate sunt fleacuri…Dacă necredincioșii au țări atât de bogate în care curge laptele și mie-

rea pe stradă, oare în ce constă puterea lor? Nu cumva Cain și Abel au fost primii care au împărțit lumea în două tabere? Tabăra Lui care este lungă și întortocheată, plină de gânduri și idei și renunțări la prima cădere de zăpadă, și tabăra celor care suferă de dorul științei și artei și sfintei tehnologii? și toate aceste trei stând în puterea „Gânditorului de la Hamangia” sau „Cumințeniei Pământului” sau „Sărbătorii Primăverii” sau „Odei Bucuriei?...Da, pe ramura lui Cain s-a dezvoltat tehnologic lumea, și ramura artelor, ramuri care dau bogăția! Laptele și mierea nu pot curge de la sine, mai ales în comunitățile care nu cred în Domnul, fiindcă Domnul din noi stabilește gustul nectarului. Ce însemn colosal, laptele și mierea sunt chiar rezultatul, fructul, muncii utile membrilor comunității, acea comunitate care nu poate exista fără lapte și miere.

AARON: - „Dumnezeu a zis lui Moise: - Eu sunt Cel ce sunt. Şi a adăugat: - Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: - Cel ce Se numeşte *Eu sunt*, m-a trimis la voi.”

TOSCHRIS: - Eu sunt. Eu exist. Eu, omul cu duhul Domnului în el, sunt deasupra naturalului. Omul este natura primă și vie a Universului și este deasupra oricărei rațiuni. Cine nu respectă omul și nevoia sa trebuie să dispară din această natură atât de primitoare pentru ochii și inima omului. Eul, firul de iarbă care răsare și-l mănâncă oaia și măgarul, este deosebit de prețios; și, dacă e ținut din scurt și ascuns, eul, fir de iarbă, le rezolvă pe toate.

VOCEA DOMNULUI: - „Voi face chiar ca poporul acesta să capete trecere înaintea egiptenilor; şi, când veţi pleca, nu veţi pleca cu mâinile goale. Fiecare femeie va cere, de la vecina ei şi de la cea care locuieşte în casa ei, vase de argint, vase de aur şi haine, pe care le veţi pune pe fiii şi fiicele voastre. Şi veţi jefui astfel pe egipteni.”

TOSCHRIS: - Domnul în acelaşi timp sau succesiv mângâie şi loveşte. Unde loveşte Tatăl, creşte! Natura distruge prin calamităţi, urgii, dar şi reîncolțește, creşte… Naturalul este natu-

ra lui Domnul împletită cu informaţia. Evacuarea din Egipt s-a făcut prin înzestrarea cu averi cu care să puteți exista în continuare în locurile destinate! Astfel, fiii lui Israel nu au fost refugiaţi, şi nici emigranţi, şi nimeni nu le-a zis astfel, așa cum s-a întâmplat cu românii din Basarabia și Bucovina de nord evacuați în 1944 după ce în 1941 și 1949 au fost batjocoriți și exterminați; toți care au însemnat sămânță de român sau de apropiat!...în holocaustul bolșevic al acelor ani.

4
EU, TU ȘI CEL DE DEASUPRA NOASTRĂ. TREIME AVANSATĂ

AARON: - Însă Moise i-a răspuns Domnului, cu fața întoarsă: „N-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu.” Nu vezi? că abia vorbesc…

VOCEA DOMNULUI: - „Ce ai în mână?”

MOISE: - „Un toiag.”

VOCEA DOMNULUI: - „Aruncă-l la pământ.”

AARON: - „Și toiagul s-a prefăcut într-un şarpe.”

VOCEA DOMNULUI: - „Întinde-ţi mâna şi apucă-l de coadă.”

AARON: - „Și şarpele s-a prefăcut iarăşi într-un toiag în mâna lui”.

VOCEA DOMNULUI: - „Iată ce vei face ca să creadă”

TOSCHRIS: - Și dacă faraon nu-l va crede? Întotdeauna, chiar și o minune, darămite o vrajă, numai una, nu e de ajuns! Și în justiție este nevoie de mai multe probe, nu ajunge un martor, și în critică la fel, trebuie mai multe exemple, probe, trei, pentru o reală comparație, convingere.

AARON: - „Domnul i-a mai zis: - Bagă-ţi mâna în sân. Și iată că mâna i se acoperise de lepră şi se făcuse albă ca zăpada. - Bagă-ţi din nou mâna în sân. Și iată că mâna se făcuse la loc, cum era carnea lui.

VOCEA DOMNULUI: - „Dacă nu te vor crede și nu vor asculta de glasul celui dintâi semn, vor crede glasul celui de al doilea semn.”

TOSCHRIS: - Din nou semne și însemne. Și i-a zis-o și pe a treia: să toarne apa luată din râu pe pământ și ea se va preface în sânge; desigur, un gest demonstrativ. Și Moise avea și un defect care îl reținea de la toate acestea, defect de comunicare: nu vorbea bine, aproape era de neînțeles „căci vorba şi limba-i era încurcată.”

MOISE: - Şi Domnul mi-a zis: „Du-te, dar; Eu voi fi cu gura ta şi te voi învăţa ce vei avea de spus. Şi nu-i oare acolo fratele tău, Aaron, levitul? Ştiu că el vorbeşte uşor. Eu voi fi cu gura ta şi cu gura lui; şi vă voi învăţa ce veţi avea de făcut. El va vorbi poporului pentru tine, îţi va sluji drept gură, şi tu vei ţine pentru el locul Domnului.”

TOSCHRIS: - Suntem ca niște rotițe într-o mașină iscusită. Niciodată unul nu poate cuprinde totul și rolul nostru e bine rânduit așa cum în natură nimic nu se mișcă, nu există fără rost. Tu, Moise, ești primul om instruit și instruirea omului este sfântă. Din instruirea vremii făcând parte și magia. Instruirea trebuie să fie făcută de un maestru iar cel instruit trebuie să fie ucenic. Ca să poți să învingi trebuie să cunoști întreaga gamă de posibilități ale adversarului, să ai arme la fel. În secolul XX toți au făcut paradă militară și s-au lăudat cu ce au avut mai performant ca să bage frica în adversar. Secolul XX a fost plin de războaie mondiale și războaie de intimidare…La lupta cu dușmanul trebuie să cunoști absolut totul despre potențialul său în plus se cere şi inteligenţă, mai mult, iubire de sine, de familie, de divinitatea din ceruri care nu se pune la îndoială. Desigur trebuie să fii capabil de sarea pământului care ți-e dată, iar dacă nu o ai trebuie s-o cumperi. Afară de aceste lucruri nu trebuie să uiţi, mai ales acum în micro și macro cosmos, că totul devine spirit şi informaţie. 1 şi 0 nu au miros…Așa s-a inventat şi această ultimă armă a secolului XXI, destabilizarea

cu gura şi imaginea video. Nici bitcoinul nu are miros…și el deschide alte posibilități: ludicul în lumea banilor.

PIATRA ASCUŢITĂ, ARMĂ DE LUPTĂ SAU ARMĂ SFÂNTĂ

AARON: - „Domnul a zis lui Moise, în Madian: - Du-te, întoarce-te în Egipt: căci toţi cei ce umblau să-ţi ia viaţa au murit.” Moise şi-a luat nevasta şi copiii, i-a pus călare pe măgari şi s-a întors în ţara Egiptului. Şi-a luat în mână toiagul lui Dumnezeu. În timpul călătoriei, s-a întâlnit cu Domnul şi Acesta a vrut să-l omoare. Sefora a luat o piatră ascuţită, a tăiat prepuţul fiului său şi l-a aruncat la picioarele lui Moise, zicând: „Tu eşti un soţ de sânge pentru mine.” Şi Domnul l-a lăsat. Atunci a zis ea: „Soţ de sânge!, din pricina tăierii împrejur.”

TOSCHRIS: - Piatra ascuţită, unealta primitivă cu care fiii lui Israel se tăiau împrejur, se botezau, astăzi procedeul rămânând același, doar piatra ascuțită fiind înlocuită cu briciul de ras sau bisturiul medical. Și Moise s-a luptat cu Domnul, dar nu a fost rănit, soţia, femeia, găsind soluţia împăcării cu Domnul, botezându-și fiul în numele Lui. Sângele scurs este semnul înfrăţirii în cazul fraţilor de cruce sau semnul - însemnul de frate şi soră adevăraţi, din aceiaşi tată şi mamă. Gestul Seforei este unul care dăinuie de patru mii de ani. Sefora este femeia pereche în actul de îndumnezeire, cu care se va ajunge pe drumul creştinizării, alături de Sara, Rebeca și Rahela; femei care neputându-se tăia împrejur devin israelite prin alianţă. De două ori Moise a rămas în viaţă datorită unor femei: fiica faraonului şi, iată, Sefora. Tăierea împrejur a fiului lui Moise este mai sugestivă decât la Avraam, fiindcă ea este adusă jertfă Domnului care îl lasă în viaţă pe Moise. Ar rezulta de aici că evreii tradiţionali sunt urmaşii lui Moise. Și starea de evreu este una declarativă prin fapta sângelui rezultat din tăierea împrejur…şi este cel mai dur botez. Din nou femeia își joacă

rolul de parteneriat cu divinitatea, care, cum vedem, umbla printre oameni. Femeia este superioară bărbatului căci habotnicia este departe de sufletul ei și acolo unde ea rezolvă cu cuvântul sau fapta plăcută, bărbatul nu poate rezolva decât cu sabia sau cu biciul…

5
PRIMA REVOLUŢIE. MOISE DESCOPERĂ CALEA SPRE LUMEA LIBERĂ

IOSUA: - „Moise şi Aaron s-au dus apoi la faraon şi i-au zis: - Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul lui Israel: - Lasă pe poporul Meu să plece ca să prăznuiască în pustiu în cinstea Mea.”

FARAON: - „Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui şi să las pe Israel să plece? …pentru ce abateţi poporul de la lucrul lui?”

TOSCHRIS: - Atât de mulți și de necesari au devenit fiii lui Israel în Egipt încât atitudinea lor față de muncă sau de nemuncă putea atrage după sine o catastrofă economică.

FARAON: - „Iată că poporul acesta s-a înmulţit acum în ţară, şi voi mai voiţi să-l faceţi să-şi înceteze lucrările? Să se dea mult de lucru oamenilor acestora, ca să aibă de lucru şi să nu mai umble după năluci.”

TOSCHRIS: - Iată, fraze geniale, încă de atunci, aproape de începutul lumii, când oamenii își vindeau munca precum o marfă; în care omul avea un loc de muncă cum devenea matur: militar, făurar, vânător și agricultor. Invers învățăturii lui Lenin care vindea gratuit lumină poporului prin studiu intensiv: învățați, învățați, învățați! egiptenii fiind primii care au intuit creșterea profitului prin intensificarea muncii orare, și nu numai atât; au descoperit, că, muncind mult, omul nu mai are timp pentru joc, visare și pentru sine. Omul ludic dispare. Fără discuții că Marx te-a studiat intens. Omul preocupat de prezent și viitor nu are timp să facă revoluție!... Pentru cei mulţi elementul de construcţie era cărămida din pământ, argilos ames-

tecat cu paie… uscată la soare, lampacii; tehnologie a săracului care a durat până în secolul XX în civilizaţia opusă civilizației oceanului…tehnologie egipteană. Câtă diferenţă între construcţia faraonică şi cea personală, a poporului din cetate, din piatră, și cea a muncitorului și agricultorului, din pământ galben și paie uscate. Fără această memorie din piatră, şi din cetate, prin arhitectură - artă nealterabilă - omenirea ar fi fost fără memorie scrisă în piatră. Fără artă omenirea ar fi fost fără memorie. Tot din timpul Egiptului antic ne-au rămas minunatele arte ale ceramicii, desenului şi picturii. Deşi le era bine şi erau mulţi, mai mulţi decât egiptenii, Moise face prima revoluţie din lume. Revoluţia întronării Domnului cel umblător printre oameni și care constituie puterea mondială din toate timpurile. Astăzi, în secolul XXI, globală! …O revoluţie ideală şi care porneşte, pașnic, de la asuprirea fără motivaţie a faraonului urmată de batjocorirea sa. Domnul, divinitate care înseamnă bunăstare și libertate și având orbitor în frunte pământul făgăduinţei; pământul, unde curge laptele și mierea din mâinile omului. Revoluţia se face cu sacrificii şi cel care o produce nu se bucură de roadele ei; cel ce loveşte cu sabia va pieri de sabie. O revoluţie care va dura patruzeci de ani și în care conducătorul și poporul învață să trăiască în timpul nou. Moise va reuşi prin minuni să-l învingă pe faraon, pentru că minunile erau la îndemâna marilor inventatori și oamenilor cu credință, chiar vrăjitori! Moise avea optzeci de ani şi Aaron, fratele lui avea optzeci şi trei de ani. Mai aflu că egiptenii păstrau apa în vase de lemn şi vase de piatră…

…

12

MIELUL, ZIUA A PAISPREZECEA, STUFATUL, ŞAPTE ZILE, SĂRBĂTOAREA AZIMELOR, IEŞIREA FIILOR LUI ISRAEL ÎN A DOUĂZECI ŞI UNA ZI A LUNII

VOCEA DOMNULUI: - „Luna aceasta va fi pentru voi cea

dintâi lună a anului. În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de familie. Dacă sunt prea puţini în casă, să-l ia cu vecinul lui cel mai de aproape. Să fie un miel sau un ied fără cusur, de parte bărbătească, de un an. Să-l păstraţi până în ziua a paisprezecea."

TOSCHRIS: - Da, știu, şi mielul trebuie înjunghiat „seara" (*între cele două seri*). Numai chestia asta nu se respectă de patru mii de ani, mielul putând fi cumpărat și înainte cu o zi, două, de noaptea Învierii.

VOCEA DOMNULUI: - „Să ia din sângele lui şi să ungă amândoi stâlpii uşii şi pragul de sus al caselor unde îl vor mânca. Carnea s-o mănânce în noaptea aceea, friptă la foc; şi s-o mănânce cu azime şi cu verdeţuri amare. Când îl veţi mânca, să aveţi încălţămintea în picioare şi toiagul în mână; şi să-l mâncaţi în grabă, tot; restul să-l ardeți."

TOSCHRIS: - Dumnezeu va trece în noaptea aceea pe la toate casele fără sânge pe ușă și-i va omorî pe toți noii născuți, oameni și animale.

MOISE: - „Şi pomenirea acestei zile s-o păstraţi şi s-o prăznuiţi printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; timp de şapte zile veţi mânca azime. Din cea dintâi zi veţi scoate aluatul din casele voastre: căci oricine va mânca pâine dospită va fi nimicit din Israel."

TOSCHRIS: - În cele șapte zile a fost interzisă orice fel de muncă, doar mâncatul fiecăruia era permis. A fost numită sărbătoarea Azimelor fiindcă atunci Domnul a scos „oştile voastre din ţara Egiptului". Aceasta este vechimea cunoscutei sintagme biblice, „Oastea Domnului", chiar esența vieții voastre este această mișcare de eliberare, de libertate a poporului; și mișcare dătătoare de stabilitate, de egalitate între oamenii ce și l-au însușit pe Domnul; au devenit frați în fața Domnului.

MOISE: - „Să ţineţi ziua aceea ca o lege veşnică pentru urmaşii voştri. Să spuneți celor care întreabă că este jertfa de Paşti în cinstea Domnului." Domnul a ocolit casele cu ușile

vopsite cu sânge, atunci „când a lovit Egiptul”. Copiii lui Israel au făcut ce spusese Moise şi au cerut egiptenilor vase de argint, vase de aur şi haine.

TOSCHRIS: - De patru mii de ani tradițional este să cumperi un miel de Paşti, singur sau cu vecinul. Să cumperi cât să mănânci la o masă**. …**Stufat să fie. Înainte de drum, fugă sau moarte, să fii mâncat! De Paşte trebuie să mănânci, îmbrăcat, să fii treaz… Sângele de pe tocurile uşii de la intrare este semnul şi însemnul vieţii, odată, că elementul vital al vieții este sângele, şi, a doua oară, că în acel loc este o fiinţă, cel puţin, care nu trebuie să moară. Doar focul poate să mistuie totul şi să nu rămână urmă. Este noaptea învierii poporului evreu. Singurul popor care se naşte şi trăieşte în alt loc, care nu este legat de pământ. Patria voastră, Moise, este acolo unde omul se îndumnezeieşte. Patria poporului evreu, prima, este Egiptul cu tot ce a avut el mai bun! Evreii au fost mai mulţi decât egiptenii, numai că în Egipt oameni de recensământ erau doar oamenii bogaţi, restul erau robi, animale de muncă. De aceea evreii fug de munca impusă, impersonală. Petre Ţuţea spunea că, dacă nu este sacerdot, evreul devine om de ştiinţă sau artist. Biblia ne dovedeşte că poporul lui Israel, care va deveni poporul neamurilor, nu lucrează decât cu mintea sau cu mâna când aceasta este unealta gândului. Poporul lui Dumnezeu este oastea Sa. Dumnezeu nu ucide, El pune pe altul să comită crima, şi îl numeşte Nimicitor. Este foarte interesant că El îl creează pe om cu mâinile Sale, dar nu le foloseşte în uciderea sa. Regulă care rezistă până astăzi prin spălatul mâinilor la romani şi urmaşii lor sau la cei care îi cumpără pe călăi. Din nou, omul este pe acelaşi plan cu vitele sale în faţa lui Dumnezeu, la fel ca înainte de Potop. În noaptea „jertfei de Paşti”, a paisprezecea zi, Domnul a lovit pe toţi primii născuţi din fiecare casă din rândul egiptenilor şi vitelor lor. În această noapte, la creştini sunt Floriile, şi peste o săptămână, a Patimilor, va fi răstignit și va învia după trei zile Iisus Christos.

Pentru ca să iasă din Egipt, poporul lui Israel a fost plătit în aur. Aşa hotărâse Domnul, şi evreii rămân jefuitorii egiptenilor. Se va mai întâmpla la fel când Cirus va ordona întoarcerea în Ierusalim a evreilor din robia babiloniană. Nemţii şi-au cumpărat libertatea în 1990 de la URSS, care şi-a retras armata din RDG, soldaţii şi ofiţerii sovietici luându-şi nevestele şi copiii nemţi, după ce Germania a plătit miliarde de mărci URSS-ului. Statul român a despăgubit pe românii basarabeni şi nord bucovineni evacuaţi în 1944. Numai românii bucovineni şi basarabeni urmaşi ai celor rămaşi în teritoriile ocupate nu au fost despăgubiţi de noile state care i-au preluat: Ucraina şi Republica Moldova. Aşa cum evreii au cerut despăgubiri pentru holocaustul prin care au trecut, tot aşa şi românii trebuiau să ceară dreptate la comunitatea internațională pentru ce li s-a întâmplat în 1941 și 1949, dar și după. Statul român și-a despăgubit românii uciși sau maltratați între 1949 şi 1950, între 1958 și 1965…

PATRU SUTE TREIZECI DE ANI AU STAT EVREII ÎN EGIPT ȘI AU IEȘIT, ÎNDREPTÂNDU-SE SPRE CANAAN, ȘASE SUTE DE MII

IOSUA: - „Copiii lui Israel au plecat din Ramses spre Sucot, în număr de aproape şase sute de mii de oameni care mergeau pe jos, afară de copii. O mulţime de oameni de tot soiul s-au suit împreună cu ei; aveau şi turme însemnate de oi şi boi. Şederea copiilor lui Israel în Egipt a fost de patru sute treizeci de ani.”

VOCEA DOMNULUI: - „Iată porunca privitoare la Paşti: niciun străin să nu mănânce din ele. Să tai împrejur pe orice rob cumpărat cu bani, şi apoi să mănânce din ele. Veneticul şi simbriaşul să nu mănânce.”

TOSCHRIS: - Mai bine rob la stăpân, decât venetic sau simbriaș. Tragem concluzia că robul era mai fericit decât cel toc-

mit la lucru!...am văzut ce fel de roabe au avut și Avraam, și Iacov, și care era poziția marelui judecător din ceruri față de ele.

Şi la evacuarea din 1944 a basarabenilor și nord bucovinenilor la sosirea în zonele repartizate ale Regatului au fost socotiţi numai adulţii. La două mii o sută doisprezece ani de la Adam se naşte Iacov, la două mii o sută cincizeci și doi, Iacov pleacă la Laban; la două mii o sută optzeci și nouă de ani, Iosif, când avea şaptesprezece ani, este cumpărat în Canaan și vândut în Egipt; la două mii șase sute nouăsprezece ani de la Adam evreii ies din Egipt. Se profilează cele trei cicluri de ani, aproximativ egale, de două mii de ani și ceva: Adam - Avraam, Avraam - Christos și al treilea, cel care va defini era noastră: Christos anul 2000. Aceste trei cicluri demonstrează că trecerea de la unul la altul nu se face prin catastrofe naturale, ci prin revoluții umane…

13
CRUCEA - VIAŢA. PRIMUL NĂSCUT, OM SAU DOBITOC, ESTE SFÂNT

VOCEA DOMNULUI: - „Pune-Mi deoparte ca sfânt pe orice întâi născut dintre copiii lui Israel, cât şi dintre dobitoace: este al Meu. Astăzi ieşiţi, în luna spicelor (*Abib*). Să-ți fie ca un semn pe mână și ca un semn de aducere aminte pe frunte, între ochii tăi.”

TOSCHRIS: - Luna „când se coc spicele” Primul născut, om sau dobitoc, este sfânt. Originea semnului crucii - viaţa - care începe la frunte şi se transmite corpului prin mână: Tatăl, Fiul, Duhul, Amin; o cruce pe două axe cuprinse de un pătrat. Ai cunoscut crucea la egipteni, crucea vieții, pe care o ținea Osiris în preajma sa, crucea cu cercul oval din cap…Când Iosif a fost dus în Egipt începea epoca bronzului o mare revoluție a omului urmaș din anturajul lui Cain și, după ce oamenii tăi, noi, vor cuceri Canaanul va fi declanșată revoluția tehnologică a

fierului, epoca oțelului. Cred că în mileniul trei, secolul XXI, putem vorbi de revoluția informației, când aceasta va deveni mai tare ca…oțelul! Însă nici o revoluție nu se poate compara cu revoluția lui Lenin, a comunismului, a electricității și oțelului, secolele XX și XXI fiind tot numai revoluții la scară planetară…

ASCEZA, CONDIȚIE A SFINȚENIEI ȘI RENAȘTERII

MOISE: - „Dumnezeu nu l-a dus pe drumul care dă în ţara filistenilor, măcar că era mai aproape; căci a zis: - S-ar putea să-i pară rău poporului, văzând războiul, şi să se întoarcă în Egipt.” Ci a pus pe popor să facă un ocol pe drumul care duce spre pustiu. Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă şi ziua şi noaptea.

TOSCHRIS: - Patria e țara în care curge mierea şi laptele şi se dobândeşte prin luptă şi jertfă. Aşezarea fiilor lui Israel în tărâmul promis însemna mântuirea poporului lui Israel. Dar un asemenea obiectiv nu se putea realiza fără o pregătire, fiind vorba de o ocupație prin luptă. În plus evreii trebuiau să fie sută la sută cu Domnul fiindcă ei oscilau încă - fiind urmaşii celor douăsprezece seminții. La luptă nu poţi merge cu mâna tremurândă… Şi, mai apoi, acum se pun bazele suferinţei şi rezistenţei fizice şi de caracter prin asceză. Renaşterea! Biblia o carte numai nimerită pentru educaţia în comunitate, a educării în modul de trai în comunitate şi care nu poate exista fără spirit, fără crez în puterile proprii. De aici s-a inspirat şi politica liberală a contemporaneităţii actuale, dar mai ales comunismul, care, însă, a greşit enorm că a înlocuit spiritualitatea, religia majorităţii, cu ateismul! La luptă se merge şi ziua şi noaptea, cu steagul în frunte, din tabără în tabără.

14
PĂDUREA FRATE CU ROMÂNUL ŞI MAREA CU EVREUL

AARON: - „Şi Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: „Spune copiilor lui Israel să se întoarcă şi să tăbărască înaintea Pihahirotului, între Migdol şi mare, faţă în faţă cu Baal-Ţefon: în dreptul locului acestuia să tăbărâţi, lângă mare. Faraon va zice despre copiii lui Israel: „S-au rătăcit prin ţară; îi înghite pustiul."

TOSCHRIS: - Traseul fugarilor a fost schimbat. Calea dreaptă salvatoare față de pericolul urmăritorilor egipteni a fost înlocuită cu calea ocolitoare necesară asimilării îndumnezeirii, necesară pregătirii pentru o luptă inegală cu filistenii…Și emirul din *Noapte de decembrie* a lui Alexandru Macedonschi a greșit alegând calea cea dreaptă...

AARON: - Egiptenii i-au urmărit; şi toţi caii, carele lui faraon, călăreţii lui şi oştirea lui, i-au ajuns tocmai când erau tăbărâţi lângă mare. Domnul a zis lui Moise: „Ridică-ţi toiagul, întinde-ţi mâna spre mare şi despică-o; şi copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat."

TOSCHRIS: - Fiii lui Israel au mutat stâlpul de nor din fața taberei înapoia ei, între tabără și egipteni.

MOISE: - „Şi Domnul a pus marea în mişcare printr-un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea, şi apele s-au despărţit în două."

TOSCHRIS: - Copiii lui Israel au trecut printre cele două ziduri de ape pe care le-au format apele mării risipite de vânt iar când egiptenii erau după ei la mijlocul trecătoarei fără apă ai ridicat bastonul și minunea a dispărut, apele revărsându-se peste armata egiptenilor…

AARON: - „În ziua aceea, Domnul a izbăvit pe Israel din mâna egiptenilor; Israel a văzut mâna puternică pe care o în-

dreptase Domnul împotriva egiptenilor. Şi poporul s-a temut de Domnul şi a crezut în Domnul şi în robul Său Moise."

TOSCHRIS: - Domnul în fruntea fiilor lui Israel. Așa s-a format Oastea Domnului. Până la apariţia Mântuitorului a existat o continuă hărţuire între poporul lui Israel, oscilant între idoli şi Domnul, şi doar două seminţii (Iuda și Veniamin) păstrându-şi constant iubirea şi ascultarea faţă de El. De remarcat că în timpul nopţii, stâlpul de nor mutat în spatele evreilor cu focul către ei şi întunericul către egipteni a făcut armata egiptenilor să intre în degringoladă şi să fie cuprinsă de frică căci şi-au dat seama că Domnul cel puternic, şi de frica căruia ştiau şi ei, era cu poporul lui Israel. Popoarele se conduc prin forţă şi instaurarea fricii. Nu există ţări, imperii fără aplicarea terorii şi fără frica faţă de Lege. Când se dau Legi slabe, unice şi paralele, statele se duc împreună cu Azazel. Că aşa îi place diavolului, să nu se respecte nici o lege! Vai, vai ce facem noi românii începând din două mii doisprezece (d.Ch.).

15
MOISE ÎNTEMEIETORUL MUZICII CORALE. MIRIAM ESTE SOLISTĂ ŞI DANSATOARE…ȘI EA ȘI MOISE PE LÂNGĂ LUPTĂTORI…PRIMI POEȚI!

AARON: - „Atunci Moise şi copiii lui Israel au cântat Domnului: - Voi cânta Domnului, căci Şi-a arătat măreţia:/ A năpustit în mare pe cal şi pe călăreţ./ Domnul este tăria mea şi temeiul cântărilor mele de laudă:/ El m-a scăpat./ El este Dumnezeul meu: pe El Îl voi lăuda;/ /Dreapta Ta, Doamne, şi-a făcut vestită tăria;/ Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmaşi."

IOSUA: - „Miriam (*Maria*), prorociţa, sora lui Aaron, a luat în mână un timpan, şi toate femeile au venit după ea, cu timpane şi jucând. Miriam răspundea copiilor lui Israel: „Cântaţi

Domnului, căci Şi-a arătat slava:/ A năpustit în mare pe cal şi pe călăreţ."

TOSCHRIS: - Odă mâinii, odă puterii braţului drept; credem că aceasta este originea Dreptei din politică. La luptă se merge cu cântec, iată din nou poezia, cântecul, muzica corală, cântarea împreună, lumea de atunci pare a fi lumea de acum, pe lângă haiduc și capul Revoluţiei, strateg, profet, Moise este cântăreţ şi profet, conduce corul! Spiritul la începutul lumii, şi de atunci întotdeauna, cultura, a fost o îmbinare de muncă, luptă şi poezie, toate, reale și adevărate - arte fără uniuni de creație! Miriam dansatoare şi solistă, acompaniind la timpan: instrumentistă, pur artistă, prima între femei şi bărbaţi…prima între artiști și artiste. Femeia în fruntea revoluționarilor, Revoluției, femeia care nu este încă mamă, femeia dăruindu-se! Femeia conducătoare a oștii de femei, a oștirii mixte, femei și bărbați.

DOUĂSPREZECE IZVOARE, ŞAPTEZECI DE CURMALI…CÂRTIREA, CEREREA!

AARON: - „Moise a pornit pe Israel de la Marea Roşie. Au apucat înspre pustiul Şur; şi, după trei zile de mers în pustiu, n-au găsit apă. Au ajuns la Mara; dar n-au putut să bea apă, pentru că era amară. Locul acela a fost numit Mara (*Amărăciune*). Poporul a cârtit împotriva lui Moise."

VOCE DIN POPOR: - Și acum cu ce o să ne stingem setea?

AARON: - „Moise a strigat către Domnul; şi Domnul i-a arătat un lemn pe care Moise l-a aruncat în apă. Şi apa s-a făcut dulce." Așa au putut să continue drumul și în cale le-au apărut „douăsprezece izvoare de apă şi şaptezeci de finici" (*curmali*). Aici și-au așezat corturile.

TOSCHRIS: - Limbile, toate sunt surori, au origine comună, fapt real, la început a existat una singură, dar, curios, cuvintele toate din Biblie par desprinse din limba română! E clar că limba română are la bază limba latină. Babel. Douăsprezece

seminţii, douăsprezece izvoare, şaptezeci de curmali. Aici, la Mara, apare primul legământ prin care Domnul îi impune lui Moise, cererea: Eu vă voi da, dacă veţi fi cu mine. Cererea este o condiţie pentru faptul dorit.

16
FĂRĂ PÂINE ŞI CARNE POŢI TRĂI, DACĂ AI MANĂ CEREASCĂ

IOSUA: - „Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din Elim; şi au ajuns în pustiul Sin, care este între Elim şi Sinai, în a cincisprezecea zi a lunii a doua după ieşirea lor din ţara Egiptului.”

TOSCHRIS: - Poporul a cârtit a doua oară: „Ne-aţi adus în pustiul acesta ca să faceţi să moară de foame toată mulţimea aceasta.”

VOCEA DOMNULUI: - Ascultă Moise: vă voi da „pâine din ceruri”. Va ploua cu pâine. Oamenii vor aduna un omer de fiecare.

MOISE: - „În urmă cine strânsese mai mult, n-avea nimic de prisos, iar cine strânsese mai puţin, nu ducea lipsă deloc.”

TOSCHRIS: - Moment! Stop cadru, iată primele elemente ale muncii în colectiv, care se vor aplica în țările cu regim popular sau sovietic. De la fiecare după puteri, la fiecare după nevoi! Desigur, idealuri, pe care unii și astăzi și le mai imaginează. Elementele economice ale socialismului și comunismului sunt o inovație - invenție a organizării societății din timpul lui Moise, desigur, în cadrul urban al societății fiilor lui Israel. Omerul, prima unitate de măsură a muncii frățești cu…măsură!

AARON: - „În ziua a şasea, au strâns hrană îndoit, şi anume doi omeri de fiecare”.

MOISE: - „Mâine este Sabatul închinat Domnului; coaceţi ce aveţi de copt, fierbeţi ce aveţi de fiert şi păstraţi până a doua zi dimineaţa tot ce va rămâne!”

MOISE: - „Man hu înseamnă *ce este aceasta* ?” În ziua Sabatului nu va ploua cu mană. Așa ca să vă rămână mâncare pe mâine. Și totuși ei au ieșit să caute mană în ziua Sabatului și Domnul s-a supărat. Și uite așa timp de patruzeci de ani ei au mâncat numai mană.

TOSCHRIS: - „Patruzeci de ani” Israel a mâncat mană în loc de pâine. Mana cerească un semn al însemnului de pronie cerească. *Omerul* = 2.4 litri, a zecea parte dintr-o *efă*. Lumea lui Dumnezeu, o lume a unităţilor de măsură. Iată unul dintre principiile de bază ale politicii comuniste: „De la fiecare după capacitate, fiecăruia după nevoi“. Ocolul făcut de Moise prin deşert a fost necesar pentru educarea poporului urmaş al lui Israel de a trăi în comunitate sub Legea Domnului. O lege a naturii, a veșniciei. Casa Domnului nu este cerul, cerurile, ci chiar omul, inima și creierul omului. Carnea şi pâinea sunt semnele Domnului și ele fac legătura între spirit şi material unul fără altul neputând exista.. Domnul nu poate exista fără oştirea sa şi în lipsă de carne şi pâine - seara şi dimineaţa - şi nu împreună îi dă mana cerească. Iată semnele transformate în însemne sau apariţia simbolurilor…Cu stomacul plin nu poţi munci, seara se mănâncă carne, după muncă, şi dimineaţa se mănâncă pâine. Tocmai așa! Nemții mâncau frugal, în timpul zilei, aproape o jumătate de franzelă cu un firicel de cârnaț în ea și beau un pahar cu bere; iar mai apoi la restaurant mâncau friptură cu câteva fire de cartofi. La Hervilul din anii ’optzeci, delegaților nemți, până să li se aducă ciorba aceștia au golit masa de pâine cu salată cu tot, care erau aduse din vreme pentru felul doi. Și paparudele atotștiutoare de la noi spuneau despre nemți că nu mănâncă pâine.

17
STÂNCA HOREBULUI. CEREREA ŞI OFERTA CU MĂSURĂ. CEREREA, MOTORUL ECONOMIEI. BĂTRÂNII ÎN FAȚĂ. NIMIC NU POATE ÎNLOCUI APA

AARON: - „Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din pustiul Sin şi au tăbărât la Refidim. Acolo poporul n-a găsit apă de băut. Poporul cârtea împotriva lui Moise."

O VOCE DIN POPOR: - De ce am plecat noi din Egipt? Ca să murim toți de sete în deșertele astea?

MOISE (către Domnul): - „Ce să fac cu poporul acesta? Încă puţin, şi au să mă ucidă cu pietre."

TOSCHRIS: - În toată această odisee a trecerii prin deșert a fiilor lui Israel, a poporului, oștirii Domnului s-a văzut vulnerabilitatea acestora în fața divinității, pe care niciunul nu o vede vreodată, dar sânt extrem de puternici în fața conducătorilor, șefilor, în general aleși să-i conducă, și care trebuie să se sacrifice pentru ei. Conducătorul trebuie să se sacrifice pentru popor, pentru obștea pe care o conduce. Această trăsătură de caracter a rămas valabilă până astăzi, mulți dintre politicienii actuali, secolul XXI, bravând de multe ori arătându-se ca servind mulțimea. E drept, când mulțimea este unită ea devine o incontestabilă forță, uriașă. Dar vai de faptul și momentul în care forțele oculte, în general ocrotite, apar ca să împiedice această unitate! sau să dezbine…

IOSUA: - „Domnul a zis lui Moise: - Treci înaintea poporului şi ia cu tine vreo câţiva din bătrânii lui Israel; ia-ţi în mână şi toiagul." Iar Eu voi face să iasă apă când tu vei lovi cu toiagul în piatra Horebului. „Masa şi Meriba" (*Ispită şi ceartă*) i-au zis locului acela.

TOSCHRIS: - Un fel de „A fi sau a nu fi" al secolului XVI d. Ch., posibil chiar un târg, originea negocierilor de astăzi între sindicate şi putere. Moise şi ai săi cunoşteau scrisul: „scrie lucrul acesta în carte". Bătrânii în faţă căci ei s-au bucurat cel

mai mult de viaţă, de darul Domnului, au primit ofertele Sale. Bătrânii sunt judecătorii, fiindcă judecata trebuie să fie o cumpănire dreaptă conform faptelor şi experienţei. Da, cumpănire dreaptă între fals şi adevăr. Mana, şi cerească, nu poate înlocui apa fiindcă însăşi viaţa se naşte în apă. Până şi piatra în esenţa ei conţine apă. De aceea Zmeul Zmeilor a strâns piatra până a ieşit din ea apă! Minunile constau în a face lucrurile imposibile, posibile! De aceea muzica, arta, este o minune a vieții.

IARĂȘI, TRUCUL ȘI MINCIUNA…UTILE. CREDINȚA OMULUI ESTE O SINUSOIDĂ FĂRĂ LIMITE. JEHOVA, UN DOMN AL OȘTIRII

MIRIAM: - La Refidim, Amalec s-a aliniat în front de luptă împotriva lui Israel. Iar Moise, Aaron şi Hur s-au suit pe vârful dealului. Când îşi ridica Moise mâna, era mai tare Israel; şi când îşi lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec.

TOSCHRIS: - Ce logică de fier la acest Moise al tău. Unul din primii lideri ai lumii și credincios, și înțelept, și învățat, deși nu deținea arta oratoriei avea arta trăirii omului pe pământ. Mai mult, comunica cu Domnul! Și Iacov și Moise sunt adepții faptei și nu ai cuvântului.

MIRIAM: - Dar i-au obosit mâinile lui Moise și-atunci Aaron și Hur l-au ajutat la ridicarea și coborârea mâinilor. Amalec a fost învins și Moise a construit acolo un altar căruia i-a pus numele „Domnul, steagul meu (*Jehova-nisi*)”.

MOISE: - „Pentru că şi-a ridicat mâna împotriva scaunului de domnie al Domnului, Domnul va purta război împotriva lui Amalec, din generaţie în generaţie!”

TOSCHRIS: - Jehova este numele Domnului lui Moise. Jehova, Adonai, Iahve… El este totuna cu Domnul oștirii, Dumnezeu. Vedem, în fața Lui toată lumea este egală, și viața creată de El oferă şanse egale. Stânga sus și dreapta jos! Alternativa este o realitate… Apoi dreapta sus și stânga jos, dar Dom-

nul pedepseşte doar pe cel care nu trăieşte prin El. Nu poţi să te împotriveşti celui care ţi-a dat viaţă. Observăm că încă de atunci, din vremea ta, Moise, oamenii în război apelează la trucuri: mai târziu şi David va folosi trucul cu piatra. Minciuna utilă - politică, corect politicul, devenind corect fără a mai fi util, ci doar pentru unii! și fără cunoștință pentru alții: Aaron şi Hur ţin mâinile tale la înălţime, ascunzând faptul că tu nu mai ai vlagă. Domnul, prin tine îl ține în luptă dreaptă pe Iosua împotriva lui Amalec. Ca şi Avraam, tu nu ai primit viaţă de la sine, ci luptând pentru existenţă cu Amalec, în timp ce Avraam a luptat cu Abimalec. În viață este evidentă tendința celui mai tare de a se impune în fața celui mai slab și de a găsi noi resurse, locuri unde curge laptele şi mierea, unde natura este prielnică şi unde se găsesc şi populaţii albine, unde viața înseamnă creaţie prin munca productivă. În veci va exista vărsare de sânge - luptă - între cei cu dumnezei diferiţi, fiindcă Domnul înseamnă viață și viața nu este decât una…

18
ARDEREA DE TOT ŞI JERTFA DE MÂNCARE. IETRO, ÎNVĂȚĂTOR. LECȚIA DE ORGANIZARE CIVILĂ

IOSUA: - Ietro, socrul lui Moise, cu Sefora și cei doi copii „Gherşom (*Străin*) și Eliezer (*Ajutorul lui Dumnezeu*)”, copiii lui Moise, au venit la el în pustiu, să-i aducă omagiu..

TOSCHRIS: - Numele celor doi fii ai lui Moise și Seforei sunt legate de soarta lui Moise care se considera străin în țara lui Ietro și care beneficiase de ajutorul Domnului în lupta cu faraon.

IOSUA: - Moise „s-a aruncat cu faţa la pământ” înaintea socrului și apoi l-a îmbrățișat. Ietro i-a adus Domnului „o ardere de tot şi o jertfă de mâncare.”

IOSUA: - „Aaron şi toţi bătrânii lui Israel au venit şi au luat parte la masă cu socrul lui Moise.” Înainte Moise a stat până seara de vorbă cu fiii lui Israel.

TOSCHRIS: - Iată de când reacția mulțimii, publică, în fața vorbelor multe, în fața nesfârșitelor ședințe. Exemplul prin fapte, autoexemplul, mai important decât vorbele! Ietro își mustră ginerele că nu știe să se poarte cu poporul.

IETRO: - „Ce faci tu nu este bine. Fii tălmaciul poporului înaintea lui Dumnezeu şi du pricinile înaintea Lui. Învaţă-i poruncile şi legile.”

TOSCHRIS: - Moise, Ietro este un prim înțelept, luminat, care te învață cum să-ți organizezi comunitatea, cum să trăiești în legea Domnului, în legile comunității. Și parcă-l aud pe Lenin, care i-a spus poporului să învețe, să învețe, să învețe…Ce interes a avut Lenin să-și învețe poporul? …Ietro face diferența, logică, între greșeala majoră și greșeala minoră și seamănă în tine primele elemente de Justiție. Stabilește o regulă care va fi întotdeauna valabilă: un popor nu poate fii fericit decât acolo unde este locul lui, cu conducerea lui, de aceeaşi limbă şi sânge! Ascultarea, esențială pentru viață, nu poate fi impusă prin translatori. Este momentul zero pentru tine, Moise, iată, care știi să asculți glasul faptei și al experienței.

IETRO: - „Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmaşi ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci şi căpetenii peste zece. Ei să judece poporul și să aducă înaintea ta toate pricinile însemnate, iar pricinile cele mai mici să le judece ei înşişi. Dacă vei face lucrul acesta tot poporul va ajunge fericit la locul lui.”

TOSCHRIS: - Extraordinar, iată cheia unei vieți de succes în comunitate. Moise, Ietro a impus „Arderea de tot şi jertfa de mâncare”. Ietro te instruiește cum să-ți conduci poporul, mai ales când ai o misiune atât de înaltă, să-i găsești o țară în care el să-și construiască Statul. Un conducător la o mie de oameni,

unul la fiecare sută, unul la fiecare cincizeci şi unul la fiecare zece oameni…conducerea prin delegare de sarcini, piramidală, de jos în sus. Apare justiţia de jos în sus. Iată este pus în funcție conducătorul dimpreună cu familia sa, care, astfel, are o politică mai bună de judecare a faptelor comise de membrii comunităţii. Poporul lui Israel trebuie condus de un bărbat cu familie şi, care să nu împartă puterea cu două femei. După Isaac, Moise este primul tată - conducător şi profet cu o singură soţie. În acțiunea sa revoluționară, de eliberare a poporului evreu din Egipt, cea mai mare sărbătoare a evreilor, așa cum la creștini este sărbătoarea Învierii lui Iisus - în fond tot o sărbătoare a eliberării - Moise va conduce poporul evreu alături de soția sa și cei doi copii și asta datorită învățăturii bătrânului Ietro care i-aduce în tabără soția și cei doi copii. Ca să-și ducă la bun sfârșit menirea, a înțeles Ietro, Moise trebuia să se sprijine doar pe familie și pe șefii numiți ierarhic la zece, cincizeci, o sută, o mie de oameni. Această regulă a conducătorului cu familia lângă el va fi valabilă cel puțin patru mii de ani!

19
ARIPILE DE VULTUR, ÎNTINSE, ALE LUI ISRAEL…

AARON: - Fiii lui Israel au ajuns în Sinai - pustiul. În trei luni de la Ieșirea din Egipt. Și Domnul le-a vorbit prin Moise așa: - „Aţi văzut ce am făcut Egiptului şi cum v-am purtat pe aripi de vultur şi v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veţi asculta glasul Meu şi dacă veţi păzi legământul Meu, Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt.”

TOSCHRIS: - Iată de când vulturul cu aripile întinse însoţeşte izbânda în luptă. Fiii lui Israel nu au ieșit din Egipt ca niște lași, ci ca învingători. Acum ni se explică vulturul de la monumentul din Pietrarii de Sus, cu aripile întinse, care însoţeşte ostaşul în atac… O cruce în izbândă, un viitor Iisus Christos pe cruce, ca în viziunea lui Cimabue - un răstignit gata să

se smulgă de pe cruce, aşa cum a făcut-o, ieşind din mormânt, înviind. Un militar în avântul luptei - un învingător. Curăţenia exterioară, fizică, prima condiţie a credinţei. Moise spune poporului: „Fiţi gata în trei zile; să nu vă apropiaţi de vreo femeie.” Curăţenia exterioară nu poate fi urmată decât de curăţenia interioară, acolo unde este casa Domnului. Iată din nou bărbaţii care formează noul popor. Poporul de luptători. Întreaga credinţă este o voinţă, cea de a învinge! Viaţa este voinţă şi plăcere, voinţa de a trăi!...plăcere în palmele mâinilor, plăcerea împerecherii. Poporul înseamnă bărbăţie. Poporul înseamnă putere. Poporul înseamnă plugarul, însămânţătorul, secerătorul, păstorul. Oştirea înseamnă poporul, armata, însăşi Creatorul. Trompeta!...care dă semnalul adunării şi este instrumentul care se pune la gură şi în care se suflă, şi apare ca semn, o prelungire a acestei guri; iată, trompă, trompetă, trâmbiţă (*cornul de berbec*). O lume a semnelor, a simbolurilor şi a animalelor împreună cu omul. Corbul şi porumbelul lui Noe, şi Vulturul lui Moise, iar toiagul este cu Şarpele, care poate fi chiar omul, domolit cu Toiagul care-l ajută în veşnica suire pe muntele înalt - stâncă!...locul Domnului. Corbul este pasărea înţeleaptă, ştiutoare, care este trimisă în recunoaştere, când, încă, răul persistă şi dacă găseşte de mâncare, rămăşiţe de animale, rămâne acolo şi nu se mai întoarce. Corbul este cercetaşul, spionul, ajută în cunoaştere, omul.

20
CELE ZECE PORUNCI. DUMNEZEU PEDEPSEŞTE NU PE FĂPTUITOR, CI PE URMAŞI. LEGEA CREDINŢEI, O LEGE BAZATĂ PE TEAMĂ

VOCEA DOMNULUI: - „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine. Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ,

sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor şi să nu le slujeşti”.

MOISE: - Mai spune Domnul: „Eu, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii, până la al treilea şi la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, şi Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele.”

TOSCHRIS: - Ce simplu este, ce te costă, de ce să nu fii împreună cu Domnul tău? De ce să nu fii aproape de cel care îți este atât de aproape? Necredința înseamnă neîncrederea în tine însuți și în oameni. „Să nu iei în deşert numele Domnului, să lucrezi şase zile şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău”. Domnul tău, Domnul din tine. În a șaptea zi nu numai tu să nu lucrezi, dar nici toți ai tăi inclusiv robii tăi și străinul „care este în casa ta”.

VOCEA DOMNULUI: - „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta. Să nu ucizi. Să nu preacurveşti. Să nu furi. Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău. Să nu pofteşti casa aproapelui tău; să nu pofteşti nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.”

TOSCHRIS: - „Spaima poporului - Legea altarului”. Nimeni să nu-și facă „dumnezei de argint şi dumnezei de aur” sau alți dumnezei. Domnului vrea „altar de pământ” pe care să-i aducă „arderile de tot şi jertfele de mulţumire”, oile și boii. Dacă în loc de pământ va fi piatră, aceasta să nu fie cioplită „căci cu dalta, vei pângări piatra.” Domnul este atât de apropiat de natural, de natură, încât trag concluzia că El este chiar natura din afara și dinăuntrul omului. Mai mult, este chiar duhul, spiritul ei.

VOCEA DOMNULUI: - „Să nu te sui la altarul Meu pe trepte, ca să nu ţi se descopere goliciunea înaintea lui.”

TOSCHRIS: - Ziua de odihnă, a şaptea zi, este închinată sufletului şi spiritului, nemuncii. Ca să-ţi fie bine în ţara în care trăieşti, a ta sau a altuia, cinsteşte pe tatăl şi pe mama ta; atunci îi vei cinsti și pe ceilalți și vei fi cinstit la rându-ți. Spaima poporului - spaima altarului. Frica conduce civilizația. În timpurile noastre copiilor le era frică de cruce şi de biserică, de cimitir …Bau-baul copiilor era aproape egal cu Domnul. Cu preotul și călugărul. Divinitatea nu suportă profanarea, interpretarea, ea este forţa naturală, interioară şi exterioară şi nu suportă atingere de nici un fel. Sunt semnele dogmei că despre această realitate, Adevăr şi Cale, nu se întreabă! Se subînțelege. Atât omul cât și câinele trăiesc în frică, numai că câinele de frică latră, iar omul iubește și construiește.

21
DREPTUL LUI MOISE, LEGILE LUI ISRAEL FĂCUTE PENTRU BOGAȚI ȘI SĂRACI. ELOHIM: DOMNUL, JUDECĂTOR. LIBERTATE ȘI VIAȚĂ

VOCEA DOMNULUI: - Moise, „Iată legile pe care le vei pune înaintea lor. Dacă vei cumpăra un rob evreu, să slujească şase ani ca rob; dar în al şaptelea să iasă slobod, fără să plătească nimic ca despăgubire.”

TOSCHRIS: - Legea lui Moise, o lege pentru Israel.

VOCEA DOMNULUI: - „Dacă a intrat singur, să iasă singur; dacă era însurat, să iasă şi nevasta sa împreună cu el. Dacă stăpânul lui i-a dat o nevastă, şi a avut fii şi fiice cu ea, nevasta şi copiii să fie ai stăpânului lui, iar el să iasă singur.”

MOISE: - „Dacă robul va zice: - Eu nu vreau să ies slobod, atunci stăpânul lui să-l ducă înaintea lui Dumnezeu (*Judecătorului-Elohim*) şi să-i găurească urechea cu o sulă, şi robul să rămână pentru totdeauna în slujba lui.”

TOSCHRIS: - Legea lui Moise, așa o să se numească legea, una a libertății, care va sta la baza legii Constituției Statelor Unite ale Americii! Legi despre libertate şi viaţă. Robul condi-

ţionat pe şase ani - prezumtiv om liber. Semnul cercelului într-o ureche - rob pe vecie al stăpânului. Acum, secolul XXI, tineretul homosexual se mândreşte punând un cercel în ureche! Omul se ruinează ca animal inteligent pe zi ce trece. Omul devine pe zi ce trece mai prost ca maimuţa. În ţări ca România Legea devine apanajul prostiei și minciunii, diplomei cumpărate; legile fiind unice, culmea, sunt paralele! Da, cum este legea pensiei, care se vrea unică. Aceasta a fost lovitura mortală dată poporului român în două mii trei și mai apoi două mii cinci la recalcularea pensiei. Desigur, au fost mai multe legi mortale date de români contra românilor. Ca să nu fie masacrați, primi miniștri care au contribuit la distrugerea sau vânzarea statului de drept s-au apucat să crească găini și să vândă ouă…

VOCEA DOMNULUI: - „Cine va lovi pe altul cu o lovitură de moarte să fie pedepsit cu moartea. Dacă nu i-a întins laţuri şi dacă Dumnezeu l-a făcut să-i cadă în mână, făptașului îi voi hotărî un loc unde va putea să fugă.”

TOSCHRIS: - Acesta este un omor din greșeală sau de răzbunare la care mai există o șansă de rejudecare. Nimic nu este mai neplăcut divinității, dreptății, justiției, decât lipsa de respect și dragoste care trebuiesc arătate aproapelui. Omul este obligat, în societate, să nu facă ceea ce altuia nu-i place.

MOISE: - „Dacă se vor certa doi oameni, şi unul din ei va lovi pe celălalt cu o piatră sau cu pumnul, fără să-i pricinuiască moartea, dar silindu-l să stea în pat, cel ce l-a lovit să nu fie pedepsit, numai să-l despăgubească pentru încetarea lucrului lui şi să-l îngrijească până la vindecare.”

TOSCHRIS: - Nici nu-ți vine să crezi că aceste legi au fost scrise în urmă cu patru mii de ani. Că astăzi legea se face pe bază de denunț sau dacă ai doi martori falși. Astăzi a dispărut fapta. Vedem cum atunci fapta în cauză era achitată după judecată dreaptă bazată pe altă faptă adusă ca dovadă!...

MOISE: - „Dacă un om va lovi cu băţul pe robul său, fie bărbat, fie femeie, şi robul moare sub mâna lui, stăpânul să fie pedepsit. Dar dacă mai trăieşte o zi sau două, stăpânul să nu fie pedepsit; căci este argintul lui.”

TOSCHRIS: - Cum sunt astăzi conducătorii de mari întreprinderi, răufăcători, care sunt pedepsiți fără ca miile de oameni care lucrează la ei, să sufere; sau așa ar trebui. Important că auzim la televizor, vorbindu-se despre asta. Important este ca legiuitorul să cunoască fapte reprobabile și să le țină ascunse până va dori cineva să le facă cunoscute. Asta se cheamă ascundere corect politică. Și ar trebui pedepsită foarte sever fiindcă în România s-a încetățenit sintagma: decât pedeapsă din bună cunoaştere mai bine iertare din necunoaştere… Și atunci scrisorile și sesizările mai bine sunt aruncate la coș decât să fie înregistrate.

MIRIAM: - „Dacă se ceartă doi oameni şi lovesc pe o femeie însărcinată şi o fac doar să nască înainte de vreme, fără altă nenorocire, să fie pedepsiţi cu o gloabă (*amendă*), pusă de bărbatul femeii, şi pe care o vor plăti după hotărârea judecătorilor. Dar dacă se întâmplă o nenorocire, se va da viaţă pentru viaţă, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie.”

MOISE: - „Dacă un om loveşte ochiul robului său şi-l face să-şi piardă ochiul, să-i dea drumul. Şi dacă face să cadă un dinte robului său, ca despăgubire să-i dea drumul. Dacă un bou va împunge şi va omorî, boul să fie ucis cu pietre, carnea să nu i se mănânce, iar stăpânul boului să nu fie pedepsit. Dar dacă boul avea obicei mai înainte să împungă, boul să fie ucis cu pietre, şi stăpânul lui să fie pedepsit cu moartea.”

TOSCHRIS: - Prime legi şi cele mai dure pedepse împotriva celor care atentează conştient la viaţa altora, fiilor care-şi lovesc părinţii. Încă nu au apărut „tinerii”, care să opteze deliberat la ateism şi cum li se spune generalizat oricărui copil

între cinsprezece şi douăzeci şi cinci de ani, după anul două mii, secolul XXI, şi care în loc să se apropie de Biblie ne-habotnic, acceptă funcţii în politică chiar de la majorat; fiind ademeniţi cu sintagma noului veac: corect politic! …Iată, cu bani se poate răscumpăra și viața. Legile, toate caută să respecte cele zece porunci. În faţa lor săracul este egal cu bogatul. Nu şi în faţa celorlalte legi, civile, aşa-zise, când robul este tratat ca animalul. Nu există locuri de detenţie, legile, aplicându-se imediat prin pedepse în natură sau bani, prin robie, prin logică…

22
DREPTUL LUI MOISE, UNUL DINTRE CELE MAI AVANSATE DIN ISTORIA LUMII

MOISE: - „Dacă un om fură un bou sau o oaie, şi-l taie sau îl vinde, să dea cinci boi pentru boul furat şi patru oi pentru oaia furată. Dacă hoţul este prins spărgând şi e lovit, şi moare, cel ce l-a lovit nu va fi vinovat de omor faţă de el; dar dacă a răsărit soarele, va fi vinovat de omor faţă de el.”

TOSCHRIS: - Cu cât obiectul furat este mai valoros, cu atât pedeapsa materială este mai grea. Pedeapsă morală nu există. Șansa hoției nedespăgubită este robia! Dacă animalul furat trăiește, există, trebuie să-l returneze îndoit. Încă odată remarcăm, viața omului sărac sau bogat valorează enorm de mult fiindcă dacă este curmată se consideră abuz împotriva lui Dumnezeu.

MOISE: - „Dacă cineva face stricăciune într-un ogor sau într-o vie şi îşi lasă vita să pască pe ogorul altuia, să dea ca despăgubire cel mai bun rod din ogorul şi via lui.”

TOSCHRIS: - Se prevede și cazul în care bunurile sau banii dați în păstrare și furați trebuie returnați îndoit. Dacă hoțul nu se găsește cel desemnat cu păstrarea trebuie să jure în fața Domnului că el nu are amestec la hoție…Omenia în credința fiilor lui Israel este mai presus de orice lege. Omul este în cen-

trul universului, fapta şi cuvântul său. Teribile legi având la bază fapta şi logica. Legi practice de eradicare a hoţiei, care devine total nerentabilă pentru hoţ. Hoţia poate deveni sursă de îmbogăţire pentru păgubit, primind de cinci ori valoarea. Legitima apărare, noaptea, este valabilă, dar este judecată când se petrece ziua. Mai există o variantă precreştină, la lumina soarelui, ziua, nu poţi lua viaţa, care este legată sacru de lumină. Omul este fiinţa bipedă care cuprinde cu braţele, soarele!...în grafia japoneză, în timp ce la români omul în scrierea de mână seamănă cu o râmă (*om*). Legi bune pentru aplicarea de despăgubiri şi nu ca acum când se fixează pretenţii fără fond de genul cât ar fi valorat acest obiectiv păgubit în cazul în care ar fi fost produs optim… Cu alte cuvinte, acum, legiuitorul, pedepsește calculând în condiții ideale așa cum nu s-a întâmplat niciodată…Asta nu e dreptate să impuți făptașului grevist suma banilor care s-ar fi câștigat dacă toți muncitorii ar fi produs la capacitatea scriptică, ideală, pe timpul grevei…și altele, și altele care astăzi fac posibile evaluări de bunuri la supra, supra valoare care să constituie un gaj bun.

NECINSTIREA FETELOR. ZESTREA. VRĂJITOARELE SĂ MOARĂ. ZOOFILIA VECHE DE CÂND LUMEA. PROTECŢIA SĂRACILOR. PROTECȚIA STRĂINILOR. PROTECȚIA CONDUCĂTORULUI STATULUI

MOISE: - „Dacă un om înşală pe o fată nelogodită şi se culcă cu ea, îi va plăti zestrea şi o va lua de nevastă. Dacă tatăl nu vrea să i-o dea, el va plăti în argint preţul zestrei cuvenită fetei.”

AARON: - „Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască. Oricine se culcă cu un dobitoc să fie pedepsit cu moartea. Să nu chinuieşti pe străin şi să nu-l asupreşti, căci şi voi aţi fost străini în ţara Egiptului. Să nu asupreşti pe văduvă, nici pe orfan.”

TOSCHRIS: - Legile lui Dumnezeu sunt foarte aspre când se atentează la viața de orice fel fiindcă viața este darul divin obținut cel mai greu și de cea mai înaltă valoare. Omul este ființa, unică, cu cea mai valoroasă viață morală. Bogat sau sărac. Există filosofie mai valabilă decât aceasta? Să iubești și să ajuți ființa umană? Să o respecți? Păi leprele ăstea când dau din gură pe micile ecrane numai de respect față de ființa umană nu dau dovadă! Când împrumuți un om confrate cu tine, bogat sau sărac, aliat cu tine în oastea Domnului „să nu fii faţă de el ca un cămătar şi să nu ceri camătă de la el. Dacă iei zălog haina aproapelui tău, să i-o dai înapoi înainte de apusul soarelui; căci este singura lui învelitoare, este haina cu care îşi înveleşte trupul: cu ce are să se culce?” Vă amintiți? ce spuneau ideologii comuniștii?! Cum au interzis cămătăria, afacerismul, cuvinte negre în vremea de atunci. „Să nu blestemi pe mai marele poporului tău”. Asta chiar este ieșită din comun, și, care, pare că nu are treabă cu democrația. Păi este frumos ce se întâmplă acum, când din 2012 nu fac decât să-și bată joc de conducătorul țării, conducător ales!... Uneori fecioria putea fi o marfă. Acum, în nici un caz. …Trăim într-o lume a gustului. Prin gust poţi manevra omul cum doreşti. Acum această vrăjitorie a gustului care abundă la televizor se dă o lovitură cruntă tradiţionalului, gustului tradițional și natural. Dumnezeu locuiește în natural. Vrăjitorul în minciună şi imoral. …De când există zoofilia! Ne aducem aminte şi de cinstita Pravilă de la Govora… Necredinţa, cel mai mare păcat al omului supus Domnului. Pedepsele de ordin moral sunt mai aspre decât cele de ordin material căci, primele, aduc atingere spiritului. Se interzice hulirea divinităţii, chiar şi pentru atei sau cei cu dumnezei diferiţi, dar şi a conducătorilor comunităţii. Spunem, că aceasta este adevărata biserică, reuniune de biserici. Convenienţa, mai tare decât existenţa. Ruga din biserică pentru conducătorii ţării este o realitate de mult timp valabilă şi impusă, de când lumea. Ce mică e lumea. Ce mic este acest parcurs de patru - cinci mii de

ani. Când citim Vechiul Testament avem impresia că Platon şi Aristotel sunt contemporani cu noi. Ce să mai spunem de Decebal şi Traian? Acum ne dăm seama că viața este o clipă. Că prezentul este singura cale măiastră și dreaptă în trăirea vieții noastre. Mai bine să fii străin cinstit, decât indigen și hoţ. Aceasta este deviza oamenilor desprinşi de mediul natal şi obligați să convieţuiască în diverse alte entități. Așa se explică succesul basarabenilor şi nord bucovinenilor în viața lor de evacuați ai Basarabiei şi Bucovinei de nord. Naturalul stă înaintea artificialului. Înţelegem închinarea şi nu jertfa, când divinitatea cere pe primul născut. Desigur, habotnicia poate să înțeleagă jertfirea. Primul născut trebuia să devină preot. De aceea Aaron devine conducătorul clerului.

23
DESTABILIZAREA, CEA MAI PUTERNICĂ ARMĂ ÎN SECOLUL XXI. PLANUL, PROIECTUL, PUS LA BAZA DEZVOLTĂRII

MOISE: - „Să nu răspândeşti zvonuri neadevărate. Să nu te uneşti cu cel rău, ca să faci o mărturisire mincinoasă. Să nu te iei după mulţime ca să faci rău; şi la judecată să nu mărturiseşti trecând de partea celor mulţi, ca să abaţi dreptatea. Să nu părtineşti pe sărac la judecată.”

TOSCHRIS: - Ce curaj „Să nu părtineşti pe sărac la judecată”! Până și dl preşedinte Iliescu folosea în campaniile electorale sloganul cu sărăcia: - Eu nu am nici un fel de avere. Sunt sărac și devotat țării și poporului! Popoarele în general sunt sărace. Iar la comuniști pușcăria și sărăcia sunt laude. Urmașii dl. Iliescu, majoritatea, sunt pușcăriași la domiciliu. Pușcăria și sărăcia reintră în vocabularul urmașilor, neoiliscieni. Sunt sărac dar tare-n coate și-n clonții din gură…

MOISE: - „Dacă întâlneşti boul vrăjmaşului tău sau măgarul lui rătăcit, să i-l aduci acasă. Dacă vezi măgarul vrăjmaşului tău căzut sub povara lui, să nu treci pe lângă el, ci să-i ajuţi să

ia povara de pe măgar. La judecată, să nu te atingi de dreptul săracului.”

TOSCHRIS: - Dreptul săracului este sacru. Săracul este poporul. Nu există popoare fără săraci. După secolul XX se elimină săracii și muncitorii și nu există decât bogați foarte puțini și săraci - clasă de mijloc - foarte mulți! Din care cauză ei trebuie exterminați, parte din ei, căci sunt factori optimi de răspândit bolile. După gripa aviară și gripa porcină urmează gripa umană. În comunismul marxist „de la fiecare după capacitate, fiecăruia după nevoi“.

VOCEA DOMNULUI: - „Fereşte-te de o învinuire nedreaptă şi să nu omori pe cel nevinovat şi pe cel drept. Să nu primeşti daruri; căci darurile orbesc şi sucesc hotărârile celor drepţi. Să nu asupreşti pe străin; ştiţi ce simte străinul…”

TOSCHRIS: - Pământul, animalul de lucru, este gândit ca și omul, și unul și altul: șase ani pământul se ară și rodește, dar al șaptelea an acesta se odihnește. „Din rodul lui să mănânce săracii poporului tău, iar ce va mai rămâne, să mănânce fiarele de pe câmp.” Odihna din a șaptea zi, a omului, este necesară și pentru odihna animalelor de lucru. La fel robul și străinul la lucru.

VOCEA DOMNULUI: - „De trei ori pe an, să prăznuieşti sărbători în cinstea Mea. Să ţii sărbătoarea Azimelor; timp de şapte zile. Să ţii sărbătoarea secerişului, a celor dintâi roade din munca ta; şi să ţii sărbătoarea strângerii roadelor, la sfârşitul anului.”

AARON: - Și i-a mai zis Domnul lui Moise…„Îngerul Meu va merge înaintea ta şi te va duce la amoriţi, hetiţi, fereziţi, canaaniţi, heviţi şi iebusiţi, şi-i voi nimici. Nu-i voi izgoni într-un singur an dinaintea ta, pentru ca ţara să n-ajungă un pustiu şi să nu se înmulţească împotriva ta fiarele de pe câmp. Ci le voi izgoni încetul cu încetul dinaintea ta, până vei creşte la număr şi vei putea să intri în stăpânirea ţării”.

TOSCHRIS: - Mărturisirea mincinoasă este cea mai cumplită armă împotriva comunităţii, antidemocratică, o armă în mâna diavolului! La fel apelarea la mulţime, la popor, pentru ascunderea adevărului, pentru creşterea popularităţii prin vorbe ticluite, ştiindu-se că inflamarea mulţimilor poate influenţa împărţirea dreptăţii. Colosală această îndatorire cetăţenească, nespecifică politicului, să nu primeşti daruri. Şi nici să dai. Sau mai degrabă să nu primeşti că de obicei cel care dă nu are de unde…da! sau dă cu interes. Problema străinilor care intră în comunitate prin căsătorie, înfiere, evacuare, interes de servici este una dintre cele mai delicate şi foarte importantă în primenirea compoziţiei umane în structura comunităţii. Vedem, societăţile compozite în rase umane sau populaţii diferite sunt cele mai dezvoltate. În astfel de societăţi există o luptă a culturilor specifice în care va domina cea mai apropiată de calitatea maximă. Cel mai important într-o comunitate, să nu privezi pe nimeni de a avea dreptul la patrie. Patria este locul care te defineşte economic. În secolul XXI există tendinţa cetăţenilor de a apăra o patrie cât mai mare, dacă se poate, mondială! În societatea romană străinul era recompensat cu cetăţenia la care mai bine murea decât să o piardă, cum este şi în secolele XIX, XX în Statele Unite ale Americii, unde fiecare îşi vorbeşte limba, dar o iubeşte mai mult pe cea oficială. …De-a dreptul senzaţională această lege a nemuncii, când, ziua a şaptea este dăruită celor care trăiesc numai din muncă, inclusiv animalelor de lângă casă şi care sunt parte din familia adamică. Aceste animale împrumută din umanitatea oamenilor numai în gospodăria şi familia lui Israel. Spunem din totdeauna că ele sunt sfinte, că muncesc în beneficiul proprietarului, pentru hrană, şi muncesc fără să ceară nimic, poate, doar, dragoste! Carne cu lapte nu mănâncă fiul lui Israel. Carnea şi laptele nu se pot intersecta. Purcelul de lapte numai ţiganii de la Costeşti mănâncă! În strategia naturală, ca şi a lui Dumnezeu, timpul joacă rolul cel mai important, tocmai ca să nu dejoace particularul în dauna inte-

resului general. Stăpânirea în comunitate se va face prin transformare obiectivă, respectând legile naturale şi civice de natura divină. Domnul a creat un plan - hartă a ocupării Canaanului, care aşază proiectul la baza creaţiei - dezvoltării omului şi, care, pe termen scurt, şi lung este baza oricărei investiţii… „Să nu te închini înaintea dumnezeilor lor și să nu le slujești, ci să le distrugi în întregime și să le dărâmi stâlpii idolilor.” Aici se află originea dărâmării statuilor, aplicată după 1917, dar mai ales după 1990, o lege care nu poate exista în cadrul legislaţiei lui Napoleon Bonaparte care cerea respect pentru popoarele cucerite, care ţineau cu hrană soldaţii şi ofiţerii francezi. Doar armata bolşevică a devastat şi ucis în campania ei de la Odessa şi până la Berlin. La fel aviaţia americană în al doilea război mondial şi după 1990, în Iugoslavia…

24
SLAVA DE PE MUNTELE SINAI. DOMNUL ŞI MOISE

AARON: - „Moise a venit şi a spus poporului toate cuvintele Domnului şi toate legile. Tot poporul a răspuns într-un glas: - Vom face tot ce a zis Domnul. Moise a scris toate cuvintele Domnului.”

TOSCHRIS: - Apoi cu sângele scurs din jertfele de mulțumire, de la tauri, a stropit altarul, a stropit poporul. Câtă cruzime și desfătare în același timp. „Sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi” ai mai strigat, tu, Moise, pe mine gândul ducându-mă la ce avea să se întâmple cam peste o mie cinci sute de ani, când Fiul lui Dumnezeu le spunea celor viitori doisprezece apostoli: - Luați și mâncați, și beți; pâinea aceasta este carnea trupului meu și vinul acesta este sângele meu. Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul, va aduce pacea pe pământ, pacea dintre animal și om…

MIRIAM: - Moise și Iosua - „care îi slujea”, împreună cu „Aaron, Nadab şi Abihu, şi cu şaptezeci de bătrâni ai lui Isra-

el” au pornit spre Muntele Domnului. Dar s-au oprit la poalele lui și au așteptat semnul Domnului..

TOSCHRIS: - Iată, iarăși numărul șaptezeci, obsesia lui Ptolemeu din Alexandria; acum șaptezeci de bătrâni, un adevărat consiliu de conducere. Moise a trăit o adevărată epopee pentru a instaura dreptatea alături de credință; sau credința din care să rezulte și dreptatea. După Adam, Moise a fost principalul ctitor al unei lumi noi și care există și astăzi, cu rădăcini adânc înfipte și de care nu trebuie să se uite; lumea creată în împărăția spirituală a divinității, una singură și unică. Moise folosește scrisul în piatră, făcând din acesta, sau acestea (scris și piatră), primele arte facte ale lui Israel. Arta mare a lumii se regăsește în artele facte care sunt mai vechi decât este credința. Fapta, gestul liber sunt dinaintea cuvântului. De aceea artele constituie libertatea omului care are divinitatea în sânge.

MIRIAM: - „Domnul a zis lui Moise: - Suie-te la Mine pe munte şi rămâi acolo. Eu îţi voi da nişte table de piatră cu Legea şi poruncile pe care le-am scris pentru învăţătura lor.”

MIRIAM: - „Moise s-a suit pe munte, şi norul a acoperit muntele. Slava Domnului s-a aşezat pe muntele Sinai, şi norul l-a acoperit timp de şase zile. În ziua a şaptea, Domnul a chemat pe Moise din mijlocul norului. Înfăţişarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Israel. Moise a rămas pe munte patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi.”

TOSCHRIS: - Iată, din nou patruzecimea și focul, slava divinităţii. La Dumnezeu nu te puteai uita, precum la soare nu te poţi uita. În lumea precreştină, ca la egipteni, Dumnezeu era soarele. Există o continuitate, preotul în altar slujeşte cu faţa la răsărit. La răsărit de unde răsare soarele.

25
CHIVOTUL ŞI CAPACUL ISPĂŞIRII. MASA PENTRU JERTFA DE BĂUTURĂ. SFEŞNICUL CU ŞASE BRAŢE. METALOPLASTIA AURULUI

AARON: - „Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: - Vorbeşte copiilor lui Israel să-Mi aducă dar; să-l primiţi pentru Mine de la orice om care-l va da cu tragere de inimă: aur, argint şi aramă; materiale vopsite în albastru, purpuriu, cârmâziu, pânză de in subţire şi păr de capră; piei de berbeci vopsite în roşu şi piei de viţel de mare…pietre de onix şi alte pietre pentru efoda (*Umerar*) şi pieptar."

TOSCHRIS: - Realitatea divină a fost creată de oameni și ea s-a manifestat prin daruri. Darurile sunt oglinda celui care le primește, cu cât el este mai scump și trăiește în înalturi cu atât aceste daruri sunt mai scumpe. Se mai spune că darul nu este pentru cine se pregătește ci pentru cel ce se nimerește. De cele mai multe ori darul este primit, dar destinația lui este alta…

VOCEA DOMNULUI: - „Să-Mi faceţi un Locaş Sfânt, şi Eu voi locui în mijlocul vostru. Să faceţi Cortul şi toate vasele lui după chipul pe care ți-l voi arăta. Să faci un chivot de lemn de salcâm; lungimea lui să fie de doi coţi şi jumătate, lăţimea de un cot şi jumătate, şi înălţimea de un cot şi jumătate. Să-l poleieşti cu aur curat, să-l poleieşti pe dinăuntru şi pe din afară, şi să-i faci un chenar de aur de jur împrejur."

AARON: - Domnul i-a mai spus fratelui meu ca chivotul să fie acoperit cu un „capac al ispăşirii" de aceleași dimensiuni și din aur curat. Să conțină doi heruvimi tot din aur realizați prin tehnica metaloplastiei așezați la cele două capete ale capacului; să aibă fiecare aripile întinse peste capac, și în chivot să se pună „mărturia pe care i-o va da".

Să facă, Moise, „un sfeşnic de aur curat" prin aceeași metaloplastie și dintr-o bucată, cu șase brațe, piciorul fiind la mijloc, cu candela lui. Sfeşnicul va avea șapte candele care să lumine-

ze (*aprinse*) deasupra. „Mucările şi cenuşarele lui să fie de aur curat”. Pentru producerea sfeșnicului va fi necesar „un talant” de aur curat…

TOSCHRIS: - Vedem, din nou proiectul la începutul lucrării; prezenţa heruvimilor pe catapeteasma ortodoxă sau în orice reprezentare a altarului. Logica altarului, locul primirii poruncilor divinității. De patru mii de ani are loc această supunere care dă libertate în viaţă, credincioşilor, fiindcă fiecare se închină sieşi. Divinitatea este în mijlocul oamenilor. Divinitatea este însăși mulțimea lor. Biserica şi altarul este locul unde se întâmplă toate acestea, este instituţia spirituală, fiindcă comunitatea trebuie să existe înaintea statului şi fără stat ea nu poate exista. La noi în cavou tata a făcut în anii optzeci două sfeşnice cu câte trei braţe, unul de o parte şi altul de cealaltă parte a candelei, pe masa de beton încastrată pe peretele dinspre răsărit, credem noi că pentru punerea înainte - pomana dată - deasupra căreia atârnă candela. Rezultă şapte lumini - şase braţe şi candela la mijloc între cele două sfeșnice. …Iată talantul, greutatea de 36 de kg. Din nou proiectul întocmit de altcineva decât executantul. Proiectul e de natură dumnezeiască, şi obiectul, produsul, este de natură adamică, omenească. Spiritul, gândul și motorul, primează, este chiar spiritul divinității absolute și unică, așa cum cred eu că este universul acesta uman. De aceea se spune că artiştii - cu mâna - sunt primii în faţa divinității. Aurul „bătut” constituie marea tehnologie a începuturilor antice, a metaloplastiei, în care Constantin Lucaci a ajuns cel mai departe, cel mai sus! Iată, la sfârșitul secolului XX. Prin arta sa, metaloplastia tablei de inox, sculptorul i-a depășit și pe Icar și pe Sisif, a fost unic în acest univers, un homo faber cu alură de zeu…Într-un laborator din spațiul extraterestru, o sală de operație adaptată oamenilor, fii ai lui Israel, profesorul scoase dintr-un corp răpit pentru experimente, din chiar inima celui conectat la aparate, un omușor cât pumnul unui copil mic…și strigă, ridicând pruncul care țipa de zor: - Iată-l pe dumnezeul

oamenilor!!! Profesorul se întrebă fără retorica binecunoscută a profeților: - Oare toți oamenii de pe planeta Pământ îl au în ei, fiecare, pe acest dumnezeu, nu mai mare decât pumnul unui copil mic?...dacă este așa, pământenii sunt imbatabili! Totul nu dură decât câteva secunde, fiindcă în laborator ca o vijelie năvăli șeful acestei secții de cercetare a vieții pământenilor și care strigă: - Bagă omulețul cât pumnul unui copil mic înapoi, coase-l înapoi și du-l rapid în sala de reanimare. Oamenii trebuie respectați chiar și în afara spațiului lor terestru indiferent de dumnezeii din ei. După acești dumnezeii oamenii se împart în buni și răi.

MOISE: - Toschris!...nu cred în ceea ce vezi și spui. Și Soarele, și Luna, și stelele, și oamenii sunt ale unui singur Domn, Cel căruia noi i-am spus și Iahve, și Adonai, și Elohim, și EL, da, chiar și Christos al erei voastre...Noi încă îl așteptăm pe Mesia.

26
TEHNOLOGII ANTICE, MINUNI NEDESCIFRATE ÎN MILENIUL III (D. CH.)

GLASUL DOMNULUI: - „Să faci cortul din zece covoare de in subţire răsucit şi din materii vopsite în albastru, purpuriu şi cărămiziu; pe el să faci heruvimi lucraţi cu măiestrie…”

TOSCHRIS: - Iată, Dumnezeu este și artist și inginer tehnolog. Nevoia de estetic se naște odată cu ascultarea în credință. Esteticul este primul mesager al omului, primul semn al său către divinitate. Divinitatea este de substanță spirituală și dialogul ei cu omul are loc tocmai prin aceste semne - limbaje - estetice !

GLASUL DOMNULUI: - „La cel dintâi covor să faci cincizeci de cheotori, iar la marginea covorului cu care se sfârşeşte a doua împreunare de covoare să faci tot cincizeci de cheotori. Cheotorile acestea să se potrivească unele cu altele şi să vină faţă în faţă. ”

TOSCHRIS: - Iată, pătura din păr de capră, am văzut, și covoarele de in, în timpul tău Moise, vedem, exista o industrie a textilelor extrem de avansată, ca și metaloplastia aurului curat, probabil, tehnologii dinaintea epocii bronzului, chiar a fierului, a oțelului!

GLASUL DOMNULUI: - „Să mai faci apoi pentru acoperişul Cortului o învelitoare de piei de berbeci vopsite în roşu, şi peste ea o învelitoare de piei de viţel de mare…”

TOSCHRIS: - Catapeteasma - Perdeaua între „locul sfânt” și „locul preasfânt” este de când s-a instituționalizat religia, din timpul tău, Moise. Biserica catolică n-o are. Această perdea există în atelierele de lucru ale oricărui meseriaș, deci și al oricărui comunicator cu divinitatea - slujbaș religios - deoarece omul consumator nu trebuie să vadă cum decurge producerea, fabricația! Procesul de muncă inițial, creat de Adam, este cel natural și este executat fără perdea fiindcă aratul nu poate fi secret; iar procesul creator de bunuri de consum, inclusiv artistice, este executat cu perdea…o măsură cerută de secretul de fabricație. Catapeteasma, altarul, sunt cele mai teribile secrete ale tehnologiei de comunicare cu divinitatea încetățenindu-se la oameni pedeapsa cu moartea pentru cine este curios și calcă regula interdicției de a trece și atinge fața altarului…Încă nu există bronzul, nu se prelucrează prin metaloplastie decât aurul, argintul și arama…

27
ALTARUL PENTRU ARDERILE DE TOT. CANDELA NESTINSĂ ÎN FAȚA ICOANEI DOMNULUI

GLASUL DOMNULUI: - „Altarul să-l faci din lemn de salcâm; lungimea lui să fie de cinci coţi, şi lăţimea lui de cinci coţi. Altarul să fie în patru colţuri, şi înălţimea lui să fie de cinci coţi. În cele patru colţuri să faci nişte coarne care să fie dintr-o bucată cu altarul; şi să-l acoperi cu aramă. Să faci pen-

tru altar oale de scos cenuşa, lopeţi, lighene, furculiţe şi tigăi pentru cărbuni; toate uneltele lui să le faci de aramă…”

MOISE: - La fel și Curtea Cortului va trebui făcută după planul Tău, Doamne: o pânză de in pe sud și nord de o sută de coți pe douăzeci de stâlpi cu aramă la tălpi și bețe și cârlige de argint și candelele să ardă continuu cu ulei de măsline și care să ardă de seară până dimineața…

TOSCHRIS: - În casa tatălui şi mamei mele de pe strada Lenin 298 candela ardea tot timpul deasupra patului în care dormeau cei doi, şi în care până la doisprezece ani dormeam şi eu cu ei, iarna. Evacuaţii basarabeni și nord bucovineni din martie 1944, nu au avut casele lor, ci au început să și le construiască, cei care cunoșteau o meserie, doar prin 1956…În spatele candelei aprinse se afla Icoana Domnului, de cele mai multe ori, un domn foarte frumos la înfățișare sau icoana Maicii Domnului cu Pruncul…Asta a dat forță credincioșilor, căci în cadrul bisericii, oamenii s-au închinat la lucruri frumoase.

28
PREOȚIA, BISERICA, PRIMA INSTITUȚIE A STATULUI

GLASUL DOMNULUI: - „Apropie de tine pe fratele tău, Aaron, şi pe fiii săi, şi ia-i dintre copiii lui Israel şi pune-i deoparte în slujba Mea ca preoţi: pe Aaron şi pe fiii lui Aaron: Nadab, Abihu, Eleazar şi Itamar. Fratelui tău, Aaron, să-i faci haine sfinte, ca să-i slujească de cinste şi podoabă.”

TOSCHRIS: - Cinste şi podoabă. Cinstea se recunoaşte prin podoabele câştigate pe merit la rangul respectiv. Podoabele şi uniforma credinţei fac parte din Biserică, instituţia ei. De aceea până astăzi s-a practicat, păstrat, atingerea enoriaşilor de hainele preoţilor. Atingerea enoriaşului de către preot. Toate instituţiile de-a lungul timpului au împrumutat de la preoți această uniformă de lucru, emblemă, organizare…Ea este semnul ordinii şi disciplinei, fără de care nimic nu se poate face, și nici

construi! La creştini cele mai valoroase podoabe sunt cin-stea şi credinţa, respectul faţă de aurul înaintaşilor…Domnul nu este îmbrăcat în podoabe, căci aurul luminii şi focului este chiar în chipul său. De aceea şi omul îmbrăcat simplu este mai frumos decât cel înzorzonat cu podoabe…Nu pot să nu observ, iată o cutumă de când lumea, impusă de divinitate, marele conducător pus în fruntea bucatelor își promovează mai întâi rudele, cele în care are încredere…Deci păcatul partidului de atâta vreme la conducerea țării, nu este prea mare, când a ținut la rang de lege a promovării, ungerii în posturi plătite de alții, nepotismul. Ori clerul, funcționarii, de-a lungul timpului au trăit pe banii statului…

29
JERTFA PENTRU PĂCAT. JERTFIRILE…

GLASUL DOMNULUI: - „Iată ce vei face pentru ca să-i sfinţeşti şi să-Mi împlinească slujba de preoţi”.

TOSCHRIS: - Să-l iei pe Aaron și să-i torni ulei pe cap și să-l ungi; să iei untdelemn pentru ungere. Să îmbraci pe fiii lui Aaron cu tunicile preoțești și alte cele prevăzute de proiectul divin și scrise în Cartea Cărților. „Preoţia va fi a lor printr-o lege veşnică.” Apoi să înjunghii vițelul în fața altarului. Să ungi cu sânge coarnele altarului și sângele să-l verși la picioarele lui. „Să iei toată grăsimea care acoperă măruntaiele şi prapurul ficatului, cei doi rărunchi cu grăsimea care-i acoperă, şi să le arzi pe altar.” Carnea și pielea să le arzi în afara cortului, departe de el. „Aceasta este o jertfă pentru păcat.” Să procedezi la fel cu primul berbec, cu sângele lui, doar că pe altar să arzi toate bucățile din berbec, spălate. „Aceasta este o ardere de tot pentru Domnul” plăcută Domnului pentru miros. Naturalismul atinge cote maxime. Omul și animalul uniți în dăruire totală - simbolic - pentru ofrandă adusă Domnului. Se întâmplă asta în cazul celuilalt berbec, care, tot așa se înjunghie, mâinile preoților fiind așezate pe capul animalului. Să ungi cu sânge vârful urechii

drepte a preoților, apoi degetul mare de la mâna dreaptă și piciorul drept al preoților apoi să-i stropești cu sângele vărsat. Măruntaiele, grăsimea de pe ele, praporul ficatului, coada și spata dreaptă și turtele și plăcinta să le legene într-o parte și alta, în mâini, preoții, apoi să le arzi pe altar; „aceasta este o jertfă mistuită de foc înaintea Domnului" Da, Moise, pieptul berbecului care a slujit la închinarea lui Aaron este al tău. Celelalte părți vor fi ale preoților, Aaron și fiii … Oricum, la masa cu Domnul stau și preoții…Iată, obiceiurile au rămas, mai ales în biserica creștină, dictonul lui Christos din *Cina cea de taină*, luați și mâncați și beți…având rădăcini în era avraamică. Numai că acum, El este mielul...mâncărurile având simbolistica sacru, înțeleasă...

30
TAXA PENTRU RĂSCUMPĂRAREA SUFLETULUI ACEEAȘI PENTRU SĂRACI ȘI BOGAȚI

GLASUL DOMNULUI: - „Să faci apoi un altar pentru arderea tămâiei, şi anume să-l faci din lemn de salcâm. Lungimea lui să fie de un cot, iar lăţimea tot de un cot; să fie în patru colţuri, şi înălţimea lui să fie de doi coţi…"

AARON: - „Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: - Când vei socoti pe copiii lui Israel şi le vei face numărătoarea, fiecare din ei să dea Domnului un dar în bani, pentru răscumpărarea sufletului lui, ca să nu fie loviţi de nicio urgie; o jumătate de siclu va fi darul. Orice om, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, va plăti darul ridicat pentru Domnul. Bogatul să nu plătească mai mult, şi săracul să nu plătească mai puţin de o jumătate de siclu."

TOSCHRIS: - Taxa va fi folosită pentru slujba Cortului întâlnirii. O jumătate de siclu este șase grame de argint. Taxa pentru Domnul una egală pentru bogaţi şi săraci. Principiu economic de bază utilizat sub o formă sau alta până în secolul XXI (d.Ch.). Uniunea Europeană va aplica acest principiu al

contribuției fiecăruia din comunitate, contribuția la psihoeconomia reală (psihoeconomie bazată pe triada: uzina, familia, școala este prioritatea mileniului 3 (d. Ch.) spune Ștefan Dumitrescu). Nu președintele României și prim ministrul său au impus tăierea pensiilor și salariilor în două mii unsprezece, ci UE care punea la încercare seriozitatea - potențialul poporului român. În fața crizelor economice care cuprind statele nu există bogați și săraci. În legea lui Moise, taxa față de Domnul era aceeași, în fața Lui, săracul și bogatul fiind egali. Astfel, în politica ei, ca în comunismul leninist, UE L-a exclus pe Domnul!

…

32
VIȚELUL DE AUR. RĂBDAREA NU ESTE SPECIFICĂ NICI UNUI POPOR, OAMENII ÎȘI TRĂIESC CLIPA

IOSUA: - Văzând că Moise nu se întoarce de pe muntele lui Dumnezeu poporul lui Israel îi cere lui Aaron să le facă un dumnezeu care să le fie călăuză restul drumului ce le este scris.

AARON: - „Scoateţi cerceii de aur din urechile nevestelor, fiilor şi fiicelor voastre, şi aduceţi-i la mine.” Din ei, cu ciocanul și cu dalta, vă voi face un dumnezeu, dacă asta vreți! Vă fac un vițel de aur! Uite, Israele, uite cine te-a scos din mâinile lui faraon!

TOSCHRIS: - Și au adus toți jertfe Domnului apoi au mâncat au băut și au jucat.

GLASUL DOMNULUI: - Ah, Moise, ce-mi văd ochii, cum poate acest popor să fie atât de „încăpățânat”? Îi voi omorî pe toți iar pe „tine te voi face strămoşul unui neam mare.”

MOISE: - Nu Doamne, nu-i extermina, pentru ce această pedeapsă când te-ai chinuit atât să-i scoți din mâinile lui faraon? De ce să se spună de dușmanii noștri că I-ai scos din Egipt ca să Te lepezi de ei în deșert? „Întoarce-Te din iuţeala mâniei Tale” şi Iartă-i, găsește-le o pedeapsă mai blândă.

TOSCHRIS: - Ai făcut bine că i-ai amintit Domnului de promisiunile făcute lui Avraam, Isaac, şi lui Israel şi cărora le-a zis: „Voi înmulţi sămânţa voastră ca stelele cerului, voi da urmaşilor voştri toată ţara aceasta, de care am vorbit, şi ei o vor stăpâni în veac.” Şi Domnul a renunțat la răul promis fiilor lui Israel conduși de tine. Apoi te-ai întors coborând de pe munte cu „cele două table ale mărturiei în mână”. Tablele erau scrise de Domnul.

IOSUA: - Când Moise s-a întors și a văzut vițelul a spart tablele și le-a transformat în țărână. Ca și Domnul, Moise avea o fire foarte aspră cu cei ce nu-L slujeau. A luat vițelul, l-a ars și cenușa a pus-o în apa pe care s-o bea copiii lui Israel. S-a așezat la ușa cortului său și a strigat:

MOISE: - „Cine este pentru Domnul să vină la mine!” ...și s-au adunat fiii lui Levi. - „Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeţi şi străbateţi tabăra de la o poartă la alta, şi fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul şi pe ruda sa.”

TOSCHRIS: - De necrezut, Levi și ai săi au executat ordinul lui Moise ca pedeapsă cerută de Domnul, care astfel dorea să pornească cu o nouă generație la cucerirea Canaanului. Revoluțiile se fac cu oameni fără trecut și cărora nu li se insuflă, decât speranța. În orice religie și crez viața omului pe pământ nu are nici o valoare…de aceea toți fac ceea ce fac împărații și conducătorii popoarelor, ducând permanent războaie. Toți ar trebui însă să lupte și să moară pentru copiii și bătrânii lor. „Aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor”.

GLASUL DOMNULUI: - „Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi şterge din cartea Mea. Du-te, dar, şi du poporul unde ţi-am spus. Iată, Îngerul Meu va merge înaintea ta, dar în ziua răzbunării Mele, îi voi pedepsi pentru păcatul lor!”

TOSCHRIS: - Iată cine purtau cercei: nevestele, fiii şi fiicele. Simbol al copilăriei şi frumuseţii. Viţelul este semnul taurului tânăr. Taurul, simbolul puterii, și ia locul lui Dumnezeu. Coarnele sunt mortalizate în altarul Domnului. Numai dacii au avut

stindard capul de lup, iar pe romani i-au cucerit germanii care, și ei, purtau coarne. Moise sculptat de Michelangelo are coarne, dar erau ca de melc, putând însemna în reprezentarea Renaşterii, încoronare din interior! Asta e! încornare! însemnare! Chiar şi Aaron, marele preot, a oscilat între idolatrie şi credinţa în Dumnezeul unic, între monoteism şi politeism, stare care a caracterizat întreaga lume precreştină. Desigur, și Petru, întemeietorul bisericii creștine s-a îndoit și nu a rezistat până la cântatul cocoșului de trei ori. Jertfa de mulţumire şi arderea de tot se practica din timpul lui Avraam, timpul lui Isaac. Darurile se uită repede şi prezentul tânjeşte pentru ziua de mâine. Omul se vede numai astăzi în oglindă şi bănuie ce va fi şi este în stare pentru liniştea şi veselia sa, să se lepede oricât de repede de trecut şi să ţină cont de prezent, de acum! Renaşte revoluţionarul din Moise, care are calitatea să întrevadă clipa prezentă şi viitorul fără imaginea trecutului…O crimă efectuată de habotnici, ca la Fântâna Albă în 1941. Un prim holocaust religios.

Dumnezeu ştia scrisul, gravarea, săparea literelor… Dar, mai esențial, creștinătatea va avea ca leitmotiv păcatul în viață, aprioric, chiar; iar viitorul nu va însemna decât judecata aspră a Domnului…

33
SLAVA LUI DUMNEZEU.
OMUL CARE VEDE FAŢA LUI DUMNEZEU MOARE!

IOSUA: - „Când a auzit poporul aceste triste cuvinte, toţi s-au întristat; şi nimeni nu şi-a pus podoabele pe el.”

MOISE: - „Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaşte şi voi avea trecere înaintea Ta. Şi gândeşte-Te că neamul aceasta este poporul Tău!”

VOCEA DOMNULUI: - „Voi merge Eu însumi cu tine şi îţi voi da odihnă.”

MOISE: - „Arată-mi slava Ta!”

VOCEA DOMNULUI: - „Faţa nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă şi să trăiască! Iată un loc lângă Mine; acolo tu vei sta pe stâncă. Şi, când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii şi te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece. Iar când Îmi voi trage mâna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi;”

TOSCHRIS: - Iată, de când apare ideea de sihăstrie!... muntele, stânca, crăpătura, peştera…Domnul nu mai locuieşte în mijlocul lui Israel. Omul nu-l poate vedea pe Domnul decât după moarte. Aşa a apărut viaţa de apoi. O convenție între divinitate și om!

34
ÎNCORNAREA LUI MOISE. STRĂLUCIREA FEŢEI

GLASUL DOMNULUI: - Moise, „taie două table de piatră ca cele dintâi, şi Eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintâi pe care le-ai sfărâmat.” Suie-te de dimineaţă pe muntele Sinai. Să fii singur, nici vietate de om, nici vietate domestică să nu fie în preajmă-ți.

AARON: - Moise a urcat din nou muntele. Și „Domnul S-a coborât într-un nor, a stat acolo lângă el şi a rostit Numele Domnului”. Moise „s-a închinat.”

GLASUL DOMNULUI: - „Să nu cumva să faci legământ cu locuitorii ţării unde ai să intri”, dar să le „dărâmaţi altarele, să le sfărâmaţi stâlpii idoleşti şi să le trântiţi la pământ idolii.”

AARON: - Apoi Moise a coborât de pe munte și nu a văzut că „pielea feţei lui strălucea, pentru că vorbise cu Domnul.”

TOSCHRIS: - În general oamenii mari sunt stingheri. Baia de mulţime place politicienilor, care iubesc mai mult politica decât obiectul ei. Îmi povestea Constantin Zărnescu, că, odată, la mare fiind, s-a aşezat la masa lui Constantin Lucaci - toţi aveau bilete la mare în zone rezervate…artişti, politicienii timpului, profesori universitari, directori - şi-l privea, şi vorbea cu Lucaci cu o anume teamă; teamă să nu-l supere cu ceva! Tea-

mă să nu fie cu mult mai prejos. Oamenii mari se exprimă liber, simplu şi sincer. Minciuna şi prefăcătoria, nu asigură libertatea, ci teama! Adevărul, libertatea, stăpânirea de sine dă putere!...și creația la fel.

35
SPIRIT, TEHNOLOGIE, ARTĂ

MOISE: - După ce a adunat pe toți fiii lui Israel, le-a spus: „Iată lucrurile pe care a poruncit Domnul să le faceţi: Şase zile să lucraţi, dar ziua a şaptea să vă fie sfântă; acesta este Sabatul, ziua de odihnă, închinată Domnului. Să n-aprinzi foc, în niciuna din locuinţele voastre, în ziua Sabatului.”

TOSCHRIS: - Iată semnul facerii, energiei - focul! Toată săptămâna poate să fie foc, dar o zi, duminica, trebuie să te debarasezi de fapte. Nu zice să te debarasezi de cuvinte. Încă nu s-a născut Ioan. Și mai zice Domnul să i se aducă daruri, danii: „aur, argint şi aramă”; „și au adus inele de nas, inele, cercei, brăţări” și tot El a umplut pe unul din seminția lui Iuda cu toate harurile pământului: har de „înțelepciune, pricepere și știință pentru fapte bune! Atenție idealiști…pentru Artă și Tehnologie! Să fie inventatori, inovatori „să născocească planuri, să lucreze în aur, în argint şi în aramă, să sape în pietre şi să le lege, să lucreze lemnul cu meşteşug şi să facă tot felul de lucrări meşteşugite. I-a dat şi darul să înveţe pe alţii din seminţia lui Dan. De lucrat la gherghef şi de ţesut materii vopsite în albastru, în purpuriu, în cărămiziu şi in subţire, să facă tot felul de lucrări şi născociri de planuri.” Vedem: dania, darul sunt obligatorii pentru simțirea de bine! dar mai importante decât toate sunt spiritul, tehnologia, arta…munca, fapta, acesta este sensul vieţii pe pământ. Aceasta este arta de a trăi. Până în vremurile din urmă fiii lui Israel au transformat viața din jurul lor în…artă! Dar tehnologia și arta ca îndeletniciri măiastre, desigur, și spiritul, nu sunt posibile decât atunci când este pace, și toate dau prosperitate. Clar este că după spirit stă tehnologia și

mai apoi arta! Despre Spirit în toată vastitatea lui a scris Cartea Cărților!...despre Artă şi Tehnologie va trebui să scriu eu, care m-am născut om şi am ajuns o sferă frezată cu ajutorul programului numeric.

« LEVITICUL »

1

JERTFA ARDERII DE TOT. ANIMALUL DOMESTIC

GLASUL DOMNULUI: - „Vorbeşte copiilor lui Israel şi spune-le:”

MOISE: - „Când cineva dintre voi va aduce un dar Domnului, să-l aducă din vite, fie din cireadă, fie din turmă. Dacă darul lui va fi o ardere de tot din cireadă, să-l aducă din partea bărbătească fără cusur; şi anume să-l aducă la uşa Cortului întâlnirii, înaintea Domnului, ca să fie plăcut Domnului.”

TOSCHRIS: - Vai Doamne, decât pui de om mai bine vită din propria turmă. Viţelul va fi sacrificat înaintea cortului - casa Domnului - iar „preoţii, fiii lui Aaron, să aducă sângele şi să-l stropească de jur împrejur pe altarul de la uşa Cortului întâlnirii”. Să pregătească viţelul, să-i ia pielea și să-l „taie în bucăţi”. Să curețe cu apă picioarele și măruntaiele, și acestea împreună cu grăsimea și capul, și toate bucățile, să fie arse de preot pe altar. Jertfa arderii de tot trebuie înţeleasă ca fiind adusă dintre animale domestice. Este o consecinţă a darului făcut de Dumnezeu lui Avraam, care I-a adus jertfă pe Isaac. Animalul domestic are propria sfinţenie fiindcă condiţionează existenţa omului prin supuşenie şi ajutor: hrană, muncă, apărare…Omul devine dumnezeu pentru animal. Semnul crucii înaintea mesei pe care îl făcea tatăl meu este unul de respect pentru jertfa mâncării, darul lui Dumnezeu, dar şi de mulţumire, de împăcare, de iertare... La acest semn se poate renunţa

în epoca contemporană, mileniul trei, dar la însemnul său, ba! Semnul crucii este un învăţ, pe când însemnul împăcării şi necesităţii nu are preţ şi el există în primul rând în interior acolo unde este inima noastră. Jertfa personală se face prin sacrificiul animalului iubit, personal. Se admite și Jertfa arderii de tot cu porumbei sau turturele…

2
JERTFA DE MÂNCARE
SAREA-N BUCATE, PLĂCEREA DOMNULUI

MOISE: - „Când va aduce cineva Domnului un dar ca jertfă de mâncare, darul lui să fie din floarea făinii: să toarne untdelemn peste ea şi să adauge şi tămâie. S-o aducă preoţilor, fiilor lui Aaron; preotul să ia un pumn din această floare a făinii, stropită cu untdelemn, împreună cu toată tămâia, şi s-o ardă pe altar ca jertfă de aducere aminte. Acesta este un dar de mâncare de un miros plăcut Domnului.”

TOSCHRIS: - La jertfa de mâncare, ce rămâne va fi al lui „Aaron şi al fiilor lui” al celor ce slujesc altarul. Se va arde pe altar numai partea necesară din jertfa de mâncare.

VOCEA DOMNULUI: - „Toate darurile tale de mâncare să le sărezi cu sare.”

TOSCHRIS: - Orice poate lipsi din hrana omului și a animalelor sale, rumegătoare, numai sarea nu poate să lipsească. O axiomă a bunului gust, a plăcerii…Se poate aduce şi alte produse, din cel dintâi rod, dar acestea nu se ard ca jertfă. Acum în această epocă a destrăbălării neecologice, lipsa sării se recomandă în orice tratament al doctorului poate şi din cauza excedentului de sare din produsele conservate. Cu alte cuvinte putem spune că sarea este un conservant de viaţă din moment ce este comandat de divinitatea care înseamnă viaţă. Deci și William Shakespeare - „Regele Lear” și Petre Ispirescu - „Sarea în bucate” au avut ca mai toate marile opere literare ale

lumii de unde să se inspire. Vechiul și Noul Testament fiind opera esențială și fără egal a omului avându-l pe Domnul în el!

3
JERTFA DE MULȚUMIRE. JERTFA ANIMALULUI DE PARTE FEMEIASCĂ. GRĂSIMEA ŞI SÂNGELE INTERZISE CA HRANĂ

MOISE: - „Când cineva va aduce Domnului un dar ca jertfă de mulţumire, dacă îl va aduce din cireadă, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, s-o aducă fără cusur. În toate locurile unde veţi locui: cu niciun chip să nu mâncaţi nici grăsime, nici sânge."

TOSCHRIS: - Procedura jertfirii de mulțumire este similară procedurilor celelalte, doar că participanți și preoți consumă ce nu este sânge și grăsime! Iată ce ne recomandă cartea sfântă, Domnul, prin litera ei. Să nu mâncăm grăsime și sare - parcă auzim reclamele de pe televizoarele secolului XXI, mileniul III, dacă vrem să avem o viață sănătoasă…grăsimea care trebuie dată ca jertfă, după noi, este partea cea mai bună din animalul tăiat pentru hrană. Ea este rezervată divinității care ne păstorește; dar, ca și sarea, este interzisă de medic în cazul oricărei boli!...deși, Ilie, mai târziu va recomanda grăsimea văduvei pentru copila aflată pe moarte! Grăsimea este cea care protejează corpul în interior. Ca orice lucru pozitiv el devine negativ când se află în exces! Un alt tabu, sângele, ca hrană, introdus prin gură! Și cât de prețios și de neînlocuit devine prin transfuzie; în secolul XXI se va vorbi de o inovație românească prin care sângele de animal sacrificat va înlocui aditivii chimici cancerigeni din coloranții produselor din carne. Ne aducem aminte că în jertfa arderii de tot preoții stropeau altarul cu sângele animalului sacrificat. Iată ce simbol!...aducerea divinității în lumea vie, a noastră, nu aveați de unde să știți, voi, eroii creării lumii noi, că Domnul făcându-l pe Adam și-a creat casă

în sufletul său. De aceea mai târziu creștinii vor spune că sufletul este nemuritor…

4
JERTFA DE ISPĂȘIRE. PREOTUL, ADUNAREA, CĂPETENIA, POPORUL

VOCEA DOMNULUI: (adresându-se lui Moise) - „Când va păcătui cineva fără voie împotriva vreuneia din poruncile Mele, făcând lucruri care nu trebuie făcute, şi anume: Dacă a păcătuit preotul care a primit ungerea, şi prin aceasta a adus vina asupra poporului, să aducă Domnului un viţel fără cusur, ca jertfă de ispăşire."

TOSCHRIS: - Atenție, preotul să ia toată grăsimea vițelului adus ca jertfă de ispășire și grăsimea de pe măruntaie și să le ardă pe altarul arderii de tot. Restul animalului să fie scos din tabără și să fie ars cu lemne de foc în cenușarul comunității. La fel dacă comunitatea a păcătuit fără voie, să aducă jertfă de ispășire; la fel, dacă o căpetenie a greșit - să aducă un țap fără cusur, iar dacă un om din popor a păcătuit, cum au greșit cei înșirați mai sus, să aducă o „iadă fără cusur"; în cazul că este miel, acesta să fie parte femeiască! Păcatul este cel descoperit și cunoscut de alții. Și, mai sunt și altfel de păcate: mărturia falsă, atingerea de lucruri necurate - cadavre, spurcăciuni omeneşti, jurământ şi comitere de păcat…și câte și mai câte, de parcă omul a fost condamnat de la naștere să stea tot într-un păcat.

5
JERTFA PENTRU VINĂ

VOCEA DOMNULUI: - „Când cineva va face o nelegiuire şi va păcătui fără voie faţă de lucrurile închinate Domnului, să aducă Domnului ca jertfă de vină pentru păcatul lui un berbec fără cusur din turmă, după preţuirea ta în sicli de argint, după siclul Sfântului Locaş. Să mai adauge a cincea parte la preţul

lucrului cu care a înşelat Sfântul Locaş şi să-l încredinţeze preotului.”

TOSCHRIS: - Iată cum încet încet ne îndreptăm către societatea care se conduce prin buget centralizat, clerul fiind ministerul finanțelor de mai târziu. Cinstea se răscumpără prin bunăvoința preoților, acest dar pentru jertfa pentru vină plus o cincime din valoare plătibilă în sicli scutește cetățeanul de-a mai umbla la judecată pentru orice nimic… Începem să avem un sistem de legi care în cea mai mare parte există și astăzi sau stau la baza legislației de astăzi…Odată cu jertfele - toate de hrană - pentru Domnul, de gust și de miros, se deschide era consumului, afacerile cu mâncare devenind cele mai rentabile. Mâncarea, semn vital al civilizației. Ea este însoțită de apariția și dezvoltarea medicinei și a igienei…Mulțumirea divinității se cumpără cu miros plăcut și gust la fel. În fond și omul moștenește aceste însușiri vitale…Limba, gustul, mirosul, gura, între animale numai el, omul, având limbă cu gust și articulată în grai, vorbe; cuvânt!...ca să-i placă această versiune și lui Ioan.

6
DREPTUL FIILOR LUI ISRAEL VALABIL ȘI ASTĂZI

MOISE: - „Când va păcătui cineva şi va săvârşi o nelegiuire faţă de Domnul, tăgăduind aproapelui său un lucru încredinţat lui, sau dat în păstrarea lui, sau luat cu sila, sau va înşela pe aproapele lui, tăgăduind că a găsit un lucru pierdut, sau făcând un jurământ strâmb cu privire la un lucru oarecare pe care-l face omul şi păcătuieşte”.

VOCEA DOMNULUI: - „Să dea înapoi lucrul luat cu sila, sau luat prin înşelăciune, sau încredinţat lui, sau lucrul pierdut pe care l-a găsit, sau lucrul pentru care a făcut un jurământ strâmb - oricare ar fi - să-l dea înapoi întreg, să mai adauge a cincea parte din preţul lui şi să-l dea în mâna stăpânului lui, chiar în ziua când îşi va aduce jertfa lui pentru vină.”

TOSCHRIS: - Simțim în Dreptul pe care l-ai creat tu, Moise, o dublă legislație: una foarte dură pentru păcatul direct asupra Domnului, și alta mai blândă și logică din care nu trebuie să piardă nimeni, binele și răul existând concomitent; a doua, mai blândă care ține de raportul cetățeanului cu comunitatea, din care nu lipsește îndreptarea. Această parte a cincea, ne dovedește cum poate câștiga comunitatea chiar din acțiunile negative care au loc în sânul ei. Este o plusvaloare care nu rezultă din producție, ci din viața comunității ca atare. Iată o creștere economică din numai acea cincime care o ia în plus, păgubitul. Interesant, nu? poți face avere sau trăi bine numai dacă știi bine cum să fii păgubit…Sunt state și politici economice în decursul timpului care nu au știut decât să trăiască din taxe și impozite și…amenzi! Desigur state polițienești.

MOISE: - „Iar ca jertfă pentru vină să aducă Domnului pentru păcatul lui un berbec fără cusur, luat din turmă, după preţuirea proprie, şi să-l dea preotului. Arderea de tot să rămână pe vatra altarului toată noaptea până dimineaţa, şi în felul acesta focul să ardă pe altar.”

TOSCHRIS: - Și, acum, iată o noutate aflată tot din Leviticul tău, Moise… „Iată legea darului adus ca jertfă de mâncare”. Preoții, „Aaron şi fiii lui să mănânce ce va mai rămâne din darul de mâncare, s-o mănânce fără aluat, într-un loc sfânt, în curtea Cortului întâlnirii.” Ce rămâne de la jertfă să mănânce clerul. „Toată partea bărbătească dintre copiii lui Aaron să mănânce din ea. Aceasta este o lege veşnică pentru urmaşii voştri cu privire la darurile de mâncare mistuite de foc înaintea Domnului…” Și astăzi tot ce vine la Biserică ca dar și pomană sfântă, după slujbă, consumă preoții și slujbașii, participanții la slujbă, şi ce rămâne iau aceștia acasă! Dacă în astfel de zile mă nimeream la biserica parohie din cimitirul Eroi - Cetățuie, după slujbă plecam acasă plin de daruri pe care mi le făcea preotul parohiei!

…

11
VECHIUL TESTAMENT UN PRIM TRATAT DE ŞTIINŢĂ. ARTĂ ȘI TEHNOLOGIE

VOCEA DOMNULUI: - „Să mâncaţi orice dobitoc care are unghia despicată, copita despărţită şi rumegă. Dar să nu mâncaţi din cele ce rumegă numai sau care au numai unghia despicată.”

TOSCHRIS: - Așadar nu vom mânca cămila, nu vom mânca iepurele de casă, iepurele; nu vom mânca porcul. Vom mânca viețuitoarele din ape care au înotătoare - aripi și solzi. Nu vom mânca „vulturul, gripsorul şi vulturul de mare; şorecarul, șoimul”, corbul, struțul, bufnița, pescărelul, coroiul, huhurezul, „eretele şi cocostârcul”; lebăda, pelicanul, barza, bâtlanul, pupăza şi liliacul, și „toate soiurile lor”.

VOCEA DOMNULUI: - „Să priviţi ca o urâciune orice târâtoare care zboară şi umblă pe patru picioare. Dar dintre toate târâtoarele care zboară şi umblă pe patru picioare, să mâncaţi pe cele ce au fluierul picioarelor dinapoi mai lung. Iată pe care să le mâncaţi: lăcusta, lăcusta Solam, lăcusta Hargol şi lăcusta Hagab, după soiurile lor.”

TOSCHRIS: - În pustie Ilie a mâncat lăcuste. Acum, în aceste timpuri de amestec fără precedent de diferite rețete și medicamente, de populații mai mult sau mai puțin civilizate, chiar, apărând un drept în plus pentru cei mai defavorizați se vorbește de noi ferme în care să se cultive insecte care ar reprezenta un plus enorm de proteine, strecurându-se ideea de hrană a viitorului, când, nu ar mai ajunge hrana tradițională! De ce Doamne trebuie să gândim noi atât de departe și îi sfătuim pe oameni să nu mai cultive nimic și să nu mai crească animale?

Dar nu numai cu proteine trăiește omul, ci și cu valorile sale estetice și morale tradiționale descoperite în imperiul pe care l-ai condus tu de la Facere! Oare frica contemporanilor de boli colective să-i facă pe aceștia să nu mai admită decât fermele mari de animale? Nu crezi că frica de virusuri poate declanșa holocaustele pe care știința le crede necesare? Nu crezi Doamne că ar fi mai bine ca fiecare specific de regiune să aibă laboratoarele sale Bio?

Dintre aceste târâtoare să nu mâncați: cârtița, „șoarecele și șopârla", ariciul, broasca, „melcul şi cameleonul". Ha, ha ce vor râde civilizații din arealul oceanului - marii consumatori din civilizația oceanului, care consumă melci și broaște de toate felurile, alte lighioane sub impulsul delicateselor și care nu mai au „izvoare şi fântâni care alcătuiesc grămezi de ape" ca să bea dine le și să se spele, fiindcă băutul și spălatul este la fel: molecula pură de apă este la fel de hrănitoare și în interiorul omului și în exteriorul său pe acest nou organ al corpului uman-pielea! Fără apă nu contează dacă o mortăciune atinge o sămânță „care trebuie semănată", aceasta rămâne curată, și recolta la fel; dar dacă sămânța este udată cu apă atunci recolta va fi necurată. Concluzia: exteriorul se poate curăța ușor pe când interiorul, ba! Esențele rămân curate și sunt forțe motrice pentru lumile viitoare…Diferența dintre sămânța uscată și sămânța umedă este o lecție de descoperire științifică. Rezultă că tu, Moise ești un prim savant, judecător, om uluitor de deștept. Constatăm acum că Domnul la făcut pe Adam după chipul și asemănarea Lui sau de fapt, că, Dumnezeu s-a înnomenit prin Adam! Alții spun că prin mine s-a înnomenit!...eu fiind urmașul lui Christos, anagramat! Rezultă totuși că îndumnezeirea rămâne un conglomerat de știință, artă și tehnologie...

12
CÂND NAȘTE O FATĂ, MAMA VA POSTI DUBLU

VOCEA DOMNULUI: - „Când o femeie va rămâne însărci-

nată şi va naşte un copil de parte bărbătească, să fie necurată şapte zile; să fie necurată ca în vremea sorocului ei. În ziua a opta, copilul să fie tăiat împrejur. Femeia să mai rămână încă treizeci şi trei de zile ca să se cureţe de sângele ei; să nu se atingă de niciun lucru sfânt şi să nu se ducă la Sfântul Locaş, până nu se vor împlini zilele curăţării ei."

TOSCHRIS: - În viață femeia și bărbatul sunt egali…Am văzut rolul femeii în cazurile Avraam, Isaac și Iacov…femei mame! Și dacă se naște o fată? Da, știu, păcatul în cazul fetei este dublu, femeia mamă va sta necurată paisprezece zile și va rămâne să se curețe în șaizeci și șase de zile! Și tot de la tine, Moise, știu că atât în cazul nașterii băiatului, cât și al fetii mama va aduce preotului „un miel de un an pentru arderea de tot şi un pui de porumbel sau o turturea pentru jertfa de ispăşire." Medicina bazată pe abstinență și igienă are o largă cuprindere în cartea de organizare a fiilor lui Israel.

13
MEDICINA PREVENTIVĂ, LEPRA, RÂIA

VOCEA DOMNULUI: - „Când un om va avea pe pielea trupului o umflătură, o pecingine, sau o pată albă care va semăna cu o rană de lepră, trebuie adus la preotul Aaron sau la unul din fiii lui, care sunt preoţi. Preotul să cerceteze rana de pe pielea trupului. Dacă părul din rană s-a făcut alb şi dacă rana se arată mai adâncă decât pielea trupului, este o rană de lepră; și omul va fi declarat necurat."

TOSCHRIS: - Am înțeles că, invers: dacă pata este albă, dar părul nu este alb și pata e la nivelul pielii, preotul îl va închide - izola pe cel în cauză șapte zile. Și iarăși îl va examina. Îl va mai închide șapte zile dacă preotul crede că rana nu s-a întins. Și dacă după paisprezece zile pata pare să mai fi scăzut, atunci omul va fi declarat curat, fiind vorba de o pecingine. El va rămâne sub observație. Fără simptome și semne clare omul nu poate fi acuzat de nici o boală. Păi astăzi, în timpul meu, în

cazul virusului ăsta nedefinit oamenii, și fără semne și simptome, au fost arestați în spital!...în dauna a mii și mii de bolnavi reali… Dacă pecinginea s-a întins pe piele, după două cercetări atunci este vorba de lepră. Rezultă că sunt foarte multe cazuri și metode de cercetare prin observație și igienă. Pete, umflături, carne vie…toate se analizează la fel. Vedem că preotul lui Israel, în timpul tău, este adevărat doctor, care, însă, nu are medicamente, care vede, constată, analizează și decide! Preotul lui Israel, nu este vraci și nu duce bolnavul în fața lui Dumnezeu, invers habotnicilor de astăzi, timpul meu, care demonstrează că religia lor a făcut un pas înapoi și care merg în spitale și contra cost fac slujbe în salon, chiar în cel de tranziție, aglomerat, terapie intensivă, și în care nu toți bolnavii plac mirosul de tămâie…Eu însumi copil fiind nu suferam mirosul dintr-o tâmplărie datorită taninului care semăna cu mirosul de tămâie! Educația este o problemă grea și ea poartă pecetea timpului în care se aplică…Cred, totuși, că tămâia trebuie să se simtă numai în biserică, nu și în spitale!...au trecut patru mii de ani, Moise!

MOISE: - „Când se va arăta o rană de lepră pe o haină, fie haină de lână, fie haină de in, în urzeală sau în bătătură de in sau de lână, pe o piele sau pe vreun lucru de piele, şi rana va fi verzuie sau roşiatică, trebuie arătată preotului.”

TOSCHRIS: - Haina va fi reținută și cercetată precum bolnavul; va fi închisă și se va observa dacă se întinde pe haină, ceea ce demonstrează că încă din timpul tău lepra se considera o plagă de sine trăitoare indiferent de suport! Deci lepra exista în natură și numai prin igienă și izolare scăpai de ea…Hainele leproșilor se ardeau, în fața focului neexistând nici o opoziție din partea bolii. La fel cum nici preotul nu are ce să caute în spitale, mai ales în saloanele de urgență, tot așa el nu are ce să caute nici în școală, desigur, exceptând orele de religie care trebuie să fie științifice și nu habotnice, considerându-se că între cei

treizeci, patruzeci de elevi pot fi credințe diferite dar acceptate de știința religiei.

14
MEDICINA VECINĂ CU MAGIA ȘI PRACTICATĂ ÎN SPAȚII IZOLATE. MOISE TRĂIEȘTE ÎN PLINĂ EPOCĂ A FIERULUI

VOCEA DOMNULUI: - „Iată care va fi legea cu privire la cel lepros, în ziua curățării lui.” Va fi supus controlului unui preot în afara taberei. În cazul vindecării, dacă constată acest lucru vor fi luate „două păsări vii şi curate, lemn de cedru, cârmâz şi isop” din care una va fi „înjunghiată într-un vas de pământ, în apă curgătoare”. Să înmoaie cele rămase în „sângele păsării înjunghiate în apa curgătoare” și să stropească de șapte ori pe fostul bolnav. Acesta va fi curățat și pasărea vie va fi lăsată liberă.

TOSCHRIS: - După ce s-a curățat, tămăduitul de lepră trebuie să-şi spele hainele „să-şi radă tot părul şi să se scalde în apă;” apoi are voie să intre în tabără „dar să rămână şapte zile afară din Cort. În ziua a şaptea, să-şi radă tot părul, capul, barba şi sprâncenele”. Procedura însănătoşirii se va încheia la ușa „Cortului întâlnirii”, unde preotul va lua unul din cei doi miei aduși pentru jertfă și-l va sacrifica ca jertfă pentru vină iar celălalt va fi al preotului. …La ieșirea din Egipt era cunoscută tehnologia oțelului dovadă fiind instrumentele de ras...

15
ORICE SCURGERE DIN TRUP ESTE SEMN AL NECURĂȚENIEI

VOCEA DOMNULUI: - „Orice om care are o scurgere din trupul lui, prin chiar faptul acesta este necurat. După ce va fi curăţat să numere şapte zile, apoi să-şi spele hainele, să-şi scal-

de trupul în apă curgătoare. În ziua a opta, să ia două turturele sau doi pui de porumbel, să se ducă la uşa Cortului întâlnirii, şi să-i dea preotului.”

TOSCHRIS: - Un pui sau o turturea să fie jertfă de ispăşire, şi celălalt (cealaltă) să fie jertfă ca ardere de tot. Șapte zile va sta femeia în necurățire, atât cât are scurgere de sânge, și „Oricine se va atinge de ea va fi necurat până seara.” „După ce va fi curățată de scurgerea ei, să numere şapte zile, şi apoi va fi curată.” Da, așa stă scris ca la carte.

16
ISPĂŞIREA PENTRU SFÂNTUL LOCAŞ. AZAZEL

VOCEA DOMNULUI: - „Când va isprăvi de făcut ispăşirea pentru Sfântul Locaş, pentru Cortul întâlnirii şi pentru altar, să aducă ţapul cel viu. Aaron să-şi pună amândouă mâinile pe capul ţapului celui viu şi să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel, apoi să-l izgonească în pustiu.”

TOSCHRIS: - Țapul cu fărădelegile va fi dus în pustiu de cineva din comunitate și va fi destinat lui Azazel. Acela „să-și spele hainele şi să-şi scalde trupul în apă; după aceea să intre iarăşi în tabără.” „Aceasta să vă fie o lege veşnică: în luna a şaptea, în a zecea zi a lunii, să nu faceţi nicio lucrare, nici băştinaşul, nici străinul care locuieşte în mijlocul vostru.”

17
JERTFELNICELE, PRIMELE BISERICI

VOCEA DOMNULUI: - „Dacă cineva din casa lui Israel înjunghie în tabără sau afară din tabără un bou, un miel sau o capră, şi nu-l aduce la uşa Cortului întâlnirii, ca să-l aducă dar Domnului” acesta va fi judecat: „a vărsat sânge și va fi nimicit din mijlocul poporului său.”

TOSCHRIS: - Jertfele erau interzise în afara locului legiferat

VOCEA DOMNULUI: - „Să nu-şi mai aducă jertfele lor la idolii cu care curvesc. Aceasta va fi o lege veşnică.”

TOSCHRIS: - Iată, jertfele erau cunoscute şi plăcute şi popoarelor politeiste. Ne amintim, prima jertfă plăcută Domnului a fost a lui Abel care a sacrificat animalul, faţă de rodul pământului din jertfa lui Cain.

VOCEA DOMNULUI: - În casa lui Israel nu se „mănâncă sânge de orice fel căci viaţa, sufletul, trupului este în sânge.”

TOSCHRIS: - Sângele, fabrica vieții, înomenește pe Domnul la altarul din Cortul întâlnirii. Când cineva din comunitate „sau din străinii care locuiesc în mijlocul lor vânează o fiară sau o pasăre care se mănâncă, să-i verse sângele şi să-l acopere cu ţărână.” Vânatul nu se jertfeşte. Jertfa înseamnă sacrificiu, înseamnă să te desparţi de ceea ce îţi este scump şi drag. Ne amintim de jertfa lui Avraam când l-a urcat pe jertfelnic pe Isaac. Jertfelnicele, primele biserici! Jertfelnicele locul întâlnirii omului cu Domnul.

18
PLĂCERILE TRUPEȘTI ÎN FAMILIE. NU SE ADMIT DECÂT ÎNTRE CEI DE SÂNGE DIFERIT

VOCEA DOMNULUI: - „Să nu faceţi ce se face în ţara Egiptului unde aţi locuit şi să nu faceţi ce se face în ţara Canaanului unde vă duc Eu: să nu vă luaţi după obiceiurile lor.”

TOSCHRIS: - Și încă ceva: „niciunul din voi să nu se apropie de ruda lui de sânge, ca să-i descopere goliciunea”: De la Noe citire: acesta și-a blestemat fiul care i-a văzut corpul gol.

VOCEA DOMNULUI: - „Să nu descoperi goliciunea tatălui tău, nici goliciunea mamei tale. Nici goliciunea nevestei tatălui tău. Nici goliciunea surorii tale, fata tatălui tău sau fata mamei tale. Nici goliciunea fetei fiului tău sau a fetei fetei tale. Să nu descoperi goliciunea fetei nevestei tatălui tău, născută din tatăl tău. Îţi este soră.”

TOSCHRIS: - Practic sunt interzise relațiile sexuale între co

-pii și părinți, între frați și surori, între gineri și nurori, între copii și copiii lor; dar și între tine și o femeie și fata ei! Nu se admit acest fel de relații între rudele apropiate. Nu se admit nici relațiile extraconjugale decât doar prin decesul uneia din părți. Acest tip de relații iată au împlinit patru mii de ani! Și în acest domeniu legislația ta Moise este valabilă cât lumea, cât omul, va avea un Dumnezeu unic în afara sa și în interior. Lumea noastră a fiilor lui Israel este o lume a conservatorilor care de trei ori se uită înapoi și o dată înainte. Iată ce mai spune cartea voastră, a ta și a Domnului „Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Să nu te culci cu o vită, ca să te pângăreşti cu ea. Femeia să nu se apropie de o vită, ca să curvească cu ea. Să nu vă spurcaţi cu niciunul din aceste lucruri, căci prin toate aceste lucruri s-au spurcat neamurile pe care le voi izgoni dinaintea voastră."

19
MUNCA ESTE SFÂNTĂ. COD DE LEGI MORALE INTRAT ÎN ETERNITATE

VOCEA DOMNULUI: - „Când veţi aduce Domnului o jertfă de mulţumire, s-o aduceţi aşa ca să fie primită. Jertfa să fie mâncată în ziua când o veţi jertfi sau a doua zi; ce va mai rămâne până a treia zi să se ardă în foc."

TOSCHRIS: - Iată, din jertfă se mănâncă, dar numai până a doua zi!...iată, din nou o măsură de igienă, nedeclarată, tabu! „Să nu asupreşti pe aproapele tău şi să nu storci nimic de la el prin silă". Plata celui care lucrează cu ziua trebuie efectuată în aceeași zi. Plata muncii e sfântă, pentru că munca este sfântă. Să vorbești numai de bine pe un surd, iar în fața nevăzătorului să nu pui nimic „care să-l poată face să cadă". Dumnezeu e-n om, este în fiecare dintre oameni. Respectul de sine este enorm şi trebuie să fie la fel față de fiecare. Spune cartea să nu te răzbuni pe copii, să nu le ții necaz, și iubește pe aproapele tău… Un berbec să fie pedeapsa, ca jertfă de vină, pe care să-l aducă

cel ce are o relație sexuală cu o femeie, roabă logodită. Și, de necrezut! trei ani fiii lui Israel să nu mănânce din roadele pomilor pe care îi vor planta în Canaan. Rodul pământului nou pentru fiii lui Israel este al pământului îngrăşat de altul. Trei ani de la răsad nu ies roade bune, aşa mi s-a întâmplat și mie la Muerească cu pomii plantați, după cumpărarea pământului. Nu vă tatuați mai spune Domnul. Nu mergeți la vrăjitori. Respectă și cinstește pe cei cu părul alb de bătrânețe. Să nu aveți decât cântare neînșelătoare, greutăți la fel, măsuri - efe drepte...

20
JERTFIREA COPIILOR INERZISĂ

VOCEA DOMNULUI: - „Dacă un om dintre copiii lui Israel sau dintre străinii care locuiesc în Israel dă lui Moloh pe unul din copiii lui, omul acela să fie pedepsit cu moartea: poporul din ţară să-l ucidă cu pietre.”

TOSCHRIS: - „Dacă un om oarecare blestemă pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea; a blestemat pe tatăl său sau pe mama sa: sângele lui să cadă asupra lui.” Vai de noi Doamne, vai Moise și Aaron, am devenit și eu prooroc!

21
PREOȚII TREBUIE SĂ FIE CURAȚI ȘI FĂRĂ DEFECTE

VOCEA DOMNULUI: - „Un preot să nu se atingă de un mort din poporul său, ca să nu se facă necurat; afară de rudele lui cele mai de aproape, de mama lui, de tatăl lui, de fiul lui, de fratele lui şi de sora sa care-i încă fecioară, stă lângă el şi nu este măritată…”

TOSCHRIS: - O lege din ce în ce mai puțin aplicată astăzi și la creștinii ortodocși! „Preoții să nu-şi ia de nevastă o curvă sau o spurcată, nicio femeie lăsată de bărbatul ei, căci ei sunt sfinţi pentru Dumnezeul lor.” Preotul șef peste preoți să nu meargă la morți. „Femeia pe care o va lua el de nevastă să fie fecioară.”

VOCEA DOMNULUI: - „Niciun om din neamul tău Aaron şi din urmaşii tăi, care va avea o meteahnă trupească, să nu se apropie ca să aducă mâncarea Dumnezeului lui. Niciun om orb, şchiop, cu nasul cârn sau cu un mădular mai lung; niciun om cu piciorul frânt sau cu mâna frântă; niciun om ghebos sau pipernicit, cu albeaţă în ochi, care are râie, pecingine sau testicole zdrobite."

TOSCHRIS: - Aaron și fiii săi conduc comunitatea, și nu tu Moise! Tu eşti deasupra lor. Eşti chiar legătura cu divinitatea. Prin tine ei comunică cu Domnul. Cu marele Spirit. Tu eşti supraom aşa cum te-a văzut și Michelangelo!...Oare vor reuşi preoții să se ridice la standardul scris de Domnul? Părerea mea este că nu e greu. Trebuie doar să fii un om integru, și, mai cred eu, să nu fii habotnic…

…

24
NU PUTEM FI ATEI, DUMNEZEU ESTE ÎN NOI

VOCEA DOMNULUI: - „Scoate din tabără pe cel ce a hulit; toţi cei ce l-au auzit să-şi pună mâinile pe capul lui şi toată adunarea să-l ucidă cu pietre. Să le spui: oricine va blestema pe Domnul său îşi va lua pedeapsa pentru păcatul său."

TOSCHRIS: - Vezi Moise, Domnul vorbeşte de „Dumnezeul lui", al fiecăruia, El Domnul unic, Tată, fiecare credincios având un singur tată spiritual.

VOCEA DOMNULUI: - „Cine va blestema Numele Domnului va fi pedepsit cu moartea: toată adunarea să-l ucidă cu pietre. Fie străin, fie băştinaş, să moară, pentru că a hulit Numele Domnului."

TOSCHRIS: - Desigur aceste legi nu guvernează în cazul războiului. Dar, spune cartea, că, cine omoară să fie pedepsit cu moartea. Cine omoară un animal domestic, numit, iată, dobitoc - căci numai un dobitoc poate să fie sută la sută ascultător - va înlocui dobitocul. „Frântură pentru frântură, ochi pentru ochi, dintre pentru dinte," când cineva rănește pe altul. Și

cât de frumoasă-i această legislație, care a influențat legislația romană de mai târziu: „Să aveţi aceeaşi lege pentru străin ca şi pentru băştinaş;” Această lege este sinonimă cu legea naturală şi interioară omului. În contemporaneitatea noastră, a mileniului doi lucrurile sunt nuanţate, dar ele rămân la fel. Exemplul lui F. Gherasimov rămâne viu. După accidentul de maşină în care a decedat prietenul său, judecătorul l-a privat de pedeapsa cu închisoarea, pentru valoarea sa cetățenească, însă el a cerut să o facă, în interiorul său, simţind că este vinovat de acea moarte; conştiinţa lucrează în sensul legii tale Moise pe care foarte mulţi, de acum, o critică… dar ea rămâne valabilă cât va dura viața pe pământ, căci este o lege naturală.

25
LEGEA LUI MOISE - LEGEA NATURALITĂȚII. „ANUL SABATIC”

VOCEA DOMNULUI: - „Când veţi intra în ţara pe care v-o dau, pământul să se odihnească, să ţină un Sabat în cinstea Domnului. Şase ani să-ţi semeni ogorul, şase ani să-ţi tai via şi să strângi roadele. Dar anul al şaptelea să fie un Sabat, o vreme de odihnă pentru pământ, un Sabat ţinut în cinstea Domnului.”

TOSCHRIS: - Și nimic nu se va arunca din ce iasă din pământ în acel an, al Sabatului…„să vă slujească de hrană, ţie, robului şi roabei tale, celui tocmit de tine cu ziua şi străinului care locuieşte cu tine, vitelor tale şi fiarelor din ţara ta;”

„ANUL JUBILEU” - DE VESELIE

VOCEA DOMNULUI: - „Să numeri şapte săptămâni de ani, de şapte ori şapte ani, şi vor face patruzeci şi nouă de ani. În a zecea zi a lunii a şaptea, ziua Ispăşirii, să sunaţi cu trâmbiţa în toată ţara voastră. Şi să sfinţiţi astfel anul al cincizecilea. Acesta să fie anul de veselie; fiecare să se întoarcă la moşia lui, să se întoarcă în familia lui.”

TOSCHRIS: - O adevărată revoluție, pe care l-a un moment dat au aplicat-o comuniștii, după 1944, din România. „Pămân-

turile să nu se vândă de veci”; Domnul a stabilit să fie dat dreptul de răscumpărare terenul vândut. Un frate dacă-și vinde un teren din nevoie de bani, cea mai apropiată rudă are drept de răscumpărare. La fel și cel în cauză, dacă nu are pe nimeni și-și revine, își poate răscumpăra singur pământul înapoi. Dacă, totuși, nu-și revine să aștepte până la anul veseliei că poate reveni la terenul său. Nu la fel este cazul vânzării de case; dacă casa este în cetate are drept de răscumpărare până-ntr-un an. Dacă nu se răscumpără într-un an casa rămâne pe veci a cumpărătorului și urmașilor săi. Dacă casa e în sat, fără ziduri, va fi vândută în regimul pământului, ea se va recupera în anul jubiliar…Leviții - clerul nu se supun acestor legi. La fel spune cartea, să-l sprijini pe fratele tău la necaz „fie ca străin, fie ca venetic, ca să trăiască împreună cu tine”. Fratelui tău să nu-i aplici dobânda și camăta. Să iei „robi şi roabe”, nu din neamul tău. Acestea sunt averea ta și se supun legilor moștenirii. Omul și ogorul său este rațiune de viață și ea deschide calea civilizației omenești. Domnul a făcut pe om din pământ și omul și pământul sunt parteneri de viață. Aratul şi semănatul deschid calea către creație, către invenție și inovație. Dacă după şase zile urmează a şaptea zi de odihnă în săptămână, la fel, pământul care lucrează în sezoane anuale, trebuie să se odihnească tot la al şaptelea an… Cincizecimea prinde regulă şi la sărbătorirea pământului, proprietăţii limitate. Nimeni, nu poate stăpânii pământul mai mult de cincizeci de ani, cât, practic, poți fi partener de muncă și viață cu pământul tău - proprietate limitată - lege naturală, pe pământ venind omul, și, deci, neavând cum să fie al tău așa cum ți-e familia… Practica vânzării şi cumpărării pământului este necesară pentru mişcarea populaţiilor, condiţie de respiraţie şi sănătate a comunităţilor umane… Comunismul este posibil, nu mai este utopic în cazul aceleiaşi credinţe religioase în comunitatea amplă a viitorului. Precum socialismul care a înlocuit capitalismul şi care în iluminismul francez era numit…utopic! Vânzarea de nevoie, trebuie să dea şansa, răs-

cumpărării ca să ne referim la un cavalerism de rasă așa cum trebuie să fie comportamentul omului în comunitate. Îți aduci aminte de El Zorab, poezia lui George Coșbuc?...arabul vrea calul înapoi, după ce l-a vândut! La vânzarea de pământuri și case, valabil și în prezent, au prioritate vecinii, apropiații…iată germenii preemțiunii de astăzi. Sărăcirea este obiectivă şi nu este pedepsită şi nici urâtă de Domnul, încă din vremea ta. Sărăcirea unora este condiţia îmbogăţirii altora. Păcat că se face în continuare discriminare, bogaţii trebuind să fie mai puţini decât săracii. În masă, tendința în societatea prezentă și cea care urmează, chiar și de-a lungul timpului, este ca diferența de avere între oamenii aceleiași comunități să scadă. Aceasta este o condiţie a unei dezvoltări echilibrate…În aceeaşi familie, în relaţiile de convieţuire şi muncă, nu este bine să funcţioneze legea profitului pe baza adaosului impus din motive economice specifice prosperităţii în afara legii productivităţii. Dacă s-a verificat că fiii lui Israel vor domina lumea, iată, acelaşi lucru se întâmplă şi cu legile lor. Trebuie să înţelegem că fiii lui Israel sunt astăzi toate naţiile progresiste ale planetei, odată ce toţi sunt urmaşii lui Noe, Avraam şi Mântuitorului care este Fiul Domnului şi trimisul Său pe pământ. Timpul omului se va scurge, în ţara făgăduinţei, într-un an, între seceriş şi culesul viilor, finalizându-se în perioada însămânțării…Ce dovadă mai dialectică vreți de dezvoltare naturală a societății umane. Aceasta este filosofia în ţara în care curge mierea şi laptele: în primul rând munca în producţia care ţine ţara! credinţa în tine însuţi, şi apoi vin toate celelalte. Observaţi, voi toţi care ne asistați, se respectă principiul adamic care respectă munca, omul şi familia. Acestea sunt condiţiile traiului fără frică şi în deplină libertate. Fiarele sălbatice nu trăiesc în zonele geografice locuite de oamenii preocupaţi de muncă, tehnologie și cultură.

26
LENEA ÎNTREȚINUTĂ ÎN SECOLUL XXI

TOSCHRIS: - Și dacă nu? Oamenii nu vor asculta de legile Tale, de poruncile Tale, ce se va întâmpla cu omul creat de Tine?

VOCEA DOMNULUI: - „Voi trimite peste voi groaza, lingoarea şi frigurile, care vor face să vi se stingă ochii şi să piară viaţa din voi. Sămânţa o veţi semăna în zadar, căci o vor mânca vrăjmaşii voştri. Vi se va da pâinea cu cântarul; veţi mânca, dar nu vă veţi sătura. Vă voi împrăştia printre neamuri."

TOSCHRIS: - Rămâne cum ai spus Doamne: cel mai bine e să te vadă lumea din spate, ca şi pe marele şef direct, în general, căci asta înseamnă că, și unul, și celălalt, aveți spatele asigurat. Iată, unde duce lenea întreţinută prin pensii și salarii nesimțite, doctorate cumpărate, la cei care merg la serviciu ca să aibă de unde veni…chiar și acela cumpărat! Lene care duce negreşit la ruinare și sfârşit global… Am văzut, Uniunea Europeană nu vrea să audă de Tine! Și ce am mai văzut? peste noi a venit o pandemie care, chiar, se bazează pe primul pas al răzbunării Tale… frica, groaza de moarte, groaza de Covid 19 și Covid 20…

27
PREȚUIREA OAMENILOR ȘI LUCRURILOR PE PĂMÂNT ȘI NU ÎN CERURI

VOCEA DOMNULUI: - „Iată preţuirea pe care o vei face unui bărbat de la douăzeci până la şaizeci de ani, să fie de cincizeci de sicli de argint, dacă este femeie, preţuirea să fie de treizeci de sicli. De la cinci până la douăzeci de ani, preţuirea să fie de douăzeci de sicli pentru un băiat, şi de zece sicli pentru o fată. De la o lună până la cinci ani, preţuirea să fie de cinci sicli de argint pentru un băiat, şi de trei sicli de argint pentru o fată. De la şaizeci de ani în sus, preţuirea să fie de cincisprezece sicli pentru un bărbat, şi de zece sicli pentru o femeie."

TOSCHRIS: - Și dacă omul este sărac și cel din urmă în tabăra lui?

VOCEA DOMNULUI: - „Preotul să facă o prețuire: potrivit cu mijloacele omului care a făcut jurământul.”

TOSCHRIS: - Prețuirea asta făcută de Aaron fratele tău Moise și fiii săi seamănă foarte bine cu un fel de asigurări, astăzi. În această lume ca și în legea naturală unde vorbim de calități, totul are un preț. Iată, prețul cel mai mare și de care comunitatea trebuie să țină cont, îl are bărbatul matur între douăzeci și șaizeci de ani când el este apt pentru orice nevoie a comunității, desigur și pentru război. Dar să observăm mai departe, cum stau prețurile la lucruri… Casa este prețuită de preot, după calitățile ei. Omul o poate închina Domnului. Dacă omul vrea să o răscumpere atunci trebuie să adauge o cincime din prețul făcut de preot și casa îi revine…Iată, cum poate prospera o putere administrând o piață a vânzărilor și răscumpărărilor fără să facă nimic! Practică, care în secolul XXI poartă denumirea de inginerie financiară. Cred, fără să jignesc pe nimeni că în aceste vremuri, ale tale Moise, chestiunea cu cincimea este o afacere teribilă…O dinamică a preţului, comerţului şi proprietăţii care face din poporul lui Israel generatorul întregii civilizaţii dinaintea mileniului trei!

« NUMERI »

1

RECENSĂMÂNTUL DIN ANUL 1489 (Î.CH.)

VOCEA DOMNULUI: - „Faceţi numărătoarea întregii adunări a copiilor lui Israel, după familiile lor, după casele părinţilor lor, numărând pe cap numele tuturor bărbaţilor, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, pe toţi cei din Israel care sunt în stare să poarte armele; să le faceţi numărătoarea după cetele lor,

tu şi Aaron. Să fie cu voi câte un bărbat de fiecare seminţie, căpetenie."

TOSCHRIS: - Numărare care a avut loc în anul 1489 î.Ch., doi ani de la ieșirea din Egipt, luna a doua, ziua întâi. Total: șase sute trei mii cinci sute cincizeci fără seminția lui Levi.

VOCEA DOMNULUI: - „Să nu faci numărătoarea seminţiei lui Levi. Dă în grija leviţilor Cortul întâlnirii, toate uneltele lui şi tot ce ţine de el. Ei vor duce Cortul şi toate uneltele lui, vor face slujba în el şi vor tăbărî în jurul Cortului."

TOSCHRIS: - Se numărau pentru ca să se vadă care era forța productivă și militară a comunității. În secolele care urmează și până în secolul XXI se numără cetățenii pentru a se stabili în principal numărul de votanți în actul electoral, politicul, dominând întreg spectrul societății omenești! Încă o dată se demonstrează că forţa unei comunități stă în populaţia sa activă, de muncă şi militară, și care în perioadele de criză face, în totalitate, numai politică…Dacă cele două nu se întâmplă, munca şi apărarea, într-o ţară, statul nu mai există. În acest timp al tău, Moise, deviza de viață a populației era să fie în permanență gata de luptă, de unde tragem concluzia că şi organizaţia de cercetaşi din interbelicul României era una de origine evreiască, ca și a taberelor de muncă sau, în comunism, organizaţia de pionieri, care avea salutul „Tot înainte"! În Israel, chiar, pe lângă organizaţiile colectiviste la tot pasul, stagiul militar va fi totuna pentru bărbați și femei! Și Ceaușescu a introdus asta în România prin anii 1975…Dacă adunăm şi femeile şi copiii şi bătrânii, şi alţii - asociaţi cu ei sau care le-au urmat exemplul - vezi Exod 12:38 - obţinem aprox două milioane, cam tot atâţi câţi români au fost evacuaţi din Basarabia şi Bucovina de Nord; care, şi aici în Vâlcea, bărbaţi şi femei au fost în acte 30.000, cei din procesele verbale de debarcare în oraşe şi sate; noi, estimând că au fost în total cu copii, şi cu instituţii şi moldoveni vreo şaptezeci de mii…Cifră pe care o citim şi în „Jurnalul vâlcean, 1944-1948" al lui Leca Morariu… Evacuarea

românilor basarabeni şi nord bucovineni, din anul 1944, pare, ca fenomen de mişcare forţată a populaţiei, care şi-a părăsit averea personală, cu holocaustul german împotriva evreilor! Numim aici tragediile care au avut loc în 1941 şi 1944, şi 1947, 1950 cu românii pașnici basarabeni și nord bucovineni și care le depăşesc pe cele ale evreilor! În 1944 Regatul României a pierdut teritorii, dar a câştigat populaţii cu valoare mai mare decât valoarea acestor teritorii…Timpul tău Moise este un timp al vieţii în comunitatea religioasă a Dumnezeului unic, timp al fiinţei omului în această comunitate. Biserica este total independentă, şi conducătoare, în comunitatea Domnului.

…

13
LAPTELE ȘI MIEREA ESTE APANAJUL ȘTIINȚEI ȘI TEHNOLOGIEI

VOCEA DOMNULUI (către Moise): - „Trimite nişte oameni să iscodească ţara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel. Să trimiţi câte un om pentru fiecare din seminţiile părinţilor lor, toţi să fie dintre fruntaşii lor.”

TOSCHRIS: - Și iscoadele ți-au raportat ce au văzut în țara Canaanului: una dintre iscoade spune că a văzut o țară „în care curge lapte şi miere”. Altă iscoadă spune că „poporul care locuieşte în ţara aceasta este puternic, cetăţile sunt întărite şi foarte mari”. La sud trăiesc amaleciții. „Iebusiții şi amoriţii locuiesc muntele; şi canaaniţii şi hetiţii locuiesc lângă mare şi de-a lungul Iordanului.”

CALEB (iscoada neamului lui Iuda): - „Haidem să ne suim şi să punem mâna pe ţară, căci vom fi biruitori!”

ALTĂ ISCOADĂ: - „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi. Ţara pe care am străbătut-o, ca s-o iscodim, este o ţară care mănâncă pe locuitorii ei; toţi aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă”.

TOSCHRIS: - Tehnologia mileniului III transformă omul extazului, ludic şi religios, într-o rotiţă la marele angrenaj mecanic al naturii! Se poate spune că omul devine victimă a propriei minţi sau că tehnologia „mănâncă” omul, așa cum vom spune că tehnologia mănâncă copiii, aceștia de la șapte ani stând lipiți de ecranele calculatorului, televizorului sau telefonului (mai ales), uitând să mai descopere dealurile, văile și pădurile! Inactivitatea înseamnă moarte!

ALTĂ ISCOADĂ: - „Apoi am mai văzut în ea pe uriaşi, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriaşilor: înaintea noastră, şi faţă de ei parcă eram nişte lăcuste.”

TOSCHRIS: - Acest Canaan pare să fie cetatea lui Cain, tehnologică, și are în ea roadele ei, care izvorăsc din creație, din invenție și inovație. Să nu uităm că și Iosif, în Egipt, a creat numai cetăţi, de la malul mării până în inima deşertului. (către nimeni) Iată suportul poveştilor tatălui meu, elev primar la şcoala ţarului Nicolae al II-lea cu manuale bilingve în care apăreau oamenii cât stâlpul de telegraf. În cazul acesta dimensiunea omului ca animal este legată de dimensiunea muncii sale de maximă productivitate. Să nu uităm că și în Babilon oamenii construiau case până la cer. (către Moise) Cu toate acestea tu primul între conducătorii de comunități ale lumii ai găsit armele de cucerire a cetăților cu asemenea de temut oameni. Iscoada și destabilizarea! Lupta de gherilă, atacul noaptea, piatra bine ochită împotriva suliței…Și ce armă – ultramodernă - problemele de natură intimă ale populației - psihoarma! Aceste iscoade au stau la baza creării de mai târziu a serviciilor secrete!...spionajului. Ce mică e lumea și ce nimic este timpul când totul se mișcă în jurul informației! Mai cred, laptele și mierea descoperită de Domnul și atașată Canaanului este chiar suprabogăția pe care ți-o asigură știința și tehnologia!... producția industrială, grea și ușoară.

14
LUMEA NU SE POATE ÎNNOI DECÂT SACRIFICÂND GENERAȚII

IOSUA: - Întreg poporul lui Israel striga, țipa, plângea. Era împotriva lui Moise și Aaron, toți regretau: „De ce n-om fi murit noi în ţara Egiptului sau în pustiul acesta? Pentru ce ne duce Domnul în ţara aceasta?” Strigau că vor înapoi în țara faraonului de unde plecaseră.

TOSCHRIS: - Câtă nesimțire la popor, la gloată, care simte că este o forță când toți componenții gândesc la unison. Când simte că democrația pune laolaltă pe cel cu ochi cu cel fără ochi…când știe că astăzi este cea mai bună garanție pentru ziua de mâine și că sacrificiul este o prostie…așa că poporul a strigat „Să ne alegem o căpetenie şi să ne întoarcem în Egipt.” Moise şi Aaron, artizanii noii construcții proiectată de Domnul, „au căzut cu faţa la pământ, în faţa întregii adunări a copiilor lui Israel care era strânsă laolaltă”

IOSUA ȘI CALEB (împreună): - Țara pe care am „iscodit-o”, nu este alta mai bogată, și mai frumoasă. Așa că se ne rugăm Domnului să ne-o dea nouă. În țara aceasta „curge lapte şi miere”. Terminați cu văicărelile, nu ei ne vor mânca pe noi, ci din contră noi îi vom „mânca” pe ei. „Domnul este cu noi, nu vă temeţi de ei!” Vouă chiar nu vă este frică că Domnul ne va nimici?

MOISE: - „Iartă, Doamne, fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt până aici.”

VOCEA DOMNULUI: - „Iert cum ai cerut. Mâine, întoarceţi-vă şi plecaţi în pustiu, pe calea care duce spre Marea Roşie. Voi toţi, nu veţi intra în ţara pe care jurasem că vă voi da-o s-o locuiţi, afară de Caleb, fiul lui Iefune, şi Iosua, fiul lui Nun.”

TOSCHRIS: - „Pe copilaşii voştri însă, despre care aţi zis că vor fi de jaf” a mai zis Domnul, „îi voi face să intre în ea, ca să cunoască ţara pe care aţi nesocotit-o voi.” Dar vor rătăci și ei împreună cu voi patruzeci de ani până generația voastră lașă va dispărea în pustiu. „După cum în patruzeci de zile aţi iscodit ţara, tot aşa, patruzeci de ani veţi purta pedeapsa fărădelegilor voastre; adică un an de fiecare zi”! Acesta e drumul spre ideal şi perfecţiune atunci când el nu vine din logică și necesitate; este drumul care duce direct către moarte. În lumea antică, ideală, o mamă a ales pentru fiul ei - Ahile - viața scurtă și plină de glorie! Pe undeva la fel cum a procedat și Maria, mama Mântuitorului, care acceptă cu îndârjire sfinţenia copilului care îşi anunţă sfârşitul timpuriu în schimbul înălţării la Domnul… Să nu ne mire acest lucru! Iisus aparţine lumii antice în care primii născuţi, băieţi, erau promişi lui Dumnezeu. Săracii, poporul, neavând niciodată ce pierde sunt întotdeauna cârtitorii! Dovadă, autorii tuturor revoluţiilor până în sec. XX-d.Ch. Lumea de după Avraam, nu poate trăi fără căpetenie şi fără sfatul bătrânilor. După anul două mii d.Ch. se profilează o lume, numai a căpeteniilor şi a unor mulţimii conduse de ele! Iată, ţara, pământul, este a Domnului şi El decide al cui este!...Desigur, şi lumea lui Cain e a Domnului, numai că în ea, se crede, există mai mulţi dumnezei şi care se luptă între ei…Mai cred că Domnul lui Adam, şi al lui Noe s-a ridicat dintre mai mulţi dumnezei şi el este singurul mai aproape de adevărul natural că evoluţia vieţii pe pământ este o rezultantă a luptei naturale dintre contrarii. Acesta este Domnul şi al lui Schopenhauer şi al lui Marx! Cred, acesta va fi şi Domnul mileniului III, care mai mult ca sigur, şi de aceea este foarte puternic, are casa în inima omului… Clar este, curentul nou și practic, și romantic, al lui Iosua şi Caleb se va impune în faţa conservatorilor Moise şi Aaron, desigur, cei doi, rămânând până la moarte conducătorii. În natură, niciodată locul stejarului nu va fi luat de lăstar. De acest lucru şi-a dat seama şi Brâncuşi când a spus

despre Rodin „că la umbra stejarului bătrân nimic nu creşte”. El nu l-a subestimat, din contră…David va dovedi, ulterior, că „piatra mică poate răsturna carul mare”. Esenţa bine conservată şi dirijată este mai tare decât învelişul cât de mare ar fi el. Atomul spre exemplu; electricitatea, întâlnirea dintre minus şi plus. Piatra este natura plăcută a Domnului. Ea poate împietri inimi! Cu capul pe o piatră a dormit Iacov. Cu o piatră va ucide David pe Goliat…Moise diplomat şi filosof îl convinge pe Domnul de inutilitatea pedepsei continue. Caleb, urmaşul lui Iuda duce credinţa mai departe…

16
RĂZMERIȚA, SPECIFICĂ POPORULUI ALES

IOSUA: - Fiii lui Israel s-au răsculat. Au făcut răzmeriță. Fiii lui Levi și fiii lui Ruben împotriva lui Moise s-au ridicat. „Împreună cu două sute cincizeci de oameni din fruntaşii adunării”.

MOISE: - „Destul! Pentru ce vă ridicaţi voi mai presus de adunarea Domnului?”

TOSCHRIS: - Moise s-a aruncat cu fața în nisip. O crăpătură a apărut din pământ și cei trei au fost înghițiți cu tot cu averile și familiile lor. Poporul din adunare striga „Să fugim ca să nu ne înghită pământul!” Apoi un foc i-a făcut scrum pe cei două sute cincizeci de răzvrătiți…Peste o zi toată adunarea fiilor lui Israel au venit să ceară socoteală lui Moise și Aaron…Cumplit, un nor s-a apropiat de adunare și i-a topit pe toți; „paisprezece mii şapte sute de inşi au murit de urgia aceasta, afară de cei ce muriseră din pricina lui Core.” Iată două răscoale. Au murit oameni cu nume și oameni fără nume. Pedeapsa clerului aflată pe fresca din dreapta intrării în biserică, în pridvor, scena cu flăcările care înghit clerul şi pe cei păcătoşi; o adevărată Apocalipsă! Mai sunt aproape o mie cinci sute de ani până la Ioan Botezătorul. Un prim război civil între popor şi cler. Între po-

por şi guvernanți. Acele timpuri consemnează două clase antagoniste: clasa clerului, protejată de legea divină, care era conducătoare şi clasa poporului în formarea lui monoteistă. Și va rămâne ca un însemn: poporul ales se află la baza marilor revoluții...

…

18
LEGEA PREOȚIEI

VOCEA DOMNULUI (către Aaron): - „Tu şi fiii tăi, şi casa tatălui tău cu tine, să purtaţi pedeapsa fărădelegilor făcute în Sfântul Locaş; tu şi fiii tăi împreună cu tine să purtaţi pedeapsa fărădelegilor făcute în împlinirea slujbei voastre preoţeşti. Apropie de tine, pe fraţii tăi, seminţia lui Levi, ca să fie legaţi de tine şi să-ţi slujească". Și nu uitați, nimeni să nu intre în „Sfântul Locaş", nimeni să nu atingă sfântul altar, „ca să nu muriţi, şi ei şi voi".

TOSCHRIS: - Legea altarului se va păstra până în secolul XXI (d. Ch.) în biserica ortodoxă. Despre veniturile preoților remarcăm „lucrurile preasfinte care nu sunt mistuite de foc": jertfele lor de mâncare, jertfele de ispăşire, jertfele pentru vină; „Oricine va fi curat în casa ta să mănânce din ele". „Cele dintâi roade ale pământului lor, pe care le vor aduce Domnului, să fie ale tale. „Tot ce va fi închinat Domnului prin făgăduinţă în Israel, să fie al tău." La fel oricare întâi născut la oameni și animale, dar cu condiția că pot fi răscumpărate la prețurile stabilite de preot, plus cincimea! Nu se răscumpără întâiul născut al vacii, al oii, al caprei; sângele și grăsimea vor fi ale altarului. În ce privește întreținerea leviților se interzice orice moștenire, orice moșie. Leviții vor primi „orice zeciuială în Israel, pentru slujba pe care o fac ei, pentru slujba Cortului întâlnirii." Fiii lui Israel nu au voie să se apropie de Cortul întâlnirii…

…
21
ŞARPELE FARMACEUTIC. CÂNTECUL DE RĂZBOI POEZIA, POVESTE CÂNTATĂ. DRUMUL ÎMPĂRĂTESC

TOSCHRIS: - Fiii lui Israel în pribegia lor spre Canaan, pedepsiți de Domnul să umble patruzeci de ani prin pustiu, la Cades, au îngropat-o pe Miriam; și tot aici, Domnul, prin toiagul tău Moise a făcut minunea cu țâșnirea apei din stâncă. Dar încep și războaiele între canaaniți și fiii lui Israel. În lupta de la Horma, *Nimicire deplină*, lângă muntele Hor pe drumul care merge la Marea Roșie, canaaniții „Aradului" sunt șterși de pe fața pământului, ei și cetățile lor, după ce canaaniții i-au atacat în drumul lor pașnic pe israeliți și le-au luat ostatici… Atenție, israeliții îl aveau pe Domnul înaintea oștirii. Dar se răzvrătesc iar, și Domnul trimite asupra lor „Șerpii înfocați" care le provoacă multe victime. Ei se răzvrăteau și Moise se ruga pentru ei. Atunci Domnul i-a zis: „Fă-ţi un şarpe înfocat şi spânzură-l de o prăjină; oricine este muşcat şi va privi spre el va trăi." Așa apare pe bastonul lui Moise, șarpele de aramă, cu care acesta i-a salvat pe toți israeliții mușcați de șerpii înfocați. Fiii lui Israel au mers mai departe și și-au făcut tabere pe rând la Obot, apoi la Iie-Abarim, apoi la Zered, apoi la Beer, care înseamnă *Fântână*. Aici Domnul le-a dat apă. Iată primul cântec de război din istoria muzicii universale, creat de israeliții fericiți că au primit apă: „Țâşneşte, fântână! Cântaţi în cinstea ei!/ Fântâna pe care au săpat-o căpeteniile,/ Pe care au săpat-o mai marii poporului,/ Cu toiagul de cârmuire, cu toiegele lor!" Nu uitați, israeliții se aflau în pustiu, unde sunt cele mai vitrege condiții de viață, cu mari diferențe de temperatură ziua și noaptea!...dar arta își face loc când inima este în stare de fericire. Apoi au ajuns în câmpia Moabului spre muntele Pisga, la Iahaț. Sihon împăratul amoriților nu le-a dat voie să străbată țara, pe drumul împărătesc, ci a venit să se lupte cu

israeliții care l-au bătut și i-au luat cetățile. Au ocupat „cetatea Hesbon și satele ei”. Înainte de venirea israeliților, Sihon din cetatea Hesbon îl biruise pe ultimul împărat al Moabului și îl stăpânea în întregime, motiv pentru care poeții cântau: „Veniţi la Hesbon!/ Să se zidească din nou şi să se întărească cetatea lui Sihon./ Căci a ieşit un foc din Hesbon, o flacără din cetatea lui Sihon,/ Şi a mistuit pe Ar-Moab, pe locuitorii înălţimilor Arnonului./ Vai de tine, Moab!/ Eşti pierdut, poporul lui Chemoş!/ El a făcut pe fiii lui fugari,/ Şi pe fetele lui le-a dat roabe/ Lui Sihon, împăratul amoriţilor./ Noi am aruncat cu săgeţile asupra lor:/ Din Hesbon până la Dibon totul este nimicit;/ Am pustiit până la Nofah, care se întindea până la Medeba.” După Hesbon, israeliții s-au îndreptat către Basan și, la Edrei, împăratul Og al Basanului a fost și el nimicit.

Nu uităm: Horma, Iahaț și Edrei! Israeliții neam de războinici!... și strategi, în drumul spre Canaan, reîntemeind și întărind cetățile, asigurându-și spatele.

Drumul împărătesc ocolea orice așezare, orice desiș - pericol de risc! Drumul împărătesc, posibil, o primă autostradă!

Șarpele de pe toiagul episcopului, din secolul XXI are o vechime de trei mii cinci sute de ani. Este simbolul vindecării. Acest simbol are aceeaşi vechime pe stema farmaceutică, farmacia devenind cea mai puternică industrie! Aceasta este poezia care ne place, care se cântă şi îngână uşor, şi prin care spui repede cât ai scrie mult şi greu în proză; carmine, carmina, Carmina Burana, cel mai uşor sunet şi cel mai greu fior…Copiii lui Israel se călesc în lupte, se pregătesc pentru marea confruntare, în timp, şi dezvoltă arta acompaniatoare, războinică; cântecele de război însoţesc armata - poporul lui Israel. Poezia este o strigare despre adevăr fără epitete şi metafore sau împreună cu ele. Simbolul în poezie este un pas către rafinamentul poetic, starea poetică. Odată umplut de epitete şi metafore, simbolul îşi pierde rostul de trâmbiţă a adevărului. Omul are nevoie de această poezie a adevărului, care, deja, este ramură

înverzită şi înflorită. Oamenii slabi scriu poezie ermetică, logaritmică, o poetică a obrocului; poeţi ca maimuţe cu dinţi de cal, care imită fără implicaţie. Poezia, memorie auxiliară memoriei efective. Orice victorie mare, situare pe vârf, se compune din victorii mai mici şi care reprezintă paşi cu rost…O mare realizare se obţine făcând şi rău, făcând şi bine!... în fond Dumnezeului unic i-au trebuit şapte mii de ani să se impună întregii planete şi încă nu a reuşit pe deplin. Întreaga viaţă este o luptă existenţială; scriam cândva, când eram prea tânăr, cinsprezece ani, pe prima sculptură cioplită de mine, un crucifix: Te naşti, lupţi şi mori!

22
DUMNEZEU NU CUNOAȘTE, CI RĂSPUNDE CELUI CARE ÎL SOLICITĂ. ANIMALUL DOMESTIC SIMTE DIVINITATEA

TOSCHRIS: - Fiii lui Israel îşi fac tabăra „în şesurile Moabului, dincolo de Iordan, în faţa Ierihonului.” Balac, împăratul Moabului trimite soli la Balaam din Petor pe Râu - „Eufrat”, care să vină să-l ajute împotriva izraeliților cu ajutorul blestemului. Numai că Domnul, care le știe pe toate îi spune lui Balaam să nu fie alături de Balac, să nu meargă la el, și să nu blesteme împotriva fiilor lui Israel. Dar Balac trimite din nou oamenii săi, cu demnități și mai înalte, să-l convingă pe Balaam să i se alăture. Domnul îl îndeamnă de această dată să meargă dar să facă numai ce-i va spune El. Și Balaam încalecă măgărița care, în drumul ei îl vede pe Îngerul Domnului și îl ocolește, luând-o pe câmp. El bate măgărița și aceasta-i spune că-i nedrept. Balaam vrea să se întoarcă dar Îngerul îi repetă ce i-a spus Domnul și Balaam ajunge la Balac. - „Iată că am venit la tine; acum, îmi va fi oare îngăduit să spun ceva? Voi spune cuvintele pe care mi le va pune Dumnezeu în gură.”

Repetiţia în textul biblic, mot a mot, este dovada că textul este scris la origine, şi nu este transmis oral și are rolul elimi-

nării oricărei interpretări pe care o poate face naratorul folosind alte cuvinte, expresii, idei…doar ştim că regele grec Ptolemeu al II-lea secolul III î.Ch a pus șaptezeci de înțelepți evrei să traducă în greacă textele Bibliei! Și a ales cea mai bună variantă, care avea cele mai multe puncte comune.

În demersurile Lui, Domnul nu cunoaşte, nu are cunoştință, ci răspunde și se informează de la cel care îl solicită, se roagă la El; și decide după principiul credinţei, faptei - situaţiei filtrată în credință, și care de-a lungul timpului a luat forma instruirii la faţa locului, în producţie, la locul de muncă. Dumnezeu nu iubeşte pe învăţat, căci acesta este un înfumurat şi se dă mereu exemplu pe el însuși. Dumnezeu se arată şi celor care sunt de altă credinţă, dar se tem de El.

Inspiraţia, adevărul sunt de natură divină ca şi cuvintele poetului şi fapta din mâna a artistului; la fel, vorbele proorocului.

23
BALAAM. PRIMELE VERSETE ROMANTICE. TRAGEDIA OMULUI

BALAAM (către Balac): - „Stai lângă arderea ta de tot, şi eu mă voi depărta de ea; poate că Domnul îmi va ieşi înainte;

BALAAM (către Balac): - „Stai lângă arderea ta de tot, şi eu mă voi depărta de ea; poate că Domnul îmi va ieşi înainte; şi ce-mi va descoperi, îţi voi spune.”

TOSCHRIS: - „Şi s-a dus pe un loc înalt” căci în contact cu Domnul nu se putea intra decât în locurile înalte și numai prin prooroci.

BALAAM (proorocind): - „Balac m-a adus din Aram./ Împăratul Moabului m-a chemat din munţii răsăritului, zicând:/ - Vino şi blestemă-mi pe Iacov!/ Vino şi defaimă-mi pe Israel!/ - Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu?/ Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaimă Domnul?/ Îl văd din vârful stâncilor,/ Îl privesc de pe înălţimea dealurilor:/ Este un popor

care locuieşte deoparte şi nu face parte dintre neamuri./”

TOSCHRIS: - Neamurile nu sunt tot una cu seminţiile lui Iacov, neamurile sunt toate acelea care nu fac parte din cele urmaşe neamului ieşit din Avraam şi Sara, şi din Isaac, şi din Iacov.

BALAAM: - „Cine poate să numere pulberea lui Iacov şi să spună numărul unui sfert din Israel?/ O, de aş muri de moartea celor neprihăniţi, şi sfârşitul meu să fie ca al lor!”

TOSCHRIS: - Iată, exclamaţiile care vor face deliciul poeziei romantice de mai târziu. Balaam este din Aram, din Mesopotamia, şi face parte din neamul lui Cain…neamul savanților și al artiștilor.

BALAC (către Balaam): - „Ce mi-ai făcut? Te-am luat să blestemi pe vrăjmaşul meu, şi iată că tu-l binecuvântezi!”

TOSCHRIS: - Nu se poate cumpăra totul cu bani!

BALAAM: - „Nu trebuie oare să spun ce-mi pune Domnul în gură? Scoală-te, Balac, şi ascultă!/ Ia aminte la mine, fiul lui Ţipor!/ Dumnezeu nu este un om ca să mintă,/ Nici un fiu al omului, ca să-I pară rău./ El nu vede nicio fărădelege în Iacov,/ Nu vede nicio răutate în Israel./ Domnul Dumnezeul lui este cu el!”

TOSCHRIS: - Balaam nu vede frica omului în fața lui Dumnezeu, ci numai fericirea acestuia, veselia, de a fi cu El. Iată prime versete scrise şi care anunţă tragedia omului. Aceea care face ca omul să nu poată exista decât între o naștere și o moarte. Balaam îi devansează pe marii poeţi ai lumii. Omul e făcut să făptuiască și apoi să regrete; să zică, și mai apoi să regrete. Acest adevăruri definitorii sunt spuse sub forma imperativului, tot o manieră romantică…

24
ISRAEL, LEAGĂNUL LUMII. NATURA ÎNSĂŞI

BALAAM: - „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove!/ Locuinţele tale, Israele!/ Ele se întind ca nişte văi, ca nişte grădini

lângă un râu,/ Ca nişte copaci de aloe, pe care i-a sădit Domnul/ Ca nişte cedri pe lângă ape./ Apa curge din găleţile lui, şi sămânţa lui este udată de ape mari./ Împăratul lui se înalţă mai presus de Agag,/ Şi împărăţia lui ajunge puternică."

TOSCHRIS: - Binecuvântarea şi blestemul împreună, ca la românii olteni, care îşi dau haina de pe ei celor care le sunt prieteni şi vai de cei care le sunt duşmani. Omul trăieşte într-un imperiu al dragostei şi al urii, la un loc!

25
FINEAS, APĂRĂTORUL CREDINŢEI CU SULIŢA
MARELE PĂCAT: ÎNCHINAREA LA IDOLI

IOSUA: - „Israel locuia în Sitim; şi poporul a început să se dea la curvie cu fetele lui Moab. Ele au poftit poporul la jertfele dumnezeilor lor; şi poporul a mâncat şi s-a închinat până la pământ înaintea dumnezeilor lor."

MOISE: - „Fiecare din voi să ucidă pe aceia dintre ai lui care s-au alipit de Baal-Peor."

TOSCHRIS: - Ah, Moise, fără judecată?

IOSUA: - „Şi iată că un bărbat dintre copiii lui Israel a venit şi a adus la fraţii lui pe o madianită, sub ochii lui Moise şi sub ochii întregii adunări a copiilor lui Israel. Fineas, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, s-a sculat din mijlocul adunării şi a luat o suliţă în mână şi i-a străpuns prin pântece pe amândoi. Şi a încetat astfel urgia care izbucnise printre copiii lui Israel."

TOSCHRIS: - „Douăzeci şi patru de mii au murit loviţi de urgia aceea." Fineas preia pentru el şi neamul său preoţia continuă în cadrul comunităţii fiilor lui Israel. Madianiţii au fost priviţi ca duşmani şi izraeliţii au primit ordinul să-i ucidă, nu numai pe ei, ci şi pe aceia dintre ai lor care s-au închinat la idoli. Fineas îi precede pe Arhanghelii Mihail şi Gavril care păzesc altarul la creştini… Marele păcat şi taină a vieţii, a omului, este când caută ce nu trebuie descoperit, căci de aceea se cheamă taină, motivând, omul, pentru biruinţă asupra mor-

ţii; în loc să lase aceste lucruri în seama tutorelui său, stăpân natural, dar mai ales stăpân divin fiindcă el i-a dat omului viața… Lemă și Teoremă! Omul este de natură divină aparţinând necunoscutului, dar devenit, prin experienţe repetate, atât de cunoscut, putând să aibă chiar un nume; şi, niciodată nu va şti totul, mai ales taina vieţii, faţă de animal, care nu-şi pune asemenea probleme; putând să-şi fie martor (conştiinţă) la trecere, şi, pentru clipe scurte, să se bucure de viaţă. Căutarea a ceea ce nu trebuie să se caute este marele său păcat. Rezultă că dogma divinităţii, să nu întrebi de ce şi cum, este un lucru paradoxal, logic…Rezultă că creaţia naturală a vieţii, obligatorie, este procreaţia, înmulţirea a ceea ce este bun şi viabil. Omul este tare prin însăşi existenţa sa şi, când el va acoperii întreaga suprafaţă roditoare a pământului, abia atunci, precum electronul rebel, poate ieşi din sfera de gravitaţie a pământului. Ce se întâmplă acum cu vămuirea vieţii: apă, lumină, căldură, acoperiş, arată că omul a păcătuit grav atunci când a creat statul ca pe propriul său jefuitor…Dilema neplăcută a vieţii este că omul, născându-se fără voia sa, ajunge să fie slugă cuiva, inclusiv statului, fără posibilitatea de răscumpărare a propriei libertăţi, dată din naştere…Nici un părinte nu şi-ar mai dori fiu, dacă ar fi conștient că acesta se naşte slugă. Deja tineretul gândește așa… Statul mileniului III creează această dilemă, paradox!...omul se naşte fiinţă liberă, drept divin, şi în acelaşi timp, slugă!...În viitor se va rezolva această dilemă după modelul biblic, al lui Moise, în care oamenii, cetăţeni, nu pot fi împreună decât având acelaşi Domn, iar crimele dintre ei putând să dispară doar în contextul aceleiaşi legităţi protectoare…a divinităţii! În timpul lui Moise omul nu era ucis decât pentru acest păcat, care genera împotrivirea faţă de Domnul. Nu exista atunci contestaţie la originea divină şi unică a acestui produs minunat al lumii…omul! De aici şi necesitatea ca orice victorie, a sa, să fie închinată şi meritată pentru memoria părinţilor, fiecăruia, și care sunt egalii Domnului.

26
AL DOILEA RECENSĂMÂNT

VOCEA DOMNULUI: - „Faceţi numărătoarea întregii adunări a copiilor lui Israel, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, după casele părinţilor lor, a tuturor celor din Israel care sunt în stare să poarte armele.”

TOSCHRIS: - După crima religioasă de la Sitim, era normal să fie făcut un nou recensământ. La numărătoare au ieşit șase sute unu mii șapte sute treizeci de posibili luptători și douăzeci și trei de mii de leviți…Desigur nimeni nu a fost găsit vinovat pentru scăderea populației. Cibernetica se inventează abia în secolul XX (d.Ch.)!

27
MOŞTENIREA, O LEGE DE PATRU MII DE ANI

MOISE: - „Când un om va muri fără să lase fii, să treceţi moştenirea lui asupra fetei lui. Dacă n-are nicio fată, moştenirea lui s-o daţi fraţilor lui. Dacă n-are nici fraţi, moştenirea lui s-o daţi fraţilor tatălui său. Şi dacă nici tatăl lui n-are fraţi, moştenirea lui s-o daţi rudei cele mai apropiate din familia lui, şi ea s-o stăpânească. Aceasta să fie o lege şi un drept pentru copiii lui Israel”

TOSCHRIS: - Ți-a mai spus Domnul să-l pui pe Iosua înaintea preotului Eleazar, să-l pui înaintea întregii adunări „și să-i dai porunci sub ochii lor”. Conducerea este bine să treacă din mână în mână, şi nu ca în secolul XXI (d.Ch.), când urmaşii distrug tot ce-au făcut înaintașii! Nu conduc oamenii, ci legea trebuie să conducă. Legea creată după realitate, de jos în sus.

…

31
RĂZBOI SFÂNT, DAR ȘI RĂZBOI DE PRADĂ

VOCEA DOMNULUI (lui Moise): - „Răzbună pe copiii lui

Israel împotriva madianiţilor, apoi vei fi adăugat la poporul tău.”

TOSCHRIS: - Domnul creează cauzalitatea. El iniţiază şi binele şi răul ca să motiveze fapta care stă la originea oricărei construcţii bazată pe proiect. Divinitatea este o cauză de lux, dacă nu este habotnică. Pace fără război nu există. Binele şi răul sunt două adevăruri conjuncturale şi momentane. Moise îşi semnează plecarea dintre cei vii cu un ultim, pentru el, război, demonstrându-şi arta strategiei...La război se merge înainte cu „unelte” sfinte şi sunet de trâmbiţe! Sunetul este foarte important la război, echilibrul omului sănătos stând în urechile sale.

MOISE: - „Înarmaţi dintre voi nişte bărbaţi pentru oştire şi să meargă împotriva Madianului, ca să aducă la îndeplinire răzbunarea Domnului împotriva Madianului. Să trimiteţi la oaste câte o mie de oameni de seminţie, din toate seminţiile lui Israel.”

TOSCHRIS: - Fineas „ducea uneltele sfinte şi trâmbiţele răsunătoare.” Această bătălie trebuia să fie model. Au omorât pe toți împărații Madianului, toți slujbașii lor, și pe Balaam l-au omorât, au făcut scrum cetățile, au jefuit toate turmele, vitele, numai pe femei și copiii lor le-au lăsat în viață, le-au adus cu ei! Da, religia este un mod de viaţă, o cauzalitate, şi ea nu are culoare şi miros în cazul copiilor - fete, fecioarelor, animalelor domestice. Aşa se explică apariţia femeii lângă marii bărbaţi ai urmaşilor lui Avraam. Dar legea e lege și nu se tocmește…

MOISE: - „Cum? Aţi lăsat cu viaţă pe toate femeile? Iată, ele sunt acelea care, după cuvântul lui Balaam, au târât pe copiii lui Israel să păcătuiască împotriva Domnului. Acum, dar, omorâţi pe orice prunc de parte bărbătească şi omorâţi pe orice femeie care a cunoscut pe un bărbat culcându-se cu el.”

VOCEA DOMNULUI (către Moise): - „Să iei întâi din partea ostaşilor care s-au dus la oaste o dare pentru Domnul, şi

anume: unul din cinci sute, atât din oameni, cât şi din boi, măgari şi oi. Să le luaţi din jumătatea cuvenită lor şi să le dai preotului Eleazar ca un dar ridicat pentru Domnul. Şi din jumătatea care se cuvine copiilor lui Israel să iei unul din cincizeci, atât din oameni, cât şi din boi, măgari şi oi, din orice dobitoc; şi să le dai leviţilor care păzesc Cortul Domnului".

TOSCHRIS: - Istoria nu iartă, nici în cartea sfântă. „Prada de război, rămasă din jaful celor ce făcuseră parte din oaste" era de „şase sute şaptezeci şi cinci de mii de oi, şaptezeci şi două de mii de boi, şaizeci şi una de mii de măgari şi treizeci şi două de mii de suflete, adică femei care nu cunoscuseră împreunarea cu un bărbat." Jumătate din aceste cantități era a celor care luptaseră. Darea către Domnul a fost șase sute șaptezeci și cinci de oi, șaptezeci și doi de boi, șaizeci și unu de măgari treizeci și doi de inși…

Războiul sfânt era şi un război de pradă, orice mişcare de bunuri şi de câştig fiind impozitată, statul, comunitatea, având de câştigat…

32
„CE E SCRIS ȘI PENTRU NOI/ BUCUROȘI LE-OM DUCE TOATE/ DE E PACE DE-I RĂZBOI"

TOSCHRIS: - Fiii lui Ruben și Gad au rămas în țara Galadului să construiască cetăți, cerând moștenirea Galadului din stânga Iordanului; Moise dându-le aprobarea doar numai dacă oștile semințiilor lor vor participa la întreg războiul de ocupare a Canaanului. Era scris în cartea vieții lor ca toate semințiile lui Iacov să ocupe Canaanul.

MOISE: - „Zidiţi cetăţi pentru pruncii voştri şi ocoale pentru vitele voastre şi faceţi ce aţi spus cu gura voastră."

TOSCHRIS: - Acolo unde au fost duşi cu voia sau fără voia lor, copiii lui Israel, au construit şi zidit…La fel, basarabenii şi nord bucovinenii evacuaţi forţat în Regat, în 1944, au renăscut

din cenuşa rămasă din averile lor în Basarabia şi Bucovina de Nord, ţări din care nu le-a mai rămas, astăzi, nici numele! Şi ce cartier nou s-a născut în „Versail” pe locul vechii Ţigănii de pe malul drept al Oltului în dreptul Bisericuţei şi tunelului de sub Olt, unde a fost omorât, pentru vitejia sa, Radu de la Afumaţi. Din nou, după Cain şi Iosif, fiul lui Iacov, urmaşii lor se dovedesc aşi ai urbanismului. Dovezi ale victoriei în cultura urbană a spiritului iudaic, romano - german, întâlnim pe străzile aglomerate din Lipscani, Craiova, centrul vechi (care nu mai este), la fel din Râmnicu Vâlcea, Dej, Cernăuţi (tot Ardealul în general).

…

34
CANAANUL

TOSCHRIS: - Domnul ți-a pus harta Canaanului pe masă și ți-a spus s-o împarți prin tragere la sorți celor nouă și jumătate urmași; Ruben, Gad, și Manase (ocupând un loc împreună cu Efraim) fiind deja moșteniți în vecinătatea de răsărit a Canaanului. Ți-aduci aminte!... Canan a fost nepotul lui Noe care a văzut pe bunicul său gol…canaaniţii se trag din Ham, tatăl lui Canan, care a râs de Noe când acesta a adormit gol. Până unde a ajuns acel blestem al bătrânului Noe!

35
CETĂŢILE DE SCĂPARE, LOGICE…

VOCEA DOMNULUI: - „Porunceşte copiilor lui Israel să dea leviţilor, din moştenirea pe care o vor avea, nişte cetăţi în care să poată locui. Să mai daţi leviţilor şi un loc gol împrejurul acestor cetăţi. Cetăţile să fie ale lor, ca să locuiască în ele; iar locurile goale să fie pentru vitele lor, pentru averile lor şi pentru toate dobitoacele lor.”

VOCEA LUI MIRIAM: - Tot Domnul spune: că „dintre cetăţile pe care le veţi da leviţilor, şase să fie cetăţi de scăpare

(*refugiu*) unde va putea să fugă ucigaşul şi, afară de acestea, să le mai daţi alte patruzeci şi două de cetăţi.”

VOCEA DOMNULUI: - „Cetăţile pe care le veţi da din moşiile copiilor lui Israel să fie date mai multe de cei ce au mai multe, şi mai puţine de cei ce au mai puţine.”

TOSCHRIS: - A mai zis Domnul ca trei cetăți de scăpare să fie în Canaan și alte trei cetăți de scăpare la răsărit de Iordan. „Dacă ucigaşul iese din hotarul cetăţii de scăpare unde fugise şi dacă răzbunătorul sângelui întâlneşte afară din hotarul cetăţii de scăpare şi ucide pe ucigaş, nu va fi vinovat de omor.”

Iată, în jurul cetăţii omului antic există spaţiul vital în jurul cetății, așa cum va fi și în mileniul trei (d. Ch.) în jurul omului individual…spune Toffler! Preocupată numai de producția manufacturieră și de cea de război cetatea din civilizația oceanului va pierde treptat acest spațiu vital din jurul cetății nemaiavând forță de muncă pentru agricultură și zootehnie… Rezerve serioase există acolo unde nu s-a reuşit să se ajungă la această tehnologie a oceanului! în răsăritul şi sud estul Europei. …Iată, *refugiatul*, un termen peiorativ pentru comunitatea din care provine. La graniţa Canaanului, înainte de atac, fiii lui Israel au ajuns în anul 2659 de la Adam; în 2619 au ieşit din Egipt.

« DEUTERONOMUL »

…

4

„ACEST NEAM MARE ESTE UN POPOR CU TOTUL ÎNȚELEPT ȘI PRICEPUT”

MOISE: - „Acum, Israele, ascultă legile şi poruncile pe care vă învăţ să le păziţi”. Pe care vi le-a dat Domnul ca să le respectați când veți intra în această țară pe care v-a promis-o. Aceste legi, păzirea lor înseamnă în fapt „înţelepciunea şi priceperea voastră.”

TOSCHRIS: - De unde și sintagma lui Petre Țuțea: Dacă nu e religios, evreul este artist sau om de știință. Cuceririle popoarelor, când se reușesc, sunt rezultatul culturilor superioare. Există o logică divină în aceste cuceriri, există acea luptă a contrariilor care însoțesc dezvoltarea. Iată, dezvoltarea înseamnă cultură şi ea cuprinde întregul arsenal personal al unui popor în ce priveşte etosul său, creaţia liberă, neinstituţionalizată. Omul se dezvoltă când se mişcă şi produce liber spaţiu vital. Societăţile la fel. Rezultă o logică şi în acea globalizare a mileniului trei când este încurajată cultura specifică. „Înţelept şi priceput" aceste două însuşiri sunt apanajul culturii unui popor care desăvârşeşte cultura adamică.

MOISE: - „Care este, în adevăr, neamul acela aşa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui aşa de aproape cum avem noi pe Domnul Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm?"

TOSCHRIS: - Nu există lume civilizată fără Domnul. Taina Lui, taina vieţii împlinite, se află în apropierea Sa de om şi de interiorul său, şi în independenţa acestuia în centrul Universului. În centrul universului trebuie să stea omul. Domnul nu este creat de om, cum sunt idolii păgânilor, ci chiar El a creat omul căruia i-a împrumut din duhul Său, taina din El, care întărește omul în viață, confirmând şi teoria filosofilor care susţin că nimic nu se pierde ci totul se transformă; în religia pură viața omului se transformă în viața de apoi…precum în Coloana infinită, brâncuşiană, unde viaţa pe viaţă se ridică, suie sau cum spune prohodul, moarte pe moarte călcând. Omul este ființă vie, om, creat după chipul şi asemănarea Domnului unic, tocmai fiindcă este „înţelept şi priceput"… Cum să nu vină „ori de câte ori îl chemăm", dacă El locuieşte în noi!?

VOCEA DOMNULUI: - „Numai ia seama asupra ta şi veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieţii tale, ca nu cumva să uiţi lucrurile pe care ţi le-au văzut ochii şi să-ţi iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi şi copiilor copiilor tăi."

TOSCHRIS: - Este mai mult decât necesară memoria, care creează conştiinţa! Cunoştinţa! istoria adevărată! arta!

MOISE: - „Fiindcă n-aţi văzut niciun chip în ziua când v-a vorbit Domnul din mijlocul focului, la Horeb, vegheaţi cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca nu cumva să vă stricaţi şi să vă faceţi un chip cioplit”…sub orice formă, simbol.

TOSCHRIS: - Suntem ca într-un adevărat duet și, recit și eu, către om, din cartea ta: „Veghează asupra sufletului tău, ca nu cumva, ridicându-ţi ochii spre cer, şi văzând soarele, luna şi stelele, toată oştirea cerurilor, să fii târât să te închini înaintea lor şi să le slujeşti: căci acestea sunt lucruri pe care Domnul Dumnezeul tău le-a făcut şi le-a împărţit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg.” …Iată sufletul în care sălășluiește Domnul, și care definește omul, și care este un duh întăritor, puternic şi de temut, căci nimic nu este mai greu de dus în spa-te decât un suflet lipsit de Domnul…Domnul ca o catedrală care nu se „scufundă”, parafrazându-l pe Debussy, niciodată.

…

6
DARUL NU ESTE PENTRU CINE SE PREGĂTEȘTE, CI PENTRU CINE SE NIMEREȘTE

MOISE: - „Domnul Dumnezeul tău te va face să intri în ţara pe care a jurat părinţilor tăi că ţi-o va da: cetăţi mari şi bune, pe care nu tu le-ai zidit, case pline de bunuri pe care nu tu le-ai umplut, puţuri de apă săpate, pe care nu tu le-ai săpat, vii şi măslini pe care nu tu i-ai sădit”

TOSCHRIS: - Popor fără ţară format şi năvălit - logică de formare, dezvoltare şi mişcare a popoarelor - peste alte popoare fără orizont și bine clădite și în a căror logică lipsește iubirea de pământ, cu alte cuvinte sarea pământului nefiind valabilă decât la timpul trecut! …Israele, Israele, cum de apari tu acolo unde totul este pregătit! ca să culegi roadele! Da, Israel s-a năs-

cut pentru uzufruct şi nu caută decât să-i conducă pe alții…El este născut pentru uzufruct!

…

10

DOMNUL FACE DREPTATE VĂDUVEI ȘI ORFANULUI. DOMNUL IUBEȘTE PE STRĂIN

MOISE: - Iubiți-L pe „Domnul Dumnezeul vostru cel mare, puternic şi înfricoşător, care nu caută la faţa oamenilor şi nu primeşte daruri; care face dreptate orfanului şi văduvei, care iubeşte pe străin şi-i dă hrană şi îmbrăcăminte.”

TOSCHRIS: - Ce s-ar fi întâmplat cu părinții și frații mei, mai existam eu, dacă vâlcenii nu le dădeau hrană și acoperiș, când au sosit aici evacuați înainte cu șase luni de arestarea Mareșalului Antonescu? De-aici iubesc atât de mult acest citat din cuvântul Domnului și scris de tine Moise: „Să iubiţi pe străin, căci şi voi aţi fost străini în ţara Egiptului. Părinţii tăi s-au coborât în Egipt în număr de şaptezeci; acum eşti o mulţime ca stelele cerului.” - Libertatea este cel mai mare dar oferit omului de însuşi Creatorul său, libertate pe care o are de la naştere, de cum începe să înveţe să trăiască, omul, fiind permanent un elev silitor. Oamenii se nasc egali şi nu există nici o preferinţă din partea Celui care le stăpâneşte sufletele. Şanse egale au toţi, numai că totul există prin oferta comunității - mediului: şi norocul, şi sănătatea de fier. Mediul permite sau nu permite. Esenţa vieţii în comunitatea condusă sub impulsul muncii cinstite, onorante, este înmulţirea binelui continuu sub legea strunită natural.

…

17

BANII INVESTIȚI SUNT LUMINA DOMNULUI

MOISE: - „Să pui peste tine ca împărat pe acela pe care-l va alege Domnul tău din mijlocul fraţilor tăi”. Să nu pui un străin.

Să nu pui un frate cu „mulți cai” care să vrea să vă întoarcă de unde-ați fugit…

TOSCHRIS: - În viață nu există decât un singur drum, tot înainte, fără cale de întoarcere. Americanii spuneau prin o mie nouă sute cincizeci că omul trebuie pregătit în viață să poată face mai multe meserii, dar drumul tot unul singur rămâne, cel pe care ți-l construiești și-l întreții singur! Trecutul nu-ți poate oferi nimic bun, ci doar prezentul.

MOISE: - Să aibă puține neveste, și să nu trăiască pe „grămezi de argint și aur”.

TOSCHRIS: - Banii nu se strâng, se cheltuiesc în primul rând și apoi se investesc! Rolul banului este să răsplătească locul de muncă, căci așa, banii creează viață! Banii investiți sunt ochii Domnului, iar banii grămadă sunt ochiul dracului.

18
COMUNITATE FĂRĂ VIZIUNE ASUPRA VIITORULUI, NU EXISTĂ!

MOISE: Să ascultați de proorocul pe care vi-l va da Domnul și care va fi dintre ai voștri!

TOSCHRIS: - Oare te gândești la Iisus? O, Doamne, așa cred că este, altfel, nu-l luai pe Ilie să mergeți să-L asistați pe Christos, când s-a produs *Schimbarea la față* a Mântuitorului. …Comunitate fără viziunea viitorului nu există! Doar România după anul două mii nu a avut nici o viziune. Conducătorii trebuie obligați să aibă consilieri dintre cei mai buni, dintre oamenii cu experiență mare, pozitivă! De exemplu Mircea cel Bătrân l-a avut pe Nicodim de la Tismana sau Neagoe Basarab pe Macarie de la Bistrița…

…

24
OMUL TREBUIE RESPECTAT

MOISE: - Nimeni nu are voie să intre în casa ta și să ridice

obiectul pus „zălog” la o datorie. Locuința personală este sfântă.

TOSCHRIS: - Și va fi singura libertate deplină și în orice timp. Sperăm. Om și timp fără impas nu există. ...Până la judecată, oamenii sunt egali. Poprirea în bancă este un abuz, contul tău fiind identic cu casa ta. Dacă nici acesta sau aceasta nu-ţi mai aparţin atunci degeaba trăieşti…Îmi amintesc că am început să-l urăsc pe Ceauşescu, după 1985, când se auzea că ni se vor confiscă casele, apartamentele cumpărate.

…

28
RIDICARE ȘI CĂDERE. DAMNAȚIUNEA FIILOR LUI ISRAEL. CHITAIUL. APOCALIPSA

MOISE (adresându-se poporului): - Ascultă de Domnul și neamul tău va fi primul între neamuri, cel mai semeț de pe acest pământ. „Comoara Lui, cerul” va fi dăruită ție să te folosești de ea cum îți vine cel mai bine: să zbori, să primești ploaie atunci când îți trebuie, să-ți fie destinație și viață de apoi. Lucrul mâinilor tale „va fi binecuvântat și vei da cu împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut”.

TOSCHRIS: - Vezi, înainte de a da, trebuie să făptuiești! Nu de alta, dar ca să ai de unde da. Colosal, Moise, tu ești întemeietorul poporului evreu!...și al băncii, ești harul poporului lui Israel! Și Ceaușescu s-a luat după tine, dar nu a avut credință și totul s-a năruit, a pierit ca un fum în o mie nouă sute optzeci și nouă.

MOISE: - „Domnul te va face să fii cap, nu coadă; întotdeauna vei fi sus, şi niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta de poruncile Lui, dacă le vei păzi şi le vei împlini.”

TOSCHRIS: - De aceea, în primul rând Israel este religios, şi, mai apoi toate celelalte. Sinagoga, Biserica creştinilor sunt primele instituţii publice şi care respectă această lege a ta, Moise…după care funcţionează lumea! Răsplata? niciodată Israel nu a fost coadă, din contra, a regenerat omenirea prin însăși

penetrarea ei, continuă. Puterea lui Israel vine din chiar înțelesul numelui său: pentru sine și familia lui, se luptă și cu Domnul! Dar… Și dacă poporul tău nu va respecta poruncile Domnului?

MOISE: - Atunci, „străinul care va fi în mijlocul tău se va ridica tot mai sus peste tine, iar tu te vei coborî tot mai jos; el îţi va da cu împrumut, şi tu nu-i vei da cu împrumut; el va fi fruntea, şi tu vei fi coada.”

TOSCHRIS: - E clar. Domnul nu respectă sângele. Cine e cu Domnul devine fiul lui Israel! Iată funcţionând legea purificării neamurilor…

MOISE: - Pentru că aveai și nu ai respectat cuvântul Domnului, în sărăcie, chiar și așa, vei sluji dușmanilor, iar Domnul „te va nimici”.

TOSCHRIS: - Asta s-a întâmplat în România după anul două mii. Se justifică expansiunea Chitaiului!

MOISE: „Domnul va aduce de departe, de la marginile pământului, un neam care va cădea peste tine cu zbor de vultur.”

TOSCHRIS: - Parcă văd picturile lui Marin Sorescu cu lupi jigăriți și avioane de război, vulturi, în picaj!...zvastici.

MOISE: - „Un neam a cărui limbă n-o vei înţelege, un neam cu înfăţişarea sălbatică şi care nu se va sfii de cel bătrân, nici nu va avea milă de copii. El va mânca rodul turmelor tale şi rodul pământului tău, până vei fi nimicit”.

TOSCHRIS: - Păcatul oamenilor în sec XXI, este că s-au îndepărtat, fără să le cearnă, de legile creștine. Nici nu-ți vine să crezi, cum cade Europa acum, sfărâmându-şi Catedralele…

MOISE: - Îți vei mânca fiii și fiicele „în strâmtorarea şi necazul în care te va duce vrăjmaşul tău”.

TOSCHRIS: - Pare hilar, dar nu-i de râs…Gheorghe Petre Govora a văzut o rusoaică care își mânca copilul în sărăcia instalată în Ucraina sau Rusia în a doua conflagrație mondială a secolului XX...

MOISE: - „Domnul te va împrăştia printre toate neamurile,

de la o margine a pământului până la cealaltă: şi acolo vei sluji altor dumnezei pe care nu i-ai cunoscut nici tu, nici părinţii tăi, dumnezei de lemn şi de piatră. Vei tremura zi şi noapte, nu vei fi sigur de viaţa ta. Dimineaţa vei zice: - O, de ar veni seara!, şi seara vei zice: - O, de ar veni dimineaţa!”

TOSCHRIS: - Desigur, este valabil și în globalizarea forțată: cum să fie aceeași lege valabilă la polii Pământului, în punctele diametral opuse. …O, mai bine nu ar veni ziua aceea, mai bine nu ar fi fost ca forțele oculte, comuniste, din România să revină la putere în anul două mii. Mai bine ar fi fost să nu se ridice Putin în anul două mii doisprezece împotriva Europei. Mai bine ar fi fost să nu mințim că suntem pregătiți de a intra în UE, dar cel mai rău a fost că legea pensiilor, tradițională în România și Europa a fost schimbată fără rost în două mii trei…și totul s-a dat peste cap. Cum, aud bine? Să nu fi venit pandemia?...Ba bine că a venit: în treizeci de ani nu am reușit să evităm scuipatul pe trotuar, să nu ne mai înghesuim pe trotuar ziua în amiaza mare, când trebuia să muncim la strung sau pe tarla. În treizeci de ani nu am făcut la țară canalizare, nu avem încă apă curentă și toaleta ne este tot în porumb; și nu ne ștergem la dos cu hârtie igienică, și nu ne spălăm cu săpun; la câți morți au fost în România se merita o biorevoluție!

…

31
ULTIMILE CUVINTE ALE LUI MOISE. TEMEȚI-VĂ DE DOMNUL!

MOISE: - Am împlinit o sută douăzeci de ani şi nu mai am ochi şi aripi să stau în fruntea voastră iar Domnul mi-a spus de mult, m-a anunțat, că nu voi trece apa Iordanului. Acum eu am să cânt și voi notați cântarea aceasta și învățați-i și pe copii s-o cânte. Scrieți această carte a cântecului meu și așezați-o acolo unde trebuie să-i fie locul: „lângă chivotul legământului Dom-

nului Dumnezeului vostru, pentru ca şi copiii să învețe să se teamă de El”

TOSCHRIS: - De acum Moise nu mai este al nostru, s-a întors în lumea părinților săi. Cartea, la nivel de memorie, este cel mai scump dar făcut poporului Israel. Singura carte care vorbește de un popor și lumea prin care s-a perindat el. După religie, ştiinţa și arta sunt cele care creează conştiinţa!

32
ODISEEA BOCETULUI, CARE A FOST ÎNAINTEA CÂNTECULUI!

MOISE: - „Luaţi aminte ceruri eu voi vorbi./ Ascultă, pământule, cuvintele gurii mele./ Odată cu ploaia să curgă învăţăturile mele./ Ca roua să cadă cuvântul meu,/ Ca ploaia repede pe verdeaţă,/ Ca picăturile de ploaie pe iarbă/ Căci voi vesti Numele Domnului./ Daţi slavă Dumnezeului nostru!/ El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârşite,/ Căci toate căile Lui sunt drepte;/ El este un Dumnezeu credincios şi fără nedreptate,/ El este drept şi curat./... ”

« IOSUA »

1
IOSUA ÎNSEAMNĂ IEHOVA ȘI ESTE MÂNTUITOR

VOCEA DOMNULUI: - Acum, Iosua! „intraţi în ţara pe care o dau copiilor lui Israel”. Fiți hotărâți, lucrați în credință, numai Legea lui Moise să vă fie învățătură și vei reuși ceea ce nu a reușit nimeni. Nu uita, Eu sunt tot timpul alături de tine, chiar în fața ta! Sunt steagul tău. Sunt brațul tău.

TOSCHRIS: - Nu Domnul ca ființă este important, cât respectarea legilor pe care le-a dat. Domnul este Lege, iar respectarea ei duce la propăşire şi curaj. Un om care nu respectă Le-

gea, legile comunității, nu poate să țină capul pe umeri, așa cum îl ține cu ochi ațintiți înainte Vulturul, pasărea pe care a urmat-o mulțimea fiilor lui Israel, atunci când a ieșit din Egipt. Vulturul se află pe stema oricărui progres, încă de atunci. El are o cruce în cioc atunci când puterea are deasupra pe Domnul, și două capete când reprezintă două puteri. Iată și o declarație ontică, cum, că, Domnul cel atotputernic sălășluiește în om.

IOSUA: - „Pregătiţi-vă merinde, căci peste trei zile veţi trece Iordanul acesta ca să mergeţi să cuceriţi ţara pe care v-o dă în stăpânire Domnul Dumnezeul vostru."

TOSCHRIS: - Fiilor lui Ruben, Gad și Manase „toți, numai bărbați voinici" le-a ordonat să treacă înaintea fraților și să lupte până când Canaanul va fi cucerit! Le-a cerut să își respecte cuvântul dat în fața Domnului, de apărători ai vieții nevestelor și copiilor rămași acasă, la răsărit de Iordan, în siguranță, în cetățile construite de ei până să treacă israeliții Iordanul... Fără credinţa în izbândă și rostul suprem, orice război este pierdut încă din start.

2
SERVICIILE SECRETE EXTERNE, VECHI DE CÂND E LUMEA

TOSCHRIS: - „Iosua, fiul lui Nun, a trimis în ascuns din Sitim doi oameni, ca iscoade". Iată de când există *umbrele* din arma secretă a statului în lupta cu dușmanul extern.

IOSUA: - „Duceţi-vă de cercetaţi ţara şi mai ales Ierihonul."

TOSCHRIS: - „Cei doi oameni au plecat şi au ajuns în casa unei curve, care se chema Rahav, şi s-au culcat acolo". S-au culcat pe acoperiș. Acoperișurile caselor filistenilor erau drepte și serveau de odihnă sau taifas. Rahav le-a zis înainte de somn: „Ştiu că Domnul v-a dat ţara aceasta, căci ne-a apucat groaza de voi, şi toţi locuitorii ţării tremură înaintea voastră." Față de dumnezeii femeii, Domnul Fiilor lui Israel era „Dumnezeu sus în ceruri şi jos pe pământ". Și femeia primi un semn, o sfoară cărămizie, pe care să o lege la fereastra pe care salvase ea is-

coadele lui Iosua. Prin acest semn, ei, Fiii lui Israel, vor ocoli casa în care locuia Rahav, salvatoarea lor din acea noapte, atunci când vor ataca Canaanul. Iscoadele - umbrele - s-au întors și i-au spus lui Iosua că populația Canaanului este transfigurată de frică; „Cu adevărat, Domnul a dat toată ţara în mâinile noastre, şi toţi locuitorii ţării tremură înaintea noastră.” Iată, Iosua preia tactica lui Moise cu iscoadele…Şi cine le putea da informaţii mai bune decât o curvă? Rahav prima curvă progresistă a lumii, informată, informatoare şi inteligentă. Domnul este recunoscut ca atotputernic și de supușii săi, și de dușmani. Este arta succesului impunerii prin credință. Schimbul de informații apropie părțile beligerante, reducându-se vărsarea de sânge. Rahav îi pune să jure că nu-i vor nimici familia. Oricine alege să fie de partea celui care-i va asigura binele. Trădarea între oameni nu are căutare în lumea credinței, mai ales în timp de război…Francezii după al II-lea Război Mondial sau purtat foarte urât cu femeile care au asigurat pacea culcându-se cu ostaşii germani. Le-au tuns la zero, batjocorindu-le.

3
CUCERIREA CANAANULUI, RĂZBOI RELIGIOS

IOSUA: - Chivotul Domnului va porni primul, dus de preoți, și voi să „vă porniți după el.”…la o distanță de „două mii de coţi”. „El vă va arăta drumul pe care trebuie să-l urmaţi, căci n-aţi mai trecut pe drumul acesta.”

TOSCHRIS: - Şi apele Iordanului s-au despicat, precum apele Mării Roşie, când au fost evacuaţi Fiii lui Israel din Egipt, şi luptătorii lui Iosua au trecut Iordanul în ţara promisă unde curgea laptele şi mierea… Numai că în loc de căruțe și cai, cum au avut basarabenii și nord bucovinenii la evacuarea Basarabiei și Bucovinei de nord, evreii au avut săbii și care de luptă, și flamura armatei lor era chiar chivotul Domnului!... războiul religios, acesta al lui Israel a fost un război drept! Fiindcă Domnul s-a luptat cu dumnezeii canaaniților cu mâinile

supușilor săi, fiii lui Israel. Desigur, patru mii de ani sunt prea mulți pentru a judeca dreptatea faptelor de atunci. Necesitatea recunoașterii Domnului sălășluind în om, creația unei ordini firești și cât mai sănătoasă în comunitate, scot faptele din sfera lor dureroasă și le așază într-o logică de viață despre care omul începe să reflecteze cu adevărat și fals abia peste o mie cinci sute de ani, în cel mai omenesc caz…

4
DOUĂSPREZECE PIETRE NĂSCUTE DIN PIATRA DIN CAPUL UNGHIULUI

TOSCHRIS: - La Ghilgal, în partea de est a Ierihonului, Iosua și-a făcut tabăra după ce a trecut Iordanul. Asta s-a întâmplat în „luna întâi” și „ziua a zecea”. Aici Iosua a construit o movilă cu cele douăsprezece pietre luate din Iordan ca aducere aminte - crearea de memorie - artă sacră - monument din piatră - pentru ziua de trecere a Iordanului în Canaan și începutul unei noi ere. Era fiilor lui Israel care va dura până la venirea Christosului, dar și după!...douăsprezece pietre, douăsprezece seminţii, douăsprezece ore are jumătate de zi şi este simbolul luminii când ziua este egală cu noaptea ca în scaunele lui Brâncuşi, două semisfere opuse: binele şi răul, ziua şi noaptea, douăsprezece ore zi - lumină şi douăsprezece ore întuneric formează ziua calendaristică la jumătatea primăverii și jumătatea toamnei. Cei care cuceresc prin crimă Canaanul nu vor rămâne în el, Ruben şi ceilalţi ai săi, vârful oştirii, având locul peste Iordan înspre Răsărit… Ne aşteptăm, după modelul reconsiderării civilizaţiei omului din familia lui Iacov, după ieşirea din Egipt - în secolul douăzeci și unu din mileniul trei - ca omenirea să constate și să reînvețe din experiența și învățătura lui Moise. Moment în care omenirea seamănă cu turma de oameni a lui Moise la ieșirea nu din Egiptul antic, ci din zevzecul secol douăzeci al mileniului doi, orbecăind în societatea umană extrem de polarizată pe multiple axe de existență și moduri de

trai, societate umană părând un real deşert mondial, în care, deși aproape înecat în apa planetară, oamenii nu mai găsesc nici apă de băut…Va putea oare cineva să conducă aceste noi seminții constituite după fiecare meridian longitudinal și orizontal cu toți atâția oameni mari precum Iacov și cu un singur Domn? Desigur. Și cu o condiție, ca Domnul să iasă din inimă, omul să devină parte din natură împreună cu grija cu care a fost învățat să o aibă pentru sine, și El, în ideea sa cerească, să coboare în mediul înconjurător, devenind unul singur și pentru natură şi pentru om…Cuvântul habotnic, articulație a limbii, pe care animalele nu-l înțeleg și nici măcar nu-l cunosc, nu-l simt și nu-l pot exprima, trebuie să dispară din om! Omul trebuie să redevină un fel de „Gânditorul de la Hamangia" sau precum „Cumințenia Pământului" a lui Constantin Brâncuși.

5
CUCERIREA CANAANULUI O PRIMĂ RENAȘTERE A LUI ISRAEL

TOSCHRIS: - În fața faptei minune care a secat apele să treacă fiii lui Israel, arătându-se astfel că Dumnezeu nu este numai al omului, ci al întregii naturi, canaaniților „li s-a tăiat inima şi au rămas îngroziţi înaintea copiilor lui Israel".

VOCEA DOMNULUI: - Iosua, „fă-ţi nişte cuţite de piatră şi taie împrejur pe copiii lui Israel, a doua oară."

TOSCHRIS: - Cei născuți în deșert, după ieșirea din Egipt, nu erau tăiați împrejur. Totuși, cred că m-am grăbit, când am spus că fiii lui Israel cunoșteau tehnologia oțelului din moment ce aveau brice. Iată, acum se taie împrejur cu pietre…

VOCEA DOMNULUI: - „Astăzi, am ridicat ocara Egiptului de deasupra voastră."

TOSCHRIS: - Ghilgal (*Prăvălire* op.cit.) s-a numit locul acesta până astăzi. S-au așezat în Ghilgal evreii și lângă Ierihon au sărbătorit Paștele. A fost prima dată după ieșirea din Egipt, după patruzeci de ani, când au mâncat grâu din Canaan și nu

mană cerească. Fără luptă, Canaanul i-a primit cu pâine şi sare, obicei care va dăinui patru mii de ani, în țara românească cel puțin, dovedindu-se că poporul român, daco roman, se trage sigur din seminția lui Israel…Să ne ferim să fim supuşi, din nou, doar de frică. Să ne ferim să fim laşi, suferind de frică. Să ne ferim de a nu mai fi liberi, chiar şi faţă de interior. Să ne iubim plăcerile mai mult decât medicamentele. Să ne iubim pe noi înşine mai mult decât pe politicieni, fiindcă, s-a demonstrat, în viitor vor fi din nou mai mulţi filosofi şi oameni liberi decât politicienii! Politicul ăsta instalat în proprie concurenţă, pluripartinic, după cum ne vorbesc gulerele albe, ghidate după principiul *corect politic*, cât de repede, nu va mai fi de actualitate; el va fi exclus din societate, reprimat, căci şi acum, nu este decât o rămăşiţă a politicului antidemocratic şi de prost gust instalat cam de două secole în societatea umană…Nu avem nevoie de acest politic care ne sugrumă statul!...garantul democrației.

6
CRIME CU PREMEDITARE DIN RAȚIUNI POLITICE

IOSUA: - Ierihonezii se baricadaseră în cetate și tremurau de frică.

VOCEA DOMNULUI: - Iosua „iată, dau în mâinile tale Ierihonul şi pe împăratul lui, pe vitejii lui ostaşi.” Voi nu stați degeaba, mișcați-vă, dați ocol cetății, o dată, de șase ori timp de șase zile. Chivotul să meargă înainte și în fața lui să se sune din trâmbițele din corn de berbec. În a șaptea zi să dați ocol de șapte ori și trâmbițele să sune. La a șaptea tură tot poporul să strige să facă zgomot mare și zidurile se vor frânge.

TOSCHRIS: - Chiar așa a fost și, în a șaptea zi, după ce au dat ocol de șapte ori, poporul a executat ordinul lui Iosua, zidurile s-au frânt, și fiii lui Israel au năvălit în cetate.

IOSUA: - „Strigaţi, căci Domnul v-a dat cetatea în mână! Cetatea să fie dată Domnului spre nimicire…dar să lăsaţi cu viaţă pe curva Rahav şi pe toţi cei ce vor fi cu ea în casă”.

TOSCHRIS: - Nu uitați ce va zis Domnul, să nu luați nimic pentru voi din ceea ce distrugeți și capturați.

IOSUA: - „Tot argintul şi tot aurul, toate lucrurile de aramă şi de fier să fie închinate Domnului şi să intre în vistieria Sa.”

TOSCHRIS: - Iată, vedeți cât de clară este istoria poporului evreu. Războiul are loc în epoca de aur a bronzului și fierului. Deci aveau și brice! În timpul invaziei, după prăbușirea zidurilor, Ierihonul a fost „nimicit cu desăvârşire trecând prin ascuţişul sabiei tot ce era în cetate, bărbaţi şi femei, copii şi bătrâni, până la boi, oi și măgari.”

IOSUA: - „Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului! Cu preţul întâiului său născut îi va pune temeliile şi cu preţul celui mai tânăr fiu al lui îi va aşeza porţile!”

TOSCHRIS: - Iată, până astăzi, timp de patru mii de ani Ierihonul este distrus și înălțat iar. În fața Domnului, fiii lui Israel nu au nici mamă, nici tată, nici fiu sau fiică. ...Sunetul puternic, zgomotul a rămas de atunci armă de intimidare și de impus teamă; iar în mileniul trei, se va exagera utilizând sirenele atât pe mașinile poliției, cât și pe salvare, cât și pe mașinile ISU, cât și pe cisternele pompierilor! Și atunci, și în acest mileniu III, cine strigă mai tare, sigur, este mai puternic. Ierihonul a fost cucerit prin spaimă, prin înmuierea inimilor şi a zidurilor!…O primă personificare magică: înmuierea pietrelor din ziduri!

7
AURUL, OCHIUL SATANEI

TOSCHRIS: - În prima lor intervenție, nimicire, fără nici o însușire de bunuri, unul dintre conducători nu a respectat ordinul și și-a însușit bunuri, profitând de nenorocirea celui în-

vins; să nu uităm, prin magie!...putem să-i spunem voința Domnului; numele lui fiind Acan. A fost judecat și condamnat după legea lui Israel „pentru că a călcat legământul Domnului şi a făcut o mişelie în Israel.” El nu a fost pedepsit imediat, ci Domnul l-a provocat pe Iosua să lupte împotriva cetății Ai și acolo acesta a suferit o înfrângere pe care a pus-o pe seama păcatului lui Acan.

IOSUA: - Acan, „pentru ce ne-ai nenorocit? Şi pe tine te va nenoroci Domnul, azi.”

TOSCHRIS: - Acan și familia lui și tot ce a luat din Ierihon: aur, argint, boi, oi, măgari au fost uciși cu pietre și le-au ars întreaga avere pe valea Acor (*Tulburare*). Deasupra trupului lui Acan, Iosua a înălțat un morman de pietre vizibil și astăzi…Aurul e ochiul dracului.

8
ÎNTREGUL POPOR PARTICIPĂ LA LUPTA DE ATAC ȘI ISRAEL CÂȘTIGĂ

VOCEA DOMNULUI (către Iosua): - „Nu te teme şi nu te înspăimânta! Ia cu tine pe toţi oamenii de război, scoală-te, suie-te împotriva cetăţii Ai”. Cetatea Ai să aibă soarta Ierihonului, iar voi să nu vă însușiți decât aurul și argintul, bronzul și fierul, și vitele.

TOSCHRIS: - Adevărate strategii de luptă sunt puse în aplicare de Iosua după ce au fost create de Domnul. Iosua alege „ treizeci de mii de bărbaţi viteji pe care i-a pornit noaptea şi le-a dat următoarea poruncă:”

IOSUA: - „Ascultaţi! Să vă puneţi la pândă înapoia cetăţii; să nu vă depărtaţi mult de cetate şi toţi să fiţi gata”. Eu și cei cu mine ne vom duce către porțile cetății și ei vor ieși să ne întâmpine cum au mai făcut-o, iar noi o să fugim…Așa îi vom atrage departe de zidurile cetății.

TOSCHRIS: - Armata cetății Ai urmărește poporul lui Israel în timp ce, cei treizeci de mii de luptători ai lui Iosua pun mâna

pe cetate şi-i dau foc, „trecând tot prin ascuțișul sabiei”! Douăsprezece mii de morți din cetatea Ai. Iosua şi-a ținut mâna întinsă, cu sulița până când cetatea a fost nimicită. Ne aducem bine aminte? salutul lui Hitler, care a ţinut mâna întinsă până la Stalingrad…după care i-a căzut! Dar şi brațele întinse ale lui Moise… Nu aşa s-a întâmplat cu Iosua, care îşi căuta pământul sfânt, care ducea un război sfânt şi care justifica mişcarea naturală de populaţii. Am văzut cât respect le cerea Dumnezeu fiilor lui Israel pentru străinul din propria comunitate şi din casă! Nu aşa s-a întâmplat cu Mareşalul Antonescu care a fost jertfit, dar şi-a păstrat țara fără nici o pată, până a fost arestat…

9
NAŞTEREA MARILOR ALIANŢE

TOSCHRIS: - Întregul Canaan, toate populațiile din acesta, auzind ce s-a întâmplat la Ierihon şi Ai „s-au unit împreună într-o înţelegere ca să lupte împotriva lui Iosua şi împotriva lui Israel.” Iată cum s-au născut marile alianțe, între cetăți, care se unesc să înfrunte pe cel mai tare şi orgolios. Disciplina credinţei s-a făcut prin forţă, demonstrându-se astfel că este singura cale către realizarea marilor victorii. Credinţa în sine, curată, credinţa în Domnul. Să nu uităm că ajutorul Domnului apare acolo unde există ascultare, unde există inteligenţă şi strategie. Dreptatea divină nu se poate realiza decât cu multă vărsare de sânge, cu multă ură, căci adevărul există în echilibrul dintre pozitiv şi negativ. Practic, numai călăii ucid fără ură, doar pentru bani!

10
FAPTELE DE ARME ALE LUI IOSUA, FIUL LUI ISRAEL. BINELE ŞI RĂUL

ADONI-ȚEDEC (împăratul Ierusalimului către împărații amoriților): - „Suiţi-vă la mine şi ajutaţi-mă, ca să batem Gabaonul, căci a făcut pace cu Iosua şi cu copiii lui Israel.”

TOSCHRIS: - Strategic o mare greşeală să-ți pedepseşti un aliat, și să-ți slăbeşti forţele. Împăraţii amoriţilor au răspuns chemării lui Adoni-Ţedec și au atacat Gabaonul. Atunci a intervenit Iosua care stătea în Ghilgal, venind fără să anunțe pe nimeni și cucerind Gabaonul și urmărindu-i pe amoriți până la Azeca și Macheda. Minunea Domnului s-a arătat iarăși, o ploaie de pietre căzând peste fugarii din fața lui Iosua. Iată un precedent al Luptei de la Posada, din o mie trei sute treizeci când pietrele au nimicit săbiile și armurile strălucitoare ale ungurilor lui Carol Robert de Anjou.

IOSUA (văzând mulțimea morților): - „Opreşte-te, soare, asupra Gabaonului, şi tu, lună, asupra văii Aialonului! Şi soarele s-a oprit, şi luna şi-a întrerupt mersul, până ce poporul şi-a răzbunat proprii morți.”

TOSCHRIS: - „Cei cinci împăraţi au fugit şi s-au ascuns într-o peşteră la Macheda.”

IOSUA (după ce poporul s-a întors în tabăra de la Macheda): - „Deschideţi intrarea peşterii, scoateţi afară din ea pe cei cinci împăraţi şi aduceţi-i la mine. Apoi le-a zis bărbaţilor săi: - Apropiaţi-vă şi puneţi-vă picioarele pe grumajii împăraţilor acestora. Nu vă temeţi şi nu vă înspăimântaţi, ci întăriţi-vă şi îmbărbătaţi-vă”. Așa vor păți toți cei ce vă vor înfrunta.

TOSCHRIS: - I-ai omorât apoi pe cei cinci împărați, ai trecut prin sabie întreaga Macheda, nelăsând să scape nici un om. Pare o crimă! Ai continuat lupta și ai cucerit Libna, Lachis, Eglon, Hebron, Debirul. I-ai bătut, spun cronicele, și n-ai lăsat vie nici o suflare „cum poruncise Domnul Dumnezeul lui Israel”.

IOSUA: - I-am nimicit pe toți de la „Cades-Barnea până la Gaza, toată ţara Gosen până la Gabaon”.

TOSCHRIS: - Și apoi v-ați întors la Ghilgal. Faptele tale de arme, Iosua, fac din tine un mare comandant de oşti și unul dintre cei mai sângeroşi totodată, din care cauză nici tu nu te vei bucura de darurile Canaanului. Binele se face cu riscurile

răului. Nu se poate ajunge la forma ideală a binelui fără să trecem prin forma reală a răului!

11
A DOUA MARE ALIANȚĂ

TOSCHRIS: - Dotaţi şi înarmaţi aşa cum nu s-a mai văzut, doar erau mândria tehnologică a lumii, a unor ţinuturi în care curgea laptele şi mierea…societatea ideală formând, și constituind prin marea alianță un popor fără număr, ca nisipul care este pe marginea mării, şi având cai şi care în foarte mare număr; împărații „Hațorului, Madonului, Șimronului, Acșafului, cei de la miazănoapte de munte, din câmpia de la sud de Chineret, de pe înălțimile Dorului, cananiții de la est și vest, amoriții, hetiții, fereziții, iebusiții, și heviții" au hotărât să se întâlnească la apele Merom ca să lupte împotriva lui Israel…

VOCEA DOMNULUI (lui Iosua): - „Cailor să le tai vinele picioarelor, iar carele lor să le arzi în foc."

TOSCHRIS: - Dar Iosua nu doarme, își ia toți oamenii de război și ia cu asalt tabăra de la apele Merom, nelăsând să-i scape niciun om viu. Cailor le-a tăiat venele fără scrupule fiindcă așa i-a zis Domnul iar în război, se știe, calul și omul din spinarea sa este totuna…Carele au fost bune de pus pe foc, care rapide, ușoare construite din lemn. Trecerea prin tăișul spadei a început cu Hațorul care era capitala canaaniților, iar mai apoi i-au dat foc. Conceptul divin din acea perioadă, era, distrugerea completă a dușmanului și armele sale și slugile sale ca să se evite orice posibilitate de revenire la cauză, întoarcerea și răzbunarea învinșilor! Toate împărățiile acelea ostile lui Iosua au fost distruse, împărații și supușii lor fiind trecuți prin tăișul sabiei așa cum poruncise Domnul prin gura lui Moise. „Israel n-a ars niciuna din cetăţile aşezate pe dealuri și au păstrat pentru ei toată prada cetăţilor acelora şi vitele; dar au trecut prin ascuţişul sabiei pe toţi oamenii, până i-au nimicit, fără să lase ceva din ce are suflare de viaţă." …Un război care a durat

timp îndelungat și în urma căruia nu a rămas nimic, exceptând Gabaonul - „heviții” - care au făcut pace cu Israel.

UN MARTOR: - „În acelaşi timp, Iosua a pornit şi a nimicit pe anachiţi din muntele Hebronului, din Debir, din Anab, din tot muntele lui Iuda şi din tot muntele lui Israel; Iosua i-a nimicit cu desăvârşire, împreună cu cetăţile lor; n-au rămas decât la Gaza, la Gat şi la Asdod. Iosua a pus stăpânire deci pe toată ţara, și a dat-o de moștenire lui Israel, fiecăruia i-a dat partea lui, după seminţiile lor. Apoi ţara s-a odihnit de război.”

…

13
ODIHNA DE PACE, DAR ÎN CANAAN VA FI ÎN CONTINUARE RĂZBOI. RĂZBOIUL DINSPRE PACE RĂSARE

VOCEA DOMNULUI: - Iosua!...ești bătrân și țara pe care ți-am dat-o s-o stăpânești mai are încă multe ținuturi de stăpânit: „toate ţinuturile filistenilor şi tot ţinutul gheşuriţilor, de la Şihor, care curge înaintea Egiptului, până la hotarul Ecronului la miazănoapte” și care sunt conduse de „cei cinci domnitori ai filistenilor: cel din Gaza, cel din Asdod, cel din Ascalon, cel din Gat şi cel din Ecron, şi de aviţi;” și încă multe popoare: sidoniții, ghibliții „şi tot Libanul spre răsăritul soarelui, de la Baal-Gad, la poalele muntelui Hermon, până la intrarea Hamatului; toţi locuitorii de pe munte, de la Liban până la Misrefot-Maim”. Dar acum tu trebuie să împarți țara asta care ți-am dat-o între „cele nouă seminţii şi între jumătate din seminţia lui Manase.”

TOSCHRIS: - „Rubeniţii şi gadiţii, cu cealaltă jumătate din seminţia lui Manase, şi-au primit moştenirea, pe care le-a dat-o Moise de cealaltă parte a Iordanului, la răsărit, cum le-a dat-o Moise”. Gheşuriţii şi pe maacatiţii, nu au fost alungați și până astăzi au locuit în mijlocul fiilor lui Israel. Levi, seminția sa, nu a primit nimic moștenire. Preoţimea, monahii, care prin tra-

diţie îi sunt urmaşii până în sec XXI d. Ch. nu au drept de moştenire. Comunitatea îi întreţine pentru rugăciunile lor!

14
CALEB, URMAŞUL LUI IUDA. HEBRONUL

CALEB (fiul lui Iefunie către Iosua): - „Eram în vârstă de patruzeci de ani când m-a trimis Moise, robul Domnului, din Cades-Barnea, ca să iscodesc ţara, şi i-am adus ştiri aşa cum îmi spunea inima mea curată. Iată că azi sunt în vârstă de optzeci şi cinci de ani. Dă-mi, dar, muntele acesta despre care a vorbit Domnul pe vremea aceea; căci ai auzit atunci că acolo sunt anachiţi şi că sunt cetăţi mari şi întărite. Domnul va fi, poate, cu mine şi-i voi izgoni."

TOSCHRIS: - Caleb avea optzeci și cinci de ani şi a primit Hebronul.

15
IERUSALIMUL A FOST AL SEMINȚIEI LUI IUDA

TOSCHRIS: - „Fiii lui Iuda n-au putut izgoni pe iebusiţii care locuiau la Ierusalim; şi iebusiţii au locuit cu fiii lui Iuda la Ierusalim până în ziua de azi." Ierusalimul a fost întotdeauna al lui Iuda.

16
BIR PENTRU VIAȚĂ

TOSCHRIS: - „Partea căzută la sorţi fiilor lui Iosif se întindea de la Iordan, lângă Ierihon, spre apele Ierihonului, la răsărit. Hotarul urma pustiul care se ridică de la Ierihon la Betel prin munte… Ei n-au izgonit pe canaaniţii care locuiau în Ghezer, şi canaaniţii au locuit în mijlocul lui Efraim până în ziua de azi, dar au fost puşi să plătească un bir."

17
AUTORITATEA LUI ISRAEL

IOSUA (lui Iosif, Efraim și Manase): - „Voi sunteţi un popor mare la număr, şi veţi avea muntele, căci veţi tăia pădurea, și ieşirile ei vor fi ale voastre, şi veţi izgoni pe canaaniţi, cu toate carele lor de fier şi cu toată tăria lor.”

TOSCHRIS: - Autoritatea lui Israel se manifestă încă de atunci. El nu are acum, dar știe că va avea! În fața marilor cuceritori popoarele contează! și nu pământurile. Pământurile sunt toate pline de bogății chiar și cele care au pustiurile, unde trebuie să se deșerte răutățile omului în curs de pregătire pentru ivire în fața Domnului. Popoarele făuresc civilizațiile așa cum Cain a construit prima cetate. Ținutul Canaanului era opera unor popoare extrem de avansate și el a fost ținta Domnului pentru poporul Său. Poporul ales trebuia să fie pus în fruntea acestor popoare tehnologice, știindu-se că fără mâini și minte omul nu poate ajunge nicăieri în confruntare cu această natură neiertătoare, singura în univers ascultătoare de o unică lege a existenței…A fost o inversare de roluri, după ani de studii și observații asupra geniului răului, Tehnologia, care producea pentru idoli tone de miere și lapte…Ce risipă, și ce pierdere pentru oameni fără spirit, își spuse venerabilul Domn în barbă și care crease un popor ales, dar fără spațiu vital…Și canaaniții fuseseră tot ai Domnului impunându-se prin legea lui Noe, care lângă om fixase marea ca spațiu vital, pământul descoperit de ape, corbul plin de sine, ca un om, și porumbelul pasăre a cerului albastru înviorat de Curcubeu… Natura i-a spus lui Noe: eu îți dau ție omule toate darurile mele și ție nu-ți cer decât respectul cuvenit fără să-mi întorci darurile. Din contră, mie îmi merge bine când tu dintr-un pumn de pământ și apă îți construiești o cărămidă pentru casă! Când tu pe dealurile aride plantezi vița de vie, și când sapi în pământ și aduci în casa ta apa curată, aliment sfânt! Când apa din râu o zăgăzuiești și în

ea cultivi peștii pentru consum ca aliment sfânt. Când cu ea macini grâu pentru pâinea cea de toate zilele…și nu merge prea departe!…când vrei să o transformi, toată, în electricitate!

18

TOSCHRIS: - La Silo s-a strâns întreaga adunare a lui Israel. „Mai rămâneau şapte seminţii ale copiilor lui Israel, care nu-şi primiseră încă partea de moştenire”. Aici și-au așezat Cortul Întâlnirii.

IOSUA: - „Până când vă veţi lenevi să mergeţi să luaţi în stăpânire ţara pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeul părinţilor voştri?” Fiecare seminție să aleagă trei bărbați și aceștia după ce plănuiesc împreună „s-o împartă în şapte părţi”; la miazăzi să rămână Iuda și Iosif la miazănoapte.

TOSCHRIS: - „Iosua a aruncat înaintea Domnului sorţi pentru ei la Silo şi a împărţit ţara între copiii lui Israel, dând fiecăruia partea lui.”

…

24

ALEGERILE! DEMOCRAȚIA NECESITATE ÎNȚELEASĂ

IOSUA (către semințiile lui Israel, la Sihem): - Terah, tatăl lui Avraam și Nahor locuiau dincolo de Eufrat având mai mulți dumnezei. Domnul, însă, a luat pe tatăl nostru Avraam și „l-a purtat prin toată ţara Canaanului”. I l-a dat pe Isaac și Ismael, apoi pe Iacov și Esau și așa i-a înmulțit sămânța. Esau a luat „în stăpânire muntele Seir, iar Iacov și fiii lui s-au coborât în Egipt”. Domnul a făcut ca Moise și Aaron să vă scoată din Egipt și să vă aducă aici, din nou în Canaan. Fără minunile Lui acest lucru, ieșirea din robia Egiptului nu ar fi fost posibil. Astăzi trebuie să alegeți: cui vreți să slujiți? Domnului sau „dumnezeilor de peste Eufrat sau dumnezeilor amoriților în a căror țară trăiți, sunteți! Eu am ales: voi sluji Domnului!

POPORUL ISRAEL: - „Departe de noi gândul să părăsim pe Domnul şi să slujim altor dumnezei.”

IOSUA: - „Voi sunteţi martori împotriva voastră înşivă că aţi ales pe Domnul, ca să-L slujiţi.”

POPORUL ISRAEL: - „Suntem martori!”

IOSUA: - „Scoateţi, dar, dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru şi întoarceţi-vă inima spre Domnul, Dumnezeul lui Israel.”

TOSCHRIS: - Aceasta este puterea poporului Israel, patria este Domnul care locuiește în inima cetățenilor lui. Iată primele alegeri din istorie. Condiţia umană, credinţa! O singură pretenţie, şi aceea de suflet. Prima democraţie - libertate - necesitate înțeleasă din istoria lumii.

« JUDECĂTORII »

1
PLATĂ ŞI RĂSPLATĂ

TOSCHRIS: - După moartea lui Iosua, neamul lui Iuda a fost nominalizat de Domnul să-i i-a locul la conducerea poporului în lupta cu canaaniții.

VOCEA DOMNULUI: - „Iuda să se suie; iată că am dat ţara în mâinile lui.”

IUDA (neam, către Simeon - fratele, neam): - „Suie-te împreună cu mine în ţara care mi-a căzut la sorţi şi să luptăm împotriva canaaniţilor; şi voi merge şi eu cu tine în ţara care ţi-a căzut la sorţi.”

TOSCHRIS: - Amândoi au ucis „zece mii de oameni la Bezec”, canaaniți și fereziți. Lui Adoni-Bezec, domnitorul lor, i-au tăiat degetele mari de la mâini și picioare.

ADONI-BEZEC: - „Dumnezeu îmi răsplăteşte şi mie cum am făcut” și eu la șaptezeci de împărați.

TOSCHRIS: - Poporul lui Iuda cucerește Ierusalimul și-l trece prin foc și sabie. Apoi cucerește Gaza și Ascalonul. A cucerit muntele dar nu au putut să-i învingă pe locuitorii câmpiei căci „aveau care de fier”. Armele vorbeau încă de atunci…iată, carele de fier, canaaniții fiind adevărați urmași ai lui Cain și stăpânind bine tehnologia metalurgică. Fiii lui Iosif au cucerit Betelul (care se chema Luz) și l-au trecut prin foc și sabie, dar pe trădător l-au lăsat în viață și el a plecat la hetiți unde a zidit cetatea Luz - valabilă și astăzi! Patria este o chestiune de război, la fel şi eroismul. Viaţa este mai presus de patrie. Patria poate fi oriunde, viaţa îi este dată omului o singură dată. Eroismul este o chestiune politică. Unde sunt patrioţi sunt şi trădători. Războaiele şi cuceririle se referă la oraşe, cetăţi, fiindcă omul de la sate este considerat animal, apt doar pentru munca pe care o depune pentru alimentarea oraşului, cetății. Din acest punct de vedere, nu se justifică războaiele moderne, mai ales contra deşertului, unde se duce o luptă acerbă între viitorii stăpâni pe energiile din adâncurile pământului. Războaiele moderne nu se mai justifică căci satele au dispărut și orașul, cetatea, nu se poate hrăni nici pe sine, darămite pe alții, care impun forța!

2
BALL ESTE PREZENT ÎN VIAȚA LUI ISRAEL!

TOSCHRIS: - Așa e viața în belșug, în țara unde curge laptele și mierea pe stradă!...Omul uită de cel ce nu se vede, și este drept, și îi este Lege, și umblă după cel ce zilnic i se arată sau îi este arătat de către vrăjitorii care sunt la fiecare pas, ca fiind divinitate sau nouă Lege! Ball și Astartele sunt idolii opuși Domnului și sunt îndrăgiți mai ales de femei, care nu dau prezentul și practicul pe viitor și lucrul de artă! Și pipăie cu mâna și corpul chiar ceea ce le place și este cald, și tare ca piatra și iute ca săgeata. „Oriunde mergeau, mâna Domnului era împotriva lor ca să le facă rău, cum spusese Domnul şi cum

le jurase Domnul”…Ca să țină Legea în mâna Sa, El le-a creat Judecătorii ca să se facă diferență între legile lui Ball și Legea fiilor lui Israel.

VOCEA DOMNULUI: - „Fiindcă neamul acesta a călcat legământul Meu pe care-l poruncisem părinţilor lor şi fiindcă n-au ascultat de glasul Meu, nu voi mai izgoni dinaintea lor nici-unul din neamurile pe care le-a lăsat Iosua când a murit.” Așa îl voi încerca pe Israel, dacă urmează cuvântului Meu, „cum au căutat părinţii lor”.

TOSCHRIS: - Judecătorii au apărut ca să-i apere pe săraci şi pe cei obidiţi și care în general sunt cei mulți. În lumea asta, numai sărac să nu fii, căci omul sărac nu se poate bucura de plăcerile vieții! ...Judecătorii, o primă reprezentare a conducerii populare. Judecătorii o primă forţă în apărarea democraţiei. Tehnologia mai avansată, cultura la fel, a poporului cucerit a dus de cele mai multe ori la părăsirea propriei culturi, tehnologii, a cuceritorului, şi trecerea la cele ale poporului cucerit. Nu întotdeauna câştigă cei mai puternici. Oricum şi cuceritorii respectă legea mişcării populaţiilor care duce la mişcarea culturilor… Acum începe viaţa lui Israel, specifică, mereu în bătălie cu cineva; mereu în creștere sau în derivă. Este Israel poporul ales, dar aflat mereu și supus încercărilor. O adevărată pedeapsă, dar care l-a ţinut în viaţă, acelaşi, patru mii de ani! Singurul popor nelegat de un pământ anume…Le-a mai rămas necucerit doar spaţiul cosmic ca și acesta să ajungă sub steaua lui David!... sau cine știe, poate fiecare astronaut va avea în buzunar un cec în alb semnat de fiii lui Israel ca să deschidă conturi în spațiul interplanetar!

3
DOMNUL DEVINE FOC ȘI PARĂ CONTRA FIILOR LUI ISRAEL! ...EHUD!

TOSCHRIS: - Fiii lui Israel au cucerit Caananul dar Domnul, care i-a ajutat, la fel cum lui Adam i-a dat în stăpânire și

binele şi răul, le-a lăsat neamurile care să-i contracareze! Ce s-ar fi întâmplat cu copiii lui Israel dacă nu ar fi existat cei cinci domnitori ai filistenilor, canaaniții, sidoniții și „heviții care locuiau pe muntele Liban, de la muntele Baal-Hermon până la intrarea Hamatului.”? „Şi copiii lui Israel au locuit în mijlocul canaaniţilor, hetiţilor, amoriţilor, fereziţilor, heviţilor şi iebusiţilor; au luat de neveste pe fetele lor şi au dat de neveste fiilor lor pe fetele lor şi au slujit dumnezeilor lor.” Păcat mai mare împotriva Domnului nici că s-a întâmplat vreodată! Aşa a ajuns Israel în stăpânirea împăratului din Mesopotamia, Cuşan-Rişeataim, pedepsit fiind chiar de Domnul. Opt ani a durat această stăpânire până când Otinel, nepot al lui Caleb a ajuns judecător și a ridicat poporul în război împotriva lui Cușan Rișeataim, reușind o libertate de patruzeci de ani, când Otinel a murit. Optsprezece ani au fost apoi supușii împăratului Moabului, Eglon. Atunci s-a ridicat Ehud care l-a omorât pe împăratul Moabului cu o „sabie lungă de un cot - cu două tăișuri. Ehud, fiul lui Ghera, beniamitul, și care nu se slujea de mâna dreaptă” Ehud a fugit în Seira, pe muntele lui Efraim, și acolo a strâns armată și a coborât împotriva Moabului unde „au ucis atunci aproape zece mii de oameni din Moab, toţi voinici şi viteji, şi n-a scăpat unul”. A urmat o pace de optzeci de ani. A urmat „Şamgar, fiul lui Anat”, care cu un otic de plug a ucis „șase sute de oameni dintre filisteni”. Lăsând aceste neamuri, Domnul, acestea au aceeaşi valoare pentru umanitate ca şi Israel. De atunci a rămas moda cu veşnica pregătire militară a comunităţii lui Israel, fără deosebire de vârstă şi de sex. Un exemplu în istoria modernă a fost poporul german condus de Hitler în care fiecare arian avea un rost în ideea de popor ales, de această dată, al germanilor, care, se ştie, au origine din ramura lui Iafet; mai mult, au rămas renumiți germanii de limbă idiș… Iată, ramura lui Caleb - neamul lui Iuda - ramura viitoarei credinţe. Mai constatăm că haiducia şi crima faţă de duşma-

nii asupritori este plăcută Domnului, încă de atunci, din vremea Judecătorilor…

4
DEBORA PRIMA FEMEIE JUDECĂTOR. IAEL PRIMA FEMEIE, EROINĂ!

TOSCHRIS: - Israel iarăși a păcătuit, închinându-se idolilor, și după moartea lui Ehud, copii săi au ajuns douăzeci de ani sub jugul asupritor al lui Iabin, „împăratul Canaanului, care domnea la Haţor”. Iabin, posesor a unei tehnologii siderurgice deosebite, avea „nouă sute de care de fier”. „Debora, prorociţa, nevasta lui Lapidot” era judecător în Israel și locuia „între Rama şi Betel, pe muntele lui Efraim”. Împreună cu Barac „fiul lui Abinoam, din Chedeş-Neftali” şi „zece mii de oameni din copiii lui Neftali şi din copiii lui Zabulon” din muntele Tabor, îl învinge pe Sisera - căpetenia lui Iabin, „la pârâul Chison”, luându-i „carele şi oştile”. „Sisera s-a dat jos din carul lui şi a fugit”, dar Iael, „nevasta lui Heber” i-a ieşit în cale și l-a ademenit în cortul ei, în somn, ucigându-l, bătându-i un țăruș în tâmplă! „Şi mâna copiilor lui Israel a apăsat greu asupra lui Iabin, împăratul Canaanului, până ce au nimicit pe Iabin”. Debora este prima femeie judecător şi Iael prima femeie eroină …salvându-și patria de sub asuprirea canaaniților. Două femei pentru eternitatea lui Israel şi a lui Dumnezeu.

5
DEBORA - BARAC, UN DUET CU LĂUTĂ. DEBORA O PRIMĂ POETĂ...

DEBORA ȘI BARAC: - „...Binecuvântaţi pe Domnul!/ Voi, care călăriţi pe măgăriţe albe,/ Voi, care şedeţi pe covoare,/ Şi voi, care umblaţi pe drum - cântaţi! … Binecuvântată să fie între femei Iael,// Pentru ce zăboveşte carul Sissera să vină?/ Pentru ce vin carele lui aşa de încet?// Negreşit, au găsit

pradă! Şi-o împart:/ O fată, două fete de fiecare om;/ Pradă de haine vopsite pentru Sisera;/ Pradă de haine vopsite, cusute la gherghef,…”

TOSCHRIS: - Și patruzeci de ani avură pace copiii lui Israel, un prim popor care se conduce după cuvântul Domnului şi de către Judecător. Prima Justiție din lume. Atunci, a doua putere în stat. Iată cât de veche este această putere, și care există dinaintea dinastiilor; primul judecător, femeie; şi-n oastea ei, această femeie salvează comunitatea. Oastea condusă de Barac este prima armată populară: voi care călăriţi „pe măgăriţe albe,/ Voi, care şedeţi pe covoare,/ Şi voi, care umblaţi pe drum”. Iată ce spuneam de multă vreme…Principiul vieții, școala unui om, este uzina, familia, biserica și strada! Să nu ne fie rușine de acest crez care va fi în fruntea gândirii și filosofiei mileniului trei. ...Copiii lui Israel, un prim popor care își cântă victoria, își cântă eroii, un prim popor care își ornează stările poetice, pornirile spirituale proprii, cu muzică instrumentală de…acompaniament. Un prim popor care-și scoate înainte, alături de Domnul, femeia și bărbatul care convieţuiesc pentru binele comun, colectiv, și care își împodobește victoria cu eroi!... eroii care dau slavă miilor de luptători pentru o cauză dreaptă.

6
SEMNELE ŞI ÎNSEMNELE LUI GHEDEON. JUDECATA!

TOSCHRIS: - În vremea aceea fiii lui Israel semănau și cei care le erau dușmani, madianiții - cei din Madian - și fiii răsăritului, din stânga Iordanului, le răpeau roadele pământului, rodul său, și animalele din ogradă: oi, boi, și măgari. Madian condus de Amalec. Și, așa, Israel timp de șapte ani a trăit ascunzându-se în „văgăunile munţilor, în peşteri şi pe stânci întărite”. Cuvântul către Domnul a devenit singura salvare. Și Domnul l-a ales pe Ghedeon, fiul cel mic al lui Ioas, un sărac din Manase.

GHEDEON (către Îngerul lui Dumnezeu): - „Rogu-te, domnul meu, cu ce să izbăvesc pe Israel?”

VOCEA DOMNULUI: - „Eu voi fi cu tine, şi vei bate pe Madian ca pe un singur om”

GHEDEON: - Spui drept ceea ce spui? dă-mi un semn!

TOSCHRIS: - Ghedeon a pregătit azime „dintr-o efă de făină” și un ied. A dat mâncarea Îngerului, care a atins-o și un foc a venit din stâncă și a „mistuit carnea şi azimele”. Îngerul a dispărut.

GHEDEON: - „Vai de mine, Stăpâne Doamne! Am văzut pe Îngerul Domnului față-n față.”

VOCEA DOMNULUI: - Stai liniștit, vei trăi în continuare „nu vei muri.”

TOSCHRIS: - Acolo, la Ofra, care era a familiei lui Abiezer, Ghedeon a făcut un altar Domnului care se vede și astăzi.

VOCEA DOMNULUI (către Ghedeon, în aceeași noapte): - „Dărâmă altarul lui Baal, care este al tatălui tău, şi taie parul închinat Astartei, care este deasupra.” Să-mi ridici apoi un altar, căci sunt Domnul Dumnezeul tău.

TOSCHRIS: - Ghedeon a făcut întocmai, dar temându-se de tatăl său a lucrat noaptea. Noaptea este rezervată surprizelor. Lumina surprinde neplăcut întunericul. Noaptea pentru faptele omului trebuie minte puțină. Noaptea, albul poate fi negru și negrul poate fi alb, din care cauză este momentul prielnic al judecătorilor necinstiți - procurorilor, când își judecă obositor …victimele! Ghedeon a fost numit Ierubaal (*Apere-se Baal*). Și tot atunci „Amalec şi fiii răsăritului”, au năvălit în valea Izreel. Alături de Ghedeon și poporul din Abiezer au sosit întăriri de la fiii lui Manase, ai lui Zabulon și Neftali. Ghedeon nu face nimic până nu are semn de la divinitate, nu se consultă cu ea. Sunt cunoscute semnele cu lâna, pe care Domnul o udă cu rouă şi tot pământul rămâne uscat, şi a doua noapte lâna rămâne uscată şi tot pământul se umple de rouă. Ghedeon este judecătorul care nu riscă nimic. În judecata unui om

judecătorul nu merge decât pe mărturii şi dovezi clare, sigure. Este judecata reală în care nu se amestecă nimeni. Doar Domnul. De aceea timp de o mie cinci sute de ani și mai bine se judecă cu mâna pe Biblie, în era creștinilor, în imperiul lor nemaiîntâlnit ca durată și aplicație.

7
POPOARELE TREBUIE ȚINUTE SUB TEROARE

TOSCHRIS: - Ghedeon şi poporul său au „tăbărât la izvorul Harod”.

VOCEA DOMNULUI (către Ghedeon): - Dacă fac ca Madian să fie învins de poporul tău, mai numeros, ar fi o greșeală căci ai tăi vor spune: „Mâna mea m-a izbăvit.”

TOSCHRIS: - Formidabil, mulţimea, poporul nu trebuie să creadă că este o forţă - ceea ce a făcut comunismul considerând, manipulând, mulţimea care ucide fără milă, ca şi Revoluţia Franceză, o forță!

VOCEA DOMNULUI (către Ghedeon): - Spune-le: „Cine este fricos şi se teme, să se întoarcă şi să se depărteze de muntele Galaadului.”

TOSCHRIS: - „Douăzeci şi două de mii de oameni din popor s-au întors şi au mai rămas zece mii”.

VOCEA DOMNULUI (către Ghedeon): - Sunt încă prea mulți, du-i să bea apă și vedem cine rămâne și cine pleacă. Cei care „vor lipăi apă cu limba, cum lipăie câinele” să rămână cu tine, să lupte, și cei care beau „apă din genunchi” să plece. Iată, celor trei sute care au rămas cu tine le voi da victoria împotriva lui Madian.

TOSCHRIS: - Când s-a lăsat întunericul Domnul i-a vorbit iar lui Ghedeon.

VOCEA DOMNULUI: - „Scoală-te şi coboară-te în tabără, căci am dat-o în mâinile tale.”

TOSCHRIS: - Cei trei sute de luptători aleși de Domnul strigau și sunau din trâmbițe - spărgeau ulcioarele, legănau făcli-

ile în jurul taberei asediate, strigau: „Sabia Domnului şi a lui Ghedeon!” Iar cei din tabără s-au înspăimântat și au început să se omoare între ei. Destabilizarea începu din nou să dea roade. Metoda a fost folosită şi de Vlad Ţepeş în mileniul doi al erei Mântuitorului. Zgomotul, trâmbiţa şi întunericul fac ravagii și sunt de partea atacatorilor. Acum în secolul XXI mulţimea este ţinută sub control, lucru cunoscut până şi de animale, de câini! Cu sirena alarmă de la maşinile salvării, poliţiei şi pompierilor se ține comunitatea sub teroare, atât am învățat după trei mii de ani de dezvoltare tehnologică. Pentru liniștea populațiilor, orașelor țării, fiecare caută să ia ochii și auzul cetățenilor provocând alarmă veșnică pe strada mare a comunității…

8
GHEDEON, JUDECĂTORUL, S-A ÎMBOGĂȚIT ÎMPĂRȚIND DREPTATEA

TOSCHRIS: - Fiii lui Israel i-au cerut lui Ghedeon să le fie domnitor.

GHEDEON: - Numai „Domnul va domni peste voi.”

TOSCHRIS: - Și Ghedeon le-a zis:

GHEDEON: - „Am să vă fac o rugăminte: daţi-mi fiecare verigile de nas pe care le-aţi luat ca pradă.”

TOSCHRIS: - Ismaeliții aveau la nas, toți, verigi de aur! O mie șapte sute de sicli de aur a adunat Ghedeon din verigi, afară de „lunişoare, de cerceii de aur şi hainele de purpură, pe care le purtau împăraţii Madianului, şi afară de lănţişoarele de la gâtul cămilelor lor”. Animalele împărătești purtau și ele podoabe scumpe ca ale stăpânilor…Aurul strâns de Ghedeon, adunat la casa sa din Ofra, ajunse o „pricină de curvie pentru tot Israelul”; „o cursă pentru Ghedeon şi pentru casa lui.” Madianul timp de patruzeci de ani a fost supus cât a mai durat viața lui Ghedeon. Madianul a fost smerit înaintea copiilor lui Israel şi n-a ridicat capul. Ghedeon „a avut şaptezeci de fii,

ieşiţi din el, căci a avut mai multe neveste. Ţiitoarea lui, care era la Sihem, i-a născut de asemenea un fiu, căruia i-au pus numele Abimelec.”

9
VOTURI CUMPĂRATE. CIVILIZAȚIA LUI BAAL - CIVILIZAȚIA OCEANULUI. ABIMELEC JUDECĂTOR

TOSCHRIS: - În fața mulțimii adunate la Sihem a vorbit Abimelec.

ABIMELEC: - Cum credeți că este mai bine, „șaptezeci de oameni, toţi fii ai lui Ierubaal, să stăpânească peste voi, sau un singur om”? desigur și acela să fie unul dintre voi!?

TOSCHRIS: - Ca să prindă cheag i-au dat, fraţii mamei lui, șaptezeci de sicli de argint cu care, însă, Abimelec a cumpărat „nişte oameni fără căpătâi şi neastâmpăraţi, care au mers după el”. A venit la Ofra în casa părintelui său, și i-a omorât pe toţi cei șaptezeci fraţi, fiii lui Ierubal, dintre aceştia scăpând doar Iotam, cel mai mic, care a stat ascuns. Trei ani a stăpânit Abimelec…Iată povestea pe care Iotam a spus-o locuitorilor Sihemului, desigur, una cu tâlc.

IOTAM: - Copacii s-au gândit să aibă împărat și au chemat măslinul, zicându-i: - Vrei să fii împăratul nostru? - Cum să vreau, când eu am numai laude de la Dumnezeu și oameni pentru untdelemnul meu? Îmi ajunge darul meu. Copacii au chemat smochinul, dar şi acesta le-a zis: - „Să-mi părăsesc eu dulceaţa mea şi rodul meu cel minunat”? Atunci s-au adresat viţei de vie, și vița de vie le-a replicat: - „Să-mi părăsesc eu vinul, care înveseleşte pe Dumnezeu şi pe oameni? Numai spinul le-a zis copacilor ceva și aceștia au renunțat… - „Dacă, în adevăr, vreţi să mă ungeţi ca împărat al vostru, veniţi şi adăpostiţi-vă sub umbra mea; altfel, să iasă un foc din spin şi să mistuie cedrii Libanului.” Așa și eu vă spun vouă „dacă v-ați purtat în adevăr și cu integritate astăzi față de Ierubaal și de casa lui, Abimelec să fie bucuria voastră și voi să fiți bucuria lui!”

TOSCHRIS: - Abimelec a pornit război împotriva Tebeţului. L-a asediai şi cucerit, dar poporul s-a ascuns în turnul din centrul cetății - un turn înalt. „Abimelec a ajuns până la turn; şi s-a apropiat de uşă ca să-i pună foc”. În clipa aceea o piatră de râşniță a căzut în capul lui Abimelec, aruncată de o femeie. Și nu una oarecare, ci una de pe metereze.

ABIMELEC (către tânărul care îi purta armele): - „Scoate-ţi sabia şi omoară-mă, ca să nu se zică de mine: L-a omorât o femeie.”

TOSCHRIS: - Iată casele de bani ale dumnezeilor se foloseau şi pentru campaniile electorale ale timpului. Banii sunt luaţi din casa (lăcaşul de cult, preotul) lui Baal. Banii n-au miros. Casa de cult, bancă a timpului. Civilizaţia lui Baal este precursoarea civilizaţiei oceanului. Abimelec, fiu al lui Ghedeon făcut cu a doua nevastă, nu recunoaşte dreptul primului născut - în civilizaţia oceanului - a dezvoltării naturale - legile religioase, neavând nici o relevanţă. Este posibil ca fapta lui Abimelec să se justifice prin legea naturală că ultimul, cel mai mic, are şansa timpului, la viitor, mai mare. Aşa se explică succesul familiei lui Iacov, care înclină balanţa către Iosif cel mai mic şi Beniamin, nou născut. Şi-n familia creştină tatăl are o afecţiune deosebită pentru cel mai mic, asperităţile educaţionale scăzând odată cu creşterea în vârstă. Cu bani, oamenii de nimic se pot ridica! Crima sprijină împărăţia, chiar și împotriva fratelui, aşa cum vom vedea, mai târziu, în dinastiile europene. Crima există de când lumea şi ea pare să fie anticamera îmbogățirii rapide. Iată, vinul înveseleşte inima divinității… Beau toți!...cum va zice pe le începutul mileniului II, creştin, poetul necunoscut din Carmina Burana. Vinul înveseleşte și inima Domnului, înveseleşte pe tiran şi pe supuşii lui la fel. Vinul și pâinea înseamnă chiar sângele și carnea Mântuitorului și ea este hrana celor mântuiți…Ideea e demult. Două mii de ani înaintea lui Christos: Stela Nanai, omul în fața lui Osiris oferă - produce pâinea și vinul, simbolizează viața chiar în fața lui A-

nubis care are în mână cheia vieții… Fără umbră nu există odihnă, şi dacă nu există odihnă nu este nici muncă - creaţie, şi viaţa omului nu-şi găseşte rostul. Din nou Brâncuşi nu a avut dreptate judecându-se în raport cu Rodin… „La umbra stejarului bătrân nimic nu creşte”. Da, dar stejarul bătrân ţine la un loc brazda de pământ şi mângâie pe cel ostenit. Iată, o altă femeie eroină scapă ţara de un tiran şi-un păcătos. Ea se înscrie alături de Debora şi Iael. Istoria acestui Abimelec ne spune că vai de noi când poporul nu este cu împăratul şi invers, tot aşa. Dihonia vârâtă între Abimalec şi locuitorii Sihemului. În timpul mileniului trei, creștin, șapte ani, după două mii doisprezece, partidul urmaș al partidului comunist, nu a făcut altceva decât să dezvolte dihonii între președinte și țara sa, care se cheamă poporul; desigur, cu mâna K.G.B.-ului românesc înființat în urma pactului semnat în secret între Stalin și Caragiale („Caragiale s-a pupat cu Stalin” - piesă de teatru scrisă de Ștefan Dumitrescu)…

10
TOLA ŞI IAIR, JUDECĂTORI

TOSCHRIS: - Din Șamir, de pe muntele lui Efraim s-a ridicat Tola fiul lui Pua și al lui Dodo din Isahar să-i urmeze lui Abimalec și care a fost judecător douăzeci și trei de ani. Apoi a urmat „Iair galaditul” care a fost judecător douăzeci și doi de ani. Avea treizeci de fii „care călăreau pe treizeci de mânji de măgari şi stăpâneau treizeci de cetăţi, numite şi azi cetăţile lui Iair şi aşezate în ţara Galaadului”. Apoi fiii lui Israel au păcătuit iarăși față de Domnul „închinându-se Baalilor și Astartelor, dumnezeilor Siriei, dumnezeilor Sidonului, dumnezeilor Moabului, dumnezeilor fiilor lui Amon şi dumnezeilor filistenilor”. Optisprezece ani filistenii și fiii lui Amon i-au asuprit pe copiii lui Israel, după Iair.

11
IEFTA JUDECĂTOR. ÎŞI SACRIFICĂ FATA FECIOARĂ

TOSCHRIS: - „Iefta, galaditul” (din Galad), era „fiul unei curve” și era un bărbat viteaz; și avea frați din altă mama, și, care, atunci când s-au făcut mari l-au alungat din casa părintească ajungând să locuiască cu niște „oameni fără căpătâi în țara Tob”. Păcătuind, Domnul a pus pe fiii lui Amon să-i supună pe Israeliți. Atunci bătrânii Galadului au mers la Iefta.

UN BĂTRÂN AL GALADULUI: - Scapă-ne de fiii lui Amon.

IEFTA: - „Nu m-aţi izgonit voi din casa tatălui meu? Pentru ce veniţi la mine acum când sunteţi în strâmtorare?”

UN BĂTRÂN AL GALADULUI: - „Ne întoarcem la tine ca să mergi cu noi, să baţi pe fiii lui Amon şi să fii căpetenia noastră”.

IEFTA (către Domnul): - „Dacă vei da în mâinile mele pe fiii lui Amon, oricine va ieşi pe porţile casei mele înaintea mea, la întoarcerea mea victorioasă va fi închinat Domnului şi-l voi aduce ca ardere de tot.”

TOSCHRIS: - Iată, victoria asupra dușmanului mai importantă ca dragostea față de casă, față de cei dragi. Întors acasă, la Miţpa, prima care i-a apărut în față cu „timpane și jocuri” a fost fiica sa, fecioară, unic copil. Vai, mie, strigă Iefta, tocmai unicul meu copil să mă întâmpine primul? Și după ce aflase jurământul tatălui, fiica i-a cerut îngăduință două luni să-și jelească fecioria cu prietenele ei…Așa a rămas obiceiul în Israel ca fetele să meargă patru zile pe an să prăznuiască pe fiica lui Iefta. Faptele mari nu stau între primii născuţi şi nici în mâinile fiilor de împărați. Alesul Domnului putând fi cel mai sărac sau cel din urmă bărbat, dar cu virtuți care plac Domnului…ca Făt Frumos din basmele românilor! Fecioria trebuie plânsă căci în ea stă de milenii onoarea fetei devenită femeie. După Iefta, ju-

decător zece ani, au venit: Ibțan - şapte ani, Elon - zece ani, Abdon - opt ani.

…

13
SAMSON, ALESUL DOMNULUI. BRICIUL

TOSCHRIS: - Păcătuind, iarăşi, Copiii lui Israel au ajuns din nou sub asuprirea filistenilor timp de patruzeci de ani. În Ţorea, nevasta lui Maonah, care era stearpă, îi naște un fiu, după ce Îngerul Domnului îi spune și prevede naşterea.

ÎNGERUL DOMNULUI (către nevasta lui Maonah): - Tu, femeie nu ai copii fiindcă eşti stearpă. Dar Domnul va face ca tu să ai un copil, un fiu. Ai grijă, vinul și tăriile să nu se-atingă de tine, nici mâncarea necurată. Acest copil va fi închinat Domnului, și, deci, „briciul să nu treacă peste capul său”…el va „izbăvi pe Israel din mâna filistenilor”.

TOSCHRIS: - Nevasta lui Maonah a născut un fiu căruia i-au pus numele Samson. „Copilul a crescut, şi Domnul l-a binecuvântat. Şi Duhul Domnului a început să-l mişte la Mahane-Dan, între Ţorea şi Eştaol.” Iată continuă naşterile provocate de Domnul care vor culmina cu naşterea Mântuitorului din trupul Mariei - fecioară! ...Iată de când se recomandă o anume dietă, curată, fără vin şi alcool tare, pentru femeile care trebuie să nască. La fel, de când există moda rasului în cap. De când există briciul - de când se cunoaşte oțelul! …Naştere predestinată ca şi în cazul lui Isaac, Ioan şi Iisus. Isaac - fratele sfânt al lui Ismael, copiii născuţi de Sara şi Agar, avându-l părinte natural pe Avraam, acum şi Samson. Copii născuţi în spiritul lui Ahile. Pentru eroi nu viața lungă contează, ci faptele care înalță spiritul.

14
SAMSON, MAI PUTERNIC DECÂT UN LEU

TOSCHRIS: - Coborându-se la Timna, Samson a întâlnit o femeie frumoasă între femeile filistenilor și le-a cerut părinților

să i-o pețească de nevastă. Simțea că nu mai poate trăi fără ea. Acesta este darul femeii care poate coborî sau înălța un bărbat.

SAMSON: - De cum am zărit-o, am vrut să mi-o fac soție.

TOSCHRIS: - Iată de când e moda pețitului; plăcerea înaintea Legii, deja la copiii aleşilor. Plăcerea vine de la Domnul fiindcă plăcerea însoţeşte creaţia, de orice fel. Ea se cheamă gust, auz, văz - estetic, toate, aproape arte! Plăcerea maximă, în extaz, se naşte în dragostea maximă, de orice fel.

TATĂL LUI SAMSON: - „Nu este nicio femeie între fetele fraţilor tăi şi în tot poporul nostru, de te duci să-ţi iei nevastă de la filisteni, care sunt netăiaţi împrejur?”

SAMSON: - Pe ea o vreau, că mi-o doresc ca apa pe care o beau de sete!

TOSCHRIS: - Vedeți? plăcerea, la tineri, este împotriva Legii! Părinții nu știau că plăcerea, iubirea de orice fel, vine de la inimă, care este casa Domnului! În fapt, Samson gândea invers: Domnul îi scosese femeia în cale ca să pună în balanță cu Israel, poporul filistenilor, care asuprea pe Israel! Și Domnul l-a pus iar la încercare pe tânărul Samson: în timp ce mergea în pețit i-a scos în cale „un leu tânăr mugind”. Domnul nu se opune încălcării Legii, mai ales în arealul iubirii, dar încearcă!...pune leul în fața lui Samson ca piedică în mersul său către plăcerile iubirii! „și, fără să aibă ceva în mână, Samson a sfâșiat pe leu cum se sfâșie un ied”. A mers în continuare către femeia iubită și ea l-a plăcut! Nu după multă vreme Samson iarăși a coborât spre femeie și a găsit hoitul leului plin de miere și roiuri de albine peste el. Iată, semnul şi însemnul! l-a început a fost semnul Domnului, pentru ca mai apoi să acţioneze…însemnul: albina şi mierea! darurile fericirii dobândită prin iubire**.** A mâncat din mierea găsită și le-a dus din ea și părinților, fără să le spună de unde este. „Tatăl lui Samson s-a coborât la femeia aceea. Şi acolo Samson a făcut un ospăţ, căci aşa făceau tinerii. Cum l-au văzut, au poftit treizeci de tovarăşi care au stat împreună cu el.”

SAMSON (către invitați): - Ghici ghicitoarea mea, cine o ghicește, acum, aici pe timpul acestei petreceri dintre două sabaturi va primi „treizeci de cămăşi şi treizeci de haine de schimb” iar cine nu o ghicește îmi va da mie ce am promis că dau ghicitorului. Atenție!...„Din cel ce mănâncă a ieşit ce se mănâncă, şi din cel tare a ieşit dulceață.”

UNUL DIN TREIZECI: (către nevasta lui Samson): - Află și spune-ne dezlegarea, în caz contrar îți vom da foc ție și casei părinților tăi. Ne-ați chemat aici să vă îmbogățiți?

TOSCHRIS: - Nunta, prilej de jefuire? Și atunci? ...Se întâmpla şi pe vremea mea ca nunta să se facă pentru spălarea banilor celor abonați la nunți sau ca motiv de primenire în scurt timp a noii familii.

NEVASTA LUI SAMSON: - Samson, iubitule, tu nu ții deloc la mine; „ai spus o ghicitoare copiilor poporului meu, şi nu mi-ai dezlegat-o!”

SAMSON: - Nu am dezlegat-o nimănui. Nici părinților mei… Pentru ce vrei să cunoşti dezlegarea?

TOSCHRIS: - O ho ho, iată, prima nevastă a lui Samson, trădătoare!...ca şi a doua. Femeia te poate ridica şi femeia te poate coborî. „Și în ziua a şaptea, i-a dezlegat-o” fiindcă așa este femeia, negociază cu ardoare ce are de dat și ce are de primit. Și repede „a dat copiilor poporului ei dezlegarea”.

UNUL DIN TREIZECI (către Samson): - Iată dezlegarea: „Ce este mai dulce decât mierea şi ce este mai tare decât leul?”

SAMSON: - „Dacă n-aţi fi arat cu juncana mea, nu mi-aţi fi dezlegat ghicitoarea.”

TOSCHRIS: - „Duhul Domnului a venit peste tine, şi te-ai a coborât la Ascalon. Acolo ai ucis treizeci de oameni, le-ai luat hainele şi le-ai dat celor ce dezlegaseră ghicitoarea” Mânios te-ai întors la casa tatălui tău. Mânia este dată de Domnul, şi ea are rolul ei, trădările şi jignirile, netrebuind să rămână nepedepsite…Unii chiar exagerează astăzi, când acuză în față şi aşteaptă mânia, judecata, pentru acuzarea nedreaptă. Cazul re-

porterului care cere să fie dat în judecată, dacă el minte! -vezi relatarea profesorului critic, jurnalist care îl acuza nedrept pe directorul de la Liceul Lahovari și care spunea, *dacă nu m-a dat în judecată, înseamnă că am dreptate*!...ce ticălos mod de gândire. Deci primul pas într-o anchetă jurnalistică este să dai primul cu piatra acolo unde știi că doare…

„Nevasta sa a fost dată unuia din tovarăşii lui, cu care era prieten”. Samson precede pe David - cazul Batşeba. Domnul a alcătuit omul după chipul și asemănarea sa. Ce ochiului îi place și lui Domnul îi place. Înseamnă că Domnul vede prin ochii celui care-L găzduiește...

15
SAMSON VĂDUV ȘI JUDECĂTOR

TOSCHRIS: - Samson și-a vizitat nevasta ducându-i în dar un miel.

SAMSON (către socru): - „Vreau să intru la nevasta mea, în odaia ei.”

TATĂL NEVESTEI (nelăsându-l să intre): - Vai de zilele mele, credeam că nu-ți mai e pe plac și am dat-o unui prieten de-al tău. Acum ce să fac? Ia-o pe sora ei că-i mai tânără și mai frumoasă.

SAMSON: - Văd că filistenilor le e dor de mine. Îmi voi răzbuna dragostea pe pielea lor, căci nici nevestei, nici dumitale, nu vă pasă de mine

TOSCHRIS: - Vai tuturor, supărat pe casa socrului, Samson a dat foc grânelor filistenilor, atât stogurilor de snopi, cât și grâului în picioare cu ajutorul celor trei sute de vulpi cărora le-a legat cozile câte două și punând o făclie aprinsă între cozi…

UN FILISTEAN: - Cine a dat foc grânelor noastre?

ALT FILISTEAN: - Samson, cine altul!...Samson, supărat pe socru-său, care i-a luat nevasta și a dat-o la altul.

TOSCHRIS: - Filistenii au crezut că fac bine „și au ars-o pe ea și pe tatăl ei”.

SAMSON: - Indiferent ce au făcut, mie mi-au făcut, și numai eu aveam dreptul să îi pedepsesc. Dar filistenii au comis o crimă oribilă și eu îi voi răzbuna, mai ales că pe această femeie am iubit-o, și ea și-a iubit poporul. Ea a dat dezlegarea ghicitorii fiind siluită.

TOSCHRIS: - Filistenii au cucerit Iuda până la Lehi. Copiii lui Israel au legat pe Samson și l-au predat filistenilor. „Atunci Duhul Domnului a venit peste el. Funiile pe care le avea la braţe s-au făcut ca nişte fire de in ars în foc, şi legăturile i-au căzut de pe mâini.” Apoi cu o „falcă de măgar neuscată încă”, a omorât o mie de filisteni.

SAMSON (cântând): - „Cu o falcă de măgar, o grămadă, două grămezi;/ Cu o falcă de măgar am ucis o mie de oameni.”

TOSCHRIS: - Ramat-Lehi (*Aruncarea*) s-a numit locul acela. Samson are și umor, este şi poet. Cred că de atunci rezistă dictonul *Prost grămadă*!

SAMSON (fiindu-i sete, către Dumnezeu): - „Tu ai îngăduit, prin mâna robului Tău, această mare izbăvire; şi acum să mor de sete şi să cad în mâinile celor netăiaţi împrejur?”

TOSCHRIS: - Domnul l-a ascultat a desfăcut o stâncă din Lehi și i-a dat apă să bea. Samson a scăpat de sete și a devenit iarăși puternic. „En-Hacore (*Izvorul celui ce strigă*) se numește locul acela și astăzi.”. Douăzeci de ani a fost Samson Judecător în Israel în timpul filistenilor. Cere şi ţi se va da, dacă meriţi, nu pe degeaba…Domnul înseamnă forţă şi dreptate! și este erou de carte, existența sa întreagă putând fi subiect de roman!

16
DALILA. SAMSON, PRIMUL ROMANTIC

TOSCHRIS: - La Gaza, Samson a văzut-o pe Dalila care era „o curvă şi a intrat la ea”.

UN FILISTEAN: - Samson se află printre noi.

TOSCHRIS: - Au înconjurat casa și au pândit la „Poarta cetății” toată noaptea.

ALT FILISTEAN: - Îl vom ucide, când se va face ziuă.

TOSCHRIS: - La miezul nopții Samson „s-a sculat şi a apucat porţile cetăţii cu amândoi stâlpii, le-a scos împreună cu zăvorul, le-a pus pe umeri şi le-a dus pe vârful muntelui din faţa Hebronului.” Apoi, în „valea Sorec”, a iubit-o pe Dalila.

UN FILISTEAN (către Dalila): - Vrem să știm de unde are forța aceasta, întreabă-l și spune-ne și nouă că îți vom da bani. Vrem să-l prindem și să-l izolăm. Te vom răsplăti cu „o mie o sută de sicli de argint.”

TOSCHRIS: - Iată vânzarea, iarăşi!... arginţii, mituirea femeii!

DALILA (către Samson): - Iubitule cum de ai atâta forță, ce mănânci, ce bei? Există cineva care să te învingă? Există vreo taină prin care tu să ai atâta putere?

SAMSON: - Cu „șapte funii noi, care să nu fie uscate încă” ar trebui să mă lege cineva ca să fiu un om mort.

DALILA: - Vai, mie! și l-au legat, dar el s-a sculat „și a rupt funiile, cum se rupe o aţă de câlţi când se atinge de foc”. Și-atunci am strigat: Samson! „ți-ai bătut joc de mine, mi-ai spus numai minciuni”

TOSCHRIS: - Femeia cu trupul și gura ei, cu șoapta și cu limba, când vrea să obțină ceva, obține!...a insistat și a aflat; „l-a adormit pe genunchii ei” și a chemat un bărbier care l-a ras în cap și astfel Samson și-a pierdut puterea. Iată de ce nu cred că rasul în cap, în secolul XXI, este un gest nobil, din contră este un gest prostesc ca și tatuajul. Filistenii l-au lăsat orb, scoțându-i ambii ochi. L-au pus în lanțuri, dar după un timp părul a început să-i crească la loc. Și într-o zi, când toți erau adunați în casă, în dedesubtul căreia era Samson, „trei mii erau numai pe acoperiș - și domnitorii filistenilor erau acolo”- Samson a dărâmat cei doi stâlpi de susținere a casei, provocându-le filistenilor o pagubă nemaiîntâlnită: mai mulți morți

decât tot ce omorâse el până atunci! Și-apoi Samson a murit. „Frații lui și toată casa tatălui său s-au coborât și l-au luat. Când s-au suit înapoi, l-au îngropat între Țorea și Eștaol, în mormântul tatălui său Manoah.”

17
PRIMUL SALARIAT AL LUMII

TOSCHRIS: - Iată, de când există salariul în lume. Primul salariat al lumii a fost levitul, preotul, care nu avea drept la moștenire, nu avea avere. Undeva, în Efraim trăia un om care se chema Mica. Și acest Mica a furat de la mama sa „o sută de sicli de argint”. Și mama sa l-a blestemat pe cel care a furat argintul chiar de față cu Mica. Atunci Mica i-a mărturisit, mamei, furtul. Mica a returnat argintul. Și maică-sa „a făcut, la argintar, un chip cioplit și un chip turnat” pe care le-a pus în casa lui Mica. Acesta „avea o casă a dumnezeilor” și a făcut preot pe unul din fiii săi. Împărații încă nu existau în vremea aceea și fiecare făcea ce dorea. Din „Betleemul lui Iuda, din familia lui Iuda”, a venit în Efraim un tânăr levit, căruia Mica i-a zis: „Rămâi la mine, și să-mi fii tată și preot, și eu îți voi da zece arginți pe an, hainele de care vei avea nevoie și mijloace de trai.”

…

20
PRAȘTIA, ARMĂ DE LUPTĂ! PENTRU STÂNGACI. MĂCELUL DE LA GHIBEEA …FĂRĂ ROST!

TOSCHRIS: - La Mițpa s-a strâns toată adunarea copiilor lui Israel de la „Dan până la Beer-Șeba și țara Galadului, patru sute de mii de oameni” capabili „să scoată sabia”. Doreau răzbunare pentru crima comisă de fiii lui Beniamin.

UN ISRAELIT: - Cum de a fost posibilă o asemenea fărădelege?

LEVITUL (bărbatul femeii ucise): - „Ajunsesem, împreună cu ţiitoarea mea, la Ghibeea lui Beniamin, ca să rămânem peste noapte acolo”. Localnicii au înconjurat casa în care înoptasem și „au siluit pe ţiitoarea mea până când a murit”. Atunci, eu am tăiat-o bucăți și fiecare bucată am trimis-o în ținutul locuit de Israel ca să cunoască toată lumea, crima…

TOSCHRIS: - Copiii lui Israel au cercetat cazul și au hotărât pedepsirea vinovaților. Beniamiții erau frați cu copiii lui Israel dar „n-au vrut să asculte” glasul lor. Mai mult, ei s-au adunat la Ghibeea pregătindu-se pentru luptă. S-au strâns douăzeci și șase de mii de luptători. Nu mai socotim pe cei șapte sute de locuitori ai Ghibeii, „care nu se slujeau de mâna dreaptă” toți fiind excelenți trăgători cu praștia. În prima zi Beniamin a omorât douăzeci și două de mii din copiii lui Israel. A doua zi aceștia din urmă au mai pierdut optisprezece de mii de oameni. A treia zi fiii lui Israel „s-au aşezat în linie de bătaie înaintea cetăţii Ghibeea, ca şi în celelalte dăţi”. Apoi o parte din ei s-au retras și au atras departe de cetate pe fiii lui Beniamin fiind lupte în plină stradă, la „drumul mare”, în câmpia dintre cetățile lui Israel și Beniamin. Israeliții s-au înșirat în linie de luptă la Baal-Tamar, iar cei rămași la Maare-Ghibeea au atacat cetatea Ghibeea rămasă fără luptători…Douăzeci și cinci de mii o sută au murit din rândurile luptătorilor lui Beniamin, apoi încă optisprezece mii de beniamini. Apoi copiii lui Israel au tăbărât în cetatea lui Beniamin „şi i-au trecut prin ascuţişul sabiei, de la oamenii din cetăţi până la dobitoace şi tot ce au găsit. Au pus de asemenea foc tuturor cetăţilor pe care le-au găsit în cale”…Iată războaie de exterminare purtate între frați. În secolul XXI d. Ch. în gripa aviară se măcelăresc toate găinile ca să moară virusul, crimă cu premeditare și, la fel, în gripa porcină, au măcelărit toți porcii ca să dispară virusul pestei porcine. Europa, lumea, a fost la un pas de a fi omorâți toți oamenii bătrâni ca să dispară virusul tâmpit, necunoscut, numit Covid 19, alegându-se calea aspră a unui sfârșit cu încetini-

torul…Să ne mirăm că crucea către creştinism a fost purtată numai de seminția lui Iuda? Spiritul lui Israel dus către popoare? Fapt împlinit în mileniile unu, doi şi trei? …Se luptau, se măcelăreau atunci şi cu duşmanii, dar şi între ei. Domnul comunica cu oamenii nu prin prooroci ca Moise sau ca Iosua - după moartea lui Moise, cel care i-a învățat tehnicile de luptă prin înșelătorie și multă vărsare de sânge. Domnului lui Israel nu-i displăcea sângele curs nici pe altarele proprii, dar nici pe drumurile dintre cetăți, și chiar în interiorul lor - sânge nevinovat! Domnul comunica prin conducători, dându-le acestora forțe incalculabile. Observați domnilor că principiul luptei era distrugerea completă fiindcă ei nu aveau de împărțit între ei decât diferendele spirituale nu și materiale de care nu duceau lipsă. Iată că bogățiile materiale nu duc la războaie așa cum duc diferendele spirituale. Ucideau tot, probabil, ca să nu aibă cine să se răzbune, cine să se scoale ca să-şi răzbune morţii. Distrugerea completă. Soluţia finală aplicată științific se pare și în războaiele moderne de germanii lui Hitler, chiar și de Stalin, camuflat, dar mai înaintea lor de toți marii conducători de oști, considerați din păcate genii ale șahului tradițional și șahului pe câmpul de luptă, genii ale omenirii progresiste. Ce carte teribilă va scrie Liviu Rebreanu: *Adam și Eva*!?... Și iarăși, revenind la războaie, acestea, canaanite, se constituie pentru noi astăzi ca modele naturale de evoluție prin vărsare de sânge…exterminare! Aceste războaie primare erau aprinse şi conduse de către Judecători. Speciile se calcă unele pe altele fără ca vreuna să-şi facă vreo socoteală în afara supraviețuirii naturale. Neamurile, până la vremurile împăraţilor erau cele izvorâte din fiii lui Noe. Seminţiile lui Iacov trăiau şi luptau în Canaan. Neamurile, după model natural erau ca speciile din regnul animal cu deosebire că oamenii erau habotnicii dumnezeilor. …Comunismul este marea revoluţie a secolului XX. El se naşte în SUA, Germania şi Rusia. Provoacă Primul Război Mondial, care-l confirmă şi-l întăreşte. Comunismul ges-

tează în Europa centrală supercapitalistă şi imperialistă şi se naşte, vede lumina, în Rusia (după ce a fost experimentat primar în Franța). …America este un lux pe care omenirea şi l-a creat pe modelul natural al cererii şi ofertei fără alte îngrădiri: religioase, sociale, politice, ştiinţifice. …Omenirea, până la al II-lea Război Mondial are încă o cale naturală de dezvoltare, coexistența între cele două sisteme, capitalist și socialist, după care iese din lumea naturalului şi se separă, apărând o cale nenaturală, a idealismului uman, comunitar, al democrațiilor dublate de luptele de clasă. Sistemul comunist - ţări conduse de partidul comunist unic - este cel ideal şi nenatural, fiindcă conduce spiritul, uneori al răului; ceea ce arată că societatea umană nu este tot una cu naturalitatea, cu natura din care a venit...natura omului. Secolul XX rupe lumea în două: o lume a convieţuirii între bine şi rău, o lume a ludicului; şi o lume nenaturală a civilizaţiei tehnologice şi ştiinţifice… Arta înseamnă memorie şi există - funcţionează cu datele trecutului. Ştiinţa şi tehnologia este tot memorie şi funcţionează cu datele viitorului. Şi atunci revenim la conceptul iudaic al Cărților voastre şi spunem, cum, aproximativ, a spus şi marele trăitor fără experienţă în domeniul gândirii filosofice, dar cu una mare în domeniul vieţii şi experienţei, Petre Ţuţea, dacă nu este religie, atunci totul este artă şi tehnologie; aproximativ ar fi spus şi Andre Malraux cu diferența că arta și tehnologia sunt de natură apocaliptică… În timpul războaielor beniamite şi ale celor israelite, rasa a fost păstrată prin fecioarele, dar și femeile frumoase, răpite de la vecini şi înfrânţi. Iată cum sămânţa raselor se mişcă și nu este influențată de tăierea împrejur, ci numai de spirit, cel prezent în religie și în arte. Principiul lui Lavoisier este unul foarte complex. Femeia rămâne piesa importantă din acest motor al comunității care înseamnă viață! Iată, urmează „Rut”…

« RUT »

1

NAOMI, FEMEIA PRONIE CEREASCĂ

TOSCHRIS: - Când domneau Judecătorii a fost o foamete mare în țara lui Israel. În astfel de vremuri oamenii plecau din țară (ne amintim că și Iacov cu tot neamul a plecat în Egipt, la Iosif, din țara lăsată moștenire de Avraam și tot în vremuri de restrişte - secetă). În Moab unde tehnologia era foarte dezvoltată, nu era foamete (ca și în Egipt, în trecut, datorită lui Iosif). Elimelec (*Dumnezeul meu e rege*) și soția sa Naomi (*Plăcută*) și fiii lor Mahlon şi Chilion au plecat în Moab. Aici Elimenec moare și băieții săi se însoară cu fetele moabite, Orpa şi Rut. Mor şi cei doi băieți iar Naomi şi cele două nurori se întorc în țara lui Iuda. Naomi le-a zis să se întoarcă înapoi în Moab că ea va rămâne stearpă, și nu va mai putea să nască băieți care să devină bărbații lor. Când bărbații mureau le luau locul frații lor în ordinea vârstei. Orpa s-a întors la mama ei, în Moab, iar Rut „s-a ţinut de ea”…de Naomi.

RUT: - „Nu stă de mine să te las şi să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge şi eu, unde vei locui tu, voi locui şi eu; poporul tău va fi poporul meu, şi Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri şi eu şi voi fi îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărţi de tine decât moartea!”

TOSCHRIS: - Un prim gest de femeie supraom. Naomi devine tată pentru Rut, căci dragostea de tată întărește pe când dragostea de mamă, slăbește! Iată, binele și răul de la Domnul vine, fericirea și amărăciunea, și dacă ne gândim că Domnul e-n noi, chiar noi suntem cauza acestor stări.

NAOMI (către femeile din Betleem, curioase): - „Nu-mi mai ziceţi Naomi ziceţi-mi Mara (*Amărăciune*) căci Cel Atotputernic m-a umplut de amărăciune.”

2

TOSCHRIS: - Boaz, un bărbat din familia lui Elimelec era bogat - foarte bogat și el se afla pe ogor căci era vremea secerișului. Rut a venit pe ogorul său să culeagă spicele care rămâneau în urma secerătorilor. Boaz o vede și îi spune să rămână pe ogorul său, după ce află a cui este…ca noră a lui Naomi era rudă și cu Boaz.

BOAZ: - „Ascultă, fiică, să nu te duci să culegi spice în alt ogor; să nu te depărtezi de aici şi rămâi cu slujnicele mele."

RUT (aruncându-se cu fața la pământ): - „Cum am căpătat eu trecere înaintea ta, ca să te îngrijeşti de mine, o străină?"

BOAZ: - Ți-a mers vestea de cum te-ai purtat cu soacra ta, cum ai ales să trăiești în mijlocul poporului meu și să-l părăsești pe al tău. „Domnul să-ţi răsplătească ce ai făcut, şi plata să-ţi fie deplină din partea Domnului Dumnezeului lui Israel sub ale cărui aripi ai venit să te adăposteşti!"

TOSCHRIS: - În Legea Domnului se apreciază mult opţiunea unui străin de a adera la ea, legea lui Israel. Mai mult decât tăiatul împrejur, mai ales în cazul femeilor care nu au ce tăia. De aceea, cred, femeile, însemnate pentru creștinarea din timpul lui Christos și prezente încă din vremea lui Avraam, ca soții, nu sunt toate neam de credință cu bărbații lor…Cred, vorbim de-o mișcare în spațiu și timp, mereu spre progres, pe care seminţiile lui Israel au avut-o și o au datorită soțiilor; femeilor! mobilitate în structura intimă, dar și în cea din afară, conjuncturală. Seminție care se îmbunătățește continuu cu genă valoroasă. Este calitatea maximă a două gene diferite dotate una cu plus și cealaltă cu minus de-a se atrage, de a crea câmp magnetic! Este, dacă vreți, contradicția majoră care dă naștere la echilibru, născând atracţia! forţa magnetică între polii opuşi. …Până seara ea a adunat spicele rămase și le-a și bătut, obținând o „efă de orz". Aceasta plus rămășițele ei de la prânz le-a dăruit, seara, Naomei. Iată spiritul de familie, de

gospodină, de culegătoare pentru familie, de respect și dragoste pentru familie. Rut este femeia generatoare de dragoste şi de viaţă. Ea este asociată cu spicul plin de boabe…Ea este mai mult decât o „mirabila sămânţă” cum ar spune Blaga. Organizarea comunităţii, atunci, pare perfectă. Este una urbană - și dictatorul României, Nicolae Ceaușescu, a vrut în ultima parte a vieţii să organizeze satul românesc în acest fel - locuitorii cetăţii ieşeau şi făceau agricultură intensivă, împreună, în afara cetăţii (oraşului). A vrut, dar nu a reușit, rezultând niște chiciuri urbane. ...Legea avea grijă şi de animalele zburătoare şi de rozătoare, precum şi de ultimii sosiţi neîncadraţi în comunitate, care adunau ceea ce rămânea în urma secerătorilor. Doamne, de câte nu se poate vorbi despre acest episod biblic! Dar, parcă lipsește ceva. Vedem imediat cum îl împlinește Rut pe Boaz și, astfel, continuă flacăra creștinătății, care, nu trebuie să se stingă și, care, este pornită din Abel…

3
NAOMI!...SOACRĂ, ŞI TATĂ, ŞI MAMĂ - CAP DE FAMILIE

TOSCHRIS: - Naomi o pregătește pe Rut pentru întâlnirea cu un nou bărbat, care nu poate exista decât o singură dată în viață. Să meargă la Boaz, aranjată, seara, când se vântură orzul în arie, și după ce el mănâncă și bea, și doarme, să se culce în patul bărbatului, de-a dreptul la picioarele lui. …În viaţă munceşti, mănânci şi bei, şi procreezi. Esenţa vieţii. Alimentarea și ungerea motorului. Când eram mic am adăugat: *te naşti, te lupţi şi mori*!...am scris pe un crucifix din lemn de tei, după ce din lut făcusem un drac, care o îngrozise pe Babușca venită forțat din Basarabia anilor 1965; încă nu ştiam ce înseamnă cu adevărat să trăiești, aveam patrusprezece ani! Am scris asta pe crucifixul cioplit de mine ca spălare a unui păcat. ...Femeia face primul pas în dragoste, așa e bine, fără încuvinţarea ei, nu se

poate face nimic. Atracția ei înseamnă totul. În niciun caz ea nu se dăruie bărbatului în timpul mâncării şi băuturii. Bărbatul trebuie să fie lucid la împreunarea adevărată. Boaz s-a trezit la miezul nopții.

BOAZ (către Rut): - „Cine eşti tu”?

RUT: - „Eu sunt Rut, slujnica ta; întinde-ţi poala hainei peste slujnica ta, căci ai drept de răscumpărare.”

BOAZ: - Domnul cu tine „fiică”! Adevărat că nu umbli după „tineri, săraci sau bogaţi. Rămâi în noaptea aceasta aici”. Mâine „te voi răscumpăra eu” dacă nu se va găsi cineva mai tânăr să te răscumpere.

TOSCHRIS: - O femeie, din toate timpurile, nu poate fi luată de nevastă, dacă bărbatul nu are două puteri: puterea de procreaţie şi puterea de cumpărare (asigurare, garantare) zicem noi, de întreţinere - cu alte cuvinte, dacă este fără căpătâi! În faţa tinerilor din comunitate, Boaz le-a acordat lor prima şansă în a o lua de nevastă. Rut „a rămas culcată la picioarele lui până dimineaţa şi s-a sculat mai înainte de a se putea cunoaşte unul pe altul. Boaz a zis: *Să nu ştie nimeni că a intrat o femeie în arie*!”

4
RAHELA, LEA și RUT

BOAZ (către popor): - „Voi sunteţi martori azi că am cumpărat din mâna Naomei tot ce era al lui Elimelec, al lui Chilion şi al lui Mahlon, şi că mi-am cumpărat de asemenea de nevastă pe Rut, moabita, nevasta lui Mahlon, ca să ridic numele mortului în moştenirea lui şi pentru ca numele mortului să nu fie şters dintre fraţii lui şi din poarta locului lui.”

VOCEA POPORULUI: - Aceasta este legea continuității „Domnul să facă pe femeia care intră în casa ta ca Rahela şi ca Lea, care amândouă au zidit casa lui Israel! Arată-ţi puterea în Efrata şi fă-ţi un nume în Betleem! Sămânţa pe care ţi-o va da

El prin această tânără femeie, să-ţi facă o casă asemenea casei lui Pereţ, care s-a născut lui Iuda din Tamar!”

TOSCHRIS: - Pereț a fost strămoșul lui Boaz. Iată, Rut este prorocită pe linia lui Israel ca dătătoare de viaţă. Ca Tamar care i l-a dat lui Iuda pe Pereţ!... Sara, Rebeca, Rahela, Lea, Tamar, Rut…ce femei! Boaz a luat pe Rut și mai apoi „a intrat la ea”. Rut a născut un fiu, Obed i-au zis vecinele Naomei, care l-a luat spre creștere. „Acesta a fost tatăl lui Isai, tatăl lui David”.

« CARTEA ÎNTÂI A LUI SAMUEL »

1
ANA ÎL NAȘTE PE SAMUEL

TOSCHRIS: - Elcana era un bărbat din „Ramataim-Țofim” - Efraim și avea două neveste: Ana și Penina. Prima nu făcea copii. Ea se ruga tot timpul Domnului să-i dea un fiu, iar dacă îi va da s-a jurat că îl va dărui Domnului, „briciul nu va trece peste capul lui”. Ea se ruga lângă preotul Eli. Și, în sfârșit, Ana (*Har*) „a rămas însărcinată şi a născut un fiu, căruia i-a pus numele Samuel” (*Domnul a ascultat*).

ANA: - „Când voi înţărca copilul îl voi duce, ca să fie pus înaintea Domnului şi să rămână acolo pentru totdeauna.”

ELCANA: - „Fă ce vei crede, aşteaptă până-l vei înţărca. Numai împlinească-Şi Domnul cuvântul Lui!”

TOSCHRIS: - Când l-a înțărcat, l-a luat și l-a dus la casa Domnului împreună cu „trei tauri, o efă de făină și un burduf cu vin”. La Silo, la Casa Domnului „au înjunghiat taurii” şi au dat copilul preotului Eli.

2
ANA, A DOUA POETĂ PRECREȘTINĂ

ANA (cântând): - „Mi se bucură inima în Domnul,/ Puterea mea a fost înălţată de Domnul;/ Mi s-a deschis larg gura împo-

triva vrăjmaşilor mei,/ Căci mă bucur de ajutorul Tău./ Nimeni nu este sfânt ca Domnul;/ Nu este alt Dumnezeu decât Tine/ Nu este stâncă aşa ca Dumnezeul nostru./...Căci Domnul este un Dumnezeu care ştie totul,/ Şi toate faptele sunt cântărite de El./ Arcul celor puternici s-a sfărâmat,/ Şi cei slabi sunt încinşi cu putere./ Cei ce erau sătui se închiriază pentru pâine,/ Şi cei ce erau flămânzi se odihnesc;/...El ridică din pulbere pe cel sărac,/ Ridică din gunoi pe cel lipsit./ Ca să-i pună să şadă alături cu cei mari./"

TOSCHRIS: - Samulel creștea și era plăcut de toată lumea.

VOCEA LUI DUMNEZEU (către Eli): - „Iată, vine vremea când voi tăia brațul tău și brațul casei tatălui tău, aşa încât nu va mai fi nici un bătrân în casa ta."

TOSCHRIS: - Vedem, iată, din nou, „brațul tău" - expresia faptei - care domină vremea de demult, când cuvântul, încă, era puțintel la trup. Uneori este nevoie de tinerețe la conducerea comunității. În fond și copiii și tinerii au nevoie de mai multă dragoste și încredere. Dar fiii lui Eli păcătuiau îngrozitor. Mâncau carnea înainte de a arde grăsimea plăcută Domnului, cereau oamenilor carnea crudă pentru preot, și mai apoi „se culcau cu femeile care slujeau la ușa cortului întâlnirii". …Ana, o veritabilă poetă și cântăreață. ...Domnul este stâncă. Lumea stă pe stâlpii construiți de Domnul care este Domnul omului. Ana dezvăluie lumii viitoarea credinţă, creştină! cu aproape o mie cinci sute de ani de a se instaura: *și cel din urmă va fi cel dintâi*. Între pedepsele timpului - Domnul este nemulţumit de comportamentul fiilor lui Eli - este şi aceea, groaznică, de a fi lipsit de sfatul bătrânilor. Să mai continui cu modelul post mileniului doi românesc? Desigur, pedeapsa a căzut peste români când au fost înălţaţi fără rost tinerii politicieni şi puşi în posturi cheie; ca să aibă istoria pe cine arunca blamul pentru ceea ce are loc în prezent, va avea loc în viitor…

3
SAMUEL PROROC AL DOMNULUI

TOSCHRIS: - „Tânărul Samuel slujea Domnului înaintea lui Eli. Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea, şi vedeniile nu erau dese.” „Tot Israelul, de la Dan până la Beer-Şeba, a cunoscut că Domnul pusese pe Samuel proroc al Domnului.” Părintele trebuie să-şi mustre fiul sau fiica când aceştia greşesc. De aici şi zicala, *acolo unde loveşte părintele, creşte!* sau *bătaia e ruptă din rai*. Severitatea este de origine divină.

4
CÂND SIMBOLURILE PUTERII AJUNG ÎN MÂINILE VRĂŞMAŞULUI TOTUL ESTE PIERDUT

UN OM (lui Eli): - „Vin de pe câmpul de bătaie, şi din câmpul de bătaie am fugit astăzi.”

ELI: - „Ce s-a întâmplat, fiule?”

UN OM (acelaşi): - „Israel a fugit dinaintea filistenilor, şi poporul a suferit o mare înfrângere; şi chiar cei doi fii ai tăi, Hofni şi Fineas, au murit, şi chivotul Domnului a fost luat.”

TOSCHRIS: - Când a auzit, Eli a murit pe loc. Patruzeci de ani fusese în Israel judecător. Nevasta lui Fineas - nora lui Eli - a născut pe loc înainte de termen. A murit și ea. Oamenii au pus numele copilului, Cabod - „S-a dus slava din Israel!” Nu întotdeauna fiii urmează părintelui. Chivotul în luptă precede drapelul de luptă. Este prima dată când fiii lui Israel, pierd acest chivot, care, şi în sine, era sfânt. Fără simbolurile care reprezintă idealuri, comunitatea nu poate exista.

5
DOMNUL ERA RESPECTAT ÎN TOT CAANANUL

TOSCHRIS: - Filistenii au pus chivotul lângă Dagon (*Zeul peşte*). A doua zi, Dagon era sfărâmat jos și filistenii s-au spe-

riat și au trimis chivotul înapoi fiilor lui Israel! „Căci în toată cetatea era o groază de moarte, şi mâna Domnului apăsa cu putere.” Dumnezeii filistenilor aveau chip de animal - totem - dar aveau braţe şi picioare. Faţă de idoli, chivotul Domnului era viu, avea putere…înmagazina energie. De multe ori mă alimentez cu oxigen şi energie zgâindu-mi ochii la cerul senin şi albastru în timpul antrenamentului din poiana Capelei înconjurată de tei extrem de înalţi…Aproape că respir prin ochi, după ce-mi alimentez din plin plămânii cu aerul venit parcă din seninul infinit al cerului…

…

7
SAMUEL IUBEA MUNCA DE TEREN

TOSCHRIS: - Cât a trăit (la Rama) Samuel, filistenii n-au mai venit peste Israel. Toate cetăţile „de la Ecron până la Gat, cu ţinutul lor” luate de filisteni au revenit la Israel. „Și a fost pace între Israel şi amoriţi”. Cât a trăit, Samuel a fost judecător și anual îi plăcea să facă „înconjurul Betelului, Ghilgalului și Miţpei” unde judeca la fața locului! Iată de când, conducătorii - mai ales comuniști, făceau la începutul zilei şi sfârşitul ei munca de teren, vizita de lucru, de apreciat și arătat interes pentru munca albinelor în jurul stupului lor…

8
ÎMPĂRAȚII DEVIN STĂPÂNII POPOARELOR…RELIGIA VA PARCURGE UN DRUM ÎNAPOI

NIȘTE BĂTRÂNI (veniţi la Samuel): - „Iată că tu eşti bătrân,
şi copiii tăi nu calcă pe urmele tale; acum pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile.”

SAMUEL: - Asta-i bună!... „Dă-ne un împărat ca să ne judece.”!?

VOCEA DOMNULUI: - Ascultă-i Samulele și fii atent, pe mine vor să mă dea de-o parte, nu pe tine.

TOSCHRIS: - E greu să fii robul celui care vede tot și tu să nu-l știi, pentru tine să fie nevăzut, să nu poți să contracarezi siluirea, habotnicia!

VOCEA DOMNULUI: - Poporul ăsta nu știe ce înseamnă monarhia. Ascultă la mine Israele: împăratul domnește peste oameni și el va da legi prin care vă va lua fiii să lupte în război, pentru el, cu trupurile lor să-i apere carul de luptă, când vrea să lupte; vă va lua pe voi și pe fiii și fiicele voastre să-i lucrați pământurile toate. Veți avea „căpetenii" puse de el, care să vă mâne de la spate, să vă păzească: una la o mie, una la cincizeci. Fetele mai ales vi le va lua să-i gătească. Desigur, pe cele mai frumoase le va lua cu ele să petreacă. Apoi cele mai bune pământuri vor fi ale lui, viile și măslinii la fel. Vor fi ale lui și slujitorilor săi. „Va lua zeciuială din rodul seminţelor şi viilor voastre şi o va da famenilor şi slujitorilor lui. Va lua pe robii şi roabele voastre, cei mai buni boi şi măgari ai voştri, şi-i va întrebuinţa la lucrările lui. Va lua zeciuială din oile voastre, şi voi înşivă veţi fi slugile lui." Vai vouă, vă veți răscula împotriva lui, când nu mai veți suporta, vă veți ruga de mine, dar eu nu vă voi mai asculta fiindcă ați plecat de la mine…

TOSCHRIS: - Nu contează ce face regele sau împăratul, dacă poporului îi este puțin bine. Dacă îi este și mai bine, chiar îl va iubi și îl va venera. Și mai este ceva, poporului îi place să fie la fel cum sunt popoarele vecine, care trăiesc bine!

NIȘTE BĂTRÂNI (iarăși): - „Nu!, ci să fie un împărat peste noi, ca să fim şi noi ca toate neamurile."

TOSCHRIS: - Apariţia judecătorilor a fost provocată de existenţa corupţiei și crimei în primele forme de organizare ale comunității. Aşa se întâmplă când puterea este dată în mâinile celor care nu muncesc sau, nu cunosc realitatea, care nu au cultul muncii veritabile! Când munca există ca marfă, există producători, consumatori şi hoţi…Existenţa poporului ales făcea

opoziţie organizării statale cu împărat; de ce? pentru că poporul ales s-a născut fără loc, fără teritoriu, şi-abia după ce a cucerit Canaanul a simţit gustul stabilităţii, cetăţii - oraşului, conducerii prin cetăţeanul ales! Regalitatea bine înțeleasă este organizare sigură şi trainică, chiar şi în comunismul mileniului III, atunci când majoritatea popoarelor au ales orânduirea lui Lenin și Stalin. Mai ales a ultimului, care a descoperit înrobirea popoarelor prin interpuşii săi…ideologi! o mare inovaţie, *coada de topor*! Stalin a făcut ce n-a făcut Napoleon Bonaparte: a stăpânit popoarele interzicându-le religia și oferindu-le ideologia bunăstării comuniste. Acum, oricât ne-am suci noi, omenirea a mers gradual spre progres și nu spre regres. Ce este bine sau rău, ca apa trece.

9
CHIS, TATĂL LUI SAUL - PRIMUL ÎMPĂRAT

TOSCHRIS: - Chis, un om din Beniamin, avea un băiat pe care îl chema Saul „tânăr şi frumos, mai frumos decât oricare din copiii lui Israel”. Era și înalt. Şi Saul a plecat să caute măgăriţele lui Chis care se rătăciseră. Şi ajunse la Samuel care se pregătea să participe la o jertfă adusă Domnului. Cu o seară înainte Domnul i-a spus în vis:

VOCEA DOMNULUI: - Mâine, la același ceas, va veni la tine cineva din „ţara lui Beniamin”. Va veni la tine fiindcă eu i-am spus să vină la tine ca să-l ungi „căpetenie a poporului Meu, Israel.” Acest Saul va scăpa poporul lui Israel de filisteni.

TOSCHRIS: - Samuel a luat pe Saul și după ce au mâncat din jertfă au coborât acasă la Samuel, unde s-au suit pe acoperişul casei și au stat de vorbă. Aflăm că din jertfele aduse Domnului mânca şi poporul, din cele care nu erau ardere de tot. Judecătorul, preotul, binecuvânta jertfa, „după care mâncau şi cei invitaţi”. ...Există un semn, și însemn: căutarea măgăriţelor; rostul hazardului controlat în gând! rostul gândului; rostul credinţei, încrederii, rostul căutării lucrului curat, rostul căpeteniei

față de cei mulți. Aleşii ieşeau în popor călare pe măgărițe, lucru sfânt în contradicţie cu calul care trăgea carul de luptă… Şi Isus fuge călare pe măgăriţă! ...Spata, partea din jertfă care se cuvenea preotului. Casele aveau acoperiş drept, terase. Casa avea zidul în stradă, locul de convieţuire…semn până hăt târziu în mileniul trei d.Ch.: casa cu ușa la trotuar, locuită de un fiu al lui Israel!

10
SAUL ÎMPĂRAT CĂLARE PE MĂGĂRIȚĂ. SAUL PRIMIT CU PÂINE ŞI VIN, CU LĂUTE, TIMPANE,

TOSCHRIS: - Iată ce simplu era odată, doar, dacă erai judecător pe vremea când aceștia aveau întreaga putere în mâna lor. „Samuel a luat sticluţa cu untdelemn şi a turnat-o pe capul lui Saul. Apoi l-a sărutat şi l-a îndrumat să se întoarcă la ai săi. Apoi Samuel a adunat poporul la Miţpa şi a vorbit fiilor lui Israel:

SAMUEL: - Domnul va scos din Egipt şi va scăpat de mânia egiptenilor, va scăpat de robia împăraților. Dar voi v-ați întors spatele la Domnul. Acum eu vă chem să vă prezentați înaintea Domnului „după seminţiile şi după miile voastre.”

TOSCHRIS: - După obicei s-a tras la sorți și a ieșit seminția lui Beniamin. Dintre aceștia a ieșit la sorți Saul - fiul lui Chis. Saul „îi întrecea pe toţi în înălţime, de la umăr în sus”. Măgăriţele s-au găsit, pâinea şi vinul au ajuns în mâna împăratului primit cu lăute, timpane, fluiere şi cobze…Premoniţie colosală pentru Apostolul Pavel, care din Saul a devenit Paul. Cartea Cărților, una a semnelor şi însemnelor. Împăratul trebuie ales astfel ca el să fie şi cel mai frumos şi credincios, şi cu un cap mai înalt, căci de aceea i-a spus Napoleon unui general: „eşti mai înalt, nu mai mare!”. Împăratul este alesul Domnului. Fiii lui Israel intră în rândul lumii, opţiune a poporului şi nu a judecătorilor. Atunci, împăratul prefigura supraomul. Oamenii, poporul aveau nevoie de un tătuc ca ei, dar cu calităţi unanim

valabile şi superioare. ...De la ştiinţă - tehnica ocultă - se aşteptau armele ascunse, care să-l facă învingător în lupta deschisă cu duşmanul. Fiii lui Israel erau singurii care credeau în Domnul mai mult decât oricare dintre neamuri. Dar şi Domnul era singurul *idol* care dăruia protecţie celor care îl ascultau. După acest model se construieşte mai târziu doctrina comunistă care îl înlocuieşte pe Domnul cu *tovarăşul* sau domnul din vârful comunităţii. Ca şi Religia, comunismul premergător și din timpul lui Lenin şi Stalin dispreţuieşte proprietatea privată, şi, ca şi în lumea puterii capitalului în care religia are o a doua faţă care este banul, comunismul va fi religia mileniului III, cred, religios, Domnul fiind chiar acest supraom. Mileniul III va avea un pământ împărţit în mari feude conduse de supraoameni care se vor sluji eminamente numai de virtuţiile tehnologiei aferente momentului. ...Saul a zis: „Nimeni nu va fi omorât în ziua aceasta, căci astăzi Domnul a dat mântuire lui Israel" în felul acesta Saul face diferenţa…separă crima războiului de faţa Domnului. Este un prim pas către creştinism, când Domnul este acelaşi şi pentru vii şi pentru morţi; şi mai ales pentru morţii din ambele tabere. Un prim semn cu mare însemn: măgărițele, pâinea și vinul, lucruri sfinte în lumea lui Israel, dar și în lumea lui Osiris din *Stela Nanai*...dar şi adevărate arme, care făuresc pacea! Cu aceste arme Saul, fiul lui Chis, ajunge împărat.

…

13
ISRAEL STĂPÂNEA MUNTELE, DAR NU STĂPÂNEA TEHNOLOGIA FIERULUI

TOSCHRIS: - Lumea începe să se schimbe și Saul, bărbat de treizeci de ani, devine primul împărat și domnește doi ani.
Deschizătorul de drumuri, fondatorul, nu are domnie lungă, adeverindu-se proverbul că *nu este pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nimerește*! Saul avea „trei mii de bărbaţi din Israel: două mii erau cu el la Micmaş, pe muntele Betel, iar o mi-

e erau cu Ionatan (fiul lui Saul) la Ghibeea lui Beniamin.” Filistenii posedau „o mie de care şi şase mii de călăreţi; şi poporul acesta era fără număr: ca nisipul de pe ţărmul mării” ... Fiii lui Israel au păcătuit în continuare împotriva Domnului, în plus, acum își puseseră și împărat, tot împotriva voinței Domnului.

SAMUEL (lui Saul): - „Ai lucrat ca un nebun şi n-ai păzit porunca pe care ţi-o dăduse Domnul Dumnezeul tău. Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu va dăinui.”

TOSCHRIS: - Când lipsește inteligența, prostia se răzbună. ...Meseriile liberale nu erau iubite de fiii lui Israel. Israel nu avea fierari. Filistenii îi împiedicase să învețe fierăria ca să nu aibă arme și i-a împiedicat să-și „facă săbii sau suliţe.” Când trebuiau să ascută plugul, coasa și secera sau sapa, furca cu trei coarne și securea fiii lui Israel coborau la filisteni pentru aceste nevoi…Oamenii nepreocupaţi de tehnologie, ca și ţăranii faţă de arătura lor, fac copii mulţi. Era timpul dominării prin cantitate, numărul mare de oameni, de luptători…care mai târziu a fost preluat şi de comunişti, numai că aceştia, atemporali faţă de vremea lor, au uitat de calitate. Pe vremea lui Saul, calitatea fiind condiţie sinecvanon vieţii, darurile naturii fiind puţine, iar la greşeli oamenii, lucrători, plătind cu viaţa. ...Împăratul mai slab decât judecătorul - probabil un prim ministru sau şef de guvern, ca în mai toate statele civilizate; cei cu legea, mai tari decât cei doar cu credinţa. Domnul îi avertizase că nu le trebuie împărat, el, poporul, fiind politeist, necrezându-L pe cuvânt, doar faptele contând. Nici în faţa jertfii, care era o scenetă creată de om, pentru siguranța omului, Domnul nu cedează în faţa principiilor impuse, cele cu energie creatoare prin ele însele. Orice stat puternic pune accent pe dezvoltarea industriei! De aceea regimul lui Ceauşescu, în o mie nouă sute șaptezeci, a generalizat în toată ţara Facultatea de Tehnologia Construcţiilor de Maşini - TCM - o facultate

care dădea directorii de fabrici. De aceea după 'nouăzeci a fost prima, desființată!, ca și Politehnica, venind moda umaniștilor.

14
IONATAN, FIUL LUI SAUL, A MÂNCAT MIERE ŞI OCHII I S-AU LUMINAT

SAUL: - „Aruncaţi sorţii între mine şi fiul meu Ionatan.”

TOSCHRIS: - Dar sorțul a fost de partea fiului. Sorțul morții pentru neascultarea cuvântului împăratului.

SAUL: - Ce nu ai respectat ?

IONATAN: - „Am gustat puţină miere, cu vârful toiagului pe care-l aveam în mână: iată-mă, voi muri.”

SAUL: - Ionatane, vei muri!

VOCEA POPORULUI (către Saul): - „Ce! să moară Ionatan, el, care a făcut această mare izbăvire în Israel? Niciodată! Viu este Domnul, că un păr din capul lui nu va cădea la pământ, căci cu Dumnezeu a lucrat el în ziua aceasta.”

TOSCHRIS: - Așa a scăpat Ionatan de la moarte. Saul, în perioada lui s-a războit cu toți cei din jurul său, cu: „Moab, cu copiii lui Amon, cu Edom, cu împăraţii din Ţoba şi cu filistenii; şi ori încotro se întorcea, era biruitor. S-a arătat viteaz, a bătut pe Amalec şi a scăpat pe Israel din mâna celor ce-l jefuiau”. Asistăm la primul conflict între popor şi împărat pe timp de pace. Poporul reuşeşte să întoarcă blestemul lansat de împărat mai devreme: nimeni să nu mănânce până ce filistenii nu sunt alungaţi! iar în pădurea prin care îi urmăreau pe filisteni curgea mierea, iar Ionatan - numele celui mai bun măr din istoria merelor - a mâncat miere şi ochii i s-au luminat - mierea a devenit ulterior medicament, iar în fundul ochilor, medicina a descoperit că se află cartea vieţii fiecărui om. Saul, un strateg inteligent şi descoperitor de genii, neexistând bărbat viteaz ca el să nu-l atragă de partea sa! Este cea mai mare calitate a con-

ducătorilor de comunități, să aibă oamenii capabili de partea lor!...lucru necunoscut românilor din mileniul III!

15
IDEALUL E SFÂNT!
CINSTIREA NUMELUI DOMNULUI MAI IMPORTANTĂ DECÂT JERTFA

SAMUEL: - „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot şi jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, şi păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.”

TOSCHRIS: - Părerea de rău și regretul nu sunt productive în viața omului și ele trag înapoi. Omul cu bun simț se căiește și îi pare rău. Dumnezeu se căiește și el, dar nu-i pare rău. Omul este condamnat să regrete și să-i pară rău…Scriam şi eu, cândva, în adolescență că *regretul pe lume veghează*! Am văzut, şi jertfa lui Avraam a fost exclusă, ci doar o încercare a fost, a credinţei sale. Să luăm bine seama la aceste lucruri, căci nimic nu este mai întremător decât conștiința de sine, a omului, care îl are în el pe Domnul. ...Faptele nu sunt totuna cu simţământul, din care cauză spiritualul este înaintea materialului. Omul trăieşte mai mult cu împăcarea, cu simţul şi gândul, decât cu mâncarea. De aici şi sintagma copilăriei şi mamei mele din bucătărie: *Nu numai cu mâncare trăieşte omul, ci şi cu cuvântul lui Dumnezeu,* de pe un ștergar.

16
SAMUEL JUDECĂTOR ŞI PROROC, ÎL VESTEŞTE PE DAVID ŞI MUZICA SA TERAPEUTICĂ

VOCEA DOMNULUI (către Samuel): - Neglijează înfățișarea și statura lui Saul, „căci l-am lepădat. Eu nu mă uit la ce se uită omul, Eu mă uit la inimă”.

TOSCHRIS: - „Şi aşa a trecut Isai pe cei şapte fii ai lui pe dinaintea lui Samuel; și Samuel a zis lui Isai”:

SAMUEL (către Isai): - „Domnul n-a ales pe niciunul din ei. Aceştia sunt toţi fiii tăi?”

ISAI: - Mai este unul, dar este cam tânăr și e la păscut cu oile.

SAMUEL: - Hai să stăm la masă și trimite după el.

TOSCHRIS: - Isai l-a adus pe feciorul cel mic care „era cu păr bălai, cu ochi frumoşi şi faţă frumoasă”.

VOCEA DOMNULUI (către Samuel): - „Unge-l, căci el este!”

TOSCHRIS: - Samuel l-a uns și din clipa aceea „duhul Domnului a venit peste David” ca și în zilele care au urmat. În locul acestui duh, asupra lui Saul - unde a sălăşluit până acum - a venit un duh rău. Așa este în viață, duhul bun al omului iese în evidență imediat ce întâlnește un alt om cu duhul răului. Trist dar adevărat, Domnul este cauza binelui și-a răului!

…

VOCEA POPORULUI (către Saul): - Dă ordin stăpâne, noi suntem robii tăi, poruncește și noi vom căuta pe cineva care să cânte la harpă, și, cu ea, să aducă la tine duhul cel bun, și, astfel vei fi ușurat.

TOSCHRIS: - Saul l-a plăcut mult pe David, atât de mult, încât l-a luat și l-a pus să-i poarte armele. „Şi când duhul trimis de Dumnezeu venea peste Saul, David lua harpa şi cânta cu mâna lui; Saul răsufla atunci mai uşor, se simţea uşurat.” ...Iată, Samuel îl unge pe David împărat fără ştirea lui Saul. Legea pământească poate fi încălcată oricând, motiv pentru care Moise și Iosua au inventat cetăţile de scăpare. David este şi frumos, este şi cântăreţ la harpă, este şi voinic și, așa, ajunge primul slujitor al împăratului Saul. ...Iată, prima manifestare din lume a muzicii ca terapeutică! Muzica instrumentală. Corzile vibrează, vibrează și aerul, și intră în rezonanță cu sufletul, cu auzul omului. În auz și în ochi stă echilibrul omului. Și ani-

malul domestic reacționează la muzică. Calul și câinele pot să danseze pe ritmul muzicii…Aceasta este o manifestare a caracterului multifuncțional al omului, din care rezultă că specializarea este specifică popoarelor obediente, recte cele din civilizaţia oceanului. Să nu râdem de provocarea românească a comunistului Nicolae Ceauşescu care va imprima în societatea postbelică, autohtonă, până la anul de ruşine 'optzeci şi nouă, tipul de om multilateral dezvoltat. An de ruşine, că, atunci, s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. Şi însemnul lui David mai are ceva de relatat: un talent nu apare niciodată singur!…artele se atrag. Artele interferează, căci sufletul intră în rezonanță cu răul și cu binele care asupra lui acționează. Ideal este, desigur, în genialitate, ca binele să fie în cantitate mai mare decât răul..

17
DAVID ȘI GOLIAT. LUPTA DINTRE INTELIGENȚĂ ȘI FORȚĂ.

TOSCHRIS: - Filistenii s-au adunat între Soco şi Azeca „la Efes-Damim” pentru război împotriva lui Israel. Fiii lui Israel s-au strâns „în valea Terebinţilor şi s-au aşezat în linie de bătaie împotriva filistenilor”. Filistenii au trimis pe Goliat la lupta corp la corp, „era din Gat şi avea o înălţime de şase coţi şi o palmă”. Armura sa cântărea șaizeci de kilograme! Și avea trei metri și o palmă, înălțime.

GOLIAT (către bărbații lui Israel): - „Pentru ce ieşiţi să vă aşezaţi în şiruri de bătaie? Nu sunt eu filistean şi nu sunteţi voi slujitorii lui Saul? Alegeţi un om care să se coboare împotriva mea! Dacă va putea să se bată cu mine şi să mă omoare, noi vom fi robii voştri; dar dacă-l voi birui şi-l voi omorî eu, voi ne veţi fi robi nouă şi ne veţi sluji.”

TOSCHRIS: - „David s-a sculat dis-de-dimineaţă. A lăsat oile în seama unui paznic, şi-a luat lucrurile şi a plecat, cum îi poruncise Isai” El a intrat între rândurile lui Israel căutându-și

fraţii. David a auzit cuvintele lui Goliat. Luptătorii lui Israel imediat au zvonit (parcă cunoşteau basmele românilor): „Dacă-l va omorî cineva, împăratul îl va umple de bogăţii, îi va da de nevastă pe fiica sa şi va scuti de dări casa tatălui său în Israel.” Iată va fi scutit și de dări!...asta da comunitate!, și când?

DAVID: - Cine este acesta, care îndrăznește să-l ponegrească pe Dumnezeu? Să râdă de oștirea Lui? El nu știe oare că Domnul nostru este viu, în timp ce idolii săi sunt bucăți de bronz sau de lemn?

TOSCHRIS: - Și toți au strigat la el, trimițându-l la treburile din spatele frontului.

DAVID: - „Ce-am făcut oare? Nu pot să vorbesc astfel?”

SAUL: - David, ăsta e un războinic de meserie, iar tu eşti încă copil.

DAVID (către Saul): - O, Saul, eu, robul tău, așa copil am omorât leul și ursul când aceștia, când unul, când altul, au venit să-mi mănânce oile. Să mi le omoare. Nu odată i-am omorât eu. Așa o să fac și „cu filisteanul acesta, cu acest netăiat împrejur” și asta fiindcă „a ocărât oștirea Domnului cel viu”.

TOSCHRIS: - David l-a convins pe Saul că poate să lupte și, acesta, l-a îmbrăcat cu hainele sale împărătești, cu coif de luptă și platoșă.

DAVID: - O, Saul, lasă-mă să lupt fără coif și fără platoșă.

TOSCHRIS: - A dat jos platoșa, a luat toiagul de păstor și a luat din marginea râului „cinci pietre netede şi le-a pus în traista lui de păstor şi în buzunarul hainei. Apoi, cu praştia în mână, a înaintat împotriva filisteanului.”

GOLIAT: - „Ce! sunt câine, de vii la mine cu toiege?...Vino la mine, şi-ţi voi da carnea ta păsărilor cerului şi fiarelor câmpului.”

DAVID: - „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliţă şi cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oştirilor, în Numele Dumnezeului oştirii lui Israel, pe care ai ocărât-o. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî şi-ţi voi

tăia capul; astăzi voi da stârvurile taberei filistenilor păsărilor cerului şi fiarelor pământului. Şi tot pământul va şti că Israel are un Dumnezeu. Şi toată mulţimea aceasta va şti că Domnul nu mântuieşte nici prin sabie, nici prin suliţă."

TOSCHRIS: - David, artist; și boxer în același timp, gura și jocul de picioare ajutându-l în lupta cu Goliat. O primă formă de rafinament şi noţiune artistică, superioară: - Te voi bate fiindcă forţa mea este însoţită de inteligenţă, formă artistică şi supleţe. ...Praştia, o primă armă care acţionează cu precizie de la distanţă...aşa cum şi Ahile a fost omorât cu toată înzestrarea sa de război! în călcâi de o săgeată…Cu o praştie şi cu o piatră, David a fost mai tare decât filisteanul; l-a trântit la pământ şi l-a omorât, fără să aibă sabie în mână. Cred că fierul filistenilor avea suficient carbon şi permitea călirea… Filistenii erau mai civilizaţi decât copiii lui Israel. Goliat face apel la curaj, demnitate şi onoare…un adevărat cavaler, precum unul al lumii medievale europene. …Scutirea de dări de plătit - taxe şi impozite - şi fata împăratului dată de nevastă erau cele mai importante cadouri - promisiuni - date eroilor, cavalerilor rătăcitori, faţă de mileniul trei (timpul meu de acum), când românii sunt momiţi cu bani nemunciţi, europeni, sau, ca în basmele lor, cu jumătate de împărăţie, cadou. Cât de aproape de lumea capitalului, societatea urbanului, erau filistenii şi cât de îndepărtaţi de realitate, needucaţi civic, suntem noi, astăzi! David un prim orator politic, cinstit, era doar păstor!...țăran - muncitor! Un prim act de democraţie civică şi libertate de cuvânt! un tribun, posibil apostol, care, însă, nu suportă sărăcia, lenea şi lipsa de activitate. Vorbitul, oratoria, nu costa bani şi făcea parte din orice democraţie. Cunoaştem şi inteligenţa lui Saul. Pentru apărarea drepturilor toţi sunt datori chiar cu moartea. De când, se vede, că înjurătura cea mai plastică şi jignitoare este legată de dumnezeul propriu (înjurăturile lui Goliat). David taie capul lui Goliat cu sabia acestuia şi se întoarce la Saul impresionându-i pe toţi. Permanent puterea lui Dumnezeu se demon-

strează cu fapte şi nu cu vorbe, care nu sunt bune la altceva decât la înşelarea inimii, înmuierea sau întărirea ei, depinde cui sunt adresate, dar tot înşelăciune se cheamă…Prin David, Michelangelo a vrut să dea o lecţie de artă tuturor opozanţilor săi; odată, prin mărimea care este impresionantă şi aproape de neconceput, atunci când se abate de la natură, şi, a doua oară, vrând să demonstreze că dimensiunea - puterea nu are nici o valoare fără inteligenţă. Michelangelo l-a sculptat pe David la această dimensiune vrând să răzbune eroismul puţin cunoscut la adevărata dimensiune…

18
FEMEILE ACLAMĂ PE ÎNVINGĂTORI CU CÂNTECE ŞI DANSURI

TOSCHRIS: - După ce Saul a terminat de vorbit cu David, „Ionatan s-a alipit de sufletul lui David, şi Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el”. Michelangelo a cunoscut bine mărturisirea biblică!...se simte în tremurul şi vibraţia daltei pe pielea şi vena de la mâna lui David. Toată lumea îl iubea pe David, dar ca Ionatan nu-l iubea nimeni. Acesta i-a dat lui David și hainele, și sabia, și arcul său; slujitorii lui Saul îl iubeau la fel. David a rămas în casa lui Saul. Când se întorceau după lupta cu Goliat femeile ieșiseră din cetățile lui Israel, „cântând şi jucând, în sunetul timpanelor și lăutelor şi scoţând strigăte de bucurie”:

GRUP DE FEMEI (cântând): - „Saul a bătut miile lui,/ Iar David zecile lui de mii.”

TOSCHRIS: - Din cauza acestui cântec, Saul a început să sufere și-a mers până acolo, încât a aruncat cu sulița spre David, în timp ce acesta cânta. Înnebunise de ură.

SAUL: - „Voi pironi pe David de perete.”

TOSCHRIS: - Doamne, nu cumva acest gest precede răstignirea cu piroane? David a plecat cu oamenii săi și a omorât două sute de filisteni. Saul i-a dat fata, pe Mical, de soție. Numele lui David ajunsese deosebit de vestit. Femeile aclamau pe

David cu cântece şi dansuri mai ceva decât a făcut-o Miriam pe vremea lui Moise, cu timpane şi lăute. Pe artist nu poţi să-l omori. Arta este de origine divină şi împotriva ei nu poţi decât aluneca mult mai jos decât te afli, să devii asasin. De aceea criticii au o menire ingrată şi nu sunt decât de partea maimuţoilor valabili doar în campaniile electorale…

19
ÎMPĂRAȚII CAUTĂ SĂ UCIDĂ PE CEI MAI BUNI DECÂT EI

TOSCHRIS: - Mical află că Saul a pus oameni să-l ucidă pe David.

MICAL (către David): - Dacă nu pleci când se lasă întunericul, mâine vei rămâne fără suflare…te vor ucide.

TOSCHRIS: - David a plecat fugind pe fereastră, ajutat de Mical, fata lui Saul, nevasta sa.

SAUL (către Mical, a doua zi) - De ce l-ai ajutat să fugă, pe el care era dușmanul meu?

MICAL: - M-a amenințat cu moartea, dacă nu-l ajut…

TOSCHRIS: - David a fugit la Samuel, la Rama și i-a povestit acestuia faptele criminale ale lui Saul. După ce a trimis oameni după David, fără rezultat, a sosit el însuși la Rama, la Secu, unde se afla o fântână mare fără apă.

SAUL: - „Unde sunt Samuel şi David?”

VOCI DIN POPOR: - „Sunt în Naiot, lângă Rama.”

TOSCHRIS: - Saul a plecat la Naiot cu gând rău pentru David și Samuel, dar Domnul a trimis duh bun peste el. Și astfel s-a aruncat la pământ, începând să proorocească și el înaintea lui Samuel. A rămas vorba „Oare şi Saul este între proroci?” Saul ar fi vrut să fie şi împărat, şi prooroc, ceea ce nu se putea. Saul suferea că nu are puterea deplină, dictatura, în vremea aceea, nefiind posibilă; numai dictatura Domnului era o reali-

tate. De aceea comunismul a luat modelul religios pentru politica sa, eliminându-l din texte pe Domnul…

TOSCHRIS: - Ionatan se face frate de cruce cu David

IONATAN (către David): - Poţi să pleci în pace acum, când ne-am jurat credinţă unul altuia.

TOSCHRIS: - „David s-a sculat şi a plecat, iar Ionatan s-a întors în cetate.”

…

22
DAVID ÎN FRUNTEA RĂZVRĂTIŢILOR

TOSCHRIS: - Ascunzându-se de Saul, David s-a salvat în „peştera Adulam”. Iată, David, ajunsese un fugar căutat de împărat. „Toţi cei ce se aflau în nevoie, care aveau datorii sau care erau nemulţumiţi, s-au strâns la el, şi el a ajuns căpetenia lor”. Împreună cu ei au venit și frații, și părinții, și rudele lui. S-au strâns ca la patru sute de oameni. Și iată că David cere sprijinul împăratului Moabului, la Mițpe.

DAVID (împăratului Moabului): - „Dă voie, te rog, tatălui meu şi mamei mele să vină la voi, până voi şti ce va face Dumnezeu cu mine.”

SAUL (auzind ce face David): - „Ascultaţi, beniamiţi! Vă va da fiul lui Isai la toţi ogoare şi vii? Va face el din voi toţi căpetenii peste o mie şi căpetenii peste o sută? Dacă nu, de ce v-aţi unit toţi împotriva mea şi nimeni nu mi-a dat de ştire despre legământul fiului meu cu fiul lui Isai?”

TOSCHRIS: - Mita electorală. Saul fiind împărat promite poporului pământ şi dregătorii în timp de război, știind că fără promisiuni soldații nu merg la război…Și totuși, dintotdeauna lumea vorbește de eroi şi ei sunt puşcăriaşi trimişi în lina întâi. David a venit la Nob, la Ahimelec, fiul lui Ahitub din Moab. Ahimelec i-a dat lui David provizii și sabia lui Goliat. Și Saul i-a zis lui Ahimelec :

SAUL: - „Pentru ce v-aţi unit împotriva mea, tu şi fiul lui Isai? Pentru ce i-ai dat pâine şi o sabie?

AHIMELEC: - Oare există cineva care să stea alături de David?

TOSCHRIS: - „Saul a mai trecut prin ascuţişul sabiei cetatea preoţească Nob; bărbaţi şi femei, copii şi prunci, boi, măgari şi oi: toţi au căzut sub ascuţişul sabiei. Un fiu al lui Ahimelec, fiul lui Ahitub, a scăpat. Numele lui era Abiatar. A fugit la David şi i-a spus că Saul a ucis pe preoţii Domnului."

23
IONATAN ŞI FILISTENII SALVEAZĂ PE DAVID

TOSCHRIS: - David s-a ascuns pe muntele din pustiul Zif. Era căutat asiduu de Saul. Ionatan intră în scenă.

IONATAN (către David): - „Nu te teme de nimic, căci mâna tatălui meu, Saul, nu te va atinge. Tu vei domni peste Israel, şi eu voi fi al doilea după tine; tatăl meu, Saul, ştie şi el bine lucrul acesta."

TOSCHRIS: - Saul cu armata lui aproape înconjurase pe David pe muntele unde se ascundea. Și atunci filistenii au atacat țara lui Saul.

UN SOL (lui Saul): - Vino repede acasă, „căci au năvălit filistenii în ţară."

TOSCHRIS: - Urmărirea lui David a fost oprită și Saul a trebuit să îi înfrunte pe filisteni! Locul unde a vorbit solul s-a numit „Sela-Hamahlecot" (*Stânca împărţirii*). „De acolo David s-a suit spre locurile întărite din En-Ghedi şi a locuit acolo."

24
DAVID CRUȚĂ PE SAUL

TOSCHRIS: - Împreună cu trei mii de oameni Saul îl căuta din nou pe David, care sta ascuns într-o peșteră din „stâncile

ţapilor sălbatici”. În aceeași peșteră a intrat și Saul ca să doarmă…

UN ÎNGER (lui David): - Șansa este de partea ta, iată ce-ți spune Domnul: „Dau pe vrăjmaşul tău în mâinile tale; fă-i ce-ţi va plăcea.”

TOSCHRIS: - David s-a strecurat în locul unde dormea Saul și a tăiat o bucățică din veșmântul său, ca să-i fie de martor.

DAVID: - Cum să fac eu ceva rău acestui om, dacă el este „unsul Domnului”?

TOSCHRIS: - Ieșind din peșteră, după Saul, David a început să strige:

DAVID: - Luminăția ta, de ce dai atenție celor care îți spun „David îţi vrea răul”? Privește-ți haina și ascultă: dacă îți doream răul, astăzi, când dormeai puteam să te omor. Eu am tăiat o bucățică din haina ta, ca să-ți dovedesc faptele! Că eu nu-ți vreau răul!...nu eşti tu, oare, unsul Domnului?

SAUL (ca trezit parcă din somn): - „Glasul tău este, fiule David?”

TOSCHRIS: - Saul a plâns și s-a despărțit împăcat de David.

25
NABAL ŞI ABIGAIL, ŞI DAVID

TOSCHRIS: - Toți s-au adunat și au plâns la moartea lui Samuel, la Rama. „Atunci David s-a sculat şi s-a coborât în pustiul Paran”. În Maon trăia un om bogat cu trei mii de oi și o mie de capre pe care le ținea în Carmel. Nabal (*Nebun*) era numele lui și pe nevastă-sa femeie deșteaptă și frumoasă o chema Abigail. Nabal era rău și era din neamul lui Caleb. David a trimis zece tineri la el.

DAVID: - Mergeți la Carmel, la Nabal. „Întrebaţi-l de sănătate în numele meu”. Urați-i viață lungă lui și familiei sale, şi cereți-i să vă dea ce îl „lasă inima”…cum am spus, nu uitați, în numele meu.

NABAL: - „Cine este David şi cine este fiul lui Isai? Astăzi sunt mulţi slujitori care fug de la stăpâni.”

DAVID (către oamenii săi): - O, ho, ho ce om rău, om fără inimă! Dar trebuie să trăim, și, nu avem din ce. Așadar pregătiți-vă să-l prădăm. Pregătiți-vă săbiile.

TOSCHRIS: - Nevasta lui Nabal, Abigail, aflând, „a luat îndată două sute de pâini, două burdufuri cu vin, cinci oi pregătite, cinci măsuri de grâu prăjit, o sută de turte de stafide și două sute de legături de smochine”, le-a pus în saci pe măgari și a plecat în întâmpinarea lui David, fără să-și anunțe bărbatul…Aruncându-se la pământ, cu fața, i-a zis lui David:

ABIGAIL: - „Eu sunt de vină, domnul meu! Îngăduie roabei tale să-ţi vorbească la urechi şi ascultă cuvintele roabei tale.” Nu vă puneți mintea cu un om nebun, de ce să sufere și alții din cauza lui? Eu nu am fost de față când oamenii tăi au venit să ceară alimente…Iartă-mi îndrăzneala de a scăpa pe bărbatul meu! și de-ați dărui din inimă ceea ce trebuia să-ți dăruiască el. Domnul din cer va vedea, va auzi, și-ți va face „o casă trainică”. Domnul să te aibă în pază, și nimeni să nu poată să se atingă cu răutate de trupul tău și de oamenii tăi.

DAVID: - „Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul lui Israel care te-a trimis astăzi înaintea mea! Binecuvântată să fie judecata ta şi binecuvântată să fii tu, că m-ai oprit în ziua aceasta să vărs sânge şi mi-ai oprit mâna!” Dar să știi că dacă nu veneai, astăzi, mâine, nimic nu rămânea din Nabal și tot ce este al lui!

TOSCHRIS: - În scurt timp Nabal a murit și David a luat de nevastă pe Abigail! David mai avea o nevastă pe „Ahinoam din Izreel”. Mical, prima nevastă, fata lui Saul fusese dată de acesta lui „Palti din Galim, fiul lui Laiș” Cât de mult are de câştigat un bărbat dacă are nevastă deşteaptă, și cât de prost a fost Nabal, împietrindu-i-se inima pentru realitatea din jurul său. David s-a ales cu trei neveste şi a rămas cu două. Abigail ştia că Cezarului trebuie să-i dai ce-i al Cezarului. ...A doua oară David cruţă pe Saul, de data aceasta nu-i ia un colţ din

haină, în somn, ci suliţa şi urciorul cu apă…Semn că şi împăraţii, sau ei mai ales, se îmbătau când se culcau, fiindcă aveau nevoie noaptea să bea apă…

…

27
DAVID GĂSEȘTE PACE LA DUŞMANI

TOSCHRIS: - Saul nu l-a mai căutat pe David, după ce acesta a cerut găzduire lui și celor șase sute de oameni care îl însoțeau la „Achiș, fiul lui Maoc, împăratul Gatului.” Duşmanul este periculos mai ales când se ascunde în propria-ţi ţară, în popor, fiindcă acolo el îţi poate face cel mai mare rău: destabilizarea! De aceea Saul se arătă liniștit.

DAVID (către Achiș): - Achiș, dacă încrederea ta în mine este măreață, lasă-mă să trăiesc într-o altă cetate și nu la tine în casă! Nu se cuvine ca „robul tău să locuiască cu tine în cetatea împărătească”!

TOSCHRIS: - David a primit „Țiclagul. De aceea, Ţiclagul a fost al împăraţilor lui Iuda până în ziua de azi.” Un an și patru luni a locuit David și oamenii săi la filisteni. David trăia din jaful pe care îl făcea „gheşuriţilor, ghirziţilor şi amaleciţilor; căci neamurile acestea locuiau din vremuri vechi în ţinutul acela până la Şur şi până în ţara Egiptului.”

ACHIȘ (despre David): - „S-a făcut urât poporului său, Israel, şi va rămâne în slujba mea pe vecie.”

28
VIITORUL LUI SAUL ESTE PETCETLUIT! ÎNCEPE SĂ VORBEASCĂ CU... MORȚII

TOSCHRIS: - Filistenii se adună și pornesc războiul cu Israel.

ACHIȘ (către David): - Te rog să mergi cu mine la război, împotriva neamului tău.

DAVID: - Fii sigur că te voi ajuta să câștigi. Vei vedea de ce sunt în stare.

ACHIȘ: - „De aceea, te voi pune păzitorul capului meu în tot timpul.”

TOSCHRIS: - Samuel era mort, îl îngropaseră la Rama. Saul gonise din țară vrăjitorii și ghicitorii, nu mai suporta presiunea vorbelor…Acum însă atacau țara filistenii și Saul nu avea cu cine se sfătui.

SAUL: - Căutați-mi o vrăjitoare ca să vorbesc cu morții să aflu ce se va întâmpla.

UN SLUJITOR: - „Iată că în En-Dor este o femeie care cheamă morţii.” Cât putem de repede o aducem la tine.

FEMEIA: - « Pe cine vrei să-ţi scol? »

SAUL: - Îl vreau pe Samuel

SAMUEL (către Saul): - Pentru ce mai chemat, pentru ce îmi tulburi somnul?

SAUL: - Te-am chemat să mă sfătuiești ce să fac. Nu am pe nimeni cu care să mă sfătuiesc.

SAMUEL: - Saul, nu vrei să înțelegi că împărăția nu mai este a ta? Ți-am mai spus, Domnul a dat-o în mâinile lui David. Și așteaptă-te la ce este mai rău. Domnul te va da pe tine și pe Israel în mâinile filistenilor.

TOSCHRIS: - Iată, scenă de groază. Cea mai mare pedeapsă este să nu ai cu cine te sfătui, cui să ceri ajutorul. De unde să te împrumuți, chiar și cu putere…Ori ca Domnul, nu este nimeni! Până şi eu înaintea stopului cardiac, am zis: Doamne, de ce acum?...şi auzul şi vederea s-au îndepărtat lent…În fața răului, sfetnicul adevărat, dur, este mai de folos decât cel mincinos, lăudăros. Sfetnicii adevărați sunt o raritate. *Minciuna stă cu regele la masă*.

29
FILISTENII REFUZĂ ALIANȚA CU DAVID

TOSCHRIS: - David era în rândurile războinicilor lui Achiș. Dar împărații filistenilor nu au dorit ca David să lupte împo-

triva lui Saul!

UN DOMN FILISTEAN (către Achiș): - „Ce caută evreii aceştia aici?”

ACHIȘ: - „Acesta este David, slujitorul lui Saul, împăratul lui Israel. De mult este cu mine şi n-am găsit nici cel mai mic lucru de care să-l învinuiesc, de la venirea lui şi până în ziua de azi.”

ACELAȘI DOMN FILISTEAN: - Scoate omul acesta din luptă, să meargă în cetatea care i-ai dat-o „ca să nu ne fie vrăjmaş în timpul luptei. Și cum ar putea să se facă omul acesta plăcut stăpânului său, decât cu capetele oamenilor noştri?”

TOSCHRIS: - Indiferent de relația între ei nu poţi trimite la luptă împotriva duşmanului, supuși de-ai săi. ... În mod normal armata română când va intra în Basarabia să o elibereze în războiul sfânt din o mie nouă sute patruzeci și unu a luptat cu o armată formată și din frații românilor încorporați în armata sovietică în o mie nouă sute treizeci și nouă, la fel și în o mie nouă sute patruzeci și patru când va începe ofensiva armatei sovietice și va elibera Basarabia pentru sovietici. Este cel mai urât să angajezi frați să se ucidă între ei. Iată că filistenii erau mai civilizați decât sovieticii din Armata Roșie, dar și decât românii, când au fost cu două fețe, desigur, nu armata română condusă de Mareșalul Antonescu…Vai de noi, mai ales când în Regat a intrat Regimentul Tudor Vladimirescu! Cu comuniștii în frunte! Oare de ce și cu ajutorul cui, Stalin a pedepsit ostașii români și i-a făcut prizonieri de război după douăzeci și trei august o mie nouă sute patruzeci și patru?

30
RĂZBOI SFÂNT DUS DE DAVID

TOSCHRIS: - Cât filistenii au luptat împotriva lui Saul, Țiclagul căzu în mâinile amaleciților care atacaseră sudul teritoriului filistean și Țiclagul. Ei nu omorâseră pe nimeni, iată,

mai civilizați decât Israel, dar luară ostatici femeile și copii, și arseră tot. Atunci, nevoia de oameni și forță de muncă era mai mare decât nevoia de teritoriu! La fel a procedat mai târziu și Napoleon Bonaparte, și mai devreme de el, cezarii Romei. Omul și tehnologia erau mai importante. „Atunci David şi poporul care era cu el au ridicat glasul şi au plâns până n-au mai putut plânge”.

DAVID (către Domnul): - Ah, Doamne, să intru în amaleciți? Voi reuși eu oare să-mi salvez poporul?

VOCEA DOMNULUI: - Intră în ei și-i vei învinge.

TOSCHRIS: - David a pornit după amaleciți și în cale i-a ieșit un egiptean. Iată hrana lui Israel în timpul lui David; ce a primit egipteanul de mâncare: pâine, apă, o legătură de smochine și două legături de stafide…El le-a mulțumit și le-a fost călăuză. Amaleciții o țineau tot în chefuri, „bând și jucând de bucuria prăzii mari luate de la filisteni și țara lui Iuda. Două zile David a bătut la amaleciți până „n-a scăpat nici unul din ei, afară de patru sute de tineri, care au încălecat pe cămile şi au fugit”. David a recuperat tot, inclusiv nevestele sale. A recuperat totul „de la mic la mare, toate oile și toți boii”. Toți ziceau: „Aceasta este prada lui David!” Războiul dus pentru recucerirea pământului, eliberarea fiilor, nevestelor şi părinţilor, este un război sfânt. Iar pentru cei care l-au provocat este un mare păcat… Iată mâncarea timpului la poporul lui Israel: pâine, apă, smochine şi stafide; ce lux!

31
SAUL SE SINUCIDE, DEMN

TOSCHRIS: - Filistenii au bătut pe Israel din armata căruia mulți au pierit pe „muntele Ghilboa”. Au murit „Ionatan, Abinadab şi Malchişua, fiii lui Saul”. Saul, rănit, a căzut în mâinile filistenilor.

SAUL (către armurierul său): - „Scoate-ţi sabia şi străpunge-mă, ca nu cumva aceşti netăiaţi împrejur să vină să mă străpungă şi să-şi bată joc de mine.”

TOSCHRIS: - Armurierului i-a fost frică și atunci Saul s-a străpuns cu sabia, singur! La fel a făcut și armurierul. Filistenii au ocupat toate cetățile și au agățat trupurile lui Saul și fiilor săi pe zidurile de la Bet-Șan. Când au auzit bărbații Galadului din Iabes ce i-au făcut filistenii lui Saul și fiilor săi, au venit noaptea, le-au luat trupurile, le-au ars, iar oasele le-au îngropat „sub stejarul din Iabes. Şi au postit şapte zile”. Atunci servitorii căpeteniilor, ordonanțele ofițerilor le-am zice noi astăzi, se sinucideau și ei odată cu stăpânii lor.

« CARTEA A DOUA A LUI SAMUEL »

1

DAVID SCRIE PRIMUL IMN ÎNCHINAT PRIETENIEI

DAVID: - „Munţi din Ghilboa!/ Nici rouă, nici ploaie să nu cadă pe voi!/ Să nu fie pe voi nici câmpii care să dea pârgă pentru darurile de mâncare!/ Căci acolo au fost aruncate scuturile vitejilor,/ Scutul lui Saul, ca şi când n-ar fi fost uns cu untdelemn./ / De la sângele celor răniţi,/ Arcul lui Ionatan nu dădea înapoi niciodată,/ Şi sabia lui Saul nu se învârtea niciodată în vânt./ Saul şi Ionatan, care s-au plăcut şi s-au iubit în timpul vieţii lor,/ N-au fost despărţiţi nici la moarte;/ Erau mai uşori decât vulturii,/ Mai tari decât leii./ Fiice ale lui Israel! Plângeţi pe Saul,/ Care vă îmbrăca în stacojiu şi alte podoabe,/ Care vă punea găteli de aur pe hainele voastre!/ Cum au căzut vitejii în mijlocul luptei!/ Cum a murit Ionatan pe dealurile tale!/ Mă doare după tine, frate Ionatane!/ Tu erai plăcerea mea;/ Dragostea ta pentru mine era minunată:/ Mai presus de dragostea femeiască.”

TOSCHRIS: - După ce a vorbit cu Domnul, David cu cele două neveste s-a suit la Hebron. Aici David a fost uns împărat „peste casa lui Iuda”, nu și peste întreg Israelul peste care uns împărat a fost Abner, fiul lui Saul. Șapte ani și șase luni a fost David împărat peste casa lui Iuda. La Hebron David a avut șase copii.

…

4
POET CU UȘURINȚĂ, DAR ȘI CRUD JUDECĂTOR

TOSCHRIS: - „Recab şi Baana l-au omorât pe Iş Boşet” în somn, i-au tăiat capul și i l-au dus lui David:

RECAB: - David, împărate, „iată capul lui Iş-Boşet”, dușmanul tău, care dorea să te omoare - aliat fiind cu tatăl său, Saul.

DAVID: - Martor îmi este Dumnezeu că cel ce mi-a adus vestea că Saul este mort a murit de mâna mea. Cu atât mai mult vor muri de mâna mea cei care omoară „un om nevinovat în casa lui şi în patul lui”.

TOSCHRIS: - O, David va rămâne în istorie ordinul pe care l-ai dat ca Recab și Baana să fie omorâți exemplar: „le-au tăiat mâinile şi picioarele, şi i-au spânzurat la marginea iazului din Hebron.” Capul lui Iş Boşet a fost îngropat „în mormântul lui Abner, la Hebron”. Ai curățat ţara lui Israel de denunţători, de criminali, făptuitori în numele tău ca şi cum ai fi fost Domnul. În tine a coexistat poezia cu sadismul şi crima! Dar, în primul rând, ai iubit. Da, să nu uit, de ce țara noastră nu a fost curățită de denunțători și criminali, de lichele, de falși patrioți, după 'optzeci și nouă?, când a avut loc Revoluția de pomină?… Se poate compara cineva cu David? De aceea Michelangelo l-a sculptat pe David de aproape două ori mai mare decât omul normal. Am întâlnit în viața mea, care va urma, șefi care pedepseau pe cei care pârau pe alții...

5
DAVID ESTE UNS PESTE ÎNTREG ISRAELUL

TOSCHRIS: - „Și au uns pe David împărat peste Israel.” La Hebron șapte ani și șase luni, și la Ierusalim, treizeci și doi de ani și șase luni. Patruzeci în total peste Iuda și Israel! Când David a mers împotriva Ierusalimului iebusiții de aici i-au zis:

UN IEBUSIT: - „Să nu intri aici, căci şi orbii şi ologii ţi se vor împotrivi!”

DAVID: - „Oricine va bate pe iebusiţi să arunce în canal pe şchiopii şi pe orbii aceia care sunt vrăjmaşii lui David.”

TOSCHRIS: - De aici și zicala: „Orbul şi şchiopul să nu intre în Casa Domnului.” Cetatea în care s-a așezat David s-a numit „cetatea lui David”. A reparat cetatea, i-a adus îmbunătățiri - întărituri; David se răspândea deasupra Israelului precum lumina sub cerul fără nori. Domnul veghea asupra țării stăpânite de David! Împăratul era ales. Două condiţii i se cereau: să fie viteaz şi să fie unsul lui Dumnezeu. Tinerii alegeau după vitejie, bătrânii ungeau după cuvântul Domnului. Iată, tinerii și bătrânii împreună, fiecare cu rostul său. Statul bine întemeiat, nu ca statul nostru după anul două mii doisprezece după Christos.…

…

7
DIN CIOBAN, ÎMPĂRAT! ȘI NU ESTE SINGURUL CAZ

VOCEA DOMNULUI (lui David): - „Te-am luat de la păşune, de la oi, ca să fii căpetenie peste poporul Meu, peste Israel; am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicit pe toţi vrăjmaşii tăi dinaintea ta şi ţi-am făcut numele mare ca numele celor mari de pe pământ.” Când ți se va împlini sorocul, și nu vei mai fii, când vei sta întins în somnul

de veci lângă părinţi voi pune urmaş, împărat, os din osul tău, iar el va zidi casa numelui Meu pe veci…

TOSCHRIS: - Din cioban, împărat! iată un adevăr creştin: și *cel din urmă va fi cel dintâi*!...un principiu pe care americanii l-au adoptat în Statele Unite şi au dezvoltat noua democraţie a lumii. America statelor unite a fost constituită, construită, după principiile lui Israel…Iată că de trei mii de ani în înălţarea omului în societate faptele sale contează şi nu numele sau studiile pe care le are…aviz celor care se ridică continuu după anul două mii pe baza titlurilor false. Nu doctoratele sunt de vină, ci aceia care au făcut legea în care munca de calitate şi de valoare să nu mai aibă nici o importanţă! David îi spune: Stăpâne - Adonai!...Domnului. Deci omul este înstăpânit de spiritul lui Dumnezeu, care este chiar viu prin el însuşi… Adonai, Iahve, Elohim, nu cumva se prefigurează chiar o Sfântă Treime, materializată și în momentul în care Christos s-a schimbat la față fiind secondat de Moise şi Ilie? O sfântă treime antică, căci noi, creştinii am adoptat-o pe cea a Tatălui, Fiului şi Duhului sfânt, sau mai aproape de secolul nostru, XXI, Sfânta Familie: Tatăl, Fiul şi Mama…Cât de reală e ştiinţa creştinului ortodox care invocă la maximum prezenţa Maicii Domnului cu Fiul, cea mai grozavă şi sacră, şi omenească, stare a omului. Tatăl, stăpânitorul de suflet, tatăl și mama, și fiul sau fiica sunt peste tot răspândiți în natura noastră omenească şi neomenească ţinând lucrurile împreună să nu se risipească!

8
CONDUCEAU CEI MAI BUNI. DIN CARE CAUZĂ DAVID AVEA TIMP DE POEZIE ȘI MUZICĂ!

TOSCHRIS: - „David a împărăţit peste Israel şi făcea judecată şi dreptate la tot poporul lui. Ioab, fiul Ţeruiei, era mai mare peste oştire; Iosafat, fiul lui Ahilud, era mai mare peste

scriitori; Ţadoc, fiul lui Ahitub, şi Ahimelec, fiul lui Abiatar, erau preoţi; Seraia era logofăt (secretar); Benaia, fiul lui Iehoiada, era căpetenia cheretiţilor şi a peletiţilor; şi fiii lui David erau mari dregători.” Iată o împărăţie construită atunci, şi care este modelul împărăţiei ţariste şi, mai apoi, sovietice: stânga şi dreapta împăratului erau ocupate de capul Oştirii şi capul scriitorimii. Armata şi Academia, modelul conducătorului sovietic: la moartea lui Brejinev, imediat, după înhumare, la tribună au urcat, pentru salutul poporului în lacrimi, Andropov, în stânga sa stând mareşalul apărării şi în dreapta, preşedintele Academiei. Apoi, neamurile - rudele erau ocupantele dregătoriilor, de unde curgea laptele şi mierea. Decorativ, mai exista şi un logofăt, puterea democratică a divanului şi parlamentului dinaintea statului modern.

…

11
DAVID ŞI BATŞEBA

TOSCHRIS: - Toți erau plecați la război să „pustiască țara lui Amon și să împresoare Raba”. David era în Ierusalim și într-o seară pe când se plimba pe acoperiș „a zărit de acolo o femeie care se scălda şi care era foarte frumoasă la chip”.

DAVID: - Of, Doamne, cine să fie „femeia aceasta” ?

UN SFETNIC: - Cum, cine să fie ? Batșeba este, și face baie; și văd că îți place! Este „fata lui Eliam, nevasta lui Urie, hetitul.” Împăratul poftească ce vrea!

TOSCHRIS: - „David a adus-o și s-a culcat cu ea. Femeia a rămas însărcinată și a trimis vorbă lui David.”

BATŞEBA: - Doamne, o să am un copil.

DAVID (lui Ioab): - Să vina la mine hetitul, Urie, bărbatul Batșebei (și acesta a venit). Ești oboist și murdar, după război, probabil dornic de femeie. „Coboară-te acasă și spală-ți picioarele.”

TOSCHRIS: - Urie refuză să meargă la nevastă și rămâne

afară din casă împreună cu slujitorii care-l însoțeau. Refuză să se culce cu nevasta. Astfel copilul Batșebei nu putea fi atribuit lui! „A doua zi dimineaţa, David a scris o scrisoare lui Ioab şi a trimis-o prin Urie”.

DAVID (în scrisoare): - „Puneţi pe Urie în locul cel mai greu al luptei şi trageţi-vă înapoi de la el, ca să fie lovit şi să moară.”

TOSCHRIS: - După perioada doliului David a luat-o în familia sa pe Batșeba care i-a născut un fiu. Dar „fapta lui David n-a plăcut Domnului”. David se pricepea la înscenări…A vrut să-i însceneze lui Urie nașterea fiului său!...dar nu a reușit. Urie a refuzat să se culce cu ea fiind războinic şi nepermiţându-şi luxul ca în timp ce Chivotul stătea în cort, pe câmpul de luptă, iar tovarăşii lui la fel, și el să se desfete în patul cald şi plin de fericire al frumoasei sale soții. Iubirea pentru unii este fericire, pentru alţii tristeţe - durere. Copilul născut de Batşeba, infidela, şi făcut cu David, moare! De data aceasta „David a mângâiat pe nevasta sa BatŞeba şi a intrat la ea şi s-a culcat cu ea. Ea a născut un fiu, pe care l-a numit Solomon şi care a fost iubit de Domnul”. Iată marea forţă a interiorului! şi lipsei regretului, nociv. Timpul trecut, şi fapta, este imposibil de întors. Urie este omul acelui timp cu o mare nobleţe sufletească. ...Dar să fim mai veseli, coroana care era pe capul împăratului cetăţii Raba avea un talant - 36 de kg - și David, omul cu praştia, şi-a pus-o în cap cu ajutorul a doi inşi, după cucerirea Rabei. Scenele de ferocitate, de război, cruzimea ostaşilor, chiar ale unui rege poet sunt ieşite din comun, şi asta numai ca să provoace poporului înfrânt o teamă fără margini…

13
DIN NOU TAMAR, FRUMOASA ŞI NEFERICITA ÎN DRAGOSTE

TOSCHRIS: - Tamar era o femeie foarte frumoasă și soră cu Absalom, fiul lui David. De ea s-a îndrăgostit Amnon, alt fiu al

lui David, dar frate cu Absalom, și din mame diferite.

TAMAR (către Amnon): „Nu, frate, nu mă necinsti, căci nu se face aşa în Israel; nu face mişelia aceasta. Unde mă voi duce eu cu ruşinea mea? Şi tu vei trece drept un mişel în Israel. Acum, vorbeşte, te rog, împăratului, şi nu se va împotrivi să fiu a ta."

TOSCHRIS: - Dar Amnon nu a renunțat și a siluit-o pe Tamar. Absalom a dat ordin slujitorilor lui să-l omoare pe Amnon și ei au executat ordinul la tunsul oilor, la Baal-Hațor lângă Efraim. În fața crimei toți fiii împăratului, invitați, „s-au sculat, au încălecat fiecare pe catârul lui şi au fugit". Tamar, o femeie frumoasă şi nefericită în dragoste. Fiii de împăraţi mergeau călare pe catâri. Întrucât și împăratul și fiii săi erau considerați sfinți, sfânt era și catârul pe care aceștia îl încălecau. ...Iată fraţii cu mame diferite. Intriga, dezinformarea cea mai cumplită armă introdusă în comunitate de către duşmanii ei şi cărora cu greu cineva le putea face faţă mai ales dacă nu vor avea în mână presa şi telecomunicaţiile. …David, un împărat nefericit, căci fraţii, fiii săi, s-au necinstit între ei, și, și-au făcut singuri dreptate…

14
„SUNTEM CA NIŞTE APE VĂRSATE PE PĂMÂNT, CARE NU SE MAI ADUNĂ"

FEMEIA DIN TECOA (lui David): - „Trebuie negreşit să murim şi vom fi ca nişte ape vărsate pe pământ, care nu se mai adună. Dumnezeu nu ia viaţa, ci doreşte ca fugarul să nu rămână izgonit dinaintea Lui."

DAVID (către Ioab, care-i trimisese femeia): - Doresc să vină înapoi, din exil, Absalom. În fond Amnon a greşit faţă de Tamar iar Absalom a fost un om drept, fratele, netrebuind să tânjească la soră, chiar și după tată…așa spune Domnul. Mai mult, Absalom, aud că se căiește.

ABSALOM: - „Doresc acum să văd faţa împăratului; şi dacă este vreo nelegiuire în mine, să mă omoare.”

TOSCHRIS: - Ioab i-a povestit împăratului ce a spus Absalom, și David, când Absalom s-a întors, și-a sărutat fiul… O ho ho, când viaţa se stinge, se stinge şi Domnul. Este cea mai avansată idee de relativism, acum trei mii de ani de la mileniul III, înapoi. Viaţa privită prin prisma particularului, reperului, care te fixează în univers, viaţa privită prin tine însuţi. Se explică iertarea păcatelor la întoarcerea feţei muritorului către Domnul, aşa cum s-a întâmplat cu răufăcătorul din dreapta Mântuitorului pe cruce. După optzeci de ani, omul este o epavă, trebuie să se reculeagă, să fie demult la pensie, să nu mănânce pâinea celui tânăr. Aşa îi zice Barzilai, prea bătrân, lui David care voia să-l ia cu el în Ierusalim: „Pot eu să mai deosebesc între bine şi rău? Poate slujitorul tău să mai aibă vreun gust pentru ce mănâncă şi bea? Pot eu să mai aud glasul cântăreţilor şi cântăreţelor?” Vedeți, coronavirusul din mileniul trei, exista și în mileniul doi (î.d.Ch)…

…

22
CÂNTAREA LUI DAVID. DUMNEZEU ESTE ÎNSĂŞI NATURA CU BINELE ŞI RĂUL EI

DAVID: - „Atunci pământul s-a cutremurat şi s-a clătinat,/ Temeliile cerului s-au mişcat şi s-au zguduit,/ Pentru că El Se mâniase.”

TOSCHRIS: - Dumnezeu este natura nestăvilită, cutremurul.

DAVID: - „Fum se ridica din nările Lui,/ Şi un foc mistuitor ieşea din gura Lui:/ Cărbuni aprinşi ţâşneau din ea.”

TOSCHRIS: - Vulcanul este.

DAVID: - „Domnul a tunat din ceruri,/ Cel Preaînalt a făcut să-I răsune glasul;/ A aruncat săgeţi şi a risipit pe vrăjmaşii mei,/ A aruncat fulgerul şi i-a pus pe fugă.”

TOSCHRIS: - Trăsnetul, Fulgerul! El hotărăşte lucrurile. Omul nu poate decât să se roage la El pentru a primi, iarăși și iarăși speranţa. La începutul mileniului III, politicienii sunt dumnezei căci ei o manipulează, fac legi cu aplicație peste ani! ca să fie aleși din nou...cine a mai văzut așa ceva?

DAVID: - „El Şi-a întins mâna de sus din înălţime,/ M-a apucat, m-a scos din apele cele mari…”

TOSCHRIS: - Dumnezeu are mâini,/ este real,/ El vorbeşte cu mâna,/ şi loveşte,/ şi mângâie în acelaşi timp;/ ca la greci,/ zeul pare a fi om;/ El are mâini și este natură,/ şi este și om.

DAVID: - „El îmi face picioarele ca ale cerboaicelor/ Şi El mă aşază pe locurile mele cele înalte./ Îmi deprinde mâinile la luptă,/ Şi braţele mele întind arcul de aramă.”

TOSCHRIS: - Evrica!...bronzul elastic, alama, da, tehnologiile metalurgice extrem de cunoscute, trebuie să vedem ce este și cu praştia!...era din cauciuc sau din sfoară, ca o mică catapultă!? Optez pentru catapultă căci cauciucul nu era cunoscut, încă, sub această formă amestecat cu negru de fum…

…

24
NUMĂRĂTOAREA LUI ISRAEL. A MURIT DAVID

TOSCHRIS: - „Au străbătut astfel toată ţara şi au ajuns la Ierusalim, după nouă luni şi douăzeci de zile. Ioab a dat împăratului numărul poporului: erau în Israel opt sute de mii de oameni de război care scoteau sabia, şi în Iuda cinci sute de mii de oameni.” Colosal, numai bărbaţi între douăzeci şi patruzeci şi cinci de ani…

« CARTEA ÎNTÂI A ÎMPĂRAȚILOR »

1
SOLOMON ÎMPĂRAT

TOSCHRIS: - David nu se mai putea încălzi oricâte haine puneau slujitorii pe el.

UN SLUJITOR (către David): - „Să se caute pentru domnul, împăratul, o fată fecioară; ea să stea înaintea împăratului, să-l îngrijească şi să se culce la sânul tău; şi domnul meu, împăratul, se va încălzi.”

TOSCHRIS: - Au găsit-o pe Abișag, o sunamită, frumoasă și tânără și i-au adus-o lui David. Ea i-a slujit împăratului, dar acesta nu s-a culcat cu ea.

DAVID: - „Chemaţi-mi pe preotul Ţadoc, pe proorocul Natan şi pe Benaia, fiul lui Iehoiada.”

TOSCHRIS: - Și au venit toți și David le-a zis:

DAVID: - „Luaţi cu voi pe slujitorii stăpânului vostru, puneţi pe fiul meu Solomon călare pe catârul meu şi coborâţi-l la Ghihon. Acolo, preotul Ţadoc şi prorocul Natan să-l ungă împărat peste Israel. Să sunaţi din trâmbiţă” să știe toată lumea: „Trăiască împăratul Solomon!”

TOSCHRIS: - Toată suflarea lui Israel l-au urmat „și poporul cânta din fluier şi se desfăta cu mare bucurie; se clătina pământul de strigătele lor.” ...Dragostea era bună şi ca terapeutică, și mai dăinuie şi astăzi, dar mai ales în timpul lui David şi Solomon, când, ea, se combina cu muzica și poezia. Fecioara sigur e bună la inimă, şi ochi, e bună la vedere și trup, altfel, nu se ştie…

2
UMANISMUL ÎNSEAMNĂ SĂ FII OM ȘI LA GÂND ȘI LA FAPTĂ

TOSCHRIS: - David ajunsese în ziua morții și l-a chemat la el pe Solomon, fiul său făcut cu frumoasa Batșeba.

DAVID: - „Eu plec pe calea pe care merge toată lumea. Întărește-te şi fii om! Păzeşte poruncile Domnului Dumnezeului tău”

TOSCHRIS: - Umanismul începe să se manifeste încă din timpul lui David. Domnul sălăşluieşte în fiecare om! Adevărata şi necesara dedublare de eul propriu când trăieşti împreună cu ceilalţi. Domnul se înscrie în legea dreptului universal! - …Adevăr - lege, nu şi suficient, dacă comunitatea în care viețuiești este prima care nu respectă această lege.

3
DĂ-MI DOAMNE „O INIMĂ PRICEPUTĂ SĂ DEOSEBESC BINELE DE RĂU”

TOSCHRIS: - Solomon a luat de soție pe fata Faraonului din Egipt „și a adus-o în cetatea lui David, până şi-a isprăvit de zidit casa lui, casa Domnului şi zidul dimprejurul Ierusalimului.” El se roagă Domnului să-i dea pricepere ca să judece corect și să facă distincție între bine și rău. El, Solomon este conducătorul ideal!

SOLOMON (către Domnul): - „Dă, dar, robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău! Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta aşa de mare la număr!?”

TOSCHRIS: - Cine vrea să se înalţe, trebuie mai întâi să nu dorească coborârea nimănui din jurul său. Nu-ţi dori *să moară capra vecinului* şi să trăiască a ta. *Nu săpa groapa altuia.* În atare condiţii tu, Solomon, te dovedeşti a fi un prim mare înţelept al lumii, împărat, și care doreşti mai întâi prosperitatea poporului şi mai apoi prosperitatea ta.

5
MARILE INVESTIȚII SE FAC ÎN COOPERARE. SOLOMON CONSTRUIEȘTE CASA

TOSCHRIS: - Hiram, împăratul Tirului fusese foarte apropiat de David. El s-a pus la dispoziția lui Solomon când a auzit că acesta va construi o casă pentru Domnul.

SOLOMON (către Hiram): - Sidonienii sunt cei mai pricepuți în tăiat păduri de cedri. Tu, Hiram, pune oamenii tăi să taie copaci, cedri, din Liban, pentru că vreau să construiesc cu lemnul din ei o casă pentru Domnul. Îți voi trimite și slujitori de-ai mei să lucreze cu ai tăi, pe ai tăi îi voi plăti cum mi-i cere.

TOSCHRIS: - Un troc ideal din care toți au ieșit câștigați și în care lemnul de cedru a fost pus la adevărata lui valoare știindu-se și astăzi că dacă este bine conservat e cel mai rezistent material și cel mai nobil! Solomon a luat din Liban lemn de cedru și lemn de chiparos cât a dorit; și i-a dat lui Hiram, pe an: „douăzeci de mii de cori (un cor=240 de litri) de grâu pentru hrana casei lui şi douăzeci de cori de untdelemn curat”. Solomon a trimis în Liban oameni de corvoadă, treizeci de mii, „câte zece mii pe lună, cu schimbul; o lună erau în Liban, şi două luni erau acasă.” Solomon „mai avea şaptezeci de mii de oameni care purtau poverile şi optzeci de mii care tăiau pietrele în munţi, afară de căpeteniile, în număr de trei mii trei sute, puse peste lucrări şi însărcinate cu privegherea lucrătorilor.” Toți aceștia lucrau pentru „zidirea Casei.” Precum Iosif, Solomon era un constructor și un gospodar desăvârșit. După patru ani de domnie și după patru sute optzeci de ani de la ieșirea din Egipt, Solomon a construit Casa Domnului, Templul! La trei mii nouăzeci și nouă ani de la Adam (480+2619). Mai puțin lungimea și lățimea (31.2m și 10.4m) Casa Domnului părea o Arcă mai scurtă și puțin mai îngustă. „Pridvorul dinaintea

Templului casei avea o lungime de douăzeci de coţi, în lăţimea casei, şi zece coţi lărgime în faţa casei.”

…

7
O PRIMĂ DEFINIŢIE A LUNGIMII CERCULUI

TOSCHRIS: - „A făcut marea turnată din aramă. Avea zece coţi de la o margine până la cealaltă, era rotundă de tot, înaltă de cinci coţi, şi de jur împrejur se putea măsura cu un fir de treizeci de coţi.” Rezultă 30 = π 10, sau π = 3 cu o eroare de 0.139 față de descoperitorul egiptean din anul două mii cinci sute î.Ch. și față de Arhimede mai înainte cu șapte sute de ani.

8
ESENTA ESENŢELOR: GÂNDUL, FAPTA, DOMNUL!

SOLOMON: - „Doamne Dumnezeul lui Israel! Nu este Dumnezeu ca Tine, nici sus în ceruri, nici jos pe pământ: Tu ţii legământul şi îndurarea faţă de robii Tăi, care umblă înaintea Ta din toată inima lor! Astfel, ai ţinut cuvântul dat robului tău David, tatăl meu; şi ce ai spus cu gura Ta împlineşti în ziua aceasta cu puterea Ta.”

TOSCHRIS: - Am auzit Solomon, că ai adus jertfă de mulțumire Domnului „douăzeci şi două de mii de boi şi o sută douăzeci de mii de oi”. Nu este prea mult pentru un suflet, chiar dacă este al Domnului unic? Altarul de aramă din casa Domnului fiind prea mic, „ai sfinţit mijlocul curţii, care este înaintea Casei Domnului;” ...Dumnezeu există în inima omului şi în inima animalului domestic. Toate bolile omului sunt şi bolile acestui animal, tratându-se cu aceleaşi medicamente. ... Gândul conduce mâna. Rezultă gândul bun este tot una cu fapta bună. …Sarea pământului, locul natal şi biserica sufletului tău… Rugăciunea ta, Solomon, este o pecete uluitoare şi nemaiîntâlnită care atestă filosofia şi seriozitatea legământului lui

Israel care aliniază esenţialitatea: Gândul - Fapta - Dumnezeu. Acest trinom face din om natură superioară. O lege face această relaţie, care nu poate fi nici încălcată, nici respectată - răul fiind mereu alături de bine, chiar şi mai mult - ci doar asumată, şi care ţine doar de interior…Aşa se conservă şi creşte producţia!...prin consum. …Patruzeci şi patru de mii de animale, boi şi vaci, sacrificate de tine în jertfa de mulţumire, se înţelege, într-o zi. Este clar că avem iarăşi dovada prezenţei continue a simbolismului în scrierea biblică, fiind imposibil la un singur altar, tăierea şi arderea, şi împărţeala, a patruzeci şi patru de mii de animale!...

9
ACESTA DA, TROC

VOCEA DOMNULUI: - „Dar dacă vă veţi abate de la Mine, voi şi fiii voştri, dacă nu veţi păzi poruncile Mele şi legile Mele pe care vi le-am dat şi dacă vă veţi duce să slujiţi altor dumnezei şi să vă închinaţi înaintea lor, voi nimici pe Israel din ţara pe care i-am dat-o, voi lepăda de la Mine Casa pe care am sfinţit-o Numelui Meu, şi Israel va ajunge de râs şi de pomină."

TOSCHRIS: - Construcția casei Domnului și casei împăratului a durat douăzeci de ani!… Solomon l-a mulțumit pe Hiram dăruindu-i douăzeci de cetăți în țara Galileii. ...Damnarea poporului lui Israel, permanenta creştere şi descreştere relaţionată cu celelalte popoare. ...Liderii hotărăsc soarta popoarelor. Ne place, nu ne place, liderii hotărăsc asupra păcii mondiale. Cetatea, comunitatea, piesă de schimb mai bună decât banul, căci banului îi scade permanent valoarea, în timp ce populaţia, productivitatea ei, munca, i-o creşte mereu. Deci URSS a luat teritoriul Basarabiei, ia zis R.S.S.Moldovenească, şi România a luat populaţia. Schimb nemaiîntâlnit.

10
REGINA DE SABA A AUZIT, A VENIT ȘI A PLECAT MAI DEȘTEAPTĂ! SOLOMON, EXEMPLUL PERSONAL!

TOSCHRIS: - Auzind de faima lui Solomon, Regina de Saba a vrut să-l cunoască, a dorit să-i pună întrebări, a vrut să se convingă că nimic din ce a auzit despre Solomon nu este vorbă deșartă. A sosit la Solomon plină de bogății aduse ca daruri, dar cel mai mult i-a dăruit „aur și pietre scumpe. Regina a fost impresionată de arta în construcții, de „bucatele de la masa lui", de nivelul de trai al slujitorilor împăratului, de eleganța și îmbrăcămintea slujitorilor, de „paharnicii lui, şi arderile de tot pe care le aducea în Casa Domnului." Darul în aur a fost de o sută douăzeci de talanți plus pietre scumpe. În fiece an la Solomon ajungeau șase sute șaizeci și șase (666) de talanți de aur, în afara aurului pe care îl primea „de la negustorii cei mari şi din negoţul cu mărfuri, de la toţi împăraţii Arabiei şi de la dregătorii ţării." …Să tot fii împărat precum Solomon! Un stat organizat perfect. Toți o duceau bine - un ideal pentru orice comunitate. Toată vesela lui Solomon era din aur, în timpul său, argintul neavând valoare. Acest aur era aurul personal al său, deoarece Solomon era proprietarul corăbiilor din Tars, alături de cele ale lui Hiram. Și când te gândești că Băsescu a vândut pe nimic flota țării...ce prostie a politicienilor lui opozanți!
...Împăratul Solomon câștiga și din vizitele curioșilor care veneau să-l cunoască, toți, aducându-i și daruri. Atunci s-a născut, practic, industria turismului. Baza turismului este cultura, natura și personalitățile locale. Solomon „avea o mie patru sute de care şi douăsprezece mii de călăreţi, pe care i-a pus în cetăţile unde îşi ţinea carele şi la Ierusalim, lângă împărat." Solomon a fost și ecologist, alături de dragostea de animale având o dragoste specială pentru plantații. A plantat în Ierusalim tot „atâția cedrii cât smochinii din Egipt". …Civilizaţia unui neam: credinţa, filosofia, locuinţa - arhitectura, strada, hrana, serviciile - politicile, moda… Civilizaţia dădea dimensiunea supu-

nerii şi asigurarea puterii celui care conducea, avea puterea. Darurile asigurau dimensiunea prieteniei, alianţei, păcii…Încă din timpul lui Solomon exista moda închirierii navelor maritime şi comerţul lor sub pavilioane străine, contând doar taxele, impozitele şi lupta pentru dominaţie în toate domeniile. Comerţul, din totdeauna a fost rege…O lume a colaborării şi dezvoltării. Observăm, germenii civilizaţiei oceanului bazată în primul rând pe transportul pe mare, comerţ, şi construcţia de cetăţi şi unelte prelucrătoare…în mod sigur, şi de armament. Ne aflăm cu trei mii de ani înainte de adevăratele acte de import export. Solomon cumpăra de la cine ştia să facă arme şi avea cai, care de luptă şi cai. Cumpăra pentru el şi pentru alţii, din împrejurul său, şi care aveau drum spre vânzător prin teritoriul său. Echilibru total ce se menţine şi în ziua de astăzi, un produs tehnologic greu, costând, desigur, în argint (siclu, 12g) un car de luptă=7.2 kg Ag şi un cal - 1.8 kg de argint. Rezultă: produsul fabricat era de patru ori mai scump decât animalul care îl punea în mişcare.

11
SOLOMON, UN ÎMPĂRAT TARAT DE IUBIRE. ROBOAM, FIUL SĂU, REGE

TOSCHRIS: - În iubire, în afara fetei lui Faraon, Solomon a fost „târât” de femei „moabite, amonite, edomite, sidoniene, he -tite” pe care Domnul le interzisese relațiilor cu bărbații lui Israel; ne amintim ce spusese Domnul:

VOCEA DOMNULUI (fiilor lui Israel): - „Să nu intraţi la ele, şi nici ele să nu intre la voi; căci v-ar întoarce negreşit inimile înspre dumnezeii lor.”

TOSCHRIS: - A avut soții „șapte sute de crăiese împărăteşti și trei sute de ţiitoare”; și când a ajuns bătrân „inima nu i-a fost în totul a Domnului Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său, David.” A zidit în Ierusalim monumente pe înălțimi pentru

„Chemoş, urâciunea Moabului, pentru Moloc, urâciunea fiilor lui Amon”. Și Domnul i-a zis:.

VOCEA DOMNULUI: - După ce nu vei mai fi „voi rupe împărăţia de la tine și o voi da slujitorului tău”; și voi lăsa, doar o parte din ea, fiului tău și asta numai din respect pentru tatăl tău și robul meu...David! Îi voi lăsa Ierusalimul, „pe care l-am ales” dintr-un început să fie al casei lui Iuda.

TOSCHRIS: - Ieroboam, „slujitorul lui Solomon”, fiul lui Nebat, era un bărbat puternic şi cunoscut, din Efraim, și el primi de la împărat dregătoria privigherii peste slugile „din casa lui Iosif”. Solomon a prins ură pe Ierobam fiindcă auzise cuvântul Domnului care, prin prorocul Ahia, din Șilo, aflase că Domnul îi dădea împărăția peste Israel lui Ierobam. Și acesta a fugit în Egipt la împăratul Șișac, unde a locuit până la trecerea în eternitate a lui Solomon. Solomon a fost împărat patruzeci de ani. După el a urmat fiul său Roboam. După Solomon, zece seminți erau ale lui Ieroboam, una era la răsărit de Iordan, a lui Ruben; și una, a lui Iuda, era a lui Roboam. ...Iată apariţia monumentelor, închinate la început zeităţilor; monumente care se construiau pe înălţimi, postamente - socluri, care făceau parte din ansamblul monumental. În decursul trecerii timpului aceste monumente nu vor arăta decât forţa, puterea conducătorului, în acea vreme, divinitatea celor care se prosternau. Am văzut, altarele de la templu sau grămezile de pietre care însemnau locurile de întâlnire cu Domnul erau fără chip şi numai cu simboluri care sugerează puterea…bolovanii, stânca, pietrele grămadă!

12
TINERII INTRĂ PE SCENA ISTORIEI. ISRAEL PĂRĂSEȘTE PE VECIE CASA LUI DAVID

TOSCHRIS: - Roboam ținu sfat cu bătrânii.

VOCEA BĂTRÂNILOR (către Roboam): - „Dacă vei îndatora astăzi pe poporul acesta, dacă le faci ce cer şi dacă le vei răspunde cu vorbe binevoitoare, îţi vor sluji pe vecie.”

TOSCHRIS: - Iată condiția unei domnii, pe vecie! Numai că Roboam adună tinerii și se sfătui cu ei, el, la rândul său fiind tânăr. Acesta a fost primul pas greșit făcut de un conducător în această istorie a omenirii: încredinţarea unor tineri a actului de conducere a comunității, care conține copii, tineri, adulți și bătrâni. „Găina bătrână face zeama bună”, dar numai atât!…şi-ar fi zis tinerii, dând experienţa de-o parte şi privind îndeosebi prezentul, clipa momentană. Scopul acestor guvernanţi care ne conduce în secolul XXI, nu este altul decât să ne extermine, pe noi, cei născuţi între o mie nouă sute patruzeci și 'șaizeci, care am supt la sânul interbelic sau imediat, postbelic.

ROBOAM (poporului): - „Tatăl meu v-a îngreuiat jugul, dar eu vi-l voi face şi mai greu; tatăl meu v-a bătut cu bice, dar eu vă voi bate cu scorpioni.”

VOCEA POPORULUI (supărat și nepăsător): - „Ce parte avem noi cu David? Noi n-avem moştenire cu fiul lui Isai! La corturile tale, Israele! Acum vezi-ţi de casă, Davide! ”

TOSCHRIS: - Ascultă, Roboam, așa ți-a sortit Domnul să domnești numai peste copiii lui Iuda. ...Când Adoram, cel responsabil cu birurile, a mers către popor, acesta l-a ucis cu pietre!...da, poporul care te-a aclamat la început. Poporul n-a mai plătit birurile, sărăcind visteria. Simțind că se pregătește o revoltă generală, Roboam!...ai fugit din Ierusalim. „Astfel s-a dezlipit Israel de casa lui David până în ziua de azi”. Ieroboam, fiul lui Nebat și slujitorul lui Solomon refugiat în Egipt, iată, se întoarce și poporul îl pune împărat peste tot Israelul. Ca să-l lovească pe Roboam - împăratul casei lui David, Ieroboam, construiește doi viței de aur și-i pune unul în Betel și altul în Gad.

…

14
SFÂRŞITUL LUI IEROBOAM ŞI AL LUI ROBOAM

TOSCHRIS: - O istorie sinusoidală între a fi - creștere - și a nu fi - descreștere - asta este istoria lui Israel. Domnul te ridică, Domnul te coboară, Domnul hotărăște nimicirea lui Ieroboam.

VOCEA DOMNULUI: - „Voi trimite nenorocirea peste casa lui Ieroboam, voi nimici pe oricine este al lui Ieroboam, fie rob, fie slobod în Israel, şi voi mătura casa lui Ieroboam, cum se mătură murdăriile, până va pieri.”

TOSCHRIS: - Ieroboam a domnit douăzeci și doi de ani și după el a urmat Nadab, fiul său. Roboam a domnit șaptesprezece ani la Ierusalim, s-a consacrat și el idolilor și după el a urmat fiul său Abiam. „Totdeauna a fost război între Roboam şi Ieroboam.” Asta a fost plăcerea Domnului de a-l pedepsi mereu pe Adam - habotnicul.

…

16
AHAB ŞI IZABELA

TOSCHRIS: - Măcel a urmat în timpul și după domniile lui Roboam și Ieroboam. …„Ahab, fiul lui Omri, a început să domnească peste Israel în al treizeci şi optulea an al lui Asa, împăratul lui Iuda.” Ahab a fost rege douăzeci şi doi de ani și a condus Israelul din Samaria. Ahab nu a ascultat nici o clipă de Domnul, fiind din acest punct de vedere cel mai necredincios domnitor, campion absolut în neascultare. A luat de nevastă pe Izabela, fata împăratului sidonienilor. Copiii lui Israel s-au exterminat unul pe altul, dar tot ei au dominat pământul, fiindcă, faţă de alţii, au avut o istorie scrisă și…prooroci.

17
ILIE SLUJITORUL LUI DUMNEZEU
PRIMUL CARE FACE MINUNEA ÎNVIERII

ILIE (către Ahab): „Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel al cărui slujitor sunt, că în anii aceştia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu.”

VOCEA DOMNULUI (către Ilie): - „Pleacă de aici, îndreaptă-te spre răsărit şi ascunde-te lângă pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului. Vei bea apă din pârâu, şi am poruncit corbilor să te hrănească acolo.”

TOSCHRIS: - Iată prima mențiune a utilității corbilor, nu numai ca sanitari! Pâine și carne îi aduceau corbii și dimineața, și seara, iar apă a băut din pârâu. Dar apa pârâului a secat.

VOCEA DOMNULUI (către Ilie): - „Scoală-te”, pleacă, mergi la „Sarepta”, în Sidon. Am spus unei văduve să aibă grijă de tine…„să te hrănească”.

ILIE (către văduvă): - Nu ai auzit ce-a zis Domnul? „pregăteşte-mi întâi mie, cu untdelemnul şi făina aceea, o mică turtă şi adu-mi-o; pe urmă să faci şi pentru tine şi pentru fiul tău, căci făina din oală nu va scădea, şi untdelemnul din ulcior nu se va împuţina până în ziua când voi da ploaie pe faţa pământului.”

TOSCHRIS: - „Și multă vreme a avut ce să mănânce, ea și familia ei şi tu, Ilie. După aceea, fiul femeii s-a îmbolnăvit. Și boala lui a fost atât de cumplită, încât n-a mai rămas suflare în el.”…Posibil, Covid 19? Și atunci Domnul a produs minunea prin tine, inspiratorul meu. Te-ai „întins de trei ori peste copil” și ai rugat pe Domnul să vină la văduvă în casă, la copilul ei și să-i aducă înapoi sufletul, să-i bată inima din nou. Da, Ilie, ce minunat, că Domnul a venit și copilul a înviat…dar tu L-ai chemat! Când mă gândesc că între sfinți ai fost ales și împreună cu Moise vei sta la capul lui Isus Christos când s-a schimbat la față!... Împreună cu Moise i-ai dat putere lui Iisus

să respecte voința Domnului! …Iată simbioza între sfânt şi corb, și unul și altul spală pământul curat și natural al Domnului cu apă din nori și cu ajutorul corbului, sanitar! Ilie tu faci prima minune a lumii înviind pe fiul unei văduve!…de aici înainte minunea va fi dovada sfințeniei!

18
ILIE ÎNJUNGHIE PATRU SUTE CINCIZECI! DE PROROCI AI LUI BAAL

TOSCHRIS: - Domnul a trimis pe Ilie să negocieze cu Ahab credinţa în El şi i-a dat puterea aducerii ploii pe pământ. Era criză de alimente în Samaria și a fost chemat Obadia, „mai marele casei lui”. Obadia ascunsese proorocii Domnului, atunci când Izabela l-a pus pe Ahab să omoare toți proorocii Domnului.

AHAB (către Obadia): - Să mergem acolo unde sunt izvoare și curg pâraiele, căci acolo trebuie să fie iarbă, să dăm astfel mâncare și „să n-avem nevoie să omorâm vitele.”

TOSCHRIS: - Ahab a apucat pe un traseu și Obadia pe altul. Și iată că în calea lui Obadia a ieșit Ilie.

OBADIA (cu fața la pământ): - „Tu eşti, domnul meu Ilie?”

ILIE: - „Eu sunt”; mergi la stăpânul tău și spune-i: „iată! a venit Ilie!”

OBADIA: - De ce să merg eu? cu ce am greșit Domnului ca să fiu omorât de Ahab? … Nu știi ce am făcut eu pentru proorocii Domnului când Izabela l-a pus pe Ahab să-i omoare? „Cum am ascuns o sută o sută de proroci ai Domnului, câte cincizeci într-o peşteră, şi i-am hrănit cu pâine şi cu apă?”

ILIE: - Fie, să mergem la Ahab.

AHAB (către Ilie): - „Tu eşti acela care nenoroceşti pe Israel?”

ILIE: - „Nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu şi casa tatălui tău, fiindcă aţi părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baali.”

TOSCHRIS: Nenorocirile asupra comunităților sunt aduse de păcatele proprii ale conducătorilor.

ILIE (lui Ahab): - Fă bine și adună-i la muntele Carmel pe cei patru sute cincizeci de prooroci ai lui Baal și pe „cei patru sute de proroci ai Astartei, care mănâncă la masa Izabelei.”

TOSCHRIS: - Și Ahab i-a strâns.

ILIE: - Și-acum Domnul să facă dreptate. Vreau doi „junci”, la sorți unul pentru mine, al doilea pentru proroocii lui Baal. Eu îl tai pe-al meu și ei pe-al lor și fiecare pune bucățile de carne pe rugul pregătit…fără foc. Apoi fiecare să-și cheme dumnezeul: voi pe Baal și eu pe Domnul. Amândoi vor „răspunde prin foc. Acela să fie adevăratul Dumnezeu” care va da foc rugului său!

VOCEA POPORULUI: - Așa să fie!

TOSCHRIS: - Şi prorocii lui Baal au pregătit juncul pentru jertfă dar nu a venit nici un semn, deși de dimineață până la amiază au invocat numele lui Baal! Se vede treaba, cu cât eşti mai înapoiat, cu atât eşti mai ludic, de aceea ăştia de ieri şi de acum arată ca din triburile africane cum sar şi joacă ţăranii… tatuaţi, cu ţepe în urechi şi nas, şi model pentru tinerii din viitor, pentru mine astăzi…deosebiţi de evoluaţi!

ILIE (batjocoritor): „Strigaţi tare, fiindcă este dumnezeu; se gândeşte la ceva, sau are treabă, sau este în călătorie, sau poate că doarme, şi se va trezi.”

TOSCHRIS: - Ei strigau din ce în ce mai tare, dar nu-i auzea nimeni! Strigau şi după obicei se tăiau la nivelul pielii „cu săbiile şi cu suliţele, până ce a curs sânge pe ei”. Plaga lumii de astăzi şi dintotdeauna a fost habotnicia… De atâta strigături păreau ieşiți din minți. Atunci miracolul s-a produs, când tu, Ilie ai strigat către popor să se apropie și el s-a apropiat. Rugul tău era înălțat pe douăsprezece pietre, după numărul seminților lui Iacov și ai pus bucățile de carne deasupra. Ai făcut un canal în jurul rugului și ai pus poporul ca din patru părți să arunce peste altar de trei ori cu apă din „patru vedre”…Apa s-a

scurs în canal. „Atunci a căzut foc de la Domnul şi a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele şi pământul, şi a supt şi apa care era în şanţ”. Iată, prima descriere a fenomenului că focul se naşte din apă, că oxigenul din apă întreţine arderea!

ILIE: - Prindeți prorocii lui Baal și țineți-i bine.

TOSCHRIS: - Și i-au prins, i-au „coborât la pârâul Chison”, unde tu i-ai înjunghiat pe toți, patru sute cincizeci!

ILIE (către Ahab): - „Suie-te de mănâncă şi bea; căci se aude vuiet de ploaie.” Domnul Dumnezeul meu cel unic, iată, este mulțumit.

TOSCHRIS: - Și a venit o ploaie, potop! Ahab a pornit carul său către Izreel iar în fața lui alerga Ilie. O scenă panoramică cu starul prooroc în frunte.

19
ILIE ŞI IZABELA

TOSCHRIS: - Izabela a aflat totul de la Ahab.

IZABELA (către Ilie): - „Să mă pedepsească zeii cu toată asprimea lor, dacă mâine, la ceasul acesta, nu voi face cu viaţa ta ce ai făcut tu cu viaţa fiecăruia din ei.”

TOSCHRIS: - Ilie a plecat să-și scape pielea, în pustiu, în țara lui Iuda.

ILIE: - „Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinţii mei.”

TOSCHRIS: - A adormit și un înger l-a sculat să mănânce. Și el a mâncat, apoi a mers „patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi până la muntele lui Dumnezeu, Horeb” și a intrat „într-o peșteră şi a rămas în ea peste noapte”. Şi iată că a auzit cuvântul Domnului:

VOCEA DOMNULUI: - „Ce faci tu aici, Ilie?”

ILIE: - Am fost trup și suflet pentru Tine, Doamne, dar „copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale” şi, iată, acum ei vor să mă ucidă!

VOCEA DOMNULUI: - „Du-te, întoarce-te pe drumul tău prin pustiu până la Damasc; şi când vei ajunge, să ungi pe Hazael ca împărat al Siriei. Să ungi şi pe Iehu, fiul lui Nimşi, ca împărat al lui Israel; şi să ungi pe Elisei, fiul lui Şafat, din Abel-Mehola, ca prooroc în locul tău.” După toate acestea ție îți voi trimite un „car de foc cu niște cai de foc” care te va lua și te va aduce la mine…Da, n-am uitat, Ahab va muri de o săgeată rătăcită pe câmpul de luptă și va fi îngropat în Samaria, lângă via lui Nabot, căruia i-a luat pământul cu vie cu tot, după ce Izabela a făcut în așa fel, printr-o scrisoare ticluită, ca acesta să moară ucis de pietrele concetățenilor…și câinii îi vor linge sângele scurs pe carul său de luptă. Da, și Izabela va fi mâncată de câini, lângă zidul cetății în care ea a domnit alături de Ahab.

TOSCHRIS: - Ilie a întâlnit pe „Elisei, fiul lui Şafat, arând. Înaintea lui erau douăsprezece perechi de boi, şi el era cu a douăsprezecea. Ilie s-a apropiat de el şi şi-a aruncat mantaua pe el.” Proorocii ungeau pe împăraţi. Şi Saul a fost uns de Samuel. Proorocul ungea următorul prooroc, care îi lua locul. Proorocul era unealta Domnului. Și atunci se practica agricultura intensivă…

« CARTEA A DOUA A ÎMPĂRAȚILOR »

…

21

MANASE, AMON, IOSIA, IOAHAZ … ÎMPĂRAȚII LUI IUDA

TOSCHRIS: - La doisprezece ani, copil fiind, Manase este ales împărat. El a domnit cincizeci și cinci de ani la Ierusalim. „El a zidit din nou înălţimile pe care le dărâmase tatăl său, Ezechia, a ridicat altare lui Baal, a făcut un idol al Astartei, cum făcuse Ahab, împăratul lui Israel…Dar, iată, Manase a avut o domnie foarte lungă. Amon avea douăzeci și doi de ani și

a domnit, ca și tatăl său - rău pentru Domnul, doi ani la Ierusalim. Iosia avea opt ani când a ajuns împărat și a domnit treizeci și unu de ani. Ioahaz avea douăzeci și trei de ani și a domnit trei luni la Ierusalim!

…

24
ÎMPĂRATUL BABILONULUI ATACĂ IERUSALIMUL PRIMA DEPORTARE ÎN BABILON (ZECE MII SUNT LUAŢI ÎN ROBIE)

TOSCHRIS: - Douăzeci și cinci de ani avea Ioiachim când a primit coroana de împărat și el conducea cu mama sa Zebuda. Ca și predecesorii săi a făcut ceea ce este mai rău în fața Domnului. El a condus în Ierusalim unsprezece ani. Când a venit Nebucadneţar, împăratul Babilonului, Ioiachim s-a supus acestuia trei ani, după care s-a răsculat. Împotriva sa vin armate de caldeeni, de sirieni, moabiți și amoniți și îl răpun. Îi urmează Ioiachin, de optisprezece ani și care domnește trei luni cu mama sa Nehușta. Și el a făcut în fața Domnului ce este mai rău. Domnul îi dă pe mâna lui Nabucadențar, împăratul Babilonului în al optulea an al domniei acestuia. Împăratul Babilonului a luat pe lângă ostatici „toate vistieriile Casei Domnului şi visteriile casei împăratului”; a distrus Templul și „a dus în robie tot Ierusalimul, toate căpeteniile şi toţi oamenii viteji, în număr de zece mii, cu toţi teslarii şi fierarii: n-a mai rămas decât poporul sărac al ţării.” Într-o prădăciune doar săracii rămân pe loc, restul sunt luați robi. Bogații știu să facă bani și orice popor de războinici are nevoie de oameni bogați! …A strămutat pe Ioiachin în Babilon; „și a dus robi din Ierusalim la Babilon, pe mama împăratului, pe soțiile împăratului şi pe famenii lui…pe toţi războinicii, în număr de şapte mii, şi pe teslari şi fierari, în număr de o mie, toţi numai oameni viteji și buni pentru război.” Zedechia a fost pus împărat la Ierusalim în locul lui Ioiachin. „Zedechia avea douăzeci şi unu de ani când a ajuns împă-

rat şi a domnit unsprezece ani la Ierusalim” pe mama sa o chema „Hamutal, fata lui Ieremia, din Libna”…„El a făcut ce este rău înaintea Domnului, întocmai cum făcuse Ioiachin”. Zedechia se ridică împotriva împăratului Babilonului.

25
ZEDECHIA, ȘI IAR IOIACHIN

TOSCHRIS: - Babilonul trimite războinicii asupra Ierusalimului în „anul al nouălea al domniei lui Zedechia, în a zecea zi a lunii a zecea”. A asediat Ierusalimul „până la al unsprezecelea an al împăratului Zedechia”. Zedechia și ai lui scapă din asediu, dar este prins în câmpiile Ierihonului. „Fiii lui Zedechia au fost înjunghiaţi în faţa lui; apoi lui Zedechia i-au scos ochii, l-au legat cu lanţuri de aramă şi l-au dus la Babilon”. Iată, lanțuri de aramă! A urmat (anul al nouăsprezecelea al lui Nabucadnețar) distrugerea Ierusalimului și inclusiv „stâlpii de aramă din Casa Domnului, temeliile, marea de aramă care era în Casa Domnului” ducând în Babilon arama…Și nemții în Primul Război Mondial au luat metalele rare dărâmând monumentele și ducându-le în Germania. „Şi Nebucadneţar, împăratul Babilonului, a pus pe poporul care mai rămăsese şi pe care-l lăsase în ţara lui Iuda, sub porunca lui Ghedalia, fiul lui Ahicam, fiul lui Şafan”. „Ghedalia le-a jurat, lor şi oamenilor lor, şi le-a zis*: Să nu vă temeţi de nimic din partea slujitorilor haldeilor; rămâneţi în ţară, slujiţi împăratului Babilonului şi veţi duce-o bine*.” „În al treizeci şi şaptelea an al robiei lui Ioiachin, împăratul lui Iuda, în a douăzeci şi şaptea zi a lunii a douăsprezecea, Evil-Merodac, împăratul Babilonului, în cel dintâi an al domniei lui, a înălţat capul lui Ioiachin, împăratul lui Iuda, şi l-a scos din temniţă, i-a vorbit cu bunătate şi a pus scaunul lui de domnie mai presus de scaunul de domnie al împăraţilor care erau cu el la Babilon.”

« CARTEA ÎNTÂI A CRONICILOR »

TOSCHRIS: - Să divagăm puţin; cred, diferenţa dintre credinciosul habotnic şi cel nehabotnic constă în faptul că al doilea gândeşte şi interpretează textul biblic, faţă de primul, ca atare, şi nu interpune nimic între el şi text, primeşte egal tot ce i se oferă. Omul are ca tentă a vieţii sale nesupunerea care dă variabilitate şi dezvoltare - îmbunătăţirea vieţii.

Nedumerirea mea asupra adevărului este de esenţă eseniană, care este una a interpretării şi căutării adevărului în scrierea Cărţii, inclusiv în faptele care se întâmplă zi de zi…

O altă nedumerire pe care o relaţionez cu realitatea Cărţii este, de ce în cei douăzeci și șase de ani care urmează Revoluției din Decembrie '89, a fost posibil, fiindcă nu numai că a fost dar încă mai este, ca secolul XX, ultimul cronologic în dezvoltarea lumii, să existe sub influenţa comunismului?!...şi el să fie atât de repede răsturnat!? Constat, iarăşi o esenţă eseniană: undeva scrie în *Manuscrisele de la Qumron*, Hab, I - 4: că *Legea este fără de putere* din moment ce există cei care se leapădă de lege (a Domnului) şi sunt bine!?…sau *Dreptatea nu se vede căci cel rău învinge pe cel bun* - Habacuc 1- 4

Tot în aceste documente, eseniene, în sec. I î.e.n apare Dascălul dreptăţii şi Omul minciunii care îl răpune pe primul, desigur, pedepsit în final de Domnul. Iată, legat tot de această carte, lucrurile bune sunt mai puţine decât lucrurile rele, tocmai ca să existe dezvoltare. Săracii trebuie să fie mai mulţi decât bogaţii pentru ca să existe idealul, consumul!…să mai doreşti! este esenţialul!

Orice trebuie să facă omul, numai cercetarea viitorului, nu!

*

Ne întoarcem la David să mai spunem ceea ce nu am spus.

…

22
DAVID UN ADEVĂRAT PĂRINTE

TOSCHRIS: - Domnul a hotărât că nu David va construi templul, Casa Domnului, ci Solomon fiul lui David și atunci acesta a început să strângă materiale pentru vremea când îi va trebui lui Solomon. „A pregătit fier din belșug pentru cuiele de la balamalele ușilor și pentru scoabe, și mai mult bronz decât se putea cântării”…deci, *năzdrăvanul și golanul* lui Arghezi, cel din poezia *Cuiul*, a existat înaintea lui David, când s-a inventat cuiul.

DAVID: - „Casa care va fi zidită Domnului trebuie să fie de mare faimă şi slavă în toate ţările; de aceea vreau să-i pregătesc cele de trebuinţă pentru zidirea ei” lui Solomon, acum, încă, prea tânăr. Am adunat deja „o sută de mii de talanţi de aur, un milion de talanţi de argint şi o mulţime de aramă şi de fier care nu se poate cântări, căci este foarte mult; am pregătit, de asemenea, lemne şi pietre”, plus ce va mai pune și el.

TOSCHRIS: - Tatăl creează baza şi fiul continuă. Într-o viaţă nu se poate face totul, dar fiecare îşi face casa lui. Prima ajutorare, din istorie, a fiilor…David pare a fi un creștin ortodox care se gândește mai mult la fiu decât la sine însuși. Se pare că el întemeiază familia, proces început cu mult succes de Avraam, de Isac și de Iacov.

23
DAVID CREEAZĂ STATUL

TOSCHRIS: - Când i-au slăbit puterile, David l-a numit pe Solomon împărat peste poporul lui Israel. I-a numărat pe leviți, „de la vârsta de treizeci de ani în sus”, bărbați, și „i-a găsit în număr de treizeci și opt de mii.”

DAVID: - „Douăzeci şi patru de mii dintre ei să vegheze asupra slujbelor din Casa Domnului, şase mii să fie dregători şi judecători, patru mii să fie portari, şi patru mii să fie însărcinaţi

să laude pe Domnul cu instrumentele pe care le-am făcut ca să-L preamărim.”

TOSCHRIS: - Patru mii din treizeci și opt de mii, muzicanți!? Iată în cazul fiilor lui Levi - preoților - aceștia erau „folosiți în slujba Casei Domnului, de la vârsta de douăzeci de ani în sus”. Alături de „fiii lui Aaron, ei aveau să îngrijească de curţi şi de odăi, de curăţarea tuturor lucrurilor sfinte, de împlinirea slujbei în Casa lui Dumnezeu”. Leviţii, rangul II după preoţi. Apoi preoţii, douăzeci şi patru de cete. Apoi cântăreţii - douăzeci şi patru de cete. Uşierii templului şi vistiernicii, căpeteniile oştirii. Supraveghetorii împăratului - magaziile sale şi depozitele sale din cetăţi, sate, turnuri…aceasta era comunitatea activă, statul…fără oștire.

…

29

TOSCHRIS: - Esența lucrurilor: „Înaintea Ta noi suntem nişte străini şi locuitori, ca toţi părinţii noştri. Zilele noastre pe pământ sunt ca umbra şi fără nicio nădejde.” …un adevărat poem, desigur! Firea materială a omului care există cât există şi soarele, şi doar cu nădejde! Iată, din nou încredere, convingere, speranţă…nădejde!

STEAUA LUI DAVID ŞI COLOANA INFINITĂ

TOSCHRIS: - În steaua lui David, dacă se trage de vârfuri, pe verticală, cele două triunghiuri isoscele devin romb, și, dacă, invers, cele două triunghiuri se comprimă pe verticală, devine clepsidră, X…

« CARTEA A DOUA A CRONICILOR »

1

SOLOMON, FIUL LUI DAVID, FIUL NOULUI OM

SOLOMON: - „Acum, Doamne Dumnezeule, împlinească-se

făgăduinţa Ta făcută tatălui meu David, fiindcă m-ai pus să domnesc peste un popor mare la număr, ca pulberea pământului!" M-ai întrebat ce doresc cel mai mult de la tine? Înțelepciune doresc să-mi dai, și cunoaștere, ca să pod conduce această mulțime de oameni.

VOCEA DOMNULUI (către Solomon): - „Îţi voi da, pe deasupra, bogăţii, averi şi slavă, cum n-a mai avut niciodată niciun împărat înaintea ta şi cum nici nu va mai avea după tine."

TOSCHRIS: - Și oamenii se cumpără, dar mai ales împărații. Conştiinţa iudeilor, întreţinută în scris aproape trei mii de ani, că vor fi peste tot, un popor cât „pulberea pământului". Conştiinţa materială a existenţei lor colective, în care nimic nu-i al lor, ci al Domnului, şi faptul că totul li se cuvine datorită stării idealiste de popor ales! Solomon, personaj central al universului, fiul lui David, împăratul lumii, primul şi ultimul de necomparat! Dar să nu uităm că David a avut toate calităţile şi, o crimă legată de gândul său prin mâna altuia - lucru deosebit de important - binefacerile pe care le merita s-au mutat în mâinile fiului, căci el a fost sacrificat. Vedem cum totul se raportează la faptă, deşi Cuvântul! este purtătorul esenţial de idei ale acestor cărţi. Mulţumirea şi binefacerea se află în acelaşi plan cu blestemul…cade pe fii! Realitatea mereu schimbătoare şi rezultată din inerenta reacţie între poli şi alimentată de drogurile materiale şi imateriale nu permit consecinţele imediate, ci numai pe cele viitoare…precum citim în cutia magică a feedbackului. Oameni ca David și Solomon anunță supraoamenii…

2
PROIECTANT ȘI TEHNOLOG. OMUL FACTOTUM. UN DIALOG MAI APROAPE DE SECOLUL XXI DECÂT DE MILENIUL I (Î.CH)

TOSCHRIS: - „Solomon a numărat şaptezeci de mii de oameni, ca să ducă poverile, optzeci de mii, ca să taie pietre pe

munte, şi trei mii şase sute, ca să-i privegheze”. Iată legile producției, de creare și asigurare a materiei prime și materialelor; aprovizionarea şi transportul, manopera, respectarea disciplinei tehnologice - acum de natură divină și dintotdeauna făptuită de mâna omului! Se pare că în mileniul trei robotica și programarea numerică, va schimba cursul omenirii, mâna și gândul omului vor rămâne de natura ludicului…

SOLOMON (către Hiram - împăratul Tirului): - „Fă-mi și mie cum ai făcut tatălui meu David, căruia i-ai trimis cedri, ca să-și construiască o casă de locuit.”

HIRAM (către Solomon): - Îți voi trimite dar pentru Templu „îţi trimit un om meşter şi priceput, pe Huram-Abi, fiul unei femei dintre fetele lui Dan şi al unui tată tirian. El este meşter pentru lucrările în aur, în argint, în aramă şi în fier, în piatră şi în lemn, în materii vopsite în purpură şi în albastru, în materii de vison şi cârmâz, şi pentru orice fel de săpături şi lucruri meşteşugite care i se dau de făcut. El va lucra cu oamenii tăi iscusiţi şi cu oamenii iscusiţi ai domnului meu David, tatăl tău.”

TOSCHRIS: - Importanţa şefului direct implicat, meşterul multilateral instruit. Vom vedea exemplul Americii mileniului II în care tinerii sunt învățați că un om nu poate muncii, bine, mai mult de zece ani într-un domeniu. Însă, la fabrica de avioane de luptă din orașul de baștină al tinereții mele, un elvețian venit să pună în funcțiune patru utilaje colosale, cu comandă numerică, importante din țara lui, poreclit de noi Woody pentru că era mărunt și perseverant, și lucra singur - a văzut cineva două ciocănitori pe același trunchi? - de unul singur a instalat și pus în funcțiune, cu probe cu tot, inclusiv instruirea tehnologilor programatori, cele patru mașini de frezat cu comandă numerică. Elvețianul, în ciuda specializării excesive din industrie, era un „factotum”!...oameni rari, prin care marii producători își păstrează secretele de fabricație la utilajele pe care le exportă. În producţie, documentaţia generatoare de

produse este secretă, şi nesecretă doar cea tehnologică ţinând de ordinea operațiilor, fazelor şi mânuirilor...tehnologie occidentală! care anunță robotica. ...Pe care încercam și noi, în industria specială, să o aplicăm. Acești specialiști, superspecialiști, împreună cu inventatorii și inovatorii, trebuie ţinuţi pe palme şi perne de aur şi nu cum îi țin unii, în mileniul III care devin năpăstuiți datorită legii unice a pensiilor, din care se elimină valoarea inovaţiei, invenției, împreună cu legea salarizării bazată numai pe studii, diplome, prefăcătorie, abnegaţie - slugăreală, numărarea orelor suplimentare şi măsluirea lor. …Da, Huram-Abi un prim star al tehnologiei şi, comprimând timpul, probabil, şi ultimul!...desigur, simbolic vorbind. Dar cum a fost posibil să scrieți voi atunci o asemenea carte valabilă și în mileniul III din era noastră? Oare nu cumva în mileniul III începe dezechilibrul dintre adevărat şi fals? dintre relaţiile de producţie şi forţele de producţie? Mai sunt acestea din urmă valabile? Să observăm că nici o formulă nu mai este valabilă?...formula de calcul a valorii sau a prețului? Valoarea totală egală cu valoarea materialului şi cea a transportului, plus valoarea manoperei, plus regia, plus amortizările, plus profitul? Chiar se va da omenirea peste cap?

HIRAM (către Solomon): - „Acum, domnul meu să trimită slujitorilor tăi grâul, orzul, untdelemnul şi vinul de care a vorbit.” Cele pe care le-am convenit la semnarea contractului.

TOSCHRIS: - Omul era respectat după modelul respectului divinităţii - om făcut după chipul şi asemănarea sa, iată, ca în textul tău: „domnul meu”?! Cât de bine s-a conservat această civilizaţie, patru mii de ani, parte a omenirii asemeni unui imperiu, cel creștin și iudaic, de mărime unică și care din punct de vedere al perimării obiective a călcat în picioare timpul! şi nu cred că aceasta se va schimba, decât dacă ea va dispărea. ...Este un şoc ceea ce marxismul anunţa şi, iată, că se întâmplă în mileniul III - la început abia - că în comunism va dispărea munca fizică…Acesta-i marele nostru impact cu rea-

litatea pe care nu vrem să-l înţelegem. Chiar în halul ăsta, informația a ajuns să inverseze rosturile lucrurilor, echilibrului și ordinii?…Comunism, care, chiar, va apare!...în timp ce comunismul sovietic, francez și italian, cel chinezesc din mileniul II, doar l-a amânat prin lipsa calității și înapoierea tehnologică specifică estului și orientului?… Observăm, acum, la voi, originea investiţiei! Plata în avans, întreţinerea care asigură veșnicia (sigur, obiectiv, limitată)! Economia țării mele care a căzut complet, neștiind niciodată în micile construcţii - producţii să ţină cont de valoarea calității, întreţinerii, asigurarea fiabilităţii, calculul vieţii produsului! Iată, Solomon gândeşte contractul pe termen lung... Lucru total neglijat după cinci mii de ani, căci prea repede gânditorii s-au închinat destabilizatorilor momentului şi s-au năpustit în braţele sintagmei: timpul de proiectare a devenit mai mare decât timpul de execuţie şi viaţă al produsului! Reduceţi fraţilor timpul de proiectare, căci de aceea aveţi calculatoare inteligente! și sisteme informatice integrate. Doamne, această chemare seamănă cu un strigăt în noapte. Seamănă cu un urlet prelung al unui lup singuratic…seamănă cu purtatul de mască al unui copil de țăran încuiat în casă și, care, are un tată și-o mamă plecați pe ogor, desigur și cu tractor, cu mască pe gură și nas căci, în lume, nu mai este sigur și curat nici aerul de dimineață. Aerul planetei…brr! Trebuie să observați cooperarea! şi nu obligarea, biciul…cnutul! Probabil tu, Solomon, „domnul meu”, cunoșteai experienţa lui Iosif în Egipt. Experiența construirii de cetăți, palate și piramide.

HIRAM: - „Şi noi vom tăia lemne din Liban atât cât vei avea nevoie; ţi le vom trimite pe mare în plute până la Iafo, şi de acolo tu le vei sui la Ierusalim.”

TOSCHRIS: - Formidabilă gândire…iată germenii sintagmei moderne aplicată în comerţul exterior, la noi, contract „Franco Destinatar” pe jumătate, până la graniţă. Această idee, idei, arată că lumea modernă acţionează după aceleaşi legi de bază ca

lumea antică! pe care cei din mileniul III, din preajma noastră, se pare că nu le mai cunosc. Interesant, în istorie au rămas cei care au proiectat şi nu cei care au executat. Numai la moderna bibliotecă din oraşul meu natal va fi invers: arhitectul nici măcar nu se cunoaşte! Mare păcat, cu o aşa teribilistă cupolă care ea singură a creat cel mai mare vitraliu din lume! …Moise, Avraam, David, vizionari și proiectanți! desigur, și executanți… Munca de proiectare este muncă de creaţie şi este mai importantă decât execuţia. Munca de proiectare tehnologică este la fel de importantă - cu ea s-au realizat aceste construcții - minuni gigantice, și produse complexe fără manoperă fizică, dar ea este destinată să rămână un secret. Aşa, istoria, nu ne prezintă adevărul integral din lipsă de documente. În comunism, unde munca fizică, manopera, ca în Cartea Cărților - faptele - munca de execuţie este mai importantă decât munca de concepţie - în fabrici și uzine, proiectanţii vor mătura strada adiacentă stabilimentului în batjocura locuitorilor. ...Dar marii ingineri au lucrat și vor lucra doar în proiectare, acolo unde veșnic le va fi locul. Comunismul a preluat în oglindă religia, negându-l și abstractivându-l pe Domnul, punându-l în loc pe șeful politic suprem, cu alte cuvinte au preluat partea ei satanică, de muncă și ascultare…

…

15
CREDINȚA E PLATOȘĂ, ARMURĂ GREA

TOSCHRIS: - Armata redusă numeric, dar cu Dumnezeu alături, este mai importantă decât armata mare fără Dumnezeu. „Etiopienii şi libienii nu alcătuiau oare o oaste mare, cu o mulţime de care şi călăreţi? Şi, totuşi, Domnul i-a dat în mâinile tale, pentru că te sprijiniseşi pe El.” Tot așa când îți aperi averea și neamul.

…
26
OZIA

TOSCHRIS: - Ozia a luat domnia lui Iuda când avea șaisprezece ani și a domnit cincizeci și doi de ani. „A zidit turnuri la Ierusalim, pe Poarta Unghiului, pe Poarta Văii şi pe unghi, şi le-a întărit”. A construit turnuri a săpat fântâni pentru apa animalelor care erau foarte multe, pentru că „îi plăcea lucrarea pământului”. „Tot numărul capilor caselor părinteşti, al vitejilor, era de două mii şase sute. Ei porunceau peste o oaste de trei sute şapte mii cinci sute de ostaşi în stare să ajute pe împărat împotriva vrăjmaşului.” (2600 şefi la 307 000 ostaşi. Un şef la 120 ostaşi.) Ozia a dotat armata cu „scuturi, suliţe, coifuri, platoşe, arcuri şi praştii”. „A făcut la Ierusalim maşini…care aveau să fie aşezate pe turnuri şi pe unghiuri ca să arunce săgeţi şi pietre mari.” …IOTAM, AHAZ, IEZECHIA

« EZRA »

1
„PORUNCA LUI CIRUS - ÎNTOARCEREA DIN ROBIE”

CIRUS (Împăratul perşilor): - „Domnul Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărăţiile pământului şi mi-a poruncit să-I zidesc o Casă la Ierusalim în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, şi să se suie la Ierusalim în Iuda, şi să zidească acolo Casa Domnului Dumnezeului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu. Oriunde locuiesc rămăşiţe din poporul Domnului, oamenii din locul acela să le dea argint, aur, avere şi vite, pe lângă daruri de bunăvoie, pentru Casa lui Dumnezeu”!

TOSCHRIS: - Au fost înapoiate „uneltele Casei Domnului” precum și tot ce era din aur și argint, obiecte în număr de

„cinci mii patru sute”. Aurul și argintul a fost scos din Babilon „prin Mitredat, vistiernicul”, și ele au fost predate împăratului lui Iuda, Zorobabel. Se relua totul de la capăt în Ierusalim. Seamănă cu o evacuare în vechiul şi străbunul loc…şi asta se face plătindu-i, fiindcă nu au fost refugiaţi…Să plătească cei care s-au folosit de ei! şi nu ca domnul Barbu cel de pe strada Matei Basarab care îi spunea unei verișoare de-a mea referitor la legea despăgubirii: cine a pus-o să vină în Regat?…ce porc! Biata de ea să leșine în stradă. Auzi, Regat, când Regatul s-a chemat şi Basarabia!... Aşa şi cu desfiinţarea mănăstirilor în 'cincizeci și nouă, la Bistriţa, în procesul verbal de desfiinţare - reducerea numărului de mânăstiri - căci, cultul, nu a fost desfiinţat niciodată în România, trebuiau să înapoieze nu se ştia peste câtă vreme - s-a întâmplat în 'optzeci și patru - ce confiscaseră atunci, odată cu plecarea armatei sovietice - 'cincizeci și nouă. Ce ți-e și cu lumea asta! Nici propagandiștii comuniști nu au fost siguri de eternitatea principiilor comuniste.

2
EVREII SE ÎNTORC ÎN PALESTINA

TOSCHRIS: - Aceștia sunt cei pe care Nebucadențar i-a luat robi în Babilon și care s-au întors după anii de robie în Iuda și Ierusalim: „Ei au venit cu Zorobabel, Iosua, Neemia, Seraia, Reelaia, Mardoheu, Bilşan, Mispar, Bigvai, Rehum, Baana”. „Numărul bărbaţilor din poporul lui Israel: toată adunarea era de patruzeci şi două de mii trei sute şaizeci de inşi, afară de robii şi roabele lor, în număr de şapte mii trei sute treizeci şi şapte. Între ei se aflau două sute de cântăreţi şi cântăreţe. Aveau şapte sute treizeci şi şase de cai, două sute patruzeci şi cinci de catâri, patru sute treizeci şi cinci de cămile şi şase mii şapte sute douăzeci de măgari. Unii capi de familie, la venirea lor la Casa Domnului în Ierusalim, au adus daruri de bunăvoie pentru Casa lui Dumnezeu, ca s-o aşeze din nou pe locul unde

fusese.” Șaptezeci de ani de robie. 607 î.Hr. - prima evacuare, în Babilon (Nabucodonosor) şi 538 î.Hr sub Cirus, evacuarea înapoi.

Primii, cei mai valoroşi, care au fost duși să reconstruiască Babilonul, au fost aprox. zece mii, apoi restul populaţiei, când are loc şi dărâmarea Templului din Ierusalim…Au fost robiţi cam treizeci de mii de evrei. Cirus, când Babilonul cade sub perşi, îi duce înapoi în Palestina…

6
TEMPLUL CONSTRUIT DIN NOU

TOSCHRIS: - După Cirus a venit împărat Darius și acesta a verificat documentele lui Cirus cu înapoierea averilor. „Și bătrânii iudeilor au zidit cu izbândă, după prorociile prorocului Hagai şi ale lui Zaharia, fiul lui Ido; au zidit şi au isprăvit, după porunca Dumnezeului lui Israel şi după porunca lui Cirus, lui Darius şi lui Artaxerxe, împăratul perşilor.” Legea era respectată cu sfinţenie. Fără lege, nu există civilizaţie. Reconstruirea Templului după robia în Babilon, repunerea în ordine a vieţii spirituale şi economice, este un model în istoria civilizaţiilor. Eu cred că noua istorie a fiilor lui Israel nu poate fi desprinsă de istoria Imperiului Babilonian şi Imperiului Persan; aceste trei entităţi completând fericit istoria luminoasă a lui David şi Solomon.

7
ATUNCI PUTEAU CONDUCE ȚARA ȘI CĂRTURARII! PERȘII REVITALIZEAZĂ IERUSALIMUL

TOSCHRIS: - Ezra, fiul lui Seraia, Azaria și Hilchia, a venit la conducere în timpul lui Artaxerxe - împăratul perșilor. Ezra era un învățat, cărturar, în Legea lui Moise. Ezra a primit de la Artaxerxe tot ce-i ceruse. Când fiii lui Israel au plecat în Palestina, cu Ezra, Artaxerxe era în anul șapte al domniei. Iată, pe scurt conținutul scrisorii care legifera plecarea evreilor: „Ar-

taxerxe, împăratul împăraţilor, către Ezra, preotul şi cărturarul iscusit în Legea Dumnezeului cerurilor… Am dat poruncă să se lase să plece aceia din poporul lui Israel, din preoţii şi din leviţii lui care se află în împărăţia mea şi care vor să plece cu tine la Ierusalim. Tu eşti trimis să duci argintul şi aurul pe care împăratul şi sfetnicii săi l-au dăruit cu dragă inimă Domnului lui Israel, a cărui locuinţă este la Ierusalim. ...Eu, împăratul Artaxerxe, dau poruncă tuturor vistiernicilor de dincolo de Râu să dea îndată lui Ezra, tot ce vă va cere, până la o sută de talanţi de argint, o sută de cori de grâu, o sută de baţi de vin, o sută de baţi de untdelemn şi sare câtă va vrea. ...Vă facem cunoscut că nu puteţi pune nici bir, nici dare, nici vamă de trecere peste niciunul din preoţi, din leviţi, din cântăreţi, din uşieri, din slujitorii Templului şi din slujitorii acestei case a Domnului. Şi tu, Ezra, pune judecători şi dregători care să facă dreptate la tot poporul de dincolo de Râu ..." Iată, o societate dragă Domnului, nu poate exista fără o justiţie dreaptă, prima condiţie a statului puternic şi modern. Fără averea comună: a împăratului, a clerului şi a poporului. Mai mult, lucrurile închinate acestui ţel comun celor trei categorii, de la începutul începutului, nu se impozitează. Vedem, renaşterea naţiei lui Israel era dorită şi de duşmani, de imperatori, puterea religiei lor fiind recunoscută; ca şi astăzi, Ierusalimul fiind respectat de toată lumea, la fel ca poporul evreu! …În mileniul III se va schimba istoria: negrii devin albi, şi albii devin negrii. Se mai adaugă tatuajul, cerceii și sârma în nas! Dar asta este o altă problemă.

…

9
PĂCATUL BĂRBAŢILOR CARE ŞI-AU LUAT NEVESTE DE ALTĂ RELIGIE

VOCEA DOMNULUI: - „Poporul lui Israel, preoţii şi leviţii

VOCEA DOMNULUI: - „Poporul lui Israel, preoţii şi leviţii nu s-au despărţit de popoarele acestor ţări şi au făcut urâciunile lor, ale canaaniţilor, hetiţilor, fereziţilor, iebusiţilor, amoniţilor,

moabiţilor, egiptenilor şi amoriţilor”. Bărbații, și fiii lor, luând fetele lor ca neveste au alterat „neamul sfânt”. Mai grav, conducătorii păcătuind primii.

EZRA: - Ah, Doamne, cât mă căiesc, „când am auzit lucrul acesta, mi-am sfâşiat hainele şi mantaua, mi-am smuls părul din cap şi perii din barbă”.

TOSCHRIS: - Și totuși, ai putut, tu, Ezra, cărturarul și conducătorul evreilor întorși din Babilon, să goneşti din Iuda și Ierusalim nevestele şi copiii de alt neam ale evreilor care s-au împreunat cu ele pe timpul robiei?!

EZRA: - Recunosc. O faptă groaznică pentru mine, pentru evrei, pentru nevestele lor şi copiii lor, dar dictată de justiţia lui Dumnezeu. Legea e lege și nu-i tocmeală.

TOSCHRIS: - Așa este în istorie. Nu există bine fără rău. Așa ca să știți cu toții, Ezra se leapădă de soţie şi de fiii şi fiicele sale pentru a păstra pe urmaşii lui Iacov alături de Domnul. Un lucru înfiorător, unic în istorie…Dar, există ceva mai înfiorător, decât să accepți ca sub ochii mamei tale preacurate să te lași bătut în cuie, pe o cruce, pentru ca prezicerea Tatălui să se confirme, să-și convingă semenii că cea mai mare realizare în viață este dragostea și înțelegerea între oameni?

« NEEMIA »

1

NEEMIA DESCOPERĂ ESENȚA IUBIRII, CARE, NU POATE EXISTA DECÂT LA TIMPUL PREZENT

TOSCHRIS: - Hanani, frate cu Neemia a venit la Susa de la Ierusalim, la Neemia.

HANANI (către Neemia): - „Cei ce au mai rămas din robie sunt acolo în ţară, în cea mai mare nenorocire şi ocară; zidurile Ierusalimului sunt dărâmate, şi porţile sunt arse de foc.”

NEEMIA: - Doamne Dumnezeule suntem atât de păcătoși, am greșit atât de mult față de ascultarea Ta, Ți-am nesocotit

atât de mult vorbele bune, întemeietoare, dar ca să existăm în continuare „adu-Ţi aminte de cuvintele acestea pe care le-ai dat robului Tău Moise să le spună: - Când veţi păcătui, vă voi risipi printre popoare; dar, dacă vă veţi întoarce la Mine şi dacă veţi păzi poruncile Mele vă voi aduna şi vă voi aduce iarăşi în locul pe care l-am ales ca să locuiască Numele Meu acolo”.

TOSCHRIS: - Ce s-ar întâmpla în această lume, cu omul, dacă nu ar exista uitarea!?...până și Domnul știe să uite, când spune, după ce ai păcătuit: „dar, dacă vă veți întoarce la Mine” oriunde ați fi vă voi repune acolo unde trebuie să strălucească numele meu!...tot deasupra lumii. Acesta este ca un leitmotiv specific relației fiilor lui Israel cu Domnul. Condiția este să vrei, să speri, să nădăjduiești, să-l ai în tine pe Dumnezeu.

2
MAREA REVOLUȚIE DIN TIMPUL LUI NEEMIA. MUNCA ÎN FOLOSUL COMUNITĂȚII

NEEMIA (către Artaxerxes aflat în anul douăzeci al domniei): - Dacă faptele mele ți-au fost și îți sunt pe plac, înțelegând că vrei și să mă răsplătești lasă-mă să plec în Iuda, unde-s mormintele părinților mei, să reconstruiesc orașul, cetatea lui David și Solomon. Nu să plec, ci mai bine să mă trimiți cu sarcini din partea ta, cu scrisori către mai marii de acolo să mă lase să reconstruiesc. O scrisoare și către „Asaf, păzitorul pădurii împăratului, ca să-mi dea lemne să fac grinzi pentru porţile cetăţuii de lângă casă, pentru zidul cetăţii şi pentru casa în care voi locui.”

TOSCHRIS: - Ce stat creaseră perșii în zonă, iată, favoritul împăratului avea nevoie de aprobare de la împărat să taie lemne pentru refacerea porții cetății și casei personale! Iată ce criteriu pentru o astfel de aprobare: „căci mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine”. Ajuns la Ierusalim, Neemia, după o cercetare de trei zile, se adresează poporului:

NEEMIA: - „Vedeţi starea nenorocită în care suntem! Ierusalimul este dărâmat, şi porţile sunt arse de foc. Veniţi să zidim iarăşi zidul Ierusalimului şi să nu mai fim de ocară!”

TOSCHRIS: - Unul dintre argumentele de bază: să nu fim ocara lumii! Ocara lumii mai gravă decât foamea, robia!

VOCI DIN SAMARIA: - „La ce lucrează aceşti iudei neputincioşi? Oare vor fi lăsaţi să lucreze? Oare vor jertfi? Oare vor isprăvi? Oare vor da ei viaţă unor pietre înmormântate sub mormane de praf şi arse de foc?”

TOBIA: - Ha, ha…„Să zidească numai! Dacă se va sui o vulpe, le va dărâma zidul lor de piatră.”

NEEMIA: - Ah, Doamne, uite cum ne batjocoresc! Toate ocările lumii să cadă asupra lor…Să nu aibă parte de libertate și să ajungă robi. Nu le ierta nimic Doamne „căci au necăjit pe cei ce zidesc.” Păcat mai mare ca acesta, nu cred că există.

TOSCHRIS: - O, ho, ho…cei de zidesc nu pot fi batjocoriți! De aici dreptatea cu munca silnică depusă ca pedeapsă, singura care poate aduce beneficii și iertare! Munca de zidire nu poate fi batjocorită, cum se întâmplă în mileniul III, când nu eşti ascultat, dacă lauzi munca, dacă critici legea care exclude munca şi valoarea ei din devenirea umană. Vezi legea pensiilor, unică, batjocorirea manoperei în favoarea doctoratului şi masteratului, titlurilor fără acoperire. Dumnezeu apără mâna care zideşte, împotriva mâinii care loveşte. Cea mai complexă însuşire a omului este rezistenţa. Rezistenţa în faţa a tot ce i se opune, chiar şi a aerului care îi loveşte faţa, când trebuie să se deplaseze, învingând frecarea din tălpi, deşi merge pe un plan perfect drept și orizontal. Rezistenţa împotriva bolilor, legilor care-l îngrădesc continuu pe om, rezistenţa împotriva muncii obligatorie sau a robiei; căderea, înecul etc. O rezistenţă care se cucereşte zi de zi de la naştere şi până la moarte. Rezistenţa chiar împotriva soartei, fatidicului. Această rezistenţă este dar din partea naturii, a divinului din inimă, dar mai ales pentru cel pregătit să o aibă. Domnul cuibărit în inimă, şi care este po-

tenţial - forţă centripetă - magnetism, forţă a gravitaţiei şi care nu cuprinde gândul. Domnul care există în orice este viu şi are formă concretă, compactă. Neemia, ctitor, cărturar, om de ştiinţă, luptător şi care l-ar prefaţa pe Iov!

NEEMIA: - „Am zidit zidul, care a fost isprăvit pretutindeni până la jumătate din înălţimea lui.” Dar mai esenţial este că „poporul lucrează cu inimă.”

TOSCHRIS: - „Dar Sanbalat, Tobia, arabii, amoniţii şi asdodienii” sufereau cumplit că spărturile încep să se astupe și zidurile cetății apar iară falnice! Și ca să nu vină și să întrerupă munca poporului de refacere a caselor proprii, de refacere a zidurilor cetății, au păzit locuitorii Ierusalimului zi și noapte prin muncă obștească, cu rândul, au făcut de strajă…Of, doamne, așa am făcut și noi la Revoluția din ’89, când rând pe rând păzeam noaptea intrarea în blocul de locuințe, tot așa precum toți cetățenii care-și păzeau noaptea locuințele, să nu vină teroriștii să ne omoare în propriile case, așa cum făcuseră cei din Armata Roșie în 'patruzeci cu românii din Bucovina de nord, deportându-i în Siberia fără motiv și violându-le locuințele!... Atunci, în timpul tău Neemia, această muncă de apărare era tot o formă de muncă patriotică!

NEEMIA: - „De aceea am pus în locurile dinapoia zidului poporul, pe familii, i-am aşezat pe toţi cu săbiile, suliţele şi arcurile lor.” Așa am construit zidul, refăcut porțile, o jumătate din popor construia, și „cealaltă jumătate era înarmată cu suliţe, cu scuturi, cu arcuri şi cu platoşe” apărând pe cei care munceau. Așa am reconstruit Ierusalimul: „cu o mână lucrând, iar cu alta ţinând arma.”

TOSCHRIS: - Ce revoluție extraordinară!...într-o mână să ții lopata și în cealaltă spada! Și când te gândești că unii au imaginat după a doua conflagrație mondială că săbiile trebuie transformate în pluguri. Cred că ăștia au fost neam cu voi!

NEEMIA: - Mai mult, trâmbița era permanent trează și am creat chiar o modă în Ierusalim: „noaptea să facem de strajă,

iar ziua să lucrăm.” Ajunsesem ca și la apă să mergem cu armele după noi.

TOSCHRIS: - Munca, producția trebuie apărate cu arma în mână nu cu…politica. Muncitorii care au arme sunt un pericol. Marx a știut asta și de aceea a spus: proletari din toată lumea, uniți-vă! Și schimbați lumea! Dar din secolul I mileniul trei, muncitorimea a fost desființată complet și cei contra guvernare au devenit neomarxiști. Chiar și cu mâinile goale, muncitorimea, fiind un real pericol pentru o democrație precară!... darămite pentru o clasă de mijloc care chiar nu știe ce este munca. Roboții înlocuiesc muncitorii! Și, până la uniformizare totală, în țările din estul Europei a fost adusă civilizația oceanului. Și acum e acum, tu, Neemia, ești un prim comandant la o armată populară de muncitori! Iată cu două mii cinci sute de ani înainte de decembrie 'optzeci și nouă, când muncitorii și inginerii care formau gărzile patriotice au fost trimiși în stradă să apere cuceririle unui popor condus de comuniști. ...Cu fiii lui Israel nu-i de glumit. Muncitorii sunt oameni din popor - în general - și, deci, cu oamenii din popor nu e de glumit; lucru pe care l-am constatat la mai toate revoluțiile mari ale lumii. În general în viitoarele societăți socialiste cu regim comunist, și cu armată populară, secera și ciocanul sunt ținute în mână și arma este pe umăr. Armata de apărare, populară sau nepopulară, este absolut necesară oricărui timp, chiar şi atunci când pe pământ va fi o singură familie de oameni, pace prelungă...să nu uităm natura, care, uneori, poate fi o forță de agresiune.

…

5

NEMULȚUMIRI, NEMULȚUMIRI…REVOLTE. NEEMIA REFACE ZIDURILE IERUSALIMULUI

VOCE DIN MULȚIME: - „Noi, fiii noştri şi fetele noastre suntem mulţi; să ni se dea grâu ca să mâncăm şi să trăim.”

ALTĂ VOCE DIN MULȚIME: - „Punem zălog ogoarele, viile şi casele noastre, ca să avem grâu în timpul foametei.”

VOCE DIN MULȚIME: - „Am împrumutat argint punând zălog ogoarele şi viile noastre pentru birul împăratului. Şi totuşi carnea noastră este ca şi carnea fraţilor noştri, copiii noştri sunt ca şi copiii lor; şi, iată, supunem la robie pe fiii noştri şi pe fetele noastre; suntem fără putere, căci ogoarele şi viile noastre sunt ale altora.”

TOSCHRIS: - Iată sămânța viitoarelor cereri de reformă agrară! Viitoarelor revoluții. Fiii lui Israel erau muncitori cu salarii și plătitori de impozite încă de atunci. Societatea lor, acum, în mileniul trei, ni se pare extrem de evoluată și construită și organizată după aceleași principii. Dar nu numai societatea lor, ci aproape întreaga omenire. Clasa bogată, aristocrația, este mustrată de cuvântul lui Neemia.

NEEMIA: - N-am avut somn, și nu mai aveam odihnă auzind ce spune poporul, oamenii…și le-am zis dregătorilor și bogaților: - Nu vă e rușine să împrumutați cu camătă frații? Și uite așa, oamenii au început să se adune în jurul meu.

TOSCHRIS: - S-au adunat să te sprijine, Neemia! Iată cât de important este dialogul cu mulțimea. Chiar și strângerea de mână!...sau baia de mulțime care, mâine, în secolul XXI, place politicianului! …Împrumutul cu dobândă, camăta, nu se permite între fraţi şi între rude. În rest, împrumutul este afacere; şi, iată, încă din aceste vremuri, băncile au funcţionat numai pe acest principiu. Înseamnă că băncile nu pot funcţiona în comunităţile care sunt constituite din fraţi…

NEEMIA: - „Noi am răscumpărat, după puterea noastră, pe fraţii noştri iudei vânduţi neamurilor; şi voi să vindeţi pe fraţii voştri? Şi încă nouă să ne fie vânduţi? …Daţi-le înapoi astăzi ogoarele, viile, măslinii şi casele, şi a suta parte din argintul pe care l-aţi cerut de la ei ca dobândă.”

TOSCHRIS: - Ești un conducător nemaivăzut, până la tine, Neemia! Unde ai învățat toate acestea, perșii erau așa organi-

zați? Oricum, ești un savant, ești cărturar, ai selectat ce este mai bun din învățătura Domnului și aplici ceea ce știi. Așa este, nu poți construi fără a lua în calcul forţa săracilor uniţi. De la fiecare câte puțin, fără să investești mare lucru, așa se atinge bogăția. De la fiecare un leu este mai bine decât numai de la unii, un milion! Marile obiective care rămân martore ale istoriei unei societăţi sunt realizările făcute cu sudoarea celor mai mulţi. Aceasta este forţa unei comunităţi. Spectacolele oferite - cum vor fi cele date, financiar, de Uniunea Europeană - poporului unei ţări - sunt cea mai gravă ingerinţă în chiar sânul acelei ţări. Spectacolul oferit poporului fără să existe odihna după muncă este cel mai periculos virus în dezechilibrarea acelui popor, agitarea lui la maxim. Tu, Neemia, respiri aerul socialismului cu doctrină populară ca lege de convieţuire…Acest partid unic aflat la guvernare, în era ta, este partidul Domnului și are valențele unui partid liberal în sensul că totul se poate face doar prin tine însuți. După socialismul cu doctrină comunistă, fără Dumnezeu, urmează socialismul cu doctrină comunistă, dar cu domnul în inimă, declarat la notar! Desigur, nu va rămâne valabilă o societate şi democratică, şi socialistă, şi a individului liber, şi cu mai mulţi dumnezei! Decât dacă acei dumnezei sunt supuși celui unic!

NEEMIA: - „Din ziua când m-a pus împăratul dregător peste ei în ţara lui Iuda, de la al douăzecilea an până la al treizeci şi doilea an al împăratului Artaxerxe, timp de doisprezece ani, nici eu, nici fraţii mei n-am trăit din veniturile cuvenite dregătorului.”

TOSCHRIS: - Așa este Neemia, ca mai toți cei deschizători de drumuri!

NEEMIA: - Până să vin eu, „dregătorii împovărau poporul şi luau de la el pâine şi vin, afară de cei patruzeci de sicli de argint”; dar nu numai ei, ci și slugile lor personale făceau la fel. „Eu n-am făcut așa, din frică de Dumnezeu.”

TOSCHRIS: - Sursa îmbogăţirii dregătorului puterii este chiar jefuirea poporului. Aşa se explică de ce marii oameni de afaceri, în loc să se ocupe de munca lor, intră în slujba politicului ca să ocupe dregătorii. Situaţie mai ales specifică României cu precădere după anul două mii, sfârșitul mileniului II, creștin!

NEEMIA: - „Adu-Ţi aminte de mine, spre bine, Dumnezeule, pentru tot ce am făcut pentru poporul acesta!”

TOSCHRIS: - Nu uiți Neemia să ceri!...cere și ți se va da! Nu uiți să-I ceri clemenţă pentru viitoarele tale fapte făcute spre binele poporului; ceea ce nu te scutește, guvernator al Ierusalimului, doisprezece ani, de o anume retorică a actului de conducere. …Refacerea zidului Ierusalimului a durat cincizeci şi două de zile.

...

12

TOSCHRIS: - După ce s-a refăcut zidul și s-au montat ușile lor, au intrat în funcție „ușierii, cântăreții și leviţii”. Neemia a dat ordin „lui Hanania, căpetenia cetăţuii Ierusalimului”. Vedem că, încă de atunci căpetenia spirituală, politică, este deasupra căpeteniei executive. Așadar planul, proiectul se află înaintea producerii obiectului. Ne amintim de Iosif în Egipt și ne dăm seama cât de proști am fost noi în o mie nouă sute optzeci și nouă să înjurăm inginerii sau după anul două mii să le recalculăm pensiile…căci pentru ceilalți am inventat epoleții - gradele superioare - doctoratele și...pensiile speciale.

NEEMIA: - „Să nu se deschidă porţile Ierusalimului înainte de căldura soarelui, şi uşile să fie închise cu încuietorile, în faţa voastră. Locuitorii Ierusalimului să facă de strajă, fiecare la locul lui, înaintea casei lui.”

TOSCHRIS: - Permanentă stare de război, de apărare. Iată de când evreii fac în timpul liber stagiu militar, bărbați și femei.

NEEMIA: - „Dumnezeul meu mi-a pus în inimă gândul să adun pe mai mari, pe dregători şi poporul, ca să-i număr”. Aveam înscrisuri cu „cei din ţară care s-au întors din robie, din aceia pe care îi luase robi Nebucadneţar, împăratul Babilonului, şi care s-au întors la Ierusalim şi în Iuda, fiecare în cetatea lui”

TOSCHRIS: - Au venit cu Zorobabel: „Iosua, Neemia, Azaria, Raamia, Nahamani, Mardoheu, Bilşan, Misperet, Bigvai, Nehum, Baana”. S-a mai spus anterior că pe lângă cei patruzeci şi două de mii trei sute șaizeci, plus șapte mii trei sute treizeci și șapte de robi și roabe, au venit două sute patruzeci și cinci de cântăreți și cântărețe… Iată cum la fel ca în timpul lui David, comunitatea lui Zorobabel și a ta, Neemia, „a dat părţile cuvenite cântăreţilor şi uşierilor, zi de zi; au sfinţit lucrurile pentru leviţi, iar leviţii le-au sfinţit pentru fiii lui Aaron”. Iată, încă din timpul lui David, arta - muzica se află în slujba comunităţii ca forţă de producţie culturală, spirituală, alături de religie! Ce produce această forță de producție?...însăși viața!

« ESTERA »

ESTERA, FEMEIA CARE A SALVAT UN POPOR. CORUPŢIA DEVINE CLASICĂ: HOTĂRÂREA DE URGENŢĂ!

TOSCHRIS: Pe vremea perşilor, aceia care stăpâneau prin Ahașveroș - împărat un teritoriu cuprins astăzi între India și Etiopia, o sută douăzeci și șapte de ținuturi - spunem astăzi state - și care avea capitala la Susa, împăratul a adunat pe mai marii săi la o petrecere care a durat o jumătate de an. Scopul petrecerii era ca toți să vadă „slava minunată a mărimii lui”. Nu pot să mă abțin și să nu spun, căci spune asta chiar cartea din care vorbim, să mă minunez: ce fast şi strălucire a fost în lumea cu mulți dumnezei, ca mai deunăzi în lumea civilizată a oceanu-

lui, cu tehnologii avansate şi cu nenumărate proprietăţi în colonii! Șapte zile a durat ospățul final oferit după cele șase luni de reuniune informativă, trebuind să menționez că moda unei împărăției, de atunci și de acum, era și este că, permanent, împăratul dă și niciodată nu primește; mă rog, asta trebuie să știe poporul, ca împăratul să fie mereu adulat. În ziua a șaptea, „când inima împăratului era veselă de vin" a chemat pe soția sa Vasti să o arate tuturor cât este de frumoasă. Împărăteasa însă l-a refuzat și împăratul s-a supărat. Împăratul a vorbit cu înțelepții, căci așa se puneau la cale înaltele treburi: înaintea tuturor celor ce cunoşteau legile şi dreptul. Iată de când legea şi dreptul obligau pe împărați la conduită egală și dreaptă pentru fiecare…Aproape că vorbim de o anume democrație.

AHAȘVEROȘ: - „Ce trebuie să se facă împărătesei Vasti, după lege, pentru că n-a împlinit ce i-a poruncit împăratul prin fameni?"

MEMUCAN (un famen): - Împărăteasa a greşit „Nu numai faţă de împărat" că nu a ascultat, ci „faţă de toţi domnitorii şi de toate popoarele care fac parte din împărăție". Trebuie să avem grijă că de azi înainte femeile nu-și vor mai asculta bărbații.

TOSCHRIS: Și atunci împăratul a ales la Susa pe cea mai tânără fecioară, și frumoasă, s-o înlocuiască pe împărăteasa Vasti, pe Estera, o fată săracă, fără mamă și fără tată, dar „frumoasă la trup și la față și care era în grija lui Mardoheu, un iudeu din Susa, fiul lui Iair din Beniamin". Un an fără două luni a fost Estera pregătită „în casa femeilor împăratului" și apoi a fost adusă în casa acestuia ca s-o înlocuiască pe Vasti. În timpul ospățului dat în onoarea noii împărătese, Mardoheu află de uneltirea celor doi fameni, Bigtan și Tereș, împotriva împăratului, îi spune Esterei și aceasta îl atenționează pe Ahașveroș…care îi pedepsește și notează evenimentul în cartea Cronicilor în dreptul numelui lui Mardoheu. Tutorele Esterei era un bărbat mândru, lucru care i-a atras ura noului numit mai

mare peste toţi supuşii împăratului, Haman. Acesta obţine de la împărat un document scris, prin care „toţi iudeii care se aflau în toată împărăţia lui Ahaşveroş” să fie nimiciţi, în schimb, Haman, dăruind visteriei împăratului „zece mii de talanţi de argint”. Iată corupţia la ea acasă, veche de când e lumea, Haman, oferindu-i împăratului o mită uluitoare…Împăratul îi mai dăruise lui Haman un inel de-al său cu pecete. Iată ştampila, pecetea în inelul primului om în stat. Semnul însemnând putere, nemaifiind necesar în afacerile proprii cuvântul, martorul, judecătorul. Cu alte cuvinte dreptatea - justiția nu era egală pentru toți. Scrisul era cunoscut, pecetea, punându-se pe înscris! Apoi alergătorii au dus astfel de înscrisuri, cu ordinul împăratului, ca pe întreg teritoriul împărăției, dregătorii „să nimicească, să omoare şi să piardă pe toţi iudeii, tineri şi bătrâni, prunci şi femei, şi anume într-o singură zi, în ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea, adică luna Adar, şi să li se prade averile.” Mardoheu, a început să se căiască turnându-și cenușă în cap, dar Estera, aflând, i-a trimis vorbă:

ESTERA: - „Toţi slujitorii împăratului ştiu că este o lege care pedepseşte cu moartea pe oricine, fie bărbat, fie femeie, care intră la împărat, în curtea dinăuntru, fără să fie chemat”. Eu am să intru și, dacă nu mă vrea, o să mă ucidă. Nu m-a chemat la el de treizeci de zile. Tu însă „strânge pe toţi iudeii care se află în Susa și postiţi pentru mine, fără să mâncaţi, nici să beţi, trei zile, nici noaptea, nici ziua. Şi eu voi posti odată cu slujnicele mele.” Salvarea noastră trebuie să vină de la Domnul…Împăratul trebuie să mă mai dorească.

TOSCHRIS: - Estera a intrat în curtea interzisă și a ajuns în fața împăratului.

AHAȘVEROȘ: - „Ce ai tu, împărătească Estero, şi ce ceri? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăţie, îţi voi da.”

TOSCHRIS: - Iată, și în basmele noastre populare, originile mărinimiei împăratului de a da jumătate de împărăţie fiului sau fiicei, ginerelui sau nurorii…

ESTERA: - „Vreau să vii astăzi cu Haman la ospățul pe care vi l-am pregătit.”

AHAȘVEROȘ (Esterei, în timpul ospățului): - „Care este cererea ta? Ea îţi va fi împlinită. Ce doreşti?”

ESTERA: - Ce doresc? Aș dori să vii și mâine la un ospăț, tot împreună cu Haman, și-atunci îți voi formula cererea…

TOSCHRIS: - Estera trăgea de timp ca să se ivească prilejul ca Haman să se descopere singur. Estera oferă o primă lecţie de diplomaţie. Veselia lui Haman de la petrecere, faptul că era invitat și a doua zi, se poticnește la poarta împăratului unde îl întâmpină Mardoheu, și el preocupat de salvarea iudeilor. El nu se mișcă când trece Haman, chiar îl sfidează, neîndoind genunchiul. Mardoheu, al doilea mare diplomat şi înţelept, care caută piatra înainte de a o arunca asupra duşmanului - fiu al lui Israel - îl întărâtă pe Haman ca să-i grăbească sfârșitul aflat în plan, uciderea sa, pentru ca să-și salveze poporul, mai cu seamă pe cei din afara Susei. Haman a mers acasă, supărat de gestul lui Mardoheu, și soția sa, Zereș, l-a pus să ridice o spânzurătoare pentru ca a doua zi de dimineață să înceapă nimicirea iudeilor începând chiar cu Mardoheu! Astfel Haman va piere pe mâna nevestei şi prietenilor; gura femeii mai bine să tacă!... şi prietenul la nevoie se cunoaşte. Împăratul află din cartea aducerilor aminte, „Cronicile”, de fapta bună a lui Mardoheu, când acesta a divulgat Esterei planul celor doi fameni de a-l ucide chiar pe el!

AHAȘVEROȘ: - „Ce cinste şi mărire i s-a făcut lui Mardoheu pentru aceasta?”

VOCI (din anturajul împăratului): - „Nu i s-a făcut nimic.”

AHAȘVEROȘ: - „Cine este în curte?”

VOCI (din anturajul împăratului): - „Haman este în curte.”

TOSCHRIS: - Și Ahașveroș l-a chemat pe Haman înăuntru, dinainte-i.

AHAȘVEROȘ (lui Haman): - „Ce trebuie făcut pentru un om pe care vrea să-l cinstească împăratul?”

HAMAN: - Aceluia „trebuie să i se aducă haina împărătească, aceea cu care se îmbracă împăratul, şi calul pe care călăreşte împăratul şi să i se pună cununa împărătească pe cap.”

AHAȘVEROȘ: - „Ia îndată haina şi calul, cum ai zis, şi fă aşa iudeului Mardoheu, care şade la poarta împăratului. Nu lăsa nefăcut nimic din ce ai spus.”

TOSCHRIS: - Întocmai a făcut Haman, apoi supărat a plecat acasă reproșindu-și în fața nevestei și prietenilor, întâmplarea cu Mardoheu. Cine sapă groapa altuia cade el înainte în ea! Spune proverbul. Seara la ospățul Esterei, împăratul reiterează întrebarea către soția sa…

ESTERA: - „Dă-mi viaţa: iată cererea mea; şi scapă pe poporul meu: iată dorinţa mea! Căci eu şi poporul meu suntem vânduţi să fim nimiciţi”.

AHAȘVEROȘ: - Cine este cel care vrea să curme fericirea mea?

ESTERA: - Haman este și toată familia sa.

HARBONA (unul din fameni): - Haman a pregătit o spânzurătoare pentru Mardoheu chiar în curtea sa, o spânzurătoare de „cincizeci de coţi”, înălțime.

AHAȘVEROȘ: - Haman să atârne de ea!

TOSCHRIS: - Mânia împăratului a luat sfârșit. Iudeii sunt adulați de iudei și ceilalți, restul populației care a uneltit împotriva lor, sunt cuprinși de groază. Împăratul le dă mână liberă, emițând scrisori în întreaga împărăție prin care iudeii „pot să se adune şi să-şi apere viaţa, să nimicească, să omoare și să piardă, împreună cu pruncii şi femeile lor, pe toţi aceia din fiecare popor şi din fiecare ţinut care ar lua armele să-i lovească, şi să le prade averile.” Înţelepciunea împăraţilor din afara Iudeei…le-a dat ordin să se apere, şi nu să ucidă pe degeaba pe cei care au încercat să-i extermine. Susa tresălta de bucurie când Mardoheu ieși de la împărat plin de strălucire. Iată un prim răzvrătit în piaţa publică care a cerut dreptate dar nu a protestat împotriva monarhului, ci împotriva slujbaşilor săi, co-

rupţi. Să nu uităm că Haman şi-a cumpărat simpatia împăratului cu zece mii de talanţi de arginţi…desigur, rău pentru amândoi! pentru cel care dă și cel care primește! Şi, cheia întregii problematici evreiești: „mulţi dintre popoarele ţării s-au făcut iudei, căci frica de iudei căzuse peste ei.” Evreii şi-au câştigat libertatea nu numai fizică, dar şi spirituală, religioasă, unica valabilă şi durabilă şi aducătoare de pace. Iată, prima demonstraţie că iudaismul este în primul rând asumat, peste câteva secole și creștinismul fiind asumat și promovat tot de iudei… Noul Testament continuă Vechiul Testament. Peste jumătate de mileniu răufăcătorul de lângă Iisus, pe cruce, şi-a declarat în ultima clipă iubirea pentru Dumnezeu, şi el a fost mântuit. Lupta lui Mardoheu și a Esterei în fruntea iudeilor este o adevărată revoluție! O luptă de eliberare. În Susa au ucis cinci sute de oameni „și au înjunghiat pe cei zece fii ai lui Haman, fiul lui Hamedata, vrăjmaşul iudeilor. Dar n-au pus mâna pe averile lor.” Așa le-a ordonat Domnul! Vedem din nou diplomaţia Esterei, care prin cererea de spânzurare a fiilor lui Haman a vrut să mărească frica poporului neevreu, dar şi să stârpească din rădăcină orice posibilitate de revenire la putere a aceleiași partide. Răzbunarea continuă, „Iudeii care se aflau în Susa s-au strâns din nou în a paisprezecea zi a lunii Adar şi au ucis trei sute de oameni. Dar n-au pus mâna pe averile lor.” În afara capitalei Susa fiii lui Israel „s-au strâns și şi-au apărat viaţa. Au ucis şaptezeci şi cinci de mii din cei ce le erau vrăjmaşi. Dar n-au pus mâna pe averile lor”. Apoi au făcut ospăţ de bucurie. „De aceea iudeii de la ţară, care locuiesc în cetăţi fără ziduri, au făcut din ziua a paisprezecea a lunii Adar o zi de bucurie, de ospăţ şi de sărbătoare, în care îşi trimit daruri unii altora.” Această sărbătoare s-a numit Purim fiindcă Haman aruncase sorțul - Pur - exterminării lor și este închinată reginei Estera care a ordonat uciderea familiei lui Haman cam la un secol după întoarcerea evreilor din Babilon. Purimul precede Paștele de la creștini și Hanuca, cealaltă mare sărbătoare a evreilor, precede

Naşterea Domnului…Ambele sărbători evreieşti sunt expresii ale luptei lor de eliberare…

« IOV »

1
DIALOGUL CU SATANA

TOSCHRIS: - Iov avea zece copii, şapte băieţi şi trei fete. Iov era din ţara Uţ şi avea mii de oi - şapte mii, mii de cămile - trei mii, perechi de boi - cinci sute, „cinci sute de măgăriţe”. Avea mulţi slujitori. Toţi chefuiau se distrau trăiau ca în sânul lui Avram, dar „Iov chema şi sfinţea pe fiii săi: se scula dis-de-dimineaţă şi aducea pentru fiecare din ei câte o ardere de tot. Căci zicea Iov: *Poate că fiii mei au păcătuit şi au supărat pe Dumnezeu în inima lor*.” În viaţă, cea mai mare greşeală să te substitui copilului. Copiii trebuie să crească normal, şi părintele trebuie să înţeleagă că, după ce aceştia devin maturi, influenţa părintească trebuie să se oprească, şi aceştia trebuie să acţioneze şi să se descurce singuri, să trăiască împreună cu aleasa sau alesul, cu proprii copii, să-şi rezolve toate problemele singuri…Posmagii sau pâinea dată copilului matur are gustul amar şi este o gravă greşeală de educaţie. Cred că Iov, cel fără păcat, a păcătuit când a adus jertfă în numele copiilor săi, forţând raportul lor cu Dumnezeu, care, nu primeşte dar prin intermediar. Din contră, nu părintele trebuie să mulţumească mai marelui copiilor săi, ci copiii însăşi. „Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfăţişat înaintea Domnului. Şi a venit şi Satana în mijlocul lor.” Satana apare pentru prima dată - suntem între Avram şi Moise - şi este fiu al lui Dumnezeu şi rolul său este să fie pavăză pentru răul natural din om şi care îl ţine în echilibru pe acesta în marea sa odisee a trecerii prin viaţă.

DOMNUL (către Satana): - „De unde vii?”

SATANA: - „De la cutreierarea pământului şi de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.”

DOMNUL: - „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău.”

SATANA: - „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu?...Dar ia întinde-Ţi mâna şi atinge-Te de tot ce are, şi sunt încredinţat că Te va blestema în faţă.”

DOMNUL: - „Iată, îţi dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna.”

TOSCHRIS: - Principiul democraţiei în guvernare! în lumea cerească. Dumnezeu şi fiii - puterea, şi Satana cu păcatele oamenilor - opoziţia! …Începe calvarul lui Iov, acesta, dorindu-şi moartea înaintea morţii întregii naturi care-l înconjoară. Domnul îl supune îngrozitoarelor chinuri, ucigând totul în jurul său, însă Iov îşi dovedeşte credința, iubirea habotnică! … Un vânt din pustiu s-a iscat și casa s-a prăbușit omorându-i fiii…

IOV: - „Gol am ieşit din pântecele mamei mele şi gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat şi Domnul a luat - binecuvântat fie Numele Domnului!”

2
„PIELE PENTRU PIELE”.
„OMUL DĂ TOT CE ARE PENTRU VIAȚA LUI”

DOMNUL (Satanei): - Umbli mereu și tot umbli…de unde vii?

SATANA: - Vin de la inspecția pe care am făcut-o de-a lungul și de-a latul pământului, să caut răul care trebuie să fie deasupra binelui!

DOMNUL: - Ce face „robul Meu Iov”? El este fără de pereche pe pământ, și este de mare puritate sufletească. Se teme de mine și nu cunoaște fapta rea. Purtarea lui este fără cea mai mica pată și tu vrei să-l pierd fără vreun motiv oarecare.

SATANA: - Ți-am mai spus, pentru viața sa omul este capabil de orice, „atinge-Te de oasele şi de carnea lui, şi sunt încredinţat că Te va blestema în față”.

DOMNUL: - Fă ce vrei cu el, dar viața să nu i-o ei!

TOSCHRIS: - Iov este lovit în carnea lui cu bubat, până şi nevasta lui îi spune: „Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blesteamă pe Dumnezeu, şi mori!”

IOV: - Femeie, nu știi ce vorbeşti…Să primim de la Domnul numai binele, și, răul, cui să-l lăsăm?...Omul trebuie să le primească pe amândouă!

TOSCHRIS: - Iov apelează la logică, ca să mai poată spera…

…

4
ELIFAZ DIN TEMAN, BILDAD DIN ȘUAH ȘI ȚOFAR DIN NAAMA… MÂNGÂIEREA PRIN POEZIE ȘI FILOSOFIE

ELIFAZ (din Teman, către Iov): - Am venit la tine să-ți vorbesc. Vrei să vorbeşti cu mine? Cum ai căzut în halul ăsta, nu cred că cineva poate să te vadă atât de căzut, să-ți fie aproape și să tacă…Cine poate să creadă că tocmai tu ai să ajungi o umbră de om, când felul tău de a fi și prin sfatul tău „ai învăţat pe alţii” prin exemplul tău ai „întărit mâinile slăbite”. Prin vorbele tale ai „ridicat pe cei ce se clătinau şi ai întărit genunchii care se îndoiau”. Să nu te recunosc, „eşti slab!” Frica de Domnul, nu te mai ajută? Orice om are un păcat și astfel toți sunt vinovați, „Fi-va omul fără vină înaintea lui Dumnezeu? Fi-va el curat înaintea Celui ce l-a făcut?” Nu are Domnul încredere în nimeni, „nici în slujitorii Săi, dacă găseşte El greşeli chiar la îngerii Săi” și atunci cum să aibă încredere în „cei ce locuiesc în case de lut, care îşi trag obârşia din ţărână şi pot fi zdrobiţi ca un vierme!” Cine ține cont de viermii care mișună prin pământ la fel ca prin gunoaie, pe care-i mănâncă

păsările din aer, și orătăniile din curte, viermi care pot fi zdrobiți oricând de-o talpă de om sau în cazul furnicilor, de aceeași talpă? Nimănui nu-i pasă de aceste mici necuvântătoare, care la scară cerească au aceeași soartă ca omul… Nimeni nu ține seama de oameni: „Li se taie firul vieţii: mor şi tot n-au căpătat înțelepciunea!”

TOSCHRIS: - În fond, ce este acest om în această mulțime de oameni câtă frunză câtă iarbă și împrăștiați pe toate meridianele globului terestru și care în același timp unul stă și se prăjește la soare, altul privește la lună sau dacă sunt nori unul este treaz și muncește, celălalt doarme și visează… Poate exista o lege, aceeași, pentru fiecare? una pentru fiecare și aceeași pentru toți!? Ideea că unul poate lua asupra sa întreaga existență a tuturor și să poată fi tras la răspundere pentru fiecare…este o greșeală. Elifaz i se adresează poetic și filosofic și la urmă adaugă: „Leul bătrân piere din lipsă de pradă/ și puii leoaicei se risipesc.”

5
„OMUL SE NAȘTE CA SĂ SUFERE”…NOROC CU BUCURIILE MĂRUNTE

ELIFAZ (către Iov): - „Nenorocirea nu răsare din ţărână, şi

ELIFAZ (către Iov): - „Nenorocirea nu răsare din ţărână, şi suferinţa nu încolţeşte din pământ. Omul se naşte ca să sufere, după cum scânteia se naşte ca să zboare. Ajutorul este la Dumnezeu”

TOSCHRIS: - Ferice de cel care crede că s-a născut în imperiul Domnului. În mod sigur îl are pe Domnul în inimă și inima-i bate cu putere, cu îndârjire. Dumnezeu te poate face imun la durere și te poate scoate din marasmele pierderilor.

ELIFAZ (către Iov): - „Nu nesocoti mustrarea Celui Atotputernic. El face rana şi tot El o leagă; El răneşte, şi mâna Lui tămăduieşte. De şase ori te va izbăvi din necaz şi de şapte ori nu te va atinge răul.”

TOSCHRIS: - Un pas înainte, doi înapoi…eu rămân la mesajul meu: *Te naşti, te lupţi şi mori*…a scris stăpânul meu pe crucifixul pe care la cioplit la vârsta copilăriei. Plusul de bine în viaţă este cel care dă speranţă. Astăzi poţi vedea răul, dar nu poţi să-l vezi şi pe cel care se va manifesta mâine. Pare că Domnul a creat omul ca să vadă ce face animalul care are mâini, vorbeşte şi gândeşte în această natură care nu ascultă de nimeni…

…

12
ÎNȚELEPCIUNEA, BĂTRÂNII ȘI PRICEPEREA

IOV: - „La bătrâni se găseşte înţelepciunea, şi într-o viaţă

IOV: - „La bătrâni se găseşte înţelepciunea, şi într-o viaţă lungă e priceperea.”

TOSCHRIS: - Și nimeni nu poate elimina din viaţa omului, din competiţia sa cu sine şi cu alţii, experienţa.

13
FĂURITORI DE MINCIUNI ȘI DOCTORII DE NIMIC

IOV: - „Iată, ochiul meu a văzut toate acestea, urechea mea a auzit şi a luat seama. Ce ştiţi voi, ştiu şi eu,…Dar vreau să vorbesc acum Celui Atotputernic, vreau să-mi apăr pricina înaintea lui Dumnezeu. Căci voi sunteţi nişte făuritori de minciuni, sunteţi cu toţii nişte doctori de nimic.”

TOSCHRIS: - Iată, din vremea lui Iov, încă, învăţaţii sunt făuritori de minciuni, doctori cu titlul cumpărat…ca acum, în această vreme a denigrării muncii şi practicanţilor ei.

IOV (Domnului): - „Trage-Ți mâna de pe mine şi nu mă mai tulbura cu groaza Ta.”

TOSCHRIS: - Iov, cred că ştii, Domnul nu poate fi privit în faţă şi nici să fie atins, căci de foc și lumina orbitoare din ceruri nu poți să te atingi și moartea îl aşteaptă pe cel care izbuteşte să treacă prin această stare sau să simtă lucrul acesta.

Fenomenul se integrează sfatului părintesc pe care Moise l-a primit odată cu cele zece porunci, când, nu se putea comunica cu Domnul decât în vârf de munte; lege, care, mai apoi, s-a transformat, în sensul comunicării, doar în spațiul proorocilor! Domnul, încet încet se îndepărtează de om, nu face față impactului cu urmașii lui Adam cu noile tehnologii care transformă din ce în ce mai rapid, realitatea. Trag concluzia că tu, Iov, ai trăit între anii vieții lui Iosif în Egipt şi anii suirii lui Moise pe Muntele Sinai şi aducerea celor zece porunci. După Avram, care tot aşa, s-a suit pe munte să-l aducă jertfă pe Isaac Domnului, care i s-a arătat prin rugul aprins, doar Moise a comunicat cu Domnul.

IOV (Domnului): - „Apoi cheamă-mă şi-Ţi voi răspunde; lasă-mă să vorbesc şi răspunde-mi Tu! Câte fărădelegi şi păcate am făcut? Arată-mi călcările de Lege şi păcatele mele. Pentru ce Îţi ascunzi Faţa şi mă iei drept vrăjmaş? Vrei să loveşti o frunză suflată de vânt? Vrei să urmăreşti un pai uscat? Pentru ce să mă loveşti cu suferinţe amare şi să mă pedepseşti pentru greşeli din tinereţe?”

TOSCHRIS: - Pare a fi atâta nedreptate în ceruri!...nu degeaba religia s-a născut pe pământ. Ce s-ar întâmpla dacă Domnul ar auzi și cunoaște, și ar trebui să rezolve cererile a miliarde de oameni? Domnul vorbește cu fiecare din noi prin intermediul propriului mecanism fizico-spiritual, și creează tăria omului în fața permanentelor primejdii care îl înconjoară. Ori, mai bine zis, fiecare din noi vorbește Domnului fiindcă El este cel mai aproape, locuiește în noi și, deci, ne ascultă. În secolul XXI, mileniul trei, spațiul în care se mișcă omul este atât de primejdios, riscurile existențiale sunt atât de mari, încât Domnul apără omul din ce în ce mai greu. Oamenii ca tine, Iov, sunt extrem de mulți sau din ce în ce mai mulți și întrebările lor către divinitate cad într-o retorică în care absurdul, uneori, primează. Retorică rămasă fără rezultat. Retorică asupra absurdului, un joc care poate fi chiar al soartei, între cei doi protagoniști fără

egal ai tuturor timpurilor, care nu se arată niciodată şi care reprezintă binele şi răul! Absurd, căci în acest joc Satana, răul, se joacă cu omul şi în acest joc se lasă atras și creatorul său, permițând jocul în afara spaţiului dirijat de înţeleapta şi dreapta Natură, care, şi ea, uneori, şi fără logică, decât poate una venită dinspre timp, distruge ce însăşi a creat sau creează.

14
SUFERINȚA ȘI CREDINȚA LUI IOV

IOV: - „Omul născut din femeie are viaţa scurtă și plină de necazuri."

TOSCHRIS: - Și cu toate acestea ea îl aduce în viață, îl crește, îl învață să învingă necazurile care sunt și apar ca inerente, așa cum sunt și necazurile prin care trece femeia în viața ei, și mai ales la naștere!

IOV: - „Un copac, şi tot are nădejde: căci când este tăiat odrăsleşte din nou şi iar dă lăstari. Dar omul când moare, rămâne întins; omul, când îşi dă sufletul, unde mai este?"

TOSCHRIS: - Hei, Iov, cu alte cuvinte spui că natura este nemuritoare și omul este o ființă tragică născută, crescută ca să moară…Hei, Iov, încă nu a venit timpul omului care va ajunge în rai! după viața lui cinstită și dreaptă! Câte zile are, omul se naște la răsăritul soarelui și moare la lăsarea întunericului, când adoarme și aparține altei vieți. Dă-ți seama ce mult trăiește omul și cât de des moare!

IOV: - „Cum pier apele din lacuri şi cum seacă şi se usucă râurile, nu se mai deşteaptă şi nu se mai scoală din somnul lui."

TOSCHRIS: - Iată, Iov, omul se răzvrătește și cere socoteală divinităţii! Cât ar fi credința de mare omul așteaptă ceva în urma supunerii totale, dăruirii sale. Desigur frica îl face astfel, frica de ce este mai rău, distrugerea naturii și, împreună cu ea, a lui, a omului. Nădejdea există până la capătul vieții, și chiar și atunci când omul trage să moară. Nădejdea că totuși mai

poate să vadă lumina. Nădejdea că s-ar putea naşte într-o altă viaţă. Nimic nu este de dat cu piciorul. Și dacă ar fi să te naşti sărac! Ori schingiuit în puşcărie! Ori dator vândut la bancă, și executat.

IOV: - Oh, Doamne dacă „m-ai chema, Ţi-aş răspunde, şi Ţi-ar fi dor de făptura mâinilor Tale. Dar astăzi îmi numeri paşii, ai ochiul asupra păcatelor mele; călcările mele de Lege sunt pecetluite într-un mănunchi, şi născoceşti fărădelegi în sarcina mea."

TOSCHRIS: - Nimănui nu-i place să fie urmărit pentru a fi lovit, ca acum, în vremea mea, asta din mileniul III era lui Iisus, în cazul procurorilor care arestează pe bază de denunţ, cea mai neruşinată judecată, fiindcă denunţătorul, hoţ, devine cinstit. Aceasta, se zice, este o vreme a lui Satana şi rolul lui este să dezbine pe fraţi, pe copii de părinţi, mame şi taţi, dar mai ales pe copii de taţi! Pare că Satana este politician. Sunt acuzații grave pe care le aduci Domnului; dar tu nu poți să înțelegi că ești victima unui joc, un joc între Domnul și Diavol! caz în care și legea și dreptatea părând a fi o joacă de copii. Un ludic prostesc, dar posibil să existe când cineva se gândește să pe-depsească, doar așa fiindcă trebuie pedepsit, cum a fost și cazul împăratului care și-a pedepsit fata care îl iubea ca sarea în bu-cate! O prostie care arată că și împărații pot să greșească.

IOV: - „Cum se prăbuşeşte muntele şi piere, cum piere stân-ca din locul ei, cum este mâncată piatra de ape şi cum este luat pământul de râu: aşa nimiceşti Tu nădejdea omului."

TOSCHRIS: - Așa este acum în justiție, pare că judecătorul și procurorul se joacă de-a dreptatea solicitată politic. Iată din nou joacă și iar joacă, o joacă care transformă omul matur în copil, mare păcat și câtă și mai câtă nedreptate!

IOV: - „Îl urmăreşti întruna, şi se duce; îi schimonoseşti faţa şi apoi îi dai drumul. De ajung fiii lui la cinste, el nu ştie ni-mic; de sunt înjosiţi, habar n-are."

TOSCHRIS: - Eul omului este prea puternic și prea mare, şi de cele mai multe ori nu simțim nimic din durerea sau fericirea pe care altul ca noi o are. Vorbeşti, Iov, şi acuzi însăşi structura în care a fost construit omul chiar de creatorul său, şi în care, ca în natură, el nu există decât pentru el, şi aşa trebuie să fie ca să existe dezvoltare. Omul, după Christos, este un luptător, şi, care, faţă de omul dinaintea Mântuitorului îl are pe Domnul înnomenit în el. Omul religiosus nu poate fi despărţit de ceilalţi trei: ludicus, faber şi scientificus. Niciunul dintre cei patru nu poate fi despărțit de ceilalți trei.

15
NELEGIUIREA CÂRMUIEȘTE GURA

ELIFAZ (către Iov): - „Tu nimiceşti chiar şi frica de Dumnezeu, nimiceşti orice simţire de evlavie faţă de Dumnezeu. Nelegiuirea ta îţi cârmuieşte gura, şi împrumuţi vorbirea oamenilor vicleni. Nu eu, ci gura ta te osândeşte, buzele tale mărturisesc împotriva ta. Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în sfinţii Săi, dacă nici cerurile nu sunt curate înaintea Lui, cu atât mai puţin fiinţa urâcioasă şi stricată - omul, care bea nelegiuirea ca apa!”

TOSCHRIS: - Iată, apar sfinţii…Răutatea omului, care dărâmă mai întâi, şi dacă mai are timp construieşte fără folos statui şi monumente sau blocuri turn pentru agenţiile de publicitate şi de mistificat bani. Omul care minte, omul rău, distruge tot ce s-a construit bine, face ca acest bine să nu se vadă. Omul ras în cap, cu ceafa groasă, şi tatuat, şi gras, şi care ca porcul are belciug în nas, în rât, şi cercei la urechi. Prihana face parte din om, tocmai asta este!...Iov, tu te ridici împotriva jocului sorţii, jocul mai marelui cu oamenii mici, cu furnicile care, toate, nu au decât un scop unic: să fie construit bine mușuroiul care aparține întregului de furnici. Iov eşti un Iacov, un Israel care se luptă cu Domnul și asta nu vă place vouă înțelepților, cărtura-

rilor, care căutați la infinit piatra cu care să vă apărați în fața iminentului dușman…

16
IOV ȘI CĂRTURARII SĂRACI CU…DUHUL

IOV: - „Astfel de lucruri am auzit eu des; voi toţi sunteţi nişte mângâietori supărăcioşi. Şi pentru ce atâta supărare? Ca voi aş vorbi eu, de aţi fi în locul meu? Dar acum, vai! El m-a stors de puteri.”

TOSCHRIS: - Dreptatea este foarte importantă atât în faţa divinității, de care nu poţi să te ascunzi, dar mai ales în faţa prietenilor, rudelor, părinților, fiilor și fiicelor căci cu ei împarţi casa și strada.

17
DISCURSUL LUI IOV, HAMLETIAN

IOV: - „Ce! Mi s-au dus zilele, mi s-au nimicit planurile, planurile acelea făcute cu atâta iubire în inima mea. Şi ei mai spun că noaptea este zi, că se apropie lumina, când întunericul a şi venit! Când Locuinţa morţilor o aştept ca locuinţă, când strig gropii: Tu eşti tatăl meu! Şi viermilor: Voi sunteţi mama şi sora mea!”

TOSCHRIS: - Plăsmuitorii de adevăr. Falsul şi minciuna, de când cu democraţia şi libertatea, ei conduc societatea. Corect politic: albul e alb dar în parlamente poate fi și negru! ...Nădejde, iată cuvântul care întremează omul şi-l duce mai departe. Ce frumos, în limba rusă Nadajdea, Nadia - la noi este nume de femeie! Femeia pentru bărbat este vis și realitate, un lucru nemaiîntâlnit să-ți prelungești lumina din timpul zilei, peste întunericul nopții.

18
ACEASTA ESTE SOARTA CELUI RĂU, CARE NU-L CUNOAȘTE PE DUMNEZEU

BILDAD: - „Când vei pune capăt acestor cuvântări? Vino-ţi în minte, şi apoi vom vorbi. Pentru ce ne socoteşti atât de dobitoci? Pentru ce ne priveşti ca pe nişte vite? Oare pentru tine, care te sfâşii în mânia ta, s-ajungă pustiu pământul şi să se strămute stâncile din locul lor?" Oare se vor stinge candelele aprinse de Domnul?

TOSCHRIS: - Deasupra părinților mei, în patul lor, era mereu aprinsă candela! și în cavou a pus pe masa ca un altar două sfeșnice cu trei braţe şi care în mijloc între ele este agăţată o candelă; iată, Menora cu șapte lumini! Evreii creştini, neamurile numărate de Apostoli, au dus la crearea celui mai întins imperiu, ca spaţiu şi timp, de pe faţa pământului…Imperiul Creştin!

BILDAD (despre Iov): - „Paşii lui cei puternici se vor strâmta, şi, cu toate opintirile lui, va cădea. … Este împins din lumină în întuneric şi este izgonit din lume." Așa pățesc toți cei de teapa lui care s-au îndepărtat de Domnul.

TOSCHRIS: - Nici o zi din secolele următoare secolului XX nu poate exista fără divinul din om, fără om cu divinitatea în el, fără forţa gravitaţională şi antigravitaţională, carnea - oasele și spiritul dinăuntrul său, singurele care îl vor ajuta să urce pe piramida vieţii pe exterior şi nu prin interiorul ei, imposibil!

19
IOV STRIGĂ, DAR NU-L AUDE NIMENI

IOV: - „Până când îmi veţi întrista sufletul şi mă veţi zdrobi cu cuvântările voastre? Iată că de zece ori m-aţi batjocorit; nu vă este ruşine să vă purtaţi aşa? Dacă am păcătuit cu adevărat, numai eu sunt răspunzător de aceasta."

TOSCHRIS: - Forţa răspunderii personale. Într-un fel, Iov, ești al doilea om care se luptă cu Dumnezeu şi noi o să ne gândim la tine ca la un Iacov. Știu, am mai spus-o. Strigă Iovule dragă că tot nu te aude nimeni. Strigă în deșert, căci întreaga

lume în care te mişti, în jocul înscenat de Satana, este o deşertăciune. Se spune că în mileniul trei Satana va fi al doilea Dumnezeu, Satana se va numi dumnezeul răului…Îți dai seama ce onoare!..pe răul din noi. Da, o variantă la teoria lui Marlaux!

IOV: - Voi savanţi şi cărturari „credeţi că mă puteţi lua de sus? Credeţi că mi-aţi dovedit că sunt vinovat? Atunci să ştiţi că Dumnezeu mă urmăreşte şi mă înveleşte cu laţul Lui. … Oh! Aş vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte…Răscumpărătorul, sigur va veni”

TOSCHRIS: - Iată primele elemente de creştinism - Răscumpărătorul, care există deja, prin Tatăl, şi, care, va veni pe pământ şi va învia morţii din oase. Iată, Iov, despre care se ştia multe şi care apare în cartea scrisă de Moise, dă dovada unui alt spirit religios - religie filosofie! În acea perioadă dintre robia egipteană şi ieşirea din Egipt credeau în Domnul nu numai fiii lui Israel, urmaşii lui Avraam. Atunci, Dumnezeu nu era în om, dar omul supus lui Dumnezeu trăia într-un dialog permanent cu El şi pe această linie evoluată - dialog interior sau faţă de zeitate nevăzută - dar care era chiar ea creatoare de oameni după chipul şi asemănarea proprie…

IOV: - „Chiar dacă mi se va nimici pielea şi chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuşi pe Dumnezeu. Îl voi vedea şi-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, şi nu ai altuia.”

TOSCHRIS: - Iată, din nou idealismul, tragic, dreptatea nu poate fi văzută decât atunci când te întâlneşti cu Domnul din ceruri, să ţi-o arate, când chipul Său, chiar adevărul, nu te mai poate ucide! În această carte, a ta, Iov, Moise este chiar scriitor, este unul dintre cei mai mari de pe faţa pământului, căruia Michelangelo i-a închinat un portret în marmură, care depăşeşte iconografia portretelor din Grecia şi Roma antică…singurul de altfel capabil de o astfel de artă.

20
NU VOR MAI FI RÂURI DE MIERE ŞI DE LAPTE PENTRU NELEGIUIȚI

ȚOFAR: - „Nu ştii tu că, demult de tot, de când a fost aşezat omul pe pământ, biruinţa celor răi a fost scurtă, şi bucuria nelegiuitului numai de o clipă?”

TOSCHRIS: - Păi sigur răutatea nu poate fi decât scurtă, ca vremea rea, în timp ce natura este infinită și binele, rostul vieții, domină în ea…

ȚOFAR: - „Peste fiii lui vor năvăli cei săraci, şi mâinile lui vor da înapoi ce a răpit cu sila. Bogăţiile înghiţite le va vărsa” el, nelegiuitul!

TOSCHRIS: - E he hei, vorbește Troțki, săracii la putere, vine mileniul III, cei mulți!...și nu săracii vor conduce, ci tot ei adunați în parlamente sau în marile adunări naționale…

ȚOFAR: - „Nu-şi va mai plimba privirile peste pâraiele şi râurile de miere şi de lapte, va da înapoi ce a câştigat, va da înapoi tot ce a luat, căci a asuprit pe săraci şi i-a lăsat să piară, a dărâmat case şi nu le-a zidit la loc.”

TOSCHRIS: - Ce viziune, ce viziune, ce viitor așteaptă omenirea; pâraile de lapte şi miere a fost promisiunea lui Moise pentru cucerirea Canaanului, viziune - promisiune preluată de Troțki - ireală, simbolică și care nu s-a realizat niciodată, întocmai, fiind vorba de un simbol. Dar a rămas valabil doar pentru țărișoarele în care conduc oameni nepricepuți şi aşteaptă să treacă timpul, aşa cum şi acum, în secolul XXI, de ani de zile ni se vorbeşte numai la viitor (legi valabile peste…ani!) realități virtuale care chinuie oamenii, neştiindu-se din păcate că viitorul nu este palpabil, ci numai intuit! Nu poate fi prevăzut, ci numai bănuit. Auzi, dau legea în două mii trei și o aplic în două mii cinci! Sau, o dau în două mii șaptesprezece ca să o aplic în două mii nouăsprezece... ca să mai prind o guvernare! Viitorul, chiar și-n viața de apoi este pentru cei mulți și săraci,

pentru cei înşelaţi, pentru cei pe care-i manipulează politicienii, care nu recunosc decât prezentul şi corectitudinea politică. Schimbarea legii pensiei din două mii trei a fost o catastrofă economică pentru nația noastră, nivelând şi generalizând prostia și corupţia…lenea, pupatul în dos. Parcă-i vedem pe lacomii zilelor noastre care nu mai au nicio limită şi care aşteaptă să-şi pună şerifii lor, chiar şi pe legile dreptăţii ca să le modifice și să le pună în slujba lor.

21
MOARTEA NU ALEGE ÎNTRE OMUL BUN ȘI OMUL RĂU

IOV: - „Când mă gândesc, mă înspăimânt, şi un tremur îmi apucă tot trupul: pentru ce trăiesc cei răi?”

TOSCHRIS: - Chiar așa, pentru ce trebuie să trăiască aceștia, dacă de peste trei mii de ani Domnul a creat omul și mediul său înconjurător? Și i-a făcut numai pe cei buni nu și pe cei răi. Da, recunosc, binele și răul sunt precum Ying și Yang mereu împreună iar alții zic că binele nu poate exista fără rău, că răul este lângă bine tocmai ca acesta să se vadă mai bine, așa cum femeia frumoasă vrea parteneră de plimbare o femeie urâtă, ca să se vadă ea, frumoasă, mai bine.

IOV: - „Pentru ce îi vezi îmbătrânind şi sporind în putere?”

TOSCHRIS: - Nici naşterea şi nici moartea nu fac diferenţa între cei buni şi cei răi, regele şi robul său, împreună, toți, sunt mâncaţi de viermi, şi împreună ajung în peşti!...Hamlet te are precursor pe tine, Iov. Moartea nu alege între omul bun și omul rău. Regele și clovnul său sunt mereu împreună…de cele mai multe ori acesta fiind pitic și șchiop!...cum, de ce? ca să știe ce-l așteaptă, dacă nu-și respectă tronul, înainte de a deveni vierme.

IOV: - „Sămânţa lor se întăreşte cu ei şi în faţa lor, odraslele lor propăşesc sub ochii lor; nuiaua lui Dumnezeu nu vine să-i lovească…” De ce cresc ei mai repede decât aluatul? De ce,

tocmai ei care îi zic lui Dumnezeu: „Pleacă de la noi. Nu voim să cunoaştem căile Tale.”

TOSCHRIS: - În casa păcătosului nu domnește Domnul, și atunci, cine să aibă grijă de unul ca el? da, este adevărat, Domnul nu poate vedea totul, nu poate scana cu privirea sa bună toate faptele bune și cu privirea sa rea, toate faptele rele. Iov, tu nu ai cunoscut judecătorii și împărații, iar oamenii, până la ivirea lor, erau judecați, jucați ca la zaruri, sorți, de Domnul și de Diavol, desigur, prin îngerii lor! Lamentațiile tale Iov seamănă cu lamentaţiile lui Iacov înainte de moarte.

IOV: - „Ce este Cel Atotputernic, ca să-I slujim?”

TOSCHRIS: O, ho, ho…A fi sau a nu fi? aceasta-i întrebarea! și eu nu sunt Hamlet.

IOV: - „Ce vom câştiga dacă-I vom înălţa rugăciuni?” Noi să ne rugăm și nelegiuiții să fie fericiți? Vai nouă „veţi zice că pentru fiii Săi păstrează Dumnezeu pedeapsa.” Putem noi să-l influențăm pe El „care cârmuieşte duhurile cereşti?” Păi nu se vede că „unul moare în mijlocul propăşirii, păcii şi fericirii și altul moare, cu amărăciunea în suflet, fără să se fi bucurat de vreo fericire, şi amândoi adorm în ţărână, amândoi sunt mâncaţi de viermi?”

TOSCHRIS: - Magistral. Hamlet. Aceasta este lumea paralelă cu a noastră, intimă, în care trăim, două existenţe care nu pot fi una fără alta, bogatul și săracul. Vă amintiţi anul o mie nouă sute nouăzeci și unu, nouăzeci și doi? când eram bătuţi la cap că nu se poate societate umană fără bogaţi şi fără săraci? Când, totuși comunismul reușise ceva, să fie tot mai puțini săraci? Nu uitați Germania comunistă, nici chiar Bulgaria, nici Ungaria…Atunci în ultimul deceniu, anii nouăzeci, fraierii dintre noi doreau o clasă mijlocie, falsă! și-au ales pentru asta calea capitalismului dispărut de mult!

22
ÎNVĂȚĂTURA ȘI ÎNȚELEPCIUNEA SUNT BUNURI PERSONALE

ELIFAZ: - „Poate un om să aducă vreun folos lui Dumnezeu? Nu; ci înţeleptul nu-şi foloseşte decât lui.”

TOSCHRIS: - Învăţătura şi înţelepciunea sunt bunuri personale și pot folosi și celor cărora le lipsesc…Şi vai nouă, oamenilor învățați și înțelepți, când căpeteniile mulțimii neînvățate și fără locuri de muncă își cumpără titluri de doctori…devin specialiști fără să învețe într-o specialitate.

ELIFAZ: - Eu rămân troţkian! Ce folos are Cel de Sus, dacă eu sunt curat ca lacrima? Cum este și cazul tău, Iov, pentru curățenia ta, Domnul te pedepsește? Dar ai uitat Iov că „luai fără pricină zăloguri de la fraţii tăi, lăsai fără haine pe cei goi.” Aruncă tot ce ai și dă la săraci și doar atunci Domnul poate fi „desfătarea ta şi îţi vei ridica faţa spre Dumnezeu.”

TOSCHRIS: - Totul este mai uşor pentru un credincios, decât pentru un necredincios. Problema este la cele zece porunci. Au loc în același om toate cele zece? Poate un om, oricine ar fi el și care trăiește liber, să le respecte integral? Hei, ce zici tu Elifaz? Cred că obligațiile scrise pe tăblițele din mâinile lui Moise sunt un ideal spre care se tinde, un vector de sens, nicidecum unul definit complet. Există un asemenea om care să le îndeplinească pe toate? Mai ales când Domnul se joacă cu Dracul?

23
IOV, UN RĂZVRĂTIT CARE-ȘI IUBEȘTE PĂRINTELE

IOV: - „Şi acum plângerea mea este tot o răzvrătire. Dar suferinţa îmi înăbuşe suspinele. Oh! Dacă aş şti unde să-L găsesc, dacă aş putea să ajung până la scaunul Lui de domnie, mi-aş apăra pricina înaintea Lui.”

TOSCHRIS: - De câte ori vrem a spune, vrem a ne jeli și nu avem cui? Adevărul şi Calea nu o poţi găsi niciunde. Trebuie

să mai aşteptăm până vom descoperi o altă lume. Spuneam foarte demult: *Unde crezi că stă nebunul/ Care să ridice mâna și să te recunoască*…Problema de acum este una și aceeași, ceea ce înseamnă că Iov este un caz generalizat în timp și în spațiu; clar este că nu trebuie să arăți că prosperi la nesfârșit și toate rufele îți sunt curate. Problema din timpul meu, mileniul III seamănă cu problema lui Iov: trăim vremuri în care am vrea să spunem, să ne plângem, să discutăm, dar nu avem unde, cui, și cu cine. Căile de legătură între noi și cei de deasupra noastră sunt complet tăiate! Strigătele noastre sunt ca strigătele lui Iov în deșert. Acum la modă este Pocitan Pehlivan și nu emirul din epopeea arabă. Nu vedeți că întreaga zi pe micile ecrane nu se vorbește decât de mâncare, reclamă și iar mâncare…rețete culinare?

…

25
DIN NOU FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU UN CĂRTURAR

BILDAD: - „Puterea şi groaza sunt ale lui Dumnezeu; El face să împărăţească pacea în ţinuturile Lui înalte. Cum ar putea omul să fie fără vină înaintea lui Dumnezeu? Iată, în ochii Lui nici luna nu este strălucitoare, şi stelele nu sunt curate înaintea Lui; cu atât mai puţin omul, care nu este decât un vierme…”

TOSCHRIS: - Domnul este un ideal și omul nu poate trăi fără ideal. Tot ce este în afara Domnului este întinat. În faţa Lui se poate întâmpla orice, rău sau bine, în care fiecare are rolul său. Numai că voi înțelepții nu puteți înțelege că în cazul lui Iov, Dumnezeu se joacă cu Satan. Dumnezeu este pur, este copil și este ludicul în persoană și, cel unic, este în ceruri; în timp ce Satan este aici pe pământ, există în mai multe locuri deodată, și el este și în om, este și în ceruri; și în om reprezintă răul…Este hommo științificus dintr-un laborator de alchimist. Din asemenea cazuri, omul a învățat de-a lungul timpului că

ludicul nu poate ţine după vârsta de majorat, decât, doar o jumătate din treimea timpului dintr-o zi lucrătoare.

26
IOV ESTE UN ÎNTREPRINZĂTOR CARE CREDE ÎN DUMNEZEU

IOV (către Bildad): - „Cât de bine ştii tu să vii în ajutorul slăbiciunii! Cum dai tu ajutor braţului fără putere! Ce bune sfaturi dai tu celui fără pricepere! Ce belşug de înţelepciune dai tu la iveală!” Mă întreb, către cine vorbești tu, cui te adresezi? în fond celor fără nici o pricepere!...celor fără vlagă, care nu fac nimic. Cum este Doamne făcut pământul acesta? Pentru cine L-ai făurit? Nu ai spus tu că fără cerere nimeni nu va primi ceea ce dorește? Oare greșesc, că mă întreb, de ce eu acum văd numai morți și goluri adânci, „adâncuri fără acoperiș” în timp ce „înaintea Ta locuinţa morţilor este goală”, morții au fugit de groază, și nouă ne-ai tras o boltă peste apă și uscat „ca hotar între lumină şi întuneric”. Într-un fel, să fim iarăși cum am fost în prima zi, mai mult întuneric decât lumină.

TOSCHRIS: - Dumnezeu este însăşi întreaga natură. Şi toate acestea sunt numai faptele care se cunosc, dar câte nu sunt faptele care, nu se cunosc și care-L duc pe Domnul nostru pe un tărâm aproape necunoscut al nevorbelor și nefaptelor…altele, care-L fac aproape necunoscut şi de netulburat în aceste demersuri ale științei și tehnologiei. Divinul și credința are în subordine și lumina, și întunericul.

27
DOMNUL NU ARE OCHI PENTRU ACEASTĂ LUME

IOV: - „Viu este Dumnezeu, care nu-mi dă dreptate!”

TOSCHRIS: - Iarăşi legătura cu timpul lui Israel, Iacov care s-a luptat cu Domnul, întruchipat într-un om ca el. Încă de a-

tunci Domnul umblând printre oameni aşa cum nu se întâmplă în timpul Judecătorilor sau al lui David, când Domnul vorbeşte omului prin prooroci.

IOV: - „Viu este Cel Atotputernic, care îmi amărăşte viaţa, că atâta vreme cât voi avea suflet şi suflarea lui Dumnezeu va fi în nările mele, buzele mele nu vor rosti nimic nedrept, limba mea nu va spune nimic neadevărat”.

TOSCHRIS: - Adevărul este dreptatea noastră. Nu poţi să fii împotriva celui divin, cum nu poţi să te opui voinţei inimii tale. Atâta timp cât ai viață în tine, cât ai suflare și inima nu-ți crapă, nimic din ce se întâmplă în jurul tău, nu este în stare să te facă să-ți pierzi încrederea în puterile tale. La luptă Iov, luptă-te acum cu Satana; în plus știi că după primul mort în familie, până la el, nemaivăzând morți; de această dată, spălându-l și veghindu-l, nu o să-ți mai pese de noaptea care te va cuprinde atunci când ai să mori…

28
ADÂNCUL ŞI MOARTEA CUNOSC IZVORUL ÎNŢELEPCIUNII ŞI PRICEPERII

IOV: - „Argintul are o mină de unde se scoate şi aurul are un loc de unde este scos ca să fie curăţat. Fierul se scoate din pământ şi piatra se topeşte ca să dea arama. Omul pune capăt întunericului cu ajutorul felinarului de care se slujesc minerii. Opreşte curgerea apelor şi scoate la lumină ce este ascuns. Dar înţelepciunea unde se găseşte? Unde este locuinţa priceperii?”

TOSCHRIS: - Iată o metaforă care pune în evidenţă tehnologia timpului, care exploatează forţa focului. Dinspre ţinutul morţii, adâncul pământului, vine lumina şi viaţa, energia. Mai am în vedere moara de apă şi hidrocentrala. Oricum trebuie să reţin ideea genială că omul „opreşte curgerea apelor şi scoate la lumină ce este ascuns”!...desigur privirii, nu și minții sale. Înţelepciunea şi priceperea, amândouă percepute ca muncă asiduă - ce pereche! care interferează între minte şi mână, le leagă

în cel mai frumos organism de ființă inteligentă, de existență. Înțelepciunea mai în urmă și mai întâi priceperea!

IOV: - Priceperea nu are preț! Nimeni nu o poate cântări şi nici cumpăra. „Adâncul şi moartea zic: noi am auzit vorbindu-se de ea. Domnul îi ştie drumul, El îi cunoaşte locuinţa. Căci El vede până la marginile pământului, zăreşte totul sub ceruri. Când a rânduit greutatea vântului şi când a hotărât măsura apelor, când a dat legi ploii şi când a însemnat drumul fulgerului şi tunetului."

TOSCHRIS: - Nu pot să cred ce-mi aud urechile, Iov! când ai descoperit toate acestea? „Iată, frica de Domnul, aceasta este înţelepciunea; depărtarea de rău, este pricepere." Etiopia este țara topazului. Fără cuvinte. Îmi spunea tatăl meu, evacuat din Lipcani, din Basarabia, că fiii lui Israel caută piatra înainte de a lovi cu ea!...având frica de Dumnezeu să nu omoare pe cineva. Și îndepărtarea de locul conflictului: fuga este rușinoasă dar e sănătoasă și paza bună trece primejdia rea!

29
ACOLO UNDE OAMENII SUNT FERICIȚI ESTE RAIUL PE PĂMÂNT

IOV: - „Oh! cum nu pot să fiu ca în lunile trecute, ca în zilele când mă păzea Dumnezeu, când candela Lui strălucea deasupra capului meu şi lumina Lui mă călăuzea în întuneric!"

TOSCHRIS: - Iată o frumoasă definiţie pe care o atribui trecutului, de care omul nu poate să scape, ci doar să se adape din el şi să se întremeze. Trecutul nu poate fi decât faptă care să-ţi aducă laudă. Lauda este tot ceea ce faci şi place semenilor tăi. Laudă mâinii omului, laudă faptelor sale care întăresc comunitatea.

IOV: - „Cum nu sunt ca în zilele puterii mele, când Dumnezeu veghea ca un prieten peste cortul meu, când Cel Atotputernic încă era cu mine şi când copiii mei stăteau în jurul meu;

când mi se scăldau paşii în smântână, şi stânca vărsa lângă mine pâraie de untdelemn!”

TOSCHRIS: - Și iată adevărata definiţie a puterii omeneşti în termenii creştineşti: să-l ai pe Domnul în tine, să procreezi şi să iubeşti, să trăieşti în bunăstare şi inima să-ţi fie ca stânca în tot ce creezi. Sau...ca un blam împotriva Ministerului Educaţiei şi nu cel al Instrucţiei Publice, căci omul se educă prin religie, familie şi stradă! și nu prin școală, și nici prin stagiul militar, și, nici prin cursuri la Academii ale septuagenarilor.

IOV: - Doamne cât mă mai respectau toți…„tinerii se trăgeau înapoi la apropierea mea, bătrânii se sculau şi stăteau în picioare”. Retorii tăceau, căpeteniile erau mute „și li se lipea limba de cerul gurii”. Toți care mă ascultau îmi spuneau că sunt fericit și că fericesc și pe alții. Cine mă vedea mă lăuda. Nu existau săraci și orfani în preajma mea, căci îi ajutam și dintr-o dată se întremau.

TOSCHRIS: - Conducătorul trebuie să fie pe placul celor mulți și nevoiași, și nu trebuie să uite niciodată că politicul te poate ridica, dar în niciun caz nu te poate menține acolo unde te vede toată lumea. Conducătorul trebuie să fie alături de cei săraci, fiindcă fără săraci nu există oameni bogați.

IOV: - Pe cei năpăstuiți îi iubeam le „cercetam pricinile, rupeam falca celui nedrept şi-i smulgeam prada din dinţi”. Mă puneam „în fruntea lor; eram ca un împărat în mijlocul unei oştiri, ca un mângâietor lângă nişte întristaţi.”

TOSCHRIS: - Decât codaș la oraș mai bine-n satul tău fruntaș! Calitatea conducătorului. Fără cuvinte în ceea ce privește profilul conducătorilor de astăzi care, mai toţi, sunt şi oameni politici.

30
CIUDATĂ COMPARAȚIE: TINERII DE IERI VERSUS TINERII DE ASTĂZI

IOV: - „Şi acum!…am ajuns de râsul celor mai tineri decât

mine, pe ai căror părinţi nu-i socoteam vrednici să-i pun printre câinii turmei mele.”

TOSCHRIS: - Dar îşi construiesc vile din carton prin văi în care vor veni apele şi vor mătura totul în cale, se îngroaşă la ceafă şi îşi cumpără doctorat, şi, iau, pentru cei câţiva ani pensii de trei ori mai mari, patru, decât le-ar fi meritat sau decât ale altora cinstiţi şi harnici.

IOV: - „Mă aşteptam la fericire, şi când colo, nenorocirea a venit peste mine; trăgeam nădejde de lumină, şi când colo, a venit întunericul.”

TOSCHRIS: - Aşa am păţit noi toţi, cei buni înainte, la *Revoluţia* din decembrie 'optzeci şi nouă! Nu gândeam că vom ajunge noi proşti, şi proştii dinainte deştepţi! nu credeam că se va adeveri dictonul *şi cel din urmă va fi cel dintâi* !...atât de uşor.

…

32
CONSECINȚA UNEI POLITICI GREȘITE

ELIHU (fiul lui Baracheel din Buz): - „Eu sunt tânăr, şi voi sunteţi bătrâni” motiv pentru care până acum am stat ascuns. Îmi spuneam „să vorbească bătrânețea, marele număr de ani să înveţe pe alţii înţelepciunea.” Toți ar trebui să știe că „în om, duhul, suflarea Celui Atotputernic, dă priceperea”. Vârsta și bătrânețea nu aduc omului nimic bun, ci doar regretul de a fi trăit.

TOSCHRIS: - În enunțul tău, Elihu, ai dat cu bățul în baltă. Nu vârsta îți aduce înțelepciunea, și nici bătrânețea nu aduce priceperea, ci experiența de viață pe care nu ți-o poate înlocui nimeni. Experiența îți dă și înțelepciune și pricepere…ca doctorului chirurg. Fără experiență nu există nici știință și nici tehnologie, căci amândouă își compară rezultatele cu lucruri deja știute.

33
TÂNĂRUL NU POATE FI DECÂT NĂVALNIC! DAR CINE ARE NEVOIE DE APE ÎNVOLBURATE?

ELIHU: - Ascultă-mă Iov! ascultă-mă. Ascultă și „te voi învăţa înţelepciunea.”

TOSCHRIS: - Ascultă-mă Elihu: tânărul este ca râul care înainte de a se revărsa se acumulează într-un tău. Acum, depinde cu ce se ocupă în acest tău. Dacă se ocupă de politică și îmbogățire este chiar foarte rău!

34
VORBELE SCOASE DIN CONTEXT DEVIN GLOANȚE UCIGĂTOARE

ELIHU: - „Iov a zis: - Sunt nevinovat şi Dumnezeu nu vrea să-mi dea dreptate;” Așa vorbește un nepriceput, un om fără mintea întreagă. Deci să „fie încercat dar mai departe, fiindcă răspunde ca cei răi!”

TOSCHRIS: - Vai ce rușine și ce rău, în loc să vadă faptele lui Iov, tânărul Elihu nu-i vede - aude - decât vorbele. Ori vorbele scoase din context devin gloanțe ucigătoare; parcă ar fi un critic literar de astăzi plătit să dărâme pe cineva care încearcă să ocupe un loc în ierarhia literară…

35
CERURILE ȘI NORII SUNT NEPĂSĂTORI FAȚĂ DE BUCURIILE SAU SUFERINȚELE OMULUI

ELIHU: - Crezi că eşti învingătorul, că dreptatea e de partea ta atunci când spui: „La ce-mi foloseşte, ce câştig am că nu păcătuiesc?”…Ascultă-mă Iov!...Uită-te spre nori: crezi că Domnul are ochi și urechi pentru tine, mai ales când păcătuiești? Are Dumnezeu vreun avantaj din partea ta? Iov, în realitate spui „vorbe fără rost”.

TOSCHRIS: - La joaca dintre Domnul și Satana, în timpul tău, dragă Iov, se declanșează conflictul dintre tineri și bătrâni. Conflictul acesta între generații va declanșa în timpul următor crize în comunitate, tinerii, uitând că ei nu au nici un merit în această comunitate decât să ducă o politică de confirmare a propriei valori, trebuind, însă, să facă față multelor încercări care le apar în față. Oricum, în funcțiile de travaliu intens tinerii sunt indispensabili, dar în muncile de răspunderi, trebuind să aibă bătrânii în spate. Referitor la utilitatea și responsabilitatea omului, raportate la cerurile și norii de deasupra, prezența acestuia, fie Iov, fie Elihu, lucrurile stau la fel; slugă sau rege, cerurile și norii sunt nepăsători la bucuriile sau suferințele omului și animalelor din jurul său. Domnul este imparţial, căci toţi sunt fiii săi. Şi nu are ochi şi faţă pentru nimeni…face parte din ființa acestora.

36
DREPTATE I SE FACE OMULUI, DUPĂ MOARTE

IOV: - „Dumnezeu este puternic, dar nu leapădă pe nimeni; și este puternic prin tăria priceperii Lui. El nu lasă pe cel rău să trăiască şi face dreptate celui nenorocit.”

TOSCHRIS: - Teoretic, căci practic…asta se întâmplă după moarte: să facă dreptate după ce mortul este pus în groapă! Hei Iov, nu te grăbi! De câte ori a trebuit să renești și să trăiești după moartea fiilor tăi, animalelor tale, nevestei, nepoților și strănepoților… căci fiecare atunci când te-a părăsit a luat o parte din viață, care, iată, nu te părăsește, rămâne cu tine mărindu-ți suferința; este acesta semn dumnezeiesc? Sau semn satanic? De câte ori trebuie să te întorci la Domnul tău, după dispariția ființelor dragi, deși rugăciunile tale nu au încetat!...și ți-ai oferit inima în locul vieții lor.

IOV: - „Nelegiuiţii se mânie, nu strigă către Dumnezeu când îi înlănţuie; îşi pierd viaţa în tinereţe, mor ca cei desfrânaţi. Fereşte-te să faci rău, căci suferinţa te îndeamnă la rău.”

TOSCHRIS: - Suferința și drogurile îți i-au mințile.

37
DOMNUL NU ÎI IUBEȘTE PE CEI CE SE CRED ÎNȚELEPȚI

IOV: - „Ascultaţi, ascultaţi trăsnetul tunetului Său, bubuitul care iese din gura Lui! Îl rostogoleşte pe toată întinderea cerurilor, şi fulgerul Lui luminează până la marginile pământului.”

TOSCHRIS: - Singura formă în opoziţie cu „chipul şi asemănarea sa” este că tunetul și fulgerul reprezintă profilul natural al Domnului. El nu este întreaga natură, căci, dacă tunetul şi fulgerul îl poate reprezenta, în nici un caz cutremurul şi revărsarea de lavă vulcanică, sau izbiturile de tsunami, nu-L pot reprezenta. Tunetul şi Fulgerul au logică, pagubele pot fi limitate, pe când celelalte trei nu se pot controla, deci nu au logică. Poate exista Domn fără logică? Desigur, nu! De ce să existe într-un sistem al dragostei fără margini revărsări de lavă, cutremure și tsunami!?…„Iov, ia aminte la aceste lucruri! Priveşte liniştit minunile Domnului! Ştii cum cârmuieşte Domnul norii şi cum face să strălucească din ei fulgerul Său? Înţelegi tu plutirea norilor, minunile Aceluia a cărui ştiinţă este desăvârşită?” Da, știința Lui e desăvârșită. Domnul este însăşi ştiinţa, ştiinţa de a proiecta, de a face şi dezvolta lucrurile, de a le întreține și repara. Și totuși, de ce „oamenii trebuie să se teamă de El?” Doar pentru că în mâinile Sale se găsesc atât binele cât și răul? Sau, doar, poate că profesorul rău, sever este mai admirat, după ce trec ani, decât profesorul bun și blajin!?

IOV: - „El nu-Şi îndreaptă privirile spre cei ce se cred înţelepţi.”

TOSCHRIS: - Dar cine dă doi bani pe cei care se declară deștepți? Deșteptăciunea este un drept câștigat. Și nu unul au-

todeclarat. Domnul nu-i iubeşte pe cărturarii care-și laudă știința și pe răstălmăcitori…Și nici pe cei care stau în rândul întâi la adunările publice.

38
IOV VORBEŞTE CU DUMNEZEU ŞI ESTE MÂNTUIT

VOCEA DOMNULUI (din mijlocul furtunii): - „Cine este cel ce Îmi întunecă planurile prin cuvântări fără pricepere? Încinge-ţi mijlocul ca un viteaz, ca Eu să te întreb, şi tu să Mă înveţi.”

TOSCHRIS: - Domnul învaţă din experienţa omului. Este bucla cibernetică. Magistral, iată, chiar crede că experiența este prima în cunoaștere…

VOCEA DOMNULUI: - „Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. Cine i-a hotărât măsurile, ştii? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el?”

TOSCHRIS: - Solomon a întins-o peste cazan şi a descoperit formula cercului, lungimea sa.

VOCEA DOMNULUI: - „Pe ce sunt sprijinite temeliile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului? Cine a închis marea cu porţi, și când i-am făcut haină din nori şi scutece din întuneric; …când am zis: - Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să ţi se oprească mândria valurilor tale”

TOSCHRIS: - Domnul este stăpânul întregului Univers, macro și micro. Este stăpânul materiei vii prin implicarea Sa chiar în sânge. El a hotărât ca seva să urce de la rădăcină prin tulpină, către frunzele plantei, copacului, florilor, prin firul ierbii. Tot El a hotărât excitarea nervilor din mușchi pornită din creier.

VOCEA DOMNULUI (către Iov): - „Eşti încredinţat acum tu, care vorbeşti împotriva Celui Atotputernic? Tu care mustri pe Dumnezeu, mai ai vreun răspuns de dat?”

IOV: - „Iată, eu sunt prea mic; ce să-Ţi răspund? Îmi pun mâna la gură. Am vorbit o dată, şi nu voi mai răspunde; de două ori, şi nu voi mai adăuga nimic.”

VOCEA DOMNULUI: - „Încinge-ţi mijlocul ca un viteaz; ca Eu să te întreb, şi tu să Mă înveţi. Vrei să nimiceşti până şi dreptatea Mea? Şi să Mă osândeşti, ca să-ţi scoţi dreptatea? ... Împodobeşte-te cu măreţie şi mărime, îmbracă-te cu strălucire şi cu slavă!”

TOSCHRIS: - Magnific, Iov, iată, tu ești noul Iacov. Împotrivirea și dârzenia îi plac lui Dumnezeu. El știe că viața fără dreptate și dârzenie, fără iubirea între oameni, nu valorează doi bani …Așa îmi spunea și bunicul meu fie-i țărâna ușoară: - Când femeia te părăsește, nu alerga după băutură, îmbracă-te cu cele mai frumoase haine și fă-ți rondul de seară prin cetate să te vadă și să te admire toți locuitorii. Când te ceartă la servici șeful, fii și mai supus a doua zi și nu-i întoarce vorbele.

…

42
DUMNEZEU SE ARATĂ LUI IOV

IOV: - „Ştiu că Tu poţi totul şi că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale.”

VOCEA DOMNULUI: - „Cine este acela care are nebunia să-Mi întunece planurile?”

IOV: - Nu eu… „Da, am vorbit, fără să le înţeleg, de minuni, care sunt mai presus de mine şi pe care nu le pricep.”

VOCEA DOMNULUI: - „Ascultă-Mă şi voi vorbi; te voi întreba, şi Mă vei învăţa.”

IOV: - „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă.”

TOSCHRIS: - Așa zice ochiul tău. Of, Doamne, Iov nu a murit! Iov trebuia să moară când i Te-ai arătat.

VOCEA DOMNULUI (către Elifaz din Teman): - „Mânia Mea s-a aprins împotriva ta şi împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-aţi vorbit aşa de drept de Mine, cum a vorbit robul Meu Iov.”

TOSCHRIS (în alt plan): - Domnul i-a redat lui Iov tot ce avusese la început și încă de două ori mai mult. Fraţii, rudele, prietenii l-au vizitat și au servit masa împreună, și „fiecare i-a dat un chesita şi un inel de aur. Când a început să-și revină, lucru evreiesc, prietenii şi rudele l-au dăruit cu doisprezece grame de aur şi un inel de aur. Ei au înţeles că de acum Domnul nu-l va mai pedepsi și Iov își merită bogățiile. Când a ajuns bătrân Iov avea „paisprezece mii de oi, şase mii de cămile, o mie de perechi de boi şi o mie de măgăriţe. A avut şapte fii şi trei fete;” Și fetele lui erau cele mai frumoase din întregul ținut. „Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani şi a văzut pe fiii săi şi pe fiii fiilor săi până la al patrulea neam. Şi Iov a murit bătrân şi sătul de zile.”

« PSALMII »

CARTEA ÎNTÂIA

1

POEME CÂNTATE CU INSTRUMENTE MUZICALE

(Psalmii sunt proiectați pe ecran și Toschris îi comentează)

PSALMUL 1: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi,/ nu se opreşte pe calea celor păcătoşi/ şi nu se aşază pe scaunul celor batjocoritori!/ Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului,/ şi zi şi noapte cugetă la Legea Lui!/ El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă,/ care îşi dă rodul la vremea lui/ şi ale cărui frunze nu se veştejesc:/ tot ce începe, duce la bun sfârşit.”

TOSCHRIS: - Ferice de cel care îşi cunoaşte/ şi respectă mama şi tatăl,/ prietenul din stradă,/ neamul din cimitir,/ preotul botezător şi învăţătorul din prima şcoală.// Ferice de cel care lucrează și merge la fabrică.// Ferice de cel care îl are pe Domnul în el,/ în inimă,/ locul de unde Acesta stropește/ cu sângele dătător de viață întreg corpul,/ de la tălpile picioarelor și până la creier./ Sângele,/ care apă nu se face,/ este energia reactivă a întreg corpului uman,/ și,/ prin el/ legându-se frățiile și prieteniile întregului neam.

PSALMUL 2 (mesianic): - „Pentru ce se întărâtă neamurile şi pentru ce cugetă popoarele lucruri deşarte? Împăraţii pământului se răscoală, şi domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului?...Și sunt vesel căci El mi-a zis: Tu eşti Fiul Meu!/ Astăzi Te-am născut./ Cere-Mi, şi-Ţi voi da neamurile de moştenire,/ şi marginile pământului în stăpânire!”

TOSCHRIS: - Dacă îmi ceri mie înseamnă că mă recunoşti!...spune Domnul. E chiar de necrezut, fiii lui Israel au înscris pe frunte „stăpânirea neamurilor toate și marginile pământului”; și fiind printre primele împărății, David se declară fiul Domnului, urmaşul lui Avram şi Iacov. Și, după el, şi mai clar, Iisus este primul şi ultimul, unicul Fiu. „Tu le vei zdrobi (neamurile n.n) cu un toiag de fier şi le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.” David, cel pe care ni l-a arătat Michelangelo, este convins că are toată puterea în mână şi crede că împărăţia sa este prima pe pământ având puterea lui Dumnezeu înscrisă pe frunte. În ruga către Domnul,/ David apelează la cântec:/ poem şi instrument acompaniator./ David primul om,/ împărat și poet,/ cantautor,/ și compozitor,/ și creator în două arte./ O primă interferență și simbioză între arte!

PSALMUL 3 (psalmul lui David): „Doamne, ce mulţi sunt vrăjmaşii mei!/ Ce mulţime se scoală împotriva mea!/ Cât de mulţi zic despre mine:/ - Nu mai este scăpare pentru el la Dumnezeu!.../ Dar, Tu, Doamne,/ Tu eşti scutul meu,/ Tu eşti slava mea şi Tu îmi înalţi capul!”

TOSCHRIS: - David se jeluie, cântă acompaniat de propriul instrument. El ştie că muzica este primită în ceruri de acolo venind şi crede că şi cuvântul poate ajunge la El prin această artă sonoră. Undele se ridică spre văzduh, sus, fiind singurele care nu suferă gravitația. Sunt spirituale și țin de natura gândului! la fel, de natura simțurilor; ca și cuvântul, bun sau rău. În Mileniul trei, toate artele concură la creşterea sau descreşterea omului, după, cum, acesta înţelege să-L sălăşluiască pe cel Înalt în sufletul, chiar propria inimă. ...Dar catedralele sunt sfărâmate! Urmașii galilor începând primii la începutul secolului XX, când Debussy compune *Catedrale scufundate* iar Picasso inventează cubismul; iar Schönberg apelează la atonalism, nerealizând altceva, decât faptul real, că zgomotul poate cultiva şi el auzul, ca şi pictorul cubist, care pune temelie băncii de spălat bani!

PSALMUL 4 (al lui David - cu instrumente cu coarde): „Fiii oamenilor, până când va fi batjocorită slava mea?/ Până când veţi iubi deşertăciunea/ şi veţi umbla după minciuni?/ ... Nu mai bine ați asculta cuvintele mele?/ ...Fă să răsară peste noi lumina feţei Tale, Doamne!”

TOSCHRIS: - Cei mulți iubesc vorbele promițătoare despre viitor și cei mai mulți din spectrul politic se pricep numai la asta. Poporului îi place să-i promiți ceva pentru ziua de mâine, poporul nu vrea fapte, mulțimile, când se adună ele strigă și se înfierbântă, lor le place mai mult cetățeanul din republică decât cel care merge la biserică. David, David, tu eşti unul! și cei care se adună, trăitori cu iluzii, sunt mii, zeci de mii, sute de mii, milioane…sunt din aceia care le place să meargă în turmă și din când în când să fie biciuiți și să li se asigure o pâine; și dacă nu e pâine măcar să li se dea...mană!.

PSALMUL 5 (al lui David - cu flaute): „Pleacă-Ţi urechea la cuvintele mele, Doamne!/ Ascultă suspinele mele!/ Ia aminte la strigătele mele,/ Doamne, auzi-mi glasul dimineaţa!/ Dimineaţa eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine şi aştept./ Căci Tu

nu eşti un Dumnezeu căruia să-I placă răul;/ cel rău nu poate locui lângă Tine.”

TOSCHRIS: - David, cu cuvântul cântat te apropii de Împăratul spiritual al omului. Se observă imposibila asociere dintre bine şi rău din inima omului, și, care, din păcate, există și este reală. Răul nu-i primit, el numai e introdus prin vorbe şi fapte - în parte, prin gândul omului…„Răul nu poate locui lângă tine” spui cu emfază, dar în cartea lui Iov, Domnul se joacă cu Satana…Ca și omul, Domnul este, în parte, ludic, dar în nici un caz nu poate fi asociat cu răul, crucea - ajutorul şi protecţia Domnului - fiindu-i neplăcută Satanei. Așa am învăţat când eram copii: să ne facem cruce, seara, la culcare, dacă vrem ca Satana să nu fie în preajma noastră. Ori dimineaţa şi dacă ne făceam sau nu ne făceam cruce, ne obișnuiserăm spre binele nostru să mulţumim soarelui, dacă tocmai atunci răsărea, că mai avem la dispoziţie o zi cu speranţă, chiar dacă înaintea miezului nopţii gândurile negre ne circulau prin minte. Când ne trezeam și ieşeam din casă, având încotro merge, trăiam cele mai frumoase momente ale zilei pe care o așteptasem de cu noapte...

PSALMUL 6 (al lui David și harpa cu opt corzi): „Vindecă-mă, Doamne, căci îmi tremură oasele./ Sufletul mi-e îngrozit de tot;/ și Tu, Doamne, până când/ vei zăbovi să Te înduri de mine?/ Întoarce-Te, Doamne, izbăveşte-mi sufletul!/ Căci cel ce moare nu-şi mai aduce aminte de Tine;/ şi cine Te va lăuda în Locuinţa morţilor?”

TOSCHRIS: - Iată apare harpa cu opt corzi. David invocă pe Domnul în timpul vieţii, considerând că viaţa nu este posibilă fără El şi moartea nu-i este asociată.

PSALMUL 7 (David cântă pe cuvintele lui Cuș): „Doamne Dumnezeule, în Tine îmi caut scăparea!/ Scapă-mă de toţi prigonitorii mei şi izbăveşte-mă,/ ca să nu mă sfâşie ca un leu/ care înghite,/ fără să sară cineva în ajutor./ Doamne, dacă am făcut un astfel de rău,/ dacă este fărădelege pe mâinile mele…”

TOSCHRIS: - Din nou păcatele sunt legate de fapte, de mână și nu de cuvintele din gură. Gura-i nesătulă și cu ea omul spune rugăciuni și înjură. Cuvântul încă nu are greutate și omul este văzut prin faptele sale, prin comportament, prin atitudine și respect în comunitate.

PSALMUL 8 (al lui David - cu ghitară): „Doamne Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!/ Slava Ta se înalţă mai presus de ceruri./ Când le privesc - lucrarea mâinilor, degetelor Tale/ - luna şi stelele pe care le-ai făcut,/ îmi zic: Ce este omul, ca să Te gândeşti la el?/ Şi fiul omului, ca să-l bagi în seamă?/ I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale,/ toate le-ai pus sub picioarele lui:/ oile şi boii laolaltă,/ fiarele câmpului,/ păsările cerului şi peştii mării,/ tot ce străbate cărările mărilor."

TOSCHRIS: - În cele șase zile Domnul a făcut totul și-n a șaptea zi s-a odihnit, întâi a ațipit, apoi a căzut în somn greu fiindcă de-atunci nu s-a mai arătat nici omului nici dobitocului, nici unei ființe nici unui lucru din natură…De-atunci Omul și perechea sa, Adam și Eva, și fiii, au luat lumea de căpătâi și-au început s-o guverneze prin ei înșiși…iată, ca niște liberali; Domnul, înomenindu-se. Și omul l-a primit pe Domnul în inima lui, şi l-a asumat, a devenit ființă superioară, o singură ființă, iar înspre mileniul trei au pornit fără nici o teorie sau, poate, pe cea a lui adevărat și fals, unu și zero, fie munte, fie apă, fie mare sau ocean, fie slava planetelor din universul solar; cei doi, putând depăşi orice oprelişte: omul cu mâna şi cu mintea, Domnul ca motor în inimă, creier și sânge.

PSALMUL 9 (al lui David): „Voi lăuda pe Domnul din toată inima mea,/ voi istorisi toate minunile Lui./ Voi face din El bucuria şi veselia mea,/ voi cânta Numele Lui,/ Preaînaltule!" pentru ca toți vrășmașii mei să dea înapoi,/ să piară,/ doar și când vor auzi numele Tău.

TOSCHRIS: - Poetul, cântărețul, trebuie să laude pe cel de deasupra sa, să laude faptele Sale, bucuria și veselia neavând

scop decât fericirea personală și a celor din jur…Nimic din ceea ce face omul, din ceea ce creează nu-i aparține și totul aparține Lui, cel din interiorul omului.

PSALMUL 10: „Pentru ce stai aşa de departe, Doamne?/ Pentru ce Te ascunzi la vreme de necaz?/ Cel rău, în mândria lui urmăreşte pe cei nenorociţi,/ şi ei cad jertfă curselor urzite de el.” Cel rău, parcă ar fi și el un dumnezeu.

TOSCHRIS: - Iată interogaţia filosofică. În vremea ta, David. Domnul era departe, era împărat nevăzut, uragan, furtună, năprasnic val! Tunet și fulger…Era pe cât de bun pe-atât de rău, însă, oricum, trebuia plătită vamă pentru a-i câştiga bunăvoinţa: jertfele… Bucuria şi necazul, amândouă, trebuiau puse în seama Lui; întotdeauna, cât va fi lumea, răul face casă bună cu binele.

PSALMUL 12 (al lui David - și harpa cu opt coarde): „Vino în ajutor, Doamne, căci se duc oamenii evlavioşi,/ pier credincioşii dintre fiii oamenilor./ Oamenii îşi spun minciuni unii altora,/ pe buze au lucruri linguşitoare,/ vorbesc cu inimă prefăcută,” mint și batjocoresc.

TOSCHRIS: - Semnal de alarmă./ Vai, vai de când a început să decadă omul,/ sau cum spun filosofii/ în secolul XXI,/ omul începe să moară de când se naște./ Oricum/ de când e lumea și pământul/ viitorul este mai prost decât trecutul,/ deși pictorii colorează/ cu negru trecutul și cu roz viitorul;/ biserica vede în alb prezentul/ iar poeții plâng după clipa pierită…/ Vai, vai …ne pleacă oamenii harnici încotro văd cu ochii,/ şi vom deveni o minoritate./ Ne pleacă copiii,/ ne pleacă femeile și fetele frumoase,/ şi timpul nostru trece,/ se duce de-geaba!

PSALMUL 14 (al lui David): „Nebunul zice în inima lui: - Nu există Dumnezeu!/ S-au stricat oamenii, fac fapte urâte;/ nu este niciunul care să facă binele. ”

TOSCHRIS: - Mai mult rău există, decât bine./ De aceea sunt puţini bogaţii/ ca să existe din belşug săracii./ Împărăţia cerurilor este a celor săraci cu duhul,/ a celor din urmă şi

mulţi./ Munca e pentru proşti/ de unde şi sintagma slavului:/ Cine iubeşte munca e prost!/ Nebunul este ateu/ şi din ce în ce sunt mai mulţi nebuni pe lume;/ dar, și când nu mai sunt,/ şi bunul şi nebunul/ sunt viermi de mâncare la peşti.

PSALMUL 16 (o cântare a lui David): „Eu binecuvântez pe Domnul care mă sfătuieşte,/ căci până şi noaptea îmi dă îndemnuri inima./ Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei:/ când este El la dreapta mea, nu mă clatin”.

TOSCHRIS: - O ho ho să mai zici că glumesc!/ Unii spun că fiecare suflet de pe pământ are corespondent o stea,/ a sa,/ și care cade când moare copia sa umană…/ Și universul/ și întreaga natură,/ dar mai ales Domnul este la noi în inimă./ Omul este drept ca bradul/ și numai atunci când Domnul este la dreapta sa,/ când mâna dreaptă i-o întărește/ și ființa devine adiere de vânt,/ când se odihnește,/ şi vânt puternic când se trezește!.../ și spune: „sufletul mi se veseleşte”.

PSALMUL 39 (al lui David): „Omul umblă ca o umbră, se frământă degeaba, strânge la comori, şi nu ştie cine le va lua.”

TOSCHRIS: - *Te naşti, te lupţi şi mori/* deja refren sau leitmotiv/ ca să fiu în ton cu Richard Wagner./ Umbră eşti când te vede soarele,/ nu eşti singur,/ umbră eşti dacă te mişti când răsare luna;/ umbra minţii,/ noaptea,/ atunci când visul te bântuie./ Psalmul tău, David, vorbeşte de Domnul viu al vieţii/ şi de nedumnezeul invizibil al morţii,/ când rege sau cerşetor (tot ca un refren sau leitmotiv),/ ambii ajung momeală la peştii sălbatici,/ ca viermi,/ care lustruiesc oasele mâinilor şi picioarele morţilor.// Și cât de frumos,/ David/ se însoțește cu harpa la opt corzi…/ fiind şi poet,/ fiind și rege,/ fiind și cantautor...

PSALMUL 40 (al lui David): „Tu nu doreşti nici jertfă, nici dar de mâncare,/ ci mi-ai străpuns urechile;/ nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispăşire./ Și Legea Ta este în fundul inimii mele.”

TOSCHRIS: - Dumnezeu este în om și nu oricum,/ ci în fundul nevăzut al inimii/ sufletului/ duh ascuns,/ din care

cauză/ cerurile,/ casa Domnului,/ nu le poate vedea decât creierul,/ atunci,/ când Domnul îşi ia zborul odată cu el./ ...Mare păcat să necinsteşti mortul./ Iată visul creştinului,/ viaţa de apoi a sufletului!.../ de aceea cred,/ şi David,/ şi Ilie,/ ca suflete preluate de Domnul,/ sunt veghetorii până la desprinderea de cruce,/ din cuie/ a Mântuitorului.

PSALMUL 41 (al lui David): „Chiar şi acela cu care trăiam în pace,/ în care îmi puneam încrederea şi care mânca din pâinea mea,/ ridică şi el călcâiul împotriva mea./ Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel/ din veşnicie în veşnicie!/ Amin şi Amin!”

TOSCHRIS: - Călcâiul lui Achile,/ iată-l în Psalmul 41./ Civilizaţia lumii în concordanţă/ cu istoria poporului lui Israel,/ părintele neamurilor,/ antemergător prin David,/ părintele creştinilor/ pus în mişcare pentru cel puţin două milenii de Mântuitor./ Călcâiul în opoziţie cu David,/ ca şi la Achile,/ arătând unitatea armonioasă şi estetică/ a lumilor din universul nostru./ Lumea materială din jurul Soarelui,/ care s-a creat şi se creează/ din aproape în aproape în jurul astrului strălucitor/ aproapele reinventând energia îndepărtatului./ Divinul este personificarea Universului./ Şi pe tăbliţa de la Tărtăria/ omul creat de energia închegării şi solidificării/ este fiinţa bipedă care cuprinde soarele în braţe./ Atât şi atât,/ şi nimic mai mult,/ omul în sine este o veşnicie/ şi niciodată un zero,/ un clasic nimic/ mulţime vidă.

PSALMUL 42: „Cum doreşte un cerb izvoarele de apă,/ aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!”

TOSCHRIS: - Domnul din inimă,/ Domnul niciodată nu moare,/ El ia sufletul omului când acesta moare/ şi îi creează omului veşnicia, vidul./ O, tu, David/ vorbeşti de viaţa de apoi/ şi de aceea/ locul tău este lângă Mântuitor./ Tu şi Batşeba,/ harpa ta,/ şi stihul,/ iată creezi templul mileniului III,/ secolul XXI din Imperiul Creştinătăţii./ Să spunem răspicat:/ Domnul locuieşte în inima mea,/ El este în inima fiecăruia,/ doar că nu

la toţi/ inima le bate cum le porunceşte Natura,/ Şi energia le vine de la soarele ceresc,/ prin creier.// Ziua lumina este energie/ care vine din astrul solar/ lumină din lumină,/ iar noaptea energia le vine oamenilor/ din adâncurile întunecate./ De aceea când ne trezim/ ne bucurăm că există astăzi/ care înseamnă că va fi și un mâine!/... O, tu, David,/ tu îți trăieşti minunata legendă personală/ aceea a însoţirii veşnice/ cu divinitatea lumii/ una singulară!

PSALMUL 53 (David împreună cu flautul): „Nebunul zice în inima lui: - Nu este Dumnezeu!... Şi-au pierdut oare mintea cei ce săvârşesc nelegiuirea,/ de mănâncă pe poporul Meu cum mănâncă pâinea,/ şi nu cheamă pe Dumnezeu?”

TOSCHRIS: - Într-adevăr nebun este omul ateu! Temă reluată, dar, iată, flautul frate cu harpa…flautul este însă semnul nebunului frumos. Sunetul lui nu este direct, ci vine şi răsună pe de-alături. Atenţie popoare ale mileniului III, toţi sunt urmaşii lui Israel! Nu a minţit Avraam, când a spus că l-a auzit pe Domnul spunând, că din el va rezulta un popor, unul singur, cât firele de nisip de pe plajele oceanului mondial…căci toţi se vor mântui prin Christos.

PSALMUL 54 (David și un instrument cu corzi): „Făcut când au venit zifiţii să spună lui Saul: Ştiţi că David şade ascuns printre noi?”

TOSCHRIS: - Iată instrumentele de coarde, instrumente care nu pot lipsi din muzica de ansamblu! Harfa şi flautul dacă li se alătură apare muzica simfonică, la început de cameră, şi mai apoi triumfală ca muzica lui Brucner, Wagner…

PSALMUL 55 (al lui David): „Nimiceşte-i, Doamne, împarte-le limbile,/ căci în cetate văd silă şi certuri;/ zi şi noapte ei îi dau ocol pe ziduri:/ nelegiuirea şi răutatea sunt în sânul ei;/ răutatea este în mijlocul ei,/ şi vicleşugul şi înşelătoria nu lipsesc din pieţele ei./ Nu un vrăjmaş mă batjocoreşte,/ ci tu, pe care te socoteam una cu mine,/ tu, frate de cruce şi prieten cu mine!”

TOSCHRIS: - Lovitura care îţi vine de la prieten este mai dureroasă decât cea a dușmanului. Cu dușmanul ai un război deschis, cu prietenul care te loveşte duci un război pe care nu-l cunoşti şi care întotdeauna porneşte mai demult, din vremuri mai îndepărtate, când părțile erau apropiate.

PSALMUL 56 (al lui David): „Ori de câte ori mă tem,/ eu mă încred în Tine. Și nu mă tem de nimic:/ ce pot să-mi facă nişte oameni?" Mie, care sunt mai mult, fiindcă sunt cu Tine…

TOSCHRIS: - La bine, uităm şi, doar la greu ne aducem aminte de Domnul. La fel David, care este om şi crede cu adevărat, cerşeşti protecţia Lui doar când te apucă frica. Da, nu este prieten la greu mai bun și mai mult, decât Dumnezeu. În intimitate tatăl te poate ierta, dar imposibilul, ajutorul, doar în speranţa Domnului trăieşte. Secretul puterii este în credință! Și nu uita, însăși fapta făcută cu mâna trebuie să-ți fie credință.

PSALMUL 59 (al lui David): „Nu-i ucide, ca să nu uite lucrul acesta poporul meu,/ ci fă-i să pribegească, prin puterea Ta, şi doboară-i,/ Doamne - Adonai - scutul nostru!"

TOSCHRIS: - Doamne, Adonai, „Scutul nostru"; El, Elohim, Iehova, câte identități ai! „Domnul!...Domnul a vorbit/ şi a chemat pământul, de la răsăritul soarelui până la asfinţitul lui./ El va striga spre ceruri, sus,/şi spre pământ, ca să judece pe poporul Său". El - Domnul - este la momentul zero, Mântuitorul! David îl vede, el este un luptător şi vieţuitor care-l vrea pe Domnul întrupat pe pământ. El L-a văzut deja întrupat în sufletul său, în inima sa. Şi tot aşa David iubeşte viaţa în orice condiţii, doar este primul artist al lumii, al vieții! trăind în simbioza dintre arte…Extraordinar! „Nu-i ucide, ca să nu uite".

PSALMUL 60 (al lui David): „Al Meu este Galaadul, al Meu este Manase;/ Efraim este tăria capului Meu,/ iar Iuda, toiagul Meu de cârmuire./ Moab este ligheanul în care Mă spăl;/ peste Edom Îmi arunc încălţămintea;/ ţara filistenilor strigă de bucurie din pricina Mea!"

TOSCHRIS: - Vedeți? voi cei care ne ascultați, acum în timpul lui David din cele douăsprezece seminții pornite spre creștinare nu au rămas decât două: seminția lui Iuda și a lui Iosif, prin Manase și Efraim! Un sistem - hartă - administrativ teritorial, în timpul lui Israel înaintea construirii primului Templu)

PSALMUL 61 (David și instrumentele de coarde - către Domnul): „Tu adaugi zile la zilele împăratului:/ lungească-i-se anii pe vecie!/ În veci să rămână el pe scaunul de domnie, înaintea lui Dumnezeu!”

TOSCHRIS: - Şi astăzi în biserica creştină se aduce laudă împăratului şi căpeteniile lui, preşedintelui în cazul republicii, președinților de parlament, conducătorilor locali…

PSALMUL 69 (al lui David): „Trebuie să dau înapoi ce n-am furat.”

TOSCHRIS: - Asta Justiţie, nu ca acum, în mileniul III, când nu trebuie să dai nimic înapoi, faci unul, doi, trei ani şi scrii cărţi în puşcărie şi revii pe averea ta de doctor, diplomat, primar, doctor în științe…învăţat! Mai ceva decât cum spunea Lenin: Învăţaţi, învăţaţi învăţaţi! ...Iată, astăzi, puşcăria element de bază în educaţie aleasă…ca odată, la comuniști, fiu devotat partidului erai, dacă făceai pârnaie.

PSALMUL 72 (al lui Solomon): „Dumnezeule, dă judecăţile Tale împăratului/ şi dă dreptatea Ta fiului împăratului!/ Şi el va judeca pe poporul Tău cu dreptate,/ şi pe nenorociţii Tăi cu nepărtinire.”

TOSCHRIS: - Cheia de aur a dinastiilor. Un psalm al lui Solomon. Solomon, fiul lui David şi Batşeba, femeie care face parte din poezia tăcută a împăratului. Femeia frumoasă şi sănătoasă, şi darnică este şi deşteaptă!...mai mult decât bărbatul. Batşeba urmează Tamarei şi Rut.

PSALMUL 82 (al lui Asaf): „Până când veţi judeca strâmb şi veţi căuta la faţa celor răi?/ Faceţi dreptate celui slab şi orfanului,/ daţi dreptate nenorocitului şi săracului,/ scăpaţi pe cel nevoiaş şi lipsit,/ izbăviţi-i din mâna celor răi./ Eu am zis:

„Sunteţi dumnezei, toţi sunteţi fii ai Celui Preaînalt.”/ Însă veţi muri ca nişte oameni,/ veţi cădea ca un domnitor oarecare. »

TOSCHRIS: - Luciditate maximă care explică decăderea omului în secolul XX după Primul Război Mondial, dar mai ales acum...mileniul III. La fiecare revoluţie s-a strigat egalitate, fraternitate, democraţie şi societatea s-a ales cu ce e mai rău în lume; desigur alături de cursul neclintit şi nemilos al tehnologiei. Tehnologia nu va muri niciodată, dar omul îşi va vedea în câteva generaţii, poate chiar mai mult, previzibilul sfârşit fiindcă omul nu mai crede în Domnul care l-a făcut după chipul şi asemănarea Sa. Omul nu poate înţelege că perfecţiunea se află în chiar fiinţa sa. ...Tehnologia mănâncă omul, mai ales copilul fiindcă chiar el, prin ea, construiește neomul, robotul și micro-procesorul, inventează viruşii - armă a fricii generale. Domnul - spiritul cel înalt - este şi va fi unul peste toţi şi în orice vreme!...unul fără adăpost, căci este în fiecare om; bisericile, rămânând să fie muzee!...numai timpul, ştergându-le urmele. Credinţa în spiritualitatea unică este o condiţie pentru pacea lumii!

PSALMUL 89 (al lui Etan Ezrahitul): „Până când, Doamne, Te vei ascunde fără încetare/ şi-Ţi va arde mânia ca focul?/ A-du-Ţi aminte ce scurtă este viaţa mea/ Este vreun om care să poată trăi şi să nu vadă moartea?/ Unde sunt, Doamne, îndurările Tale dintâi/ pe care le-ai jurat lui David, în credincioşia Ta?„

TOSCHRIS: - Iată o prima revoltă şi cerere de dreptate adresată Domnului. Sindromul Iacov - Israel - cel ce s-a luptat cu Domnul recidivează și Etan Ezrahitul îi cere lui Dumnezeu să vină în apărarea prigonitului, Regele David, la bătrâneţe. Este clar: de ce se poate bucura omul la tinereţe, nu se bucură la bătrâneţe. În fond David este urmaşul lui Israel, fiindcă armele lui de luptă sunt artele, ştiind clar că luptă dreaptă nu poate exista cu cel ce nu se arată şi a cărui faţă produce moarte.

PSALMUL 90 (al lui Moise): „Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost,/ din neam în neam./ Înainte ca să se fi născut munţii/ şi înainte ca să se fi făcut pământul şi lumea,/ din veşnicie în veşnicie, Tu eşti Dumnezeu!/ Căci înaintea Ta, o mie de ani/ sunt ca ziua de ieri, care a trecut,/ şi ca o strajă din noapte."

TOSCHRIS: - Iată mia de ani, trecută, aproape că nici nu există. Începe să se simtă prezentul, nici viitorul nu se vede, ci numai prezentul! Psalmii sunt o carte a vieţii în care Divinul este întrebat continuu şi retoric, prezentându-i-se realitatea vieţii, calea aleasă de David fiind filosofia, muzica, poezia. Istoria modernă a omului lui Dumnezeu, născut din Israel, începe în momentul ieşirii din Egipt, făptuitorul Moise fiind noul Israel! Moise şi David sunt aleşii omului din Renaştere: Michelangelo Buonaroti! Acum în Mileniul III noi încercăm să ne întoarcem la valorile Renaşterii care se vor urmaşe directe din Moise şi David! După aceşti *Psalmi*, opera de artă trebuie să se adreseze Divinului şi prin ea noi trebuie să impunem noua doctrină de viaţă care începe cu ecologia spiritului… Nimic urât şi rău în ce înfăptuieşte mâna şi mintea sănătoasă a omului.

PSALMUL 90: „Tu pui înaintea Ta nelegiuirile noastre/ şi scoţi la lumina feţei Tale păcatele noastre cele ascunse./ Toate zilele noastre pier de urgia Ta,/ vedem cum ni se duc anii ca un sunet./ Anii vieţii noastre se ridică la şaptezeci,/ iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani;/ şi mândria lor este muncă şi deşertăciune,/ căci trece iute, şi noi zburăm. Învaţă-ne să ne numărăm bine zilele,/ ca să căpătăm o inimă înţeleaptă!"

TOSCHRIS: - Doamne, ce Psalm! Învață-ne să ne petrecem bine zilele. Între minte și inimă trebuie să existe o relaţie de tărie şi eternitate. Trăiește-ți zilele şi nu pune totul la inimă. Iată, David arată lungimea vieții în timpul său! Moise spune adevărul, nu va intra în Canaan fiindcă acolo, în timpul cuceririi prin sabie şi foc, nu poate exista adevărul. Moise rămâne sfânt, deşi şi el a luptat, nu a rămas decât să-şi cânte în faţa Canaanului

durerea vieţii! Să nu uităm, că, şi în Egipt, Moise s-a afirmat ca un om al dreptăţii, curajos şi revoluţionar. Cu adevărat revoluţionar şi care şi-a însămânţat poporul cu ideea de revoluţie sub deviza *o viaţă are omul* şi ea trebuie ocupată cu religie, ştiinţă şi artă la cel mai înalt nivel. Da, și cu Revoluție! Este necruţător: „Întoarce-Te, Doamne! Până când? Ai milă de robii Tăi!”

PSALMUL 90: „Satură-ne în fiecare dimineaţă de bunătatea Ta,/ şi toată viaţa noastră ne vom bucura şi ne vom înveseli. Fie peste noi bunăvoinţa Ta!/ Şi întăreşte lucrarea mâinilor noastre,/ da, întăreşte lucrarea mâinilor noastre!”

TOSCHRIS: - Semnul sfinţirii omului, îndumnezeirii sale, este în mâinile sale, însemnul mâinilor fiind fapta. Lauda nu trebuie să stea în cuvinte! ...Dimineața este cea mai scumpă pentru om, căci lumina este victoria împotriva întunericului, este victoria împotriva morții. Dimineața, cu apă rece pe fața strâmbată de întuneric, renești. Dimineața înseamnă Renaștere!

PSALMUL 91: „Nu trebuie să te temi nici de groaza nopţii,/ nici de săgeata care zboară ziua,/ nici de ciuma care umblă în întuneric,/ nici de nenorocirea care pustieşte ziua în amiaza mare.”

TOSCHRIS: - Noaptea seamănă cu moartea! Stăpânul întunericului se sperie de cântatul cocoşului şi-atunci când vine lumina el se scoboară în negura pământului… Răul în viaţă, după dimensiunea nopții, este mult mai puțin decât binele zilei. Desigur, nu la fel se poate vorbi de noaptea polară.

PSALMUL 92: „Să vestim dimineaţa bunătatea Ta, şi noaptea, credincioşia Ta,/ cu instrumentul cu zece corzi şi cu lăuta,/ în sunetele harpei./ Căci Tu mă înveseleşti cu lucrările Tale, Doamne. Omul prost nu cunoaşte lucrul acesta,/ şi cel nebun nu ia seama la el./ Dacă cei răi înverzesc ca iarba/ şi dacă toţi cei ce fac răul înfloresc,/ este numai ca să fie nimiciţi pe vecie. Dar mie, Tu-mi dai puterea bivolului/ Cei sădiţi în Casa

Domnului,/ aduc roade şi la bătrâneţe,/ sunt plini de suc şi verzi…”

TOSCHRIS: - Seara trebuie să crezi şi dimineaţa să te bucuri că ai ieşit din întuneric. Soarele se arată iar. Noaptea este totuna, pentru câteva ore, cu moartea! Credinţa este prezentă în toate simţurile omului, dar, cu precădere în inimă, gust şi auz. Faptele înaintea vorbelor. Prostul nu cunoaşte şi nebunul nu înţelege. Credinţa benefică pentru suflet înseamnă să cunoşti pentru a cere şi a ţi se da; înseamnă şi să înţelegi pentru a te împăca. Armele, toate ale vieţii - viaţa este o permanentă luptă - sunt în ograda ta. Acesta este leitmotivul meu de copil, de tânăr: Te naşti, te lupţi şi mori! Mereu strig această sintagmă pe care am descoperit-o la cinsprezece ani! Când am făcut crucifixul din lemnul de tei dăruit de Ilie, fratele meu... Moartea este un mare consumator: de acea trebuie mărită producţia în oameni, tocmai pentru ca să aibă ce consuma, moartea. Ca să existe creştere, un tată şi o mamă trebuie să facă trei copii...ca Adam şi Eva! Moise este încornat de Michelangelo cu două coarne, ca să simbolizeze puterea, precum puterea bivolului. Michelangelo a fost, pe lângă genialitatea sa asemănătoare cu a lui Beethoven, un mare simbolist.

PSALMUL 94: „Până când vor birui cei răi, Doamne,/ până când vor birui cei răi?/ Ei ţin cuvântări puternice, vorbesc cu trufie,/ şi toţi cei ce fac răul se fălesc.”

TOSCHRIS: - Îngâmfarea şi trufia, lauda nu sunt valabile de-cât în baia de mulțime! Dar între cei care vorbesc, nerușinați sunt și cei care strigă și cei care abia vorbesc…

PSALMUL 94: „Cel ce a sădit urechea s-ar putea să n-audă?/ Cel ce a întocmit ochiul s-ar putea să nu vadă?/ Cel ce pedepseşte neamurile s-ar putea să nu pedepsească,/ El, care a dat omului pricepere?”

TOSCHRIS: - Proiectul se află în mâna celor care cunosc, au știința facerii, nașterii produsului. Proiectantul este acela care se înţelege în fabricarea produsului cu oricine şi oriunde

pe suprafaţa pământului. Acesta cunoaște universala limbă a desenului. Desenul, mai valabil decât cuvântul!

PSALMUL 95: „Căci Domnul este un Dumnezeu mare,/ este un împărat mare mai presus de toţi dumnezeii./ El ţine în mână adâncimile pământului,/ şi vârfurile munţilor sunt ale Lui./ A Lui este marea, El a făcut-o, şi mâinile Lui au întocmit uscatul. De aceea am jurat în mânia Mea! „Nu vor intra în odihna Mea!" (trădătorii credinței n.n).

TOSCHRIS: - Dumnezeu este unul şi peste dumnezeii mici. Cu mâna a făcut Dumnezeu lumea şi nu cu vorba. Gura nu poate produce semne, decât însemne! Gura învăluie cu un voal de ascundere, realitatea. Poporul lui Israel nu va cunoaşte Duminica, odihna.

PSALMUL 96: „Spuneţi printre neamuri: - Domnul împărăţeşte!/ De aceea lumea este tare şi nu se clatină./ Domnul judecă popoarele cu dreptate."

TOSCHRIS: - Iată, Domnul este deja peste toate popoarele pământului,/ Domnul este global./ Raţiunea lumii este credinţa și creatorul unic./ O lume, aceeaşi, nu poate exista/ decât cu un singur creator şi mare judecător;/ o lume unită într-o singură mână;/ cum şi natura este unică/ şi se conduce după o singură mare lege:/ voinţa de a fi, de a exista,/ şi care conţine foarte multe articole funcţie de meridian./ Legea vieţii,/ legea existenţei./ Aleluia!/ Lăudaţi Divinul,/ ca să nu lăudaţi un satrap,/ cine ştie ce dictator,/ infractor,/ căci aceştia sunt la modă./ Oamenii mână în mână/ trebuie să cuprindă Terra/ în cea mai importantă şi esenţială horă/ ...a lor!

PSALMUL 96: „Să se bucure cerurile şi să se înveselească pământul;/ să mugească marea cu tot ce cuprinde ea!/ Să tresalte câmpia cu tot ce e pe ea,/ toţi copacii pădurii să strige de bucurie/ înaintea Domnului! Căci El vine,/ vine să judece pământul./ El va judeca lumea cu dreptate,/ şi popoarele, după credincioşia Lui. "

TOSCHRIS: - Acesta este chiar mesajul din Oda Bucuriei din simfonia a noua, cu cor, de Ludvig van Beethoven; este chiar muzica scrisă de Wagner pentru Parsifal, sau este Richard Strauss, sau este muzica lui Brucner…

PSALMUL 99: „Doamne Dumnezeul nostru, Tu i-ai ascultat;/ ai fost pentru ei un Dumnezeu iertător,/ dar i-ai pedepsit pentru greşelile lor”.

TOSCHRIS: - Fapta nu are iertare, de aceea fapta se judecă! Omenirea greşeşte în era lui Christos căci judecă şi vorba…

PSALMUL 104: „El a făcut luna, ca să arate vremurile;/ soarele ştie când trebuie să apună./ Tu aduci întunericul, şi se face noapte:/ atunci toate fiarele pădurilor se pun în mişcare;/ puii de lei mugesc după pradă/ şi îşi cer hrana de la Dumnezeu./ Când răsare soarele, ele fug înapoi/ şi se culcă în vizuinile lor./ Dar omul iese la lucrul său/ şi la munca lui, până seara.”

TOSCHRIS: - Ordinea naturală, firească, a lucrurilor; lumea toată trebuie să existe. Mâna are cinci degete inegale şi omul are două mâini tot inegale, dar toate sunt împreună pentru a forma armonia lumii, legea Universului în care totul are logică, binele şi răul, plusul şi minusul…Toate fapte şi nu vorbe. Iată, fiarele pământului mişună noaptea, iar animalele domestice dorm!...când doarme omul.

PSALMUL 105: „A scos pe poporul Său cu veselie, pe aleşii Săi în mijlocul strigătelor de bucurie./ Le-a dat pământurile neamurilor, şi au pus stăpânire pe rodul muncii popoarelor,/ ca să păzească poruncile Lui/ şi să ţină legile Lui./ Lăudaţi pe Domnul!”

TOSCHRIS: - Poporul mai vrednic asimilează pe cel mai puțin vrednic. Logica cuceritorilor, legea biruitorilor, nevoia de muncitori, de tehnologie, de populații care să nu poarte arme și care să muncească! ...Populaţiile nu stau pe loc, ele se mişcă ca mercurul şi rămân acolo unde pot prinde rădăcini, apoi alţii vin peste ele să culeagă vlăstarele. Legea lor este că

nu pământurile le sunt în voinţă, ci acest „rod al muncii popoarelor”… vin toţi, aleargă după tehnologie!

PSALMUL 114: „Când a ieşit Israel din Egipt,/ când a plecat casa lui Iacov de la un popor străin,/ Iuda a ajuns locaşul Lui cel sfânt, şi Israel, stăpânirea Lui./ Marea a văzut lucrul acesta, şi a fugit,/ Iordanul s-a întors înapoi:/ munţii au sărit ca nişte berbeci,/ şi dealurile, ca nişte miei./ Da, cutremură-te, pământule, înaintea Domnului,/ înaintea Dumnezeului lui Iacov,/ care preface stânca în iaz,/ şi cremenea, în izvor de ape.”

TOSCHRIS: - Ce fizică Doamne, ce fizică măreață, ce artă, iată rădăcinile marii poezii, în care predomină starea poetică, suprarealismul, impresia, sugestia, simbolismul, mişcarea continuă a pământului, transformarea …nimic nu se pierde, ci totul se transformă, continuă!...spectacolul lumii începe la curtea Regelui David şi el trebuie să continue! Show must go one!

PSALMUL 115: „Dumnezeul nostru este în cer,/ El face tot ce vrea./ Idolii lor sunt argint şi aur,/ făcuţi de mâini omeneşti./ Au gură, dar nu vorbesc,/ au ochi, dar nu văd,/ au urechi, dar n-aud,/ au nas, dar nu miros,/ au mâini, dar nu pipăie,/ picioare, dar nu merg; nu scot niciun sunet din gâtlejul lor./ Ca ei sunt cei ce-i fac,/ toţi cei ce se încred în ei./ Cerurile sunt ale Domnului,/ dar pământul l-a dat fiilor oamenilor”.

TOSCHRIS: - Pământul este tărâmul cunoașterii, este raiul, iar cerurile și întreg cosmosul sunt tărâmul vieții veșnice, căci în afara pământului acționează legea relativității. Raţiunea universală, speranţa omului către un dat mai bun, și către aflarea altor vieți. Speranţa e sus, ea nu poate fi jos. Dumnezeu nu poate fi atins, este raţiunea Vechiului Testament. Dacă se face ghem, omul nu poate respira; el se va înălţa pe vârfuri şi va deschide braţele, va fi ca o cruce, şi va cuprinde azurul albastru sau cenuşiul care-l înfruntă; se va înălţa ca să soarbă tot aerul...și, care, ca un taur format din mai mulți tauri se revarsă dinspre înalturi…Universul este stăpânit, şi raţiuni superioare lui, vecine sau sinonime cu raţiunea naturală, nu poate să vină

decât din afară! din cerurile înalte, din galaxiile solare. Însă stăpânul pământului este omul şi tehnologia, creaţia domniei sale; Dumnezeu este stăpânul Universului şi locuieşte în inimă, la oameni!

PSALMUL 115: „… Lăudaţi pe Domnul!”

TOSCHRIS: - Spune, cântă, strigă Regele David: lăudaţi pe Domnul! Strigă Iisus Christos: lăudați Domnul și omul, și pe mama omului; va spune cetăţeanul mileniului III: lăudați omul care îl are în inimă pe Domnul!

PSALMUL 116: „Da, Tu mi-ai izbăvit sufletul de la moarte,/ ochii, din lacrimi, şi picioarele, de cădere.”

TOSCHRIS: - „Raţiunea credinţei”, magnetul spiritual şi material care alimentează sufletul, dotând omul cu preafericita energie.

PSALMUL 116: „În neliniştea mea, ziceam:/ Orice om este înşelător./ Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiţi de El.”

TOSCHRIS: - Omul merge şi paşii lui sunt nesiguri mai ales când albul îl înconjoară, şi gheaţa i se întinde sub picioare. Omul are viaţa scurtă şi Dumnezeu îi iubeşte pe cei care sunt ai Săi, dându-le viaţă lungă!...de aceea mă bucur eu că voi împlini șaptezeci de ani! Dar cât s-a bucurat Noe, Avraam, Gh Petre Govora, Constantin Lucaci - marele sculptor al pământului care a materializat lumina în granit negru și oțel inoxidabil!...ce oameni!...care au reușit să miște munții. Care au trăit și muncit până în ultima clipă, murind fericiți.

PSALMUL 118: „Iată poarta Domnului: pe ea intră cei neprihăniţi./ Te laud, pentru că m-ai ascultat,/ pentru că m-ai mântuit./ Piatra pe care au lepădat-o zidarii/ a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii.”

TOSCHRIS: - Cel din urmă va fi cel dintâi. Deschiderea către nemurire valabilă oricui…nemurirea ca atare nici măcar neexistând, ci numai în cazul acelora care au faptele în mâini până în fața morții și izbânda ca speranță!... Acestea sunt pri-

mele semne ale creştinătăţii, ludicului, care urmează copilăriei! Ce înainte era balast, astăzi sunt pietre nestemate puse înainte, puse sub cap, puse cap la cap, pentru ca omul să nu doarmă niciodată, când visează, când i se adresează divinitatea, când îl caută ca să construiască împreună cu speranța.

PSALMUL 126: „Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie./ Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie când îşi strânge snopii."

TOSCHRIS: - Bine faci, bine găseşti. Înainte de râs este plâns şi nimeni nu va fi primul, dacă nu există al doilea și ultimul. Fratele meu Ilie spunea: unde-i dealul mai înalt? unde-i valea mai adâncă! Victoria şi bucuria cu atât vor fi mai mari, cu cât greul şi dificultatea, inerente începutului, vor fi mai însemnate.

PSALMUL 127 (al lui Solomon): „Dacă nu zideşte Domnul o casă,/ degeaba lucrează cei ce o zidesc;/ dacă nu păzeşte Domnul o cetate,/ degeaba veghează cel ce o păzeşte."

TOSCHRIS: - O ho ho zidirea fără credință și proiect, nu aduce nici o bucurie de când este lumea! De fapt, unde sunt doi puterea crește și omul niciodată nu este singur. Întotdeauna în el sunt trei: bărbatul, femeia și fiul! Sensul lucrului bine făcut…cu mintea, dar mai ales cu inima!

PSALMUL 135: „Domnul face tot ce vrea/ în ceruri şi pe pământ,/ în mări și în toate adâncurile."

TOSCHRIS: - Trece prin zid, trece prin tot ce vrea și este dur. Voința divinității este lege. Totul există, ci numai trebuie descoperit - deviza inventatorului! Omul nu poate fi depășit, ci numai autodepășit: aceasta este invenția!

PSALMUL 135: „Idolii neamurilor sunt argint şi aur,/ lucrare făcută de mâinile oamenilor."

TOSCHRIS: - Slăbiciunea totemului este contra puterii eului.

PSALMUL 137: „Pe malurile râurilor Babilonului/ şedeam jos şi plângeam,/ când ne aduceam aminte de Sion./ În sălciile din ţinutul acela/ ne atârnaserăm harpele./ Căci acolo, biruitorii

noştri ne cereau cântări,/ şi asupritorii noştri ne cereau bucurie, zicând:/ - Cântaţi-ne câteva din cântările Sionului!”

TOSCHRIS: - Iată, Israel a fost dus în Babilon pentru arta lui și priceperea lui ca şi basarabenii şi nord bucovinenii evacuaţi în o mie nouă sute patruzeci și patru; grosul, torul coloanei, ajungând aici în Oltenia frumoasă de sub munte și de lângă Olt.

PSALMUL 145 (al lui David): „Domnul este lângă toţi cei ce-L cheamă,/ lângă cei ce-L cheamă cu toată inima.”

TOSCHRIS: - Domnul e-n noi, El este divinitatea noastră, cea mai frumoasă și cea mai deșteaptă. Divinitatea există necondiţionat lângă om, în om, și ea trebuie asumată. Ea este ca animalul domestic, nu poate exista fără om. Trebuie căutată, învăţată, învăţată calea pentru ca ea să constituie spiritualitate.

PSALMUL 147: „El n-a lucrat aşa cu toate neamurile,/ şi ele nu cunosc poruncile Lui./ Lăudaţi pe Domnul!”

TOSCHRIS: - Au avut și neamurile Domn, dar nu a vrut să recunoască. Iniţial Israel şi-a construit o lume rotundă sau semirotundă ca potcoava lui Avraam, arcul său, pe care s-a mişcat trei mii de ani, iar, după, Christos a extins-o în întreaga lume. Sămânţa lui Israel se răspândeşte în lume imediat după potop prin fiii lui Noe. Potcoava este optimă ca geometrie, ea asigură trei grade de libertate şi este asemănătoare curbei lui Gauss în planul cartezian. Lipsa călcâiului, golul potcoavei, face posibilă alergarea…Cine învaţă să fie lângă Domnul, învaţă să fie Israel şi are porţile deschise spre viaţă. Spre mileniul III! În acest mileniu lupta este aprigă.

PSALMUL 148: „Lăudaţi-L, cerurile cerurilor,/ şi voi, ape, care sunteţi mai presus de ceruri!”

TOSCHRIS: - Ce metaforă, ce transfigurare, ce stih de aur. Mi se pare esenţa esenţelor şi faptul că David îl găseşte pe Dumnezeu pe pământ. Apa este mai importantă ca cerul care este un simbol altfel zis: „cerurile”! Și Dumnezeu din apă a făcut lumea…În apă se găsesc ambele feluri de energii: cea solară a hidrogenului năprasnic și cea terestră a aerului respirat.

Este o mare pedeapsă pe acele părți din omenire în care pământul a secat de apă curată! Țara românească are apă mai mult decât trebuie dar de răul Olt și-a bătut joc și pedeapsa Naturii nu este departe. La fel și-a bătut joc de Valea Oltului pe care trebuia făcută autostrada care să lege Europa centrală de Europa de sud - est și pe care trebuia să fie și o cale ferată electrificată căci merita să lege capitala Curtea de Argeș de Sibiul vechi de o mie de ani. Doamne când te gândești că și Curtea de Argeș și Sibiul întreg, și Râmnicul și Câmpulung Muscel au avut aceiași strămoși...

PSALMUL 148: „Lăudaţi pe Domnul de jos de pe pământ,/ balauri de mare şi adâncuri toate;/ foc şi grindină, zăpadă şi ceaţă,/ vânturi năprasnice, care împliniţi poruncile Lui,/ munţi şi dealuri toate,/ pomi roditori şi cedri toţi,/ fiare şi vite toate,/ târâtoare şi păsări înaripate,/ împăraţi ai pământului şi popoare toate,/ voievozi şi toţi judecătorii pământului,/ tineri şi tinere,/ bătrâni şi copii!”

TOSCHRIS: - Dumnezeu este chiar Natura, toată. cu binele şi răul ei. Furtuna şi cutremurul, răul catastrofal fac parte din legea vieţii în care natura se opune creşterii aluatului, creşterii de orice fel, saturaţiei! Psalmul acesta îl globalizează pe Domnul căruia pot să-i spun și altfel, dar să fie tot El.

PSALMUL 149: „Să salte de bucurie credincioşii Lui, îmbrăcaţi în slavă,/ să scoată strigăte de bucurie în aşternutul lor!/ Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor,/ şi sabia cu două tăişuri, în mâna lor,/ ca să facă răzbunare asupra neamurilor/ şi să pedepsească popoarele;/ să lege pe împăraţii lor cu lanţuri,/ şi pe mai marii lor, cu obezi de fier,/ ca să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă!”

TOSCHRIS: - Strigăte de revoluție! Bucuria şi lupta trebuie să înceapă din familie, din aşternutul de acasă. Şi sabia cu două tăişuri să nu lipsească, să nu lipsească dorinţa de răzbunare pentru legea divinității clare din ce în ce mai uitată. Acest psalm există în toată logica revoluţiilor de până acum: Revo-

luţia Franceză şi Revoluţiile din Rusia, în acestea din urmă rolul împăratului fiind luat de reprezentatul mulțimilor! Imnurile biblice, toate, au un puternic caracter revoluţionar, aşa cum a fost şi viaţa lui David cel care a reuşit imposibilul. Fiii lui Israel par și sunt cel mai războinic popor!...fiind apărați de Domnul.

PSALMUL 150: „Lăudaţi-L cu sunet de trâmbiţă,/ lăudaţi-L cu lăuta şi harpa!/ Lăudaţi-L cu timpane şi cu jocuri,/ lăudaţi-L cântând cu instrumente cu corzi şi cu cavalul./ Lăudaţi-L cu chimvale sunătoare,/ lăudaţi-L cu chimvale zăngănitoare!”

TOSCHRIS: - Dacă David spune așa înseamnă că arta muzicii, trâmbiţei și harpei, timpanului, instrumentelor de corzi, cavalului și chimvalului…sunt comandate și ocrotite de divinitate…Muzica este de la Domnul, și este făcută tot pentru El!

« PROVERBELE »
(DREPTATEA LUI SOLOMON)

…

2

ÎNȚELEPTUL ȘI PRICEPUTUL AU TEAMĂ DE DOMNUL

SOLOMON: - „Dacă vei lua aminte la înţelepciune/ şi dacăţi vei pleca inima la pricepere; atunci vei înţelege frica de Domnul/ şi vei găsi cunoştinţa lui Dumnezeu.”

TOSCHRIS: - Întotdeauna trebuie să existe o frică, o teamă, de necunoscut, de boală, de întâmplarea ad hoc, de șoc. Curajul absolut nu există şi este o prostie, căci natura la fiecare pas oferă o capcană, răul existând la fiecare pas. Răul fiind în cantitate mai mare decât binele, când spunem că binele este o funcție cu foarte multe variabile. Trebuie să existe o barieră care te opreşte…îţi interzice. Ce este prea mult strică. ... Calitatea faptei, produsului, ţi-o dă cumpărătorul, beneficiarul,

susţinătorul. Într-un clasament al faptelor bune conduce paza în fața ispitei urmată de înţelepciune şi pricepere. Invocarea divinității apare în fața fricii.

3
PORUNCILE TATĂLUI SUNT LEGE

SOLOMON: - „Căci ele îţi vor lungi zilele şi anii vieţii tale şi-ţi vor aduce multă pace. Să nu te părăsească bunătatea şi credincioşia: leagă-ţi-le la gât, scrie-le pe tăbliţa inimii tale."

TOSCHRIS: - Acestea sunt condiţiile unei vieţi mai bune și dau sănătate până la adânci bătrâneți. Nu uităm, prietenia tatălui, dragostea lui, mai importantă decât dragostea mamei, după maturizarea fiului.

SOLOMON: - „Încrede-te în Domnul din toată inima şi nu te bizui pe înţelepciunea ta"!

TOSCHRIS: - Înţelepciunea nu există în oglindă, ci în ființă, venită de la creier în inimă; desigur, după multă experiență. Să terminăm cu experimentele. Acestea se produc în laboratoarele chimice și micro biologice înconjurate cu ziduri grele cu uși de plumb.

SOLOMON: - „Nu te socoti singur înţelept; teme-te de Cel de Sus şi abate-te de la rău! Aceasta va aduce sănătate trupului tău şi răcorire oaselor tale."

TOSCHRIS: - Măsura faptelor noastre nu se află în noi, ea se confirmă de către alţii, ci doar în gând trebuie să fim propriul nostru cenzor - controlor. De aceea în viaţa practică, de producţie, s-a introdus autocontrolul. ...Sănătatea trupului nostru este în legătură directă cu starea de sănătate a inimii şi minţii. Desigur, foarte importantă este digestia.

SOLOMON: - „Prin înţelepciune a întemeiat Domnul pământul, şi prin pricepere a întărit El cerurile; prin ştiinţa Lui s-au deschis adâncurile şi strecoară norii roua."

TOSCHRIS: - Absolutul creaţiei. Arta nu există fără înţelepciune şi pricepere, cum definim noi dintotdeauna valoarea

operei artistice prin cantitatea de energie - totalul de înţelepciune şi pricepere - care duce la realizarea ei. Înţelepciunea şi priceperea au la bază experienţa câştigată prin învăţătura la şcoală şi în ucenicie! Maestrul este ca Domnul. Time out: lupta cu credinţa, lupta lui Israel; singurul stimul care trebuie luat în considerare este calea reuşitei în viaţă: lupta pentru propășirea binelui și învingerea răului. Israel, cel ce s-a luptat cu Adevărul!

4
PĂZEȘTE-ȚI INIMA MAI MULT DECÂT ORICE

SOLOMON: - „Eram încă fiu la tatăl meu şi fiu gingaş şi singur la mama mea; el mă învăţa şi-mi zicea: - Păstrează bine în inima ta cuvintele mele, păzeşte învăţăturile mele şi vei trăi! Căci ele sunt viaţă pentru cei ce le găsesc/ şi sănătate pentru tot trupul lor. Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice este de păzit, căci din ea ies izvoarele vieţii."

TOSCHRIS: - Chezăşia tatălui este viaţa şi sănătatea fiului, căci tatăl, trecând prin toate, este şi lup, şi miel, şi zmeu… Tatăl are experienţa binelui şi experienţa răului şi trăieşte magic procrearea vieţii. Fără esenţa lui, *mirabilă sămânţă*, aluatul nu poate să crească.

SOLOMON: „Fiule, păzeşte sfaturile tatălui tău şi nu lepăda învăţătura mamei tale: leagă-le necurmat la inimă, atârnă-le de gât. Ele te vor însoţi în mersul tău, te vor păzi în pat şi îţi vor vorbi la deşteptare!"

TOSCHRIS: - Tatăl şi mama sunt cea mai importantă componentă a trinomului care aduce fiul între ei, și, nimeni, nu ne oprește să considerăm familia o sfântă treime care stă la baza vieții.

SOLOMON: - „Adevărata neprihănire duce la viaţă, dar cel ce urmăreşte răul găseşte moartea. ...Femeia frumoasă şi fără minte este ca un inel de aur pus în râtul unui porc. ...Unul care

dă cu mâna largă, ajunge mai bogat; şi altul, care economiseşte prea mult, nu face decât să sărăcească.”

TOSCHRIS: - De sărăcie nu scapă decât cine doreşte. Iar inele de aur în râtul porcilor nu bagă nimeni.

…

13

PĂRINTELE RĂMÂNE CEL MAI BUN SFETNIC

SOLOMON: - „Cine cruţă nuiaua, urăşte pe fiul său, dar cine-l iubeşte, îl pedepseşte îndată.”

TOSCHRIS: Unde loveşte tatăl, creşte! Copilul însă nu este animalul tatălui; în consecinţă nuiaua se caută, mai bine, înainte de lovire; precum piatra evreului pe care acesta o tot caută să lovească cu ea! ...Moise a fost capabil să dicteze scribului să scrie carte şi nu altul.

SOLOMON: - „Oriunde se munceşte este şi câştig, dar oriunde numai se vorbeşte, este lipsă.”

TOSCHRIS: - Asta trebuie să știe omul mileniului III!...după anul două mii, noi, românii din țara noastră, am renunţat la muncă şi am trecut la vorbe. Am desfiinţat cărţile de muncă ca să nu se mai poată calcula corect pensiile... Am desfiinţat legea pensiilor valabilă de o sută de ani!

…

16

PAŞII OMULUI NU MERG ÎNTODEAUNA CU INIMA SA

SOLOMON: - „Inima omului se gândeşte pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă paşii.”

TOSCHRIS: - Soarta nu este în mâinile omului, dar el se poate apăra de ea! Dar, cum ar fi ea, vina nu o poartă Domnul, ci tot creştinul…

SOLOMON: - „Mânia împăratului este un vestitor al morţii, dar un om înţelept trebuie s-o potolească.”

TOSCHRIS: - Bun sau rău împăratului trebuie să i se aleagă sfetnici buni pe care la nevoie el să-i consulte. Înţelepţi, nu pot fi decât bătrânii, dar nu cu prea mulţi ani adunaţi în traistă.

…

20
BĂUTURA TARE E MAI PUȚINĂ ȘI E DE PREFERAT

SOLOMON: - „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înţelept. ...Frica pe care o insuflă împăratul este ca răcnetul unui leu, cine îl supără, păcătuieşte împotriva sa însuşi."

TOSCHRIS: - Vinul nu te adoarme şi în timp ce bei, și după aceea, faci numai prostii. Batjocoritori vor deveni toți de lângă tine. Toți oftează și tu nu-i auzi: ce păcat că un asemenea spirit se pierde în băutură! Tăria, din contră, de-o bei fără măsură faci gălăgie; eşti mare...norocul tău că adormi. ...Cine se ridică împotriva împăratului se ridică împotriva Domnului, împotriva poporului, dacă acesta l-a uns. Şi-apoi de ce să superi leul care este regele junglei?...pentru răcnetul său? Câinele latră de frică şi leul răcnește ca să se facă auzit...cineva trebuie să conducă. Acesta stabileşte adevărul. ...Vrejul de fasole nu se ridică fără arac, care în fond este un prostănac. Dar a văzut cineva un vrej de fasole mai deștept decât un arac?

21
MAESTRUL E UNUL! SALAHORII ȘI UCENICII, NENUMĂRAȚI

SOLOMON: - „A face dreptate şi judecată este mai plăcut Domnului decât jertfele. Planurile omului harnic nu duc decât la belşug, dar cel ce lucrează cu grabă n-ajunge decât la lipsă. Cel vinovat merge pe căi sucite, dar cel nevinovat face ce este bine."

TOSCHRIS: - Presa, câinele democraţiei. Planificarea este mai bună decât o cere clipa şi nevoia. Este imposibilă armonia

socială. Când împart prada există lupi care rămân flămânzi. Bogăţia există alături de sărăcie. Palatul se vede de departe, cocioabele, nu. Maestrul se vede și se cunoaște, salahorii nu, la fel şi ucenicii; rândul lor vine mai târziu, dacă e cazul!

22
ÎN FAȚA RĂULUI MAI BINE TE ASCUNZI

SOLOMON: - „Omul chibzuit vede nenorocirea şi se ascunde, dar cei proşti merg înainte şi sunt pedepsiţi."

TOSCHRIS: - Şi laşitatea are un rol pozitiv în viaţă şi nu are treabă cu Revoluţia. Dar lașii devin revoluționari, după revoluție.

SOLOMON: - „Răsplata smereniei, a fricii de Domnul este bogăţia, slava şi viaţa. ...Cine iubeşte curăţia inimii şi are bunăvoinţa pe buze, este prieten cu împăratul."

TOSCHRIS: - Curioasă aliniere, dar numai smerenia? Mai bine să fii prieten cu împăratul decât cu duşmanul său, nu acelaşi lucru este când are duşmani mai mulţi.

SOLOMON: - „Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiaua certării o va dezlipi de el."

TOSCHRIS: - De aici şi nebunul frumos cu totul nefiresc… Ludicul nu prea se recomandă maturului care va rămâne astfel imatur! la fel și artiștii fără simțire și valoare - neartiști - și membrii uniunilor de creație. Sindicatele au dispărut. Păi cum să fie uniunea un sindicat, dacă este o uniune spirituală, și nu a brațelor de muncă?

SOLOMON: - „Dacă vezi un om iscusit în lucrul lui, acela poate sta lângă împăraţi, nu lângă oamenii de rând."

TOSCHRIS: - Iscusința este o însușire împărătească și nepriceperea lângă împărat este tragedia poporului supus împăratului. Vai de ţara, ca ţara românească, de astăzi, din mileniul III în care nepricepuţii fac legile...și, fără glumă, aceștia înmul-

ţindu-se mereu. Ultima oară s-au înmulţit de la trei sute la şase sute!

23

BANUL NU VINE LA CEL CARE ALEARGĂ DUPĂ BANI

SOLOMON: - „Nu te chinui ca să te îmbogăţeşti, nu-ţi pune priceperea în aceasta. Abia ţi-ai aruncat ochii spre ea şi nu mai este; căci bogăţia îşi face aripi şi, ca vulturul, îşi ia zborul spre ceruri."

TOSCHRIS: - Bogăţia trebuie să vină noaptea, şi nu ziua. Banii îi numără dracul; și banii se păstrează la întuneric și nu la lumină în văzul fiecăruia.

SOLOMON: - „Ascultă pe tatăl tău, care te-a născut, şi nu nesocoti pe mama ta, când a îmbătrânit. Cumpără adevărul şi nu-l vinde, înţelepciunea, învăţătura şi priceperea."

TOSCHRIS: - Tatăl sfătuieşte și mama îndrăgeşte şi, dacă toţi au îmbătrânit înseamnă că tată, mamă şi fiu sunt şi înţelepţi, şi învăţaţi, şi pricepuţi. Banul nu vine la cel care aleargă după bani!

30

SĂRACUL NU POATE SĂ CONDUCĂ! EL ESTE PRIMUL CARE BAGĂ MÂNA ÎN PUȘCULIȚA COPILULUI

SOLOMON: - „Patru lucruri fac să se răscoale o ţară şi sunt nesuferite: un rob care a început să împărăţească, un nebun care are pâine din belşug, o femeie dispreţuită care se mărită şi o roabă care moşteneşte pe stăpâna sa."

TOSCHRIS: - Pentru o ţară cel mai grav lucru e să se răstoarne ordinea socială. Atunci este chiar revoluție. Săracul nu poate să conducă, căci întâi îşi va lua singur dreptul - mai mult decât i se cuvine - apoi săracul nu cunoaşte decât răul, binele fiindu-i permanent lipsă; dacă e şi rob el nu cunoaşte decât dispreţul. Preţul muncii este pâinea, ori un nebun nu cunoaşte munca. Ca să se mărite o femeie trebuie să cunoască onoarea.

Sunt femei care se mărită, tocmai ca să-şi salveze onoarea. Moştenirea este cel mai de preţ drept pe care îl are omul fără ca să facă nimic, doar să ştie să aştepte să moară cine trebuie.

31
REGII NU AU VOIE SĂ BEA, CĂCI BĂUTURA FURĂ MINTEA

SOLOMON: - „Nu-ţi da femeilor vlaga, şi dezmierdările tale celor ce pierd pe împăraţi. …Nu se cade împăraţilor să bea vin, nici voievozilor să umble după băuturi tari; ca nu cumva, bând, să uite Legea şi să calce drepturile tuturor celor nenorociţi. Daţi băuturi tari celui ce piere, şi vin, celui cu sufletul amărât; ca să bea să-şi uite sărăcia şi să nu-şi mai aducă aminte de necazurile lui."

TOSCHRIS: - Vlaga este necesară şi pentru eroism, şi pentru munca de preţ; şi este duşmanul propriu când purtătorul ei se asociază cu cei ce răstoarnă guverne, fac revoluţii. Nu există revoluţii făcute în colectiv. Revoluţionarii sunt primii care cad loviţi de sabie, dacă nu se întâmplă aşa, nu a fost revoluţie. Curvarii şi beţivii nu pot fi numiţi şefi, dintotdeauna, în ei neputând să se aibă încredere. Instituţia întâi cercetează şi mai apoi face numirea de şef…Dar băutura tare se folosea la operaţie fiindcă adoarme, şi, după acest model, e numai nimerită înainte de moarte. Vinul este pentru săraci fiindcă este ieftin şi în cantitate mare; până să-ţi vină rău, el te face fericit. *La masa vecină un om este beat/ Vede ziua de mâine colorat/ Nu-l loviţi pe micul Khayyam/ El este copilul care visează pasărea ce o va prinde mâine*! („Caietul gri", Ed. Comphys, 2008)

« ECLEZIASTUL »
(SOLOMON)
1
„E PUR SI MUOVE” ŞI TOTUL SE TRANSFORMĂ

SOLOMON: „O, deşertăciune a deşertăciunilor; o, deşertăciune a deşertăciunilor! Totul este deşertăciune. Ce folos are omul din toată truda pe care şi-o dă sub soare? Un neam trece, altul vine, şi pământul rămâne veşnic în picioare.”

TOSCHRIS: - Dar, la altă scară, se duce şi el. La scara lui Einstein. Făgăduinţa, idealul...

SOLOMON: - „Soarele răsare, apune şi aleargă spre locul de unde răsare din nou. Vântul suflă spre miazăzi şi se întoarce spre miazănoapte; apoi iarăşi se întoarce şi începe din nou aceleaşi rotiri. Toate râurile se varsă în mare, şi marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăşi să pornească de acolo.”

TOSCHRIS: - „Rotiri”…Iată roata, totul se roteşte, se evaporă şi se întăreşte cum a spus Galileo Galilei!... şi Lavoisier, dar tu, Solomon, le-ai descoperit înainte, așa cum ai descoperit și formula cercului cu un π (pi) fără zero virgulă paisprezece!

SOLOMON: - „Toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare. Ce a fost va mai fi, şi ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare.”

TOSCHRIS: - Invenția și inovația este naturală, și depinde de mâna creatoare a omului, însă Timpul şi Tehnologia sunt absolut noi, mereu...

SOLOMON: - „Nimeni nu-şi mai aduce aminte de ce a fost mai înainte; şi ce va mai fi, ce se va întâmpla mai pe urmă, nu va lăsa nicio urmă de aducere aminte la cei ce vor trăi mai târziu. Am văzut tot ce se face sub soare; şi iată că totul este deşertăciune şi goană după vânt!”

TOSCHRIS: - Sărăcia este un dat, ban la ban trage, şi lenea e cocoană mare, este o profesiune, şi atrage şi sărăcia după ea.

Nimic nu este mai uşor decât să fii sărac şi leneş, obişnuinţa, rutina este moartea progresului. Când nu ai ce pierde totul este mai uşor decât când ai ce pierde. Revoluţiile se fac cu oameni săraci, şi jertfa este tot a lor. Văduva şi săracul sunt cei mai darnici, și primii la revoluție, și primii înaintea Domnului.

4
UNDE-S DOI PUTEREA CREȘTE ȘI SIGURANȚA LA FEL

SOLOMON: - „M-am uitat apoi la toate asupririle care se fac sub soare; şi iată că cei apăsaţi varsă lacrimi. Ei sunt pradă silniciei asupritorilor. Și am găsit că morţii sunt mai fericiţi decât viii. Dar mai fericit decât amândoi am găsit pe cel ce nu s-a născut încă”.

TOSCHRIS: - A vedea şi a şti este o povară. Cei mai mulți nu știu nimic și trăiesc mult. Domnul ține la aceștia. Munca și înțelepciunea rezolvă totul. Munca fără odihnă nu există, dar mai ales odihna fără muncă! Aceasta, munca, este antidotul deşertăciunii. Colosal raportul celor trei opt: opt + opt + opt ore egal cu o zi. Oricare opt necesită pregătire şi încheiere. Opt ore muncă, opt ore nevoi pentru inimă, opt ore igiena minţii, somnul!

SOLOMON: - „Am mai văzut că orice muncă şi orice iscusinţă la lucru îşi are temeiul numai în pizma unuia asupra altuia. Şi aceasta este o deşertăciune şi goană după vânt.”

TOSCHRIS: - Mai bine să nu te întreci cu nimeni, să nu fii în faţă!...dar poate unul ca tine, Solomon, să stea în urma altuia? Deşertăciune este desigur orice concurenţă, dar aşa este făcută viaţa să te aperi prin înlăturare de la bunătăţile vieţii. Aşa trăieşte acum Europa, totul e să fie corect politic şi pensia pentru muncă să fie dată pe cuminţenie şi lipsă de competitivitate, pe legea uniunilor de creaţie; mai rău, pensiile speciale au handicapat munca naturală, valoarea ei.

SOLOMON: - „Mai bine o mână plină de odihnă, decât amândoi pumnii plini de muncă şi goană după vânt. Mai bine doi decât unul, căci iau o răsplată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul.”

TOSCHRIS: - Iată de când este valabilă această lege de protecţie a muncii. În nici o treabă să nu pui să lucreze unul singur. Şi încă ceva! când sunt doi puterea creşte şi secretul dispare, fireşte. Siguranța crește, căci dacă se accidentează unul primește ajutor imediat de la celălalt. Ecleziastul este tot una cu împăcarea: în spatele predicatorului stă Domnul şi în faţa sa, mulţimea, poporul! Deşi nu se face deloc vorbire despre sărbătoare, în Ecleziast, omul trebuie să trăiască permanent în sărbătoare şi munca sa.

5
NU FII PREA DREPT ȘI ÎNȚELEPT, PENTRU CE SĂ PIERZI?

SOLOMON: - „Dulce este somnul lucrătorului, fie că a mâncat mult, fie că a mâncat puţin; dar pe cel bogat nu-l lasă îmbuibarea să doarmă. Iată ce am văzut: este bine şi frumos ca omul să mănânce şi să bea, şi să trăiască bine în mijlocul muncii lui cu care se trudeşte sub soare, în toate zilele vieţii lui pe care i le-a dat Dumnezeu; căci aceasta este partea lui.”

TOSCHRIS: - Munca este cea mai valabilă religie. Am gândit bine mai înainte referindu-mă la sărbătoare. Iată, nici Ecleziastului nu i-a scăpat asta. Munca şi pacea sunt cele mai importante lucruri. Acum în mileniul trei, însă se greşeşte foarte mult, în România, ţara mea, că munca este dată la o parte şi este numai sărbătoare…Celelalte popoare trebuie să aibă grijă, această boală se ia foarte repede, se întinde mai ceva decât calomnia…Ce la unii este rău la alţii este foarte bine: ţările foste colonizatoare au popoare care nu le mai place munca căci de aceea au fost călătoare şi au cucerit pentru mână de lucru, desi-

gur, şi pentru bogăţii. Acum popoarele țărilor foste comuniste au rămas tot aşa, obişnuite cu munca au invadat puterile coloniale şi lucrează pentru ele…Rău este că cei plecaţi pot să rămână acolo în detrimentul propriei ţări. Dar de ce să fie în detriment? nu, mai bine este că Brâncuşi e înmormântat la Paris, decât la Bucureşti!

SOLOMON: - „Toată truda omului este pentru gura lui, şi, totuşi, poftele, nu i se împlinesc niciodată."

TOSCHRIS: - Omul trebuie să mănânce atât cât să mai dorească spune un proverb din bătrâni. Ideal este să existe poftă, şi nu ghiftuială; vai de omul cu pofte nesatisfăcute! Dorința face parte din firea omului.

SOLOMON: - „Asuprirea înnebuneşte pe cel înţelept, şi mita corupe inima."

TOSCHRIS: - Asuprirea pune obroc pe spirit, pe intelect.

SOLOMON: - „În ziua fericirii, fii fericit, şi în ziua nenorocirii, gândeşte-te că Dumnezeu a făcut şi pe una şi pe cealaltă, pentru ca omul să nu mai poată şti nimic din ce va fi după el."

TOSCHRIS: - Sunt puțini cei care cred, se gândesc la impactul dintre munca lor și urmașul direct. *După mine potopul* pare să spună fiecare…

SOLOMON: - „Nu fii prea neprihănit (drept n.n) şi nu te arăta prea înţelept: pentru ce să te pierzi singur?"

TOSCHRIS: - Niciodată să nu te bucuri prea mult, fiindcă *după râs vine plâns*. *Ce este prea mult strică*…chiar şi dreptatea.

…

8
CU MARTORI MINCINOȘI DIN NEGRU POȚI SĂ FACI ALB

SOLOMON: - „Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorinţa să facă rău."

TOSCHRIS: - Răul există şi stăpâneşte omul fiindcă justiţia amână sentinţa şi este timp pentru apărare, debusolare, și martori mincinoşi.

9
TĂMÂIA BISERICII NU ARE CE SĂ CAUTE ÎN SPITALE

SOLOMON: - „Cei vii, în adevăr, măcar ştiu că vor muri; dar cei morţi nu ştiu nimic şi nu mai au nicio răsplată, fiindcă până şi pomenirea li se uită.”

TOSCHRIS: - Iată avantajul de a fi viu. Bucură-te cât trăieşti. Nu există uitare mai mare ca moartea. Escatologia este pentru bolnavi. Moartea este atât de urâtă încât toată lumea o uită - mai bine să n-o vadă. Până în ultima clipă omul nu vrea nici să audă de ea. Slujba bolnavilor pe moarte în spitale este o obrăznicie intolerabilă pentru cei care speră să trăiască. Preoţimea trebuie să stea în casa Domnului sau la cimitir să facă slujbe, nu în spitale! Ce vrea un habotnic, un bigot, nu este valabil și pentru un om sănătos sau mai puțin bolnav; ori comunitatea noastră, activă, nu este formată din oameni bolnavi, aceștia, mai mult sau mai puțin real își iau concediu medical. Tatăl meu, Vasile, nu și-a luat niciodată concediu medical, ca și mine…

SOLOMON: - „Vai de tine, ţară al cărei împărat este un copil şi ai cărei voievozi benchetuiesc de dimineaţă!”

TOSCHRIS: - Regele şi nebunul său benchetuiesc fiindcă amândoi nu-şi aparţin, au mintea împrăştiată. Această însoţire vine de la Dumnezeu; regele nu trebuie să se înveselească de faptele lui bune către popor. Când se întâmplă acest lucru este chiar o rușine!

SOLOMON: - „Bucură-te, tinere, în tinereţea ta, fii cu inima veselă cât eşti tânăr, umblă pe căile alese de inima ta şi plăcute ochilor tăi; dar să ştii că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată.”

TOSCHRIS: - Bătrâneţea te judecă, dacă uită Domnul să o facă. Vai de zilele celui care se căieşte după o viaţă.

« CÂNTAREA CÂNTĂRILOR »

1

„IUBITUL ÎMI ESTE CA UN MĂNUNCHI DE MIR CARE MI SE ODIHNEȘTE ÎNTRE SÂNI”

O IUBITĂ: - „Să mă sărute cu sărutările gurii lui!/ Căci toate dezmierdările tale sunt mai bune decât vinul,/ mirodeniile tale au un miros plăcut./ Numele tău este ca o mireasmă vărsată,/ de aceea te iubesc pe tine fetele!/ Trage-mă după tine!/ Şi haidem să alergăm!/ Împăratul mă duce în odăile lui…/”

UN IUBIT: - „Cu iapa înhămată la carele lui faraon/ te asemăn eu pe tine, scumpa mea./ Ce frumoşi îţi sunt obrajii în mijlocul lănţişoarelor de la gât/ şi ce frumos îţi este gâtul în mijlocul şirurilor de mărgăritare!/”

IUBITA: - „Cât stă împăratul la masa lui, nardul meu îşi răspândeşte mirosul./ Preaiubitul meu îmi este ca un mănunchi de mir care se odihneşte între sânii mei./ Preaiubitul meu este pentru mine un strugure de măliniţă/.”

IUBITUL: - „Ce frumoasă eşti, iubito, uite ce frumoasă eşti cu ochii tăi de porumbiţă!”

IUBITA: - „Ce frumos eşti, preaiubitule, ce plăcut eşti!/ Verdeaţa este patul nostru!/ Cedrii sunt grinzile caselor noastre,/ şi chiparoşii sunt pardoselile noastre.”

TOSCHRIS (la rându-i poet): - Cântarea cântărilor făcută cântării cântărilor lui Solomon. O, tu Solomon, fiul lui David şi Batşeba,/ tu care nu eşti nici preot şi nici luptător,/ dar ai arma înţelepciunii permanent cu tine/ şi porţi platoşa priceperii în toate nefiind nici învăţat,/ nici prooroc/ şi având mai mult ca oricine priceperea în iubire,/ opera de artă,/ femeia în sine,/ fe-

meia regină,/ femeia fecioară,/ femeia soţie/ femeia care se scaldă în sucuri de mere şi-n cadă de aur…// O tu Solomon fiu al lui David,/ fiul lui Israel,/ într-atâtea războaie de nimicire de popoare/ ai construit un templu drept mulţumire adusă Domnului,/ căci tu ai fost alesul aleşilor,/ pacea şi iubirea creatoare şi zămislitoare/ care l-a pus pe cea mai înaltă treaptă/ - vârful stâncii,/ cuib al vulturului,/ care l-a însoţit pe Israel să poată duce greul robiei,/ al eliberării şi al făuririi Canaanului,/ o ţară în care curge laptele şi mierea,/ şi care împreună cu tine i-a fost scumpă şi dragă,/ şi Reginei de Saba,/ care era când albă când neagră,/ când lebădă,/ când iapă la carul de luptă,/ tu mulţumindu-te cu Templul/ şi cu frumoasele Ierusalimului,/ care pe degetele lungi au înşiruite inele de aur,/ pe sâni le atârnă pletele la fel de aur/ sau negre ca abanosul,/ și pe care să le-ntinzi în pădurile de cedru/ pe paturi şi duşumele de chiparosuri/ şi să le dezmierzi…/ Iubitule,/ iubito,/ formele mele şi nurii tăi,/ și sânii,/ şi gleznele fine,/ şi coapsele lungi sunt toţi şi toate robi/ şi roabe mâinilor noastre mângâietoare,/ şi tremurânde de patimă şi plăcere imperială…/ Mâinile noastre şi picioarele noastre / şi toate cele fine şi cu tării ca curcubeurile/ şi fulgerele pe cerurile când negre,/ când roze şi când albastre,/ imperiile toate tăvălite precum aşternuturile noastre/ creează universul lui Israel,/ el centrul pământurilor şi cerurilor înalte/ pe bolta cerească fie zi fie noapte/ stând scris: pace, pâine şi vin,/ și dragoste…/ Un strugure eşti iubito/ şi eu sunt un flămând de boabele lui,/ mari, rotunde și dulci.

2
IUBIREA-I FAGURE DE MIERE ȘI FLOARE ALBĂ DE CIREȘ

IUBITUL: - „Un crin în mijlocul spinilor/ aşa este iubita mea între fete.”

IUBITA: - „Ca un măr între copacii pădurii/ aşa este preaiubitul meu între tineri./ Cu aşa drag stau la umbra lui,/ şi rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele./ El m-a dus în casa de ospăţ,/ şi dragostea era steagul fluturat peste mine./ Întăriţi-mă cu turte de struguri, înviorați-mă cu mere,/ căci sunt bolnavă de dragostea lui./ Să-şi pună mâna stângă sub capul meu/ şi să mă îmbrăţişeze cu dreapta lui! Vă jur, fiice ale Ierusalimului,/ pe căprioarele şi cerboaicele de pe câmp:/ nu stârniţi, nu treziţi dragostea/ până nu vine ea!/ Aud glasul preaiubitului meu!/ Iată-l că vine,/ sărind peste munţi,/ săltând pe dealuri./ Preaiubitul meu seamănă cu o căprioară sau cu puiul de cerboaică./ Iată-l că este după zidul nostru, se uită pe fereastră,/ priveşte printre zăbrele./ Preaiubitul meu vorbeşte şi-mi zice:”

IUBITUL: - „Scoală-te, iubito, şi vino, frumoaso!/ Căci iată că a trecut iarna;/ a încetat ploaia şi s-a dus./ Se arată florile pe câmp,/ a venit vremea cântării/ şi se aude glasul turturelei în câmpiile noastre./ Se pârguiesc roadele în smochin,/ şi viile înflorite îşi răspândesc mirosul./ Scoală-te, iubito, şi vino, frumoaso!”

TOSCHRIS: - Trandafir şi crin,/ ca două flori rare suntem în grădină,/ eu pom de măr,/ de ionatan şi tu fecioară/ aşteptând sucul gurii mele dulci/ să se strecoare la tine şi să-l sorbi/ şi inima să mi-o dezmierzi/ şi să mă duci în casa tatălui tău/ şi să mă culci în patul tău de îndrăgostită/ şi să mă acoperi cu steagul/ fluturat peste mine de atât de mii de ori…/ Mâna stângă să mi-o pui sub cap/ şi dreapta ta de luptă să ţi-o arcuieşti peste mijlocul meu,/ palma ta să-mi strângă şoldurile,/ trupul meu nud să devină trupul tău/ dur ca piatra lui Iacov,/ abanosul tău să fie ca bastonul lui Iuda uitat la Tamar,/ suflul tău să fie ca de taur,/ elanul tău să fie/ ca vulturul ieşirii lui Moise şi Aaron din ţara lui Faraon.// Dragostea trebuie aşteptată,/ să fie dorită,/ cum doresc şi aşteaptă căprioarele/ şi cerboaicele/ momentul dorit,/ sorbitul de rouă,/ susurul de izvor.// A trecut iarna,/ s-a îndepărtat,/ a trecut ploaia,/ a răsărit iarba şi florile,/ a venit

Primăvara,/ pământul a întinerit/ iar carminele invadează cu cântul lor câmpiile şi livezile,/ haide frumoasa mea/ frumosul meu/ cea mai frumoasă,/ abia aştept să-ţi aud glasul,/ abia aştept să-ţi sărut ochii şi faţa,/ rochiţa ta roşie să ţi-o adun,/ să-ţi sărut sânii/ şi faţa să mi-o spăl cu mijlocul tău de miere;/ eu sunt al tău şi tu eşti a mea,/ eu sunt puiul de cerb care sare pe dealuri,/ iubirea-ți mă înaripează și mă înfioară.// În mod sigur călugărul scolastic din Carmina Burana/ nu a cunoscut Cântarea Cântărilor rămasă de la Solomon;/ sau poate a copiat-o,/ a răspândit-o ca pe un juvaier,/ iată,/ două mii de ani!

3
FIICE ALE IERUSALIMULUI, „NU TREZIȚI DRAGOSTEA, PÂNĂ NU VINE EA”, SINGURĂ...

IUBITA: - „Am căutat noaptea în aşternutul meu,/ am căutat pe iubitul inimii mele;/ l-am căutat,/ dar nu l-am găsit/ M-am sculat atunci şi am cutreierat cetatea,/ uliţele şi pieţele;/ şi am căutat pe iubitul inimii mele…/ L-am căutat, dar nu l-am găsit!/ M-au întâlnit păzitorii care dau ocol cetăţii;/ şi i-am întrebat:/ - N-aţi văzut pe iubitul inimii mele?// - Abia trecusem de ei/ şi am găsit pe iubitul inimii mele.// L-am apucat şi nu l-am mai lăsat/ până nu l-am adus în casa mamei mele,/ în odaia celei ce m-a zămislit.”

TOSCHRIS: - Amocul e boală mintală,/ tropicală,/ dar este şi iubire salvatoare,/ nu-i spune amoc,/ ci imposibilă stare de căutare a dorului de iubit…// Iubita strigă:/ „fiice ale Ierusalimului”/ nu vă grăbiţi,/ „nu stârniţi,/ nu treziţi dragostea/ până nu vine ea”/ nu alergaţi ca mine pe străzile Ierusalimului/ după iubitul meu ca puiul de cerboaică/ care nu mi-a sărit în aşternut…/ umbletul meu prin noapte ca o nebună de dor,/ de dragoste,/ cu inima din piept să-mi sară/ şi sânii de dor treziți;/ şi, iată,/ l-am găsit,/ fiice ale Ierusalimului,/ l-am luat în braţe şi l-am strivit/ şi l-am dus în odaia mamei mele care m-a zămis-

lit…// Iubirea din iubire răsare/ şi rămâne torţă vie/ până la asfinţitul vieţii de zămislit;/ plăcerea de odor din plăcere răsare/ plăcerea iubitei după iubit./ Acum am ieşit afară/ căci nor învolburat apare în zare…/ e alaiul împăratului rupt din Soare/ cu cai şi viteji/ cu săbii şi suliţi la brâu şi subţioară,/ în „pataşcă" de lemn de cedru/ şi aşternuturi de purpură şi fire de aur/ cu cununa pe cap/ pe care mama sa i-a dat-o/ în ziua lui de cununie cu fiicele Ierusalimului!

IUBITUL: - „Ce frumoasă eşti, iubito, ce frumoasă eşti!/ Ochii tăi sunt ochi de porumbiţă, sub marama ta./ Părul tău este ca o turmă de capre/ poposită pe coama muntelui Galaad."

TOSCHRIS: - *Roşie guriţa, roşie fustiţa* (*Carmine*, Editura Conphys, 2008)/ dinţii tăi ca mărgelele albe/ şi oile tunse,/ mulse de lapte,/ buzele tale ca prin inel trase/ şi guriţa - fustiţa/ şi limba jucăuşă,/ pisică,/ şoricel în găurică,/ gâtul tău - turnul de fildeş al lui David,/ sânii tăi ca porumbeii,/ „până se răcoreşte ziua/ şi până fug umbrele voi veni la tine",/ eu „munte de mir"/ şi tu „deal de tămâie"./ Grădină eşti tu cea mai frumoasă,/ grădină închisă,/ şi izvor eşti tu cea mai frumoasă,/ izvor şi grădină/ amândouă sere de lumină./ Natură eşti tu cea mai frumoasă,/ natură vie cu chiparoase şi flori de grădină,/ tufe de lămâi,/ smirnă şi aloe,/ leacuri pentru inimă şi piele frumoasă,/ fântână şi izvor de apă vie,/ grădini şi ape ce curg în pădurile Reginei de Saba!// Vino,/ vântule de oriunde/ şi suflă „peste grădina mea,/ ca să picure mirosurile din ea!/ Să intre iubitul meu în grădina mea,/ şi să mănânce din roadele ei alese!"//…Iubitul să se lungească în grădina mea.

Refren

Frumoasă eşti iubită între frumoase,/ ca Ierusalimul eşti de frumoasă/ şi zvăpăiată ca iapa de sub călăreţul aprig,/ părul tău e ca turma de capre de pe coama Galadului.

…
5
DOMNUL M-A BINECUVÂNTAT SĂ MĂ DĂRUIESC

IUBITA: - „Adormisem, dar inima îmi veghea…/ Este glasul preaiubitului meu,/ care bate: „Deschide-mi, soro, scumpo, porumbiţo, neprihănito!/ Căci capul îmi este plin de rouă,/ cârlionţii îmi sunt plini de picurii nopţii.”// M-am sculat să deschid iubitului meu,/ Am deschis iubitului meu;/ dar iubitul plecase,/ se făcuse nevăzut.// Înnebuneam când îmi vorbea./ Sunt bolnavă de dragoste!/ Cerul gurii lui este numai dulceaţă,/ şi toată fiinţa lui este plină de farmec.”

TOSCHRIS (travestit): - Fiice ale Ierusalimului sunt tristă,/ dar inima-mi zvâcneşte neîncetat;/ aseară m-am culcat şi iubitul meu a venit în noapte;/ uşa-mi era zăvorâtă/ şi iubitul meu a plecat,/ şi am sărit ca arsă,/ dar nu mai era nici la uşă,/ și nici la fereastră./ Am plecat să-l caut cu marama pe faţă,/ dar se pierduse în noapte,/ iar străjerii mi-au dat marama jos de pe față/ şi eu am rămas descoperită în lumina lunii,/ să mă spăl cu rouă/ și să fug în pădurea de cedrii,/ să-mi caut iubitul cu miros de cedru/ şi de cerb înfocat;/ şi eu arsă de dragoste/ să-l caut cu pielea tremurândă,/ eu cea mai frumoasă fiică a pădurii libaneze/ din care Regina de Saba/ i-a dat cedru lui Solomon/ să construiască Templul…/, să-mi construiască templul,/ viteazul pui ce cerb al regelui Solomon,/ mie cea mai frumoasă dintre fiicele Ierusalimului/ şi iubita viteazului/ cu capul ca o cunună de aur/ şi pletele ca nişte valuri,/ şi negre ca pana corbului,/ ochii ca porumbeii pe marginea izvorului,/ scăldaţi în lapte,/ odihnindu-se în faţa radioasă şi plină de lumină…/ Obrajii lui ca straturi de miresme/ şi gura lui din care curge smirnă/ să mă iubească cu mâinile ca nişte inele de aur/ ferecate cu trupul lui de fildeş şlefuit/ şi-acoperit de pietre scumpe,/ iubitul meu ca un falnic cedru ieşit din pădurea libaneză./ Domnul mi-a dat

dezlegare/ după ce m-am rugat Lui,/ Domnul mi-a dat binecuvântarea să mă dăruiesc lui…

6
OCHII TĂI MĂ TULBURĂ,/ ȘI DEVIN CA RÂUL CARE-ȘI SMULGE PIETRELE/ ȘI LE DUCE MAI DEPARTE

O FATĂ (către Iubită): - „Unde s-a dus iubitul tău,/ cea mai frumoasă dintre femei?/ Încotro a apucat iubitul tău?”

IUBITA: - „Iubitul meu s-a coborât la grădina lui, la stratul de miresme,/ ca să-şi pască turma în grădini şi să culeagă crini./ Eu sunt a iubitului meu, şi iubitul meu este al meu;/ el îşi paşte turma între crini.”

IUBITUL: - „M-am coborât în grădina cu nuci,/ să văd verdeaţa din vale,/ să văd dacă a înmugurit via/ şi dacă au înflorit rodiile./ Dar fără să bag de seamă,/ dorinţa mea m-a dus la casele poporului unui om ales./ Întoarce-te, întoarce-te, Sulamito!/ Întoarce-te, întoarce-te, ca să te privesc.”

TOSCHRIS: - Unde s-a dus iubita?/ Unde i-a plecat Iubitul?/ Tu, „cea mai frumoasă dintre femei?”/ Da,/ iubitul meu s-a dus să-mi caute daruri,/ deși el știe/ că darul meu cel mai de preț este chiar el!/ Și tot ea spune:/ Iubitul meu este regele meu,/ şi aşternutul mi-este plin de crini,/ turma de oi este poporul său,/ regele meu,/ iubitul meu,/ mă iubeşte pe mine şi pe poporul său.// Și împăratul mai spune:/ frumoasă eşti iubită între frumoase,/ ca Ierusalimul eşti de frumoasă/ şi zvăpăiată ca iapa de sub călăreţul aprig,/ părul tău e ca turma de capre de pe coama Galadului.// Ochii tăi mă tulbură,/ devin ca râul care-şi duce pietrele mai departe,/ dinţii tăi mărgele de sidef sunt ca oile care ies din apă,/ obrazul tău străluceşte ca laptele/ sau ca pasta de ciocolată,/ roşie-i guriţa,/ roşie-i rochiţa,/ singură la mama ei este/ prima între femei,/ prima între cele şaizeci de împărătese,/ prima între cele optzeci de ţiitoare femei,/ cât o mare de iubite,/ cât un ocean/ iubita mea frumoasă ca Ierusalimul;/

este patria şi ţara mea;/ am fete fără număr/ peste o mie/ eu sunt viteazul tău rege/ şi tu eşti regina trupului tău de miere,/ care zilnic te iveşti ca zorile,/ renasc cu tine în faţa lunii,/ renasc în zori în faţa soarelui curat/ precum curat ca aurul este Solomon împărat./ „Întoarce-te, întoarce-te, Sulamito!/ Întoarce-te, întoarce-te, ca să te privim.”/ Întoarce-te în „grădina de nuci”/ în via abia înmugurită/ unde te-am cunoscut cândva,/ și am reușit să fim un singur trup.

7
ÎNTRE RODII „ÎȚI VOI DA DRAGOSTEA MEA”

SOLOMON: - „Frumoase îţi sunt picioarele/ în încălţămintea ta, fată de domn!/ Marginile rotunde ale coapsei tale sunt ca nişte lănţişoare de pus la gât,/ lucrate de mâinile unui meşter iscusit./ Pântecele tău este un pahar rotund/ de unde nu lipseşte vinul mirositor;/ trupul tău este un snop de grâu încins cu crini. / Amândouă ţâţele tale sunt ca doi pui de cerb,/ ca gemenii unei căprioare./ Gâtul tău este ca un turn de fildeş;/ ochii tăi sunt ca iazurile Hesbonului de lângă poarta Bat-Rabim;/ nasul tău este ca turnul Libanului/ care priveşte spre Damasc./ Capul tău este cum e Carmelul,/ şi părul capului tău este ca purpura împărătească:/ până şi un împărat ar fi înlănţuit de pletele tale!/… Ce frumoasă şi ce plăcută eşti, tu, iubito,/ în mijlocul desfătărilor! Vino, iubito/ haidem să ieşim pe câmp,/ acolo îți voi da dragostea mea.”

TOSCHRIS: - Eva este mai mult decât natura pentru Adam./ Eva pentru Adam stă lângă Domnul/ și uneori când se dăruie lumii/ este însăși viața în formă cosmică,/ este însăși Domnul.// Doamne,/ frumoasa mea,/ iubita mea,/ când te privesc îmi pierd minţile,/ abia aştept să mă chemi în grădina ta/ când cade roua,/ să primim soarele în braţe,/ şi să ne lăsăm pradă inimilor noastre,/ negândurilor,/ nesensurilor noastre în viață,/ nebuniei prometeice,/ zborului spre infinit,/ materiei din chiar îmbrățișarea noastră…// Trupurile noastre să devină ro-

uă,/ să devină plasmă,/ sânge care să ude creierul,/ privirea care să devină ceață,/ ziua care să devină noapte,/ toate una peste alta/ și care când deschidem ochii/ și revenim la realitate/ să ni se pară că renaștem// …Învăluită de verdeaţă,/ iederă pe trupu-ți fără egal în senzație,/ eu foc de Prometeu să te strâng în brațe,/ să te sorb,/ să te beau,/ să te strâng în brațe ca pe un mijloc de snop de grâu,/ ca pe o pâine caldă/ şi gura ta ca cireșele pietroase,/ atât de roșii,/ să mă lase fără respirație/ …iar mâinile tale vele în vânt/ şi sânii tăi care mă aduc din nou pe pământ,/ în raiul tău/ precum spatele tău/ ca întâlniri între mări și oceane,/ fantastice valuri,/ coapsele tale.../ din nou ca valuri în larg de mare,/ larg de oceane…/ mă înfioară,/ alunec spre gâtul tău ca o cumpănă a pământului/ întreg și neted ca palmele mele/ și gura mea/ toate vrând să absoarbă hergheliile despletite/ care aleargă pe întinderea ta/ ca o punte între cer și pământ…

8
FRATE SAU SORĂ DE MI-AI FII, NIMENI NU AR PUTEA SĂ NE DESPARTĂ

IUBITA: - „O! de ai fi fratele meu,/ care a supt la țâțele mamei mele!/ Când te-aş întâlni în uliţă, te-aş săruta,/ şi nimeni nu m-ar ţine de rău./ Te-aş lua şi te-aş aduce acasă la casa mamei mele;/ ea m-ar învăţa să-ţi dau să bei vin mirositor,/ must din rodiile mele./ Mâna lui cea stângă să fie sub capul meu,/ şi dreapta lui să mă îmbrăţişeze!/ Vă rog fierbinte, fiice ale Ierusalimului: nu stârniţi,/ nu treziţi dragostea până nu vine ea.”

IUBITUL: - „Te-am trezit sub măr;/ acolo te-a născut mama ta,/ acolo te-a născut şi te-a făcut ea? Pune-mă ca o pecete pe inima ta,/ ca o pecete pe braţul tău;/ căci dragostea este tare ca moartea,/ şi gelozia este neînduplecată ca Locuinţa morţilor;/ jarul ei este jar de foc,/ o flacără a Domnului./ Apele cele mari nu pot să stingă dragostea,/ şi râurile n-ar putea s-o înece;/ de

ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste,/ tot n-ar avea decât dispreț.”

IUBITA: - „Eu sunt un zid, şi ţâţele mele sunt ca nişte turnuri;/ în ochii lui am fost ca una care a găsit pace./ Tu, care locuieşti în grădini,/ nişte prieteni îşi pleacă urechea la glasul tău:/ binevoieşte şi fă-mă să-l aud!/ Vino repede, iubitule,/ ca o căprioară sau ca puiul de cerb/ pe munţii plini de mirozne!”

TOSCHRIS (în locul lui Solomon): - Nu vreau să mă vorbească lumea/ şi atunci ce bine dacă ai fi sora mea/ care a supt la sânul mamei mele,/ te-aş săruta şi te-aş dezmierda în văzul lumii/ şi în aşternutul casei mamei mele/ şi ea ne-ar lăsa să fim doar unul…// Să fim doi/ şi mai apoi să mergem în grădina ta/ şi-apoi în a mea/ în văzul Lunii să fim din nou doar unul./ Să-ţi dau să bei din vinul meu/ stors din rodiile mele/ apoi să bem din vinul tău/ stors din via tatălui tău/ tu prinţesă venită din alt prinţ/ şi prinţesă iubită/ de iubitul ei poet şi cântăreţ/ la trupul ei iubirea ca o artă învăluindu-vă// Iubirea noastră să rămână mărturie/ lumii!/ precum piramidele Egiptului/ din care s-au întors părinţii noştri/ conduşi de vulturii plini de slavă…// Vino iubito,/ tu eşti Ierusalimul meu/ tu eşti cetatea în care intru numai eu,/ eu şi Domnul care mă apără…// Vino, vino repede iubita mea,/ aleargă ca o căprioară sau ca un pui de cerb,/ vino pe munţii mei împăduriţi cu brazi eterni sau stânci golaşe,/ nude,/ precum goliciunea ta este/ și trupul meu în aşteptare…

« ISAIA »

1

PE VREMEA LUI OZIA, IOTAM, AHAZ ȘI EZECHIA, ÎMPĂRAȚII LUI IUDA

ISAIA (fiul lui Amoț, despre Iuda și Ierusalim): - „Ascultaţi, ceruri, şi ia aminte, pământule, căci Domnul vorbeşte: - Am hrănit şi am crescut nişte copii, dar ei s-au răsculat împotriva

Mea. Boul îşi cunoaşte stăpânul, şi măgarul cunoaşte ieslea stăpânului său, dar Israel nu Mă cunoaşte, poporul Meu nu ia aminte la Mine. - Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânţă de nelegiuiţi, copii stricaţi! Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte!”

TOSCHRIS: - Dacă capul este bolnav, inima nu poate decât să sufere. Ţara necondusă bine nu poate decât să sufere. Ia să vedem, în mileniul III d.Ch. cine conduce ţara noastră? ei zic că poporul, căci el alege; Parlamentul conduce ţara, un parlament de şase sute în loc de trei sute de aleşi! Dar poporul nostru nu e poporul lui Israel, el este poporul care vine din biruitorul popor al comunismului nemuritor!...Şi încă nu s-au hotărât: este sau nu popor creştin, crede sau nu crede în Domnul? căci tot mai des vorbesc de marele Burebista şi Decebal şi nu suflă o vorbă de Traian, şi-l cred golan...un intrus la Vatican. Au fiecare, încă, ascuns în casă idolii cu secera şi ciocanul la piept. …Căci fără grâu şi cuie în gard nu se poate trăi, chiar dacă mai nou, grâul și ciocanul se cumpără de la alţii! Iar secera a ruginit... băgată la apă!

ISAIA: - Iată ce ne spune Domnul: „Ţara vă este pustiită, cetăţile vă sunt arse de foc, străinii vă mănâncă ogoarele sub ochii voştri, pustiesc şi nimicesc ca nişte sălbatici.”

TOSCHRIS: - Străinii ca străinii, dar mai proşti sunt oamenii locului, neamul meu, că-i întreabă pe străini dacă să mai cultive meri şi pruni! căci ei au pierdut de mult sămânțele lor, de când au plecat de acasă ca să cucerească Americile şi Asia, pentru carne de tun. Acum nu mai au nici pere nici mere, nici aer, nici pământ bun.

ISAIA: - „Şi fiica Sionului a rămas ca o colibă în vie, ca o covergă într-un câmp de castraveţi, ca o cetate împresurată. De nu ne-ar fi lăsat Domnul oştirilor o mică rămăşiţă, am fi ajuns ca Sodoma şi ne-am fi asemănat cu Gomora.”

TOSCHRIS: - Bine că a rămas o fiică cu castraveţii buni de prasilă, căci ai noștri au rămas cu pensionarii, care, în cel mai

fericit caz, cresc copiii celor plecaţi la adunat căpşuni, cresc nepoţii şi asta este mai bine decât în cazul Sionului când a ajuns al lui Nabucodonosor.

ISAIA: - Spune Domnul: „Nu mai aduceţi daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi, Sabate şi adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea!”

TOSCHRIS: - Aşa sunt şi credincioşii noştri, merg la biserică şi fac slujbe electorale şi sunt atei - luaţi aminte urmaşi de atei!

ISAIA: - „Vai, cetatea aceea credincioasă, cum a ajuns o curvă! Era plină de judecată, dreptatea locuia în ea, şi acum e plină de ucigaşi! Argintul tău s-a prefăcut în zgură, şi vinul tău cel ales a fost amestecat cu apă. Mai marii tăi sunt răzvrătiţi şi părtaşi cu hoţii, toţi iubesc mita şi aleargă după plată; orfanului nu-i fac dreptate, şi pricina văduvei n-ajunge până la ei.”

TOSCHRIS: - O şleahtă de derbedei, când pun mâna pe cetate greu cineva mai dă de capătul ei vreodată, şi greu mai găseşte punctul de unde trebuie să înceapă dreptatea. Poporul este dat de o parte, de acolo unde este treabă, mâna sa de lucru este ieftină şi hoţii vând materia primă adusă din altă parte la preţul de acolo. Hoţii fac legile şi numesc şefii, zbirii sunt de-ai noştri şi sunt cozi de topor, şi judecătorii sunt tot de-ai lor. Banii tăi nu au nici o valoare iar banii lor sunt la mare căutare. Secolul XXI a început în ţara noastră cum a început secolul tău prebabiloian, Isaia dragă…

2
HOLOCAUST A EXISTAT ȘI LA FIII LUI ISRAEL ȘI LA EST-EUROPENI

ISAIA: - „Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor, şi toate neamurile se vor îngrămădi spre el.”

TOSCHRIS: - Aşa cum se îngrămădesc astăzi, la începutul mileniului III! da, astăzi când cei mai mulţi îi înjură pe fiii lui Israel, după cum bate vântul; astăzi când întreaga lume le sărbătoreşte holocaustul, deşi în neamul românesc au pierit batjocoriţi românii, şi ei în număr foarte mare, din Bucovina și Basarabia, odată cu semnarea pactului între Ribbentrop și Molotov, dar și în o mie nouă sute patruzeci și patru și în 'patruzeci și nouă.

ISAIA: - „Popoarele se vor duce cu grămada la el şi vor zice: „Veniţi să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui, şi să umblăm pe cărările Lui. Căci din Sion va ieşi Legea, şi din Ierusalim, cuvântul Domnului."

TOSCHRIS: - Dreptul de astăzi şi creştinismul îşi au originea în dreptul lui Israel, al lui Moise şi al lui David şi al Domnului lor, chit că are trei nume...Elohim, Adonai, Iehova! tot o Treime, chiar mai tare.

ISAIA: - „El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; aşa încât din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug, şi din suliţele lor cosoare; niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia şi nu vor mai învăţa războiul."

TOSCHRIS: - Globalizarea, îndeplinirea promisiunilor Domnului date lui Avraam şi Iacov…Încă din primii ani postbelici au apărut lucrările sculptorilor sovietici, *Noi transformăm Săbiile în Pluguri*. Acum nu sunt decât ani de cuminţire a popoarelor nealiniate. Mai este puţin şi se termină şi cu acestea. Ah, domnule Isaia, am uitat să-ți spun, la mine în Orașul de Carton a existat în parcul Maxim Gorki o lucrare cu numele acesta (unii îmi spun că era doar un poster, mă rog, fie și așa!), unde a fost statuia lui I. G. Duca, pe care au dat-o jos noii conducători, ca să nu zic liderii muncitorilor și țăranilor, după o mie nouă sute șaizeci; acum, în mileniul trei, la început, a fost montată statuia lui George Țărnea pe care au ridicat-o

urmașii liderilor muncitorilor și țăranilor. ...În 'cincizeci și șapte sovieticii au făcut o astfel de statuie, *Noi transformăm săbiile*...la ONU și care este și acum în picioare! probabil, rușii, făcând atunci mai multe replici... Alo, domnule Isaia ai fost ca o lună care a acoperit soarele - parțial - și, cred, de la dumneata a început Antichitatea modernă în toată splendoarea ei!... Da, domnule Isaia de la dumneata au pornit în vânturile vremii, ideile creștine care preced socialismul și întăresc comunismul; iată ce va să însemne coborârea Domnului pe pământ! Creștinism, capitalism, socialism și comunism, așa, ca să fim tot în isme! Și să nu ne mire chestia aceasta foarte tare; în 1990 se pare că doreau unii să înființeze în Europa Uniunea Republicilor Socialiste Europene!? În mileniul III cred că le-a venit timpul...

ISAIA: - „Ţara lor (a răsăritului şi filistenilor n.n) este plină de argint şi de aur, şi comorile lor n-au sfârşit; ţara este plină de cai, şi carele lor sunt fără număr. Dar este plină şi de idoli, căci se închină înaintea lucrării mâinilor lor, înaintea lucrurilor făcute de degetele lor. Omul va trebui să-şi plece în jos privirea semeaţă, şi îngâmfarea lui va fi smerită: numai Domnul va fi înălţat în ziua aceea. Oamenii vor intra în peşterile stâncilor şi în crăpăturile pământului, de frica Domnului şi de strălucirea măreţiei Lui, când Se va scula să îngrozească pământul.”

TOSCHRIS: - Iată, omul scos dintre lucrurile mărețe ale pământului, „în ale cui nări nu este decât suflare: căci ce preț are el?” Iată omul căruia i se va spune, i se va da ordin, să pună mască medicală pe gură și nas! Vai domnule Isaia dumneata ești primul filosof al lumii, escatolog. Dumneata anunţi Ziua Domnului în care toţi vor veni la judecată. Vedem, omul fără Domnul, inclusiv natura înconjurătoare, va da socoteală divinității sale sau chiar va fi părăsită de ea. Dumneata ne spui că divinitatea omului este însăși creatoarea universului… Faptul că țărilor cu idoli le era foarte bine, erau bogate, avansate, se datoreşte Tehnologiei, armă în mâna omului creator de bunuri

pentru sine, şi care nu recunoaşte decât spiritul avansat al muncii, şi uneltelor ei.

3
DEZASTRUL POLITICII „TINERILOR″

ISAIA: - „Domnul Dumnezeul oştirilor va lua din Ierusalim şi din Iuda orice sprijin şi orice mijloc de trai, orice izvor de pâine şi orice izvor de apă, pe viteaz şi pe omul de război, pe judecător şi pe proroc, pe ghicitor şi pe bătrân, pe căpetenia peste cincizeci şi pe dregător, pe sfetnic, pe meşteşugarul ales şi pe vrăjitorul iscusit.”

TOSCHRIS: - Pe oricine creează, apără și conduce țara, pe orice conducător de cinzeci de suflete - celulă de bază a comunității; și vai ce mai anunță Domnul…

VOCEA DOMNULUI: - „Le voi da băieţi drept căpetenii, şi, nişte copii vor stăpâni peste ei.”

TOSCHRIS: - O țară condusă de copii!?...Ne gândim la conducerea țării noastre de la gurile Dunării hăt departe de-a lungul ei și peste Carpați în podișul Transilvan, după două mii patru, obligată să preia deviza Emei Nicholson şi a unui tânăr prim ministru de a promova tinerii, act nesimțit care a dus peste nouă ani la numirea unui ministru de finanţe, femeie, sub treizeci de ani şi al cărui mentor, tot prim ministru promovat de la tineretul social democrat și care a spus: niciodată nu voi da un absolvent de la Howard pe orice economist de la ASE Bucureşti! O sarabandă a tinerilor a urmat în ţara noastră care a dus la o nouă conduită politică, aceea de a folosi sintagma formei fără fond: *să promovăm tinerii*! desigur, politicienii în vârstă aflați în umbra tuturor acțiunilor politice, aruncându-i în vâltoarea luptei sociale şi politice pe cei fără experienţă ca să aibă pe cine trage la răspundere; pe cine da vina în caz de eșec. Insucces calculat, criminal, semnat de tânărul procuror, prim ministru!...ca în vremea ta, Isaia, și asta peste două mii șapte sute douăzeci și unu de ani.

VOCEA DOMNULUI: - „Oamenii se vor asupri unii pe alţii, unul va apăsa pe celălalt, fiecare pe aproapele lui, tânărul va lovi pe cel bătrân, şi omul de nimic, pe cel pus în cinste.”

TOSCHRIS: - Au, au, nu pot să cred Isaia că Domnul ți-a spus asta! Nu pot să cred, dar nimic mai real ca în societatea românească, din două mii doisprezece încoace, vreau să zic înainte! când s-a dat poruncă de la KGB-ul românesc, servind interesele Rusiei!...când doi copii - aproape - au dat lovitura de stat eşuată. Roşu şi galben! Icter - boală de ficat. Deşi în două mii era aşteptat Roșu Împărat al Chitailui să invadeze întreaga planetă, așa cum prevăzuseră bătrânii cu părul alb, încă din anii cincizeci din secolul XX.

ISAIA: - „Poporul meu este asuprit de nişte copii şi-l stăpânesc nişte femei! Poporul meu, cârmuitorii tăi te duc în rătăcire şi pustiesc calea pe care umbli!”

TOSCHRIS: - La noi femeile au început mai întâi, așa se zice despre femeia Elena, soția dictatorului comunist! Dar nici nu mai comentăm, nicicând situaţia de astăzi nefiind mai aproape de situaţia lui Israel din epoca ta - prebabiloneană.

…

5
DIN DOUĂ POPOARE CARE SE AMESTECĂ, NU RĂMÂNE DECÂT SĂMÂNȚA BUNĂ CARE MERGE MAI DEPARTE

ISAIA: - „Vai de cei ce dis-de-dimineaţă aleargă după băuturi ameţitoare şi şed până târziu noaptea, şi se înfierbântă de vin! Harpa şi lăuta, timpanul, flautul şi vinul le înveselesc ospeţele; dar nu iau seama la lucrarea Domnului şi nu văd lucrul mâinilor Lui. De aceea, poporul meu va fi dus pe neaşteptate în robie; boierimea lui va muri de foame, şi gloata lui se va usca de sete.”

TOSCHRIS: - Iată, tu eşti vocea Domnului și-ți anunți poporul de ceea ce îl așteaptă datorită încălcării Legii. Legea de funcționare a comunității. De exemplu UE, la fel ca Uniunea

Sovietică, nu a vrut să amestece religia în Legea de funcționare a comunității. Mie nu mi se pare o idee bună, cred, că, tocmai de asta a pierdut prima etapă în lupta sa împotriva capitalismului de fațadă. Nici vorbă, însă, să fiu de acord cu tămâierea unui monument care nu reprezintă nimic…

ISAIA: - „În anul morţii împăratului Ozia, am văzut pe Domnul şezând pe un scaun de domnie foarte înalt, şi poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, şi fiecare avea şase aripi: cu două îşi acopereau faţa, cu două îşi acopereau picioarele, şi cu două zburau."

TOSCHRIS: - Serafimii descrişi, ca în orice biserică ortodoxă, mută iconografia creştină cu aproape un mileniu înaintea iconografiei Sfinţilor Părinţi, tu, Isaia, fiind cel mai mare prooroc al antichităţii şi cel mai mare învăţat, desigur, completând seria de prooroci de după Moise, împărații David și Solomon; dar abia acum se nasc marii învățați, cred eu, în frunte cu tine..

ISAIA: - Serafimii „strigau unul la altul şi ziceau: - Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oştirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!... Şi se zguduiau uşorii uşii de glasul care răsuna, şi Casa s-a umplut de fum."

VOCEA DOMNULUI: - Isaia „du-te şi spune poporului acestuia" aşa cum îți poruncesc:

ISAIA: - „Întruna veţi auzi, şi nu veţi înţelege; întruna veţi vedea, şi nu veţi pricepe!... Împietreşte inima acestui popor, fă-l tare de urechi şi astupă-i ochii, ca să nu vadă cu ochii, să n-audă cu urechile, să nu înţeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Mine, şi să nu fie tămăduit."

ISAIA: - „Şi chiar a zecea parte de va mai rămâne din locuitori, vor fi nimiciţi şi ei la rândul lor. Dar, după cum terebintul şi stejarul îşi păstrează butucul din rădăcină, când sunt tăiaţi, tot aşa o sămânţă sfântă se va naşte iarăşi din poporul acesta."

TOSCHRIS: - Iată, Domnul seamănă mereu speranță! Nădejde. În această lume, religia, credinţa nu trebuie judecată, ea tre-

buie luată aşa cum s-a transmis din tată în fiu din popor în popor căci popoarele, cum vedem, cum ştim, niciodată nu rămân aceleaşi!... popoarele se mişcă, un popor se aşază peste alt popor, se amestecă cu el, dar, cum spune Dumnezeu prin tine, Isaia, din ambele popoare nu rămâne decât sămânţele cele mai bune și care se transmit mai departe.

…

7

FECIOARA VA RĂMÂNE ÎNSĂRCINATĂ

ISAIA (către israelieni): - „Ascultaţi totuşi, casa lui David! Nu vă ajunge oare să obosiţi răbdarea oamenilor, de mai obosiţi şi pe a Dumnezeului meu? De aceea, Domnul însuşi vă va da un semn:”

VOCEA DOMNULUI (prin Isaia cu fața transfigurată de lumină orbitoare): - „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un Fiu şi-I va pune numele Emanuel - *Dumnezeu e cu noi*. El va mânca smântână şi miere până va şti să lepede răul şi să aleagă binele. Dar înainte ca să ştie copilul să lepede răul şi să aleagă binele, ţara, de ai cărei doi împăraţi te temi tu, va fi pustiită.”

TOSCHRIS: - Isaia anunţă ivirea Mântuitorului şi dispariţia Asiriei. Copilul va bea lapte şi se va întări cu miere până va şti să aleagă binele şi să lepede răul. Binele este în jurul său, iar cu răul se naște. Copilul când se naște nu știe nimic, lumea nu există pentru el, apoi învață totul, învață să meargă și să vorbească, învață să simtă, învață să-l aibă pe Domnul.

...

9

IDEALISM ŞI MATERIALISM

ISAIA: - Totuși, acum trăim momente pe care nu ni le-am fi dorit niciodată. „Nimeni nu cruţă pe fratele său, fiecare jefuieşte în dreapta, şi rămâne flămând, mănâncă în stânga, şi nu se satură. La urmă îşi mănâncă fiecare carnea braţului său: Mana-

se mănâncă pe Efraim, Efraim, pe Manase, şi amândoi împreună, pe Iuda.”

TOSCHRIS: - Să stăm oricum și să judecăm drept. Poporul lui Israel pe întreaga lui existenţă a fost când acoperit de întuneric, când de strălucirea soarelui; acum se află la un capăt de drum, dar, se confirmă, se află și la un nou început. Drum ce urmează, drumul din mileniul III. Poporul acesta înzestrat cu multă tenacitate datorită acelei sămânţe cu care Domnul l-a făurit pe Israel se pare că o are și astăzi. Deşi orice lucru este trecător pe pământ, Domnul este divinitate supremă și este veşnică, și reprezintă un ideal pe care timp de șapte mii de ani nu l-a negat nimeni. El nu este de discutat. El s-a înomenit, locuieşte în inima mea, a ta și a lui, și este viu și oferă speranță chiar și în fața Morții…El merge alături de om după o sinusoidă, deasupra și dedesubt, cu limite între bine şi rău. Societatea merge la fel, după sinusoidă, împreună cu natura, între aceleași limite; omul, fiecare, urmând în timp relativ și parcurgând forma unei curbe Gauss. Când nu sunt canibali, oamenii se mănâncă între ei sacrificându-și spiritul, sufletul, mâniindu-și propriul Domn. Omul este material prin trupul său și este ideal prin spirit și suflet. Deci este mai mult ideal decât material, și este normal să fie așa. Mâna lui Dumnezeu este mereu întinsă atenţionând omul că El există, şi omul trebuie să se întremeze, căci, fiindu-i în inimă, viaţa lui depinde de puterea proprie de încredere…Nici nu știe omul, când mâna sa poate fi mâna Domnului!...mâna spiritului și sufletului său! Stăpân aspru, după modelul Naturii (cea fără inimă comandată de creier), Domnul este şi bun; dacă este privit pe latura sentimentală, latura filiației… Isaia, tu priveşti societatea, eşti primul astfel, precum o priveşte filosoful nenăscut, încă, în modul ei de a fi idealistă sau materialistă!...sau idealistă și materialistă! Isaia, chiar și în mileniul III omul nu trebuie să-l scoată pe Domnul din el…cu știință sau fără știință.

....

11

ZIUA DE APOI.
VIȚA DE VIE DIN ICOANE...

ISAIA: - „Apoi o Ramură va ieși din tulpina lui Isai și un Vlăstar din rădăcinile lui va purta roade.” Atunci săracii vor fi la mare preț, cei mulți ca nisipul mării precum și „întristații țării”. O nouă lege va fi pe pământ, o lege a dreptății! Și nu întâmplător „lupul va locui împreună cu mielul și leopardul se va culca cu iedul; puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună și le va mâna un copilaș.”

TOSCHRIS: - Când copilul va sta lângă fiară (și nu-i o minune, Romulus și Remus, chiar în timpul tău! Isaia, fiind hrăniți de lupi...- nu cumva este o premoniție a ivirii creștinismului? Specifică etruscilor?...întemeietorii Romei?) și nu va păți nimic, atunci nu va mai fi zi și noapte; nu vor mai fi animale domestice iar *ziua aceea* nu va fi niciodată! Viziunile voastre stau mai mult sub semnul simbolismului și nu au nici o legătură cu viitorul omenirii, cu venirea Domnului plin de ura răzbunării....până și cărturarii secolului IV, după Christos, nu cred în ziua aceea - de apoi - dovadă că pictarea ei pe zidurile bisericilor ortodoxe se practică în exteriorul bisericii și scopul ei este să sperie lumea care se adună...

…

28

PIATRA DIN CAPUL UNGHIULUI, PIATRĂ DE MOARĂ

ISAIA: - Ascultați cuvintele care vin din ceruri, voi cei ce sunteți stăpânii Ierusalimului, și siluiți poporul. Pentru ce să aveți atunci când va veni urgia „ca loc de scăpare neadevărul, și ca adăpost minciuna?”

VOCEA DOMNULUI: - „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică. Voi face din neprihănire o

lege, şi din dreptate, o cumpănă; şi grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului, şi apele vor îneca adăpostul minciunii.”

TOSCHRIS: - Piatra din capul unghiului, iată, piatră de temelie a celor care nu fug şi vor face din neprihănire lege, din dreptate o cumpănă. Zeiţa dreptăţii de pe Tribunalul din oraşul în care m-am născut avea un cântar în mână, care este de fapt o cumpănă! Vai, Doamne, o balanță are și Osiris în mână pe Stela Nanai și bastonul…Către cine înclinăm balanţa? cine este cel care are dreptate? Piatra din capul unghiului este o decizie pe care călătorul o ia într-o intersecție nesemnalizată.

…

30
COPIII CÂND IAU DECIZII SINGURI ÎNSEAMNĂ CĂ NU AU PĂRINȚI

VOCEA DOMNULUI: - „Vai de copiii care iau hotărâri fără Mine, fac legăminte, care nu vin din Duhul Meu şi îngrămădesc astfel păcat peste păcat! Ei se coboară în Egipt fără să Mă întrebe, ca să fugă sub ocrotirea lui faraon şi să caute un adăpost sub umbra egiptenilor!”

TOSCHRIS: - Egiptul era refugiul fiilor lui Israel răzvrătiţi. Nu de ţări aveau nevoie cuceritorii, ci de popoare care să muncească pentru ei, trebuind să întreţină statul şi armata. Nu orice popoare, ci cele apte pentru muncă şi stăpâne pe terenuri cu zăcăminte. Scrisul era cunoscut în sec. VII, trei sute de ani după David.

VOCEA DOMNULUI: - „În linişte şi odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate şi încredere va fi tăria voastră.”

TOSCHRIS: - Fără linişte şi odihnă, fără zâmbet şi speranţă un popor nu poate exista! Nimeni nu poate exista…

VOCEA DOMNULUI: - „Dar n-aţi voit! Ci aţi zis: - Nu! Ci vom fugi pe cai! - De aceea veţi şi fugi! - Vom călări pe cai iuţi! - De aceea cei ce vă vor urmări vor fi şi mai iuţi!”

TOSCHRIS: - În general cel ce urmăreşte aleargă mai repede decât victima, căci el nu are spaima asupra sa. Frica leagă picioarele, încrederea aduce zborul, fericirea aşijderea. Organismul tânăr visează că zboară, organismul bătrân, uzat, visează că se târăşte.

ISAIA: - Fii atent popor la mine: lacrimile ți se vor usca și vei râde. Domnul te va asculta când îl vei striga. El se va îndura de tine și îți vor înverzi ogoarele, și îți vor da pâinea cea de toate zilele, iar turmele tale vor paște fericite…

TOSCHRIS: - Plată şi răsplată, dar numai prin munca ştiută şi cunoscută, care dă pâinea și vinul.

ISAIA: - „Şi lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de şapte ori mai mare, când va lega Domnul vânătăile poporului Său şi va tămădui rana loviturilor lui."

TOSCHRIS: - Ziua aceea a echilibrării în care binele învinge răul şi-l scoate de pe redută este aproape…Lumea începe să devină una a simbolului...

31

NU TE POȚI ASCUNDE DE TINE ÎNSUȚI

ISAIA: - „Vai de cei ce se coboară în Egipt după ajutor, se bizuie pe cai şi se încred în mulţimea carelor şi în puterea călăreţilor, dar nu privesc spre Sfântul lui Israel şi nu caută pe Domnul!"

TOSCHRIS: - Egipteanul este om, nu Domn, la fel şi asirianul. De oricine te poţi ascunde numai de tine însuţi, nu! Din refugiu te uiți înapoi și vezi că astăzi este rău, dar mâine, peste un an sau doi vei vedea că poate să fie bine…

…

33

CUCERITORII SUNT CUCERIȚI LA RÂNDUL LOR

ISAIA: - „Vai de tine, pustiitorule, după ce vei sfârşi de pustiit, vei fi pustiit şi tu, după ce vei isprăvi de jefuit, vei fi jefuit şi tu." În Tine Doamne este nădejdea noastră!

TOSCHRIS: - Nimic nu depăşeşte această credinţă în superioritatea care te ţine în propria matcă, în viaţă; şi care nu se vede, nu se aude, ca să nu cunoşti răspunsul și să speri la nesfârșit; să știi că exista șansa! Cea de a o avea în tine. Superioritatea. Șansa, care e chiar Domnul tău din inimă. Chiar Domnul Universului. Ce poate exista fără această credință în Domnul Universului? Poate exista Arta, Știința? Energia? Orice ființă vie există prin energie! Ce minune... Atingerea dintre un plus şi un minus…Domnul acesta este chiar liantul care face ca fiinţa vie să nu se rătăcească între afirmație și negație. Este precum câmpul magnetic pe care nu-l poate anula nimeni…Ați găsit vreun material care să poată anula un câmp magnetic?...să nu treacă câmpul magnetic prin el? Teama de adevăr şi dragostea de el construiesc și nu dărâmă!

ISAIA: - „Cel neprihănit şi fără vicleşug, care nu câștigă sărăcind pe alții, care nu primește și care nu dă mită, cel care nu vrea scurgere de sânge nevinovat, acela va locui în locurile înalte; lui i se va da pâine, şi apa nu-i va lipsi”.

TOSCHRIS: - Asta este!...cât de clar vezi și auzi tu timpul când fiecăruia i se va da după nevoi și el nu va primi în plus... După Noe, după Avraam și Isaac, și Iacov, după Moise; după regii David şi Solomon trebuia să te naști tu, Isaia! Trăirea în construcţia şi fapta care întărește este mântuirea neamurilor. Ești primul dintre filosofi, idealiști și materialiști, fiindcă în gândire combini cu multă abilitate ideile și faptele, spiritul și piatra de care poți să te împiedici. Noi cei de acum din mileniul trei din era creștină nu mai avem pietre de întors, de împiedicat, legi aspre și utile; locuri înalte și stânci întărite pe care să ne-ntindem sub soare; pâine şi apă!...nu mai avem căldură... Vindem căldura și lumina la suprapreț, anulând cel mai de preț drept! Oameni au acest drept fiindcă ei se nasc fără voia lor. Oamenii se nasc ca să fie aruncați în lume, dar există părinții care îi cresc, îi spală și îmbracă, îi cresc, îi învață și îi pregătesc să trăiască. Oamenii nu au timp să-și cumpere căl-

dura și lumina dată de natură, și nici bani. ....În secolul XXI și mileniul III oamenii vor primi salarii și pensii nu după munca și meritele lor, ci după pofta inimilor rele; după algoritmi și ecuații care se nasc în laboratoarele distrugătoare de idealuri și speranțe...aducătoare de întuneric, de moarte! Oamenii, se caută să nu mai fie legați de locurile natale din care cauză lucrurile o iau la vale odată cu cea mai mică mişcare contrară, ploaie, ninsoare, gripă aviară și pestă porcină și, vai, pestă… umană. …Darurile naturii, darurile proprii sunt mai preţioase decât darurile oricărui Cal Troian. Iată vâslele corăbiilor, brațele noastre, care le poartă împotriva vântului…și chiar dacă nu avem brațe puternice, putem să ne întoarcem cu spatele și să ținem în mână aprinsă flacăra speranței.

…

35
CREDINȚĂ, DORINȚĂ, VOINȚĂ ȘI TEMEINICIE

ISAIA: - „Întăriţi mâinile slăbănogite şi întăriţi genunchii care se clatină. Spuneţi celor slabi de inimă: - Fiţi tari, şi nu vă temeţi! Iată Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El însuşi va veni şi vă va mântui.”

TOSCHRIS: - Tot așa, Isaia, tu vezi peste vremuri, și știi că răul de astăzi nu va fi răul de mâine, căci totul se modifică și totul se transformă; că și binele, și răul, sunt ciclice; că tăria de caracter, credința, în comunitate sunt arme de apărare care nu ruginesc niciodată. Viitorul este al lumilor inverse celor din mileniul II și care știu să se rotească fără să simtă populațiile, așa cum se rotesc planetele și nimeni nu se răstoarnă. Cel din urmă va fi cel dintâi iar natura moartă se va transforma în natură vie. Normal, dacă există voință și se vrea, dacă există temeinicie.

36
SUPUNEȚI-VĂ! ȘI FIECARE VA MÂNCA DIN VIA LUI ȘI VA BEA APĂ DIN FÂNTÂNA LUI

TOSCHRIS: - Împăratul Asiriei, Sanherib, a trimis împotriva Ierusalimului, împăratului Ezechia, o oștire numeroasă condusă de Rabșache (*căpetenia paharnicilor*) și care le-a spus solilor lui Ezechia: „Și apoi, fără voia Domnului m-am suit eu împotriva țării acesteia s-o distrug?”. Trimișii lui Ezechia i-au zis lui Rabșache: „Vorbește slujitorilor tăi în limba arameică fiindcă noi o înțelegem; nu ne vorbi în limba evreiască, în auzul poporului care este pe zid.”

RABȘACHE (în limba evreiască): - Normal, că vorbesc în limba poporului vostru de pe ziduri, căci doar ei se impresionează ușor la vorbe, și doar nu le spun orice vorbe; ascultă popor, la mine, și înspăimânte-te: am venit să te fac „să-ți mănânci balega şi să-ţi bei udul împreună cu trimișii lui Ezechia!” Auziţi cuvintele împăratului nostru, al Asiriei! „Nu vă lăsaţi amăgiţi de Ezechia, căci nu va putea să vă izbăvească.” El minte când vă spune că nu veți fi învinși și supuși Asiriei. Ezechia e un mincinos. Faceţi pace cu împăratul Asiriei „și fiecare din voi va mânca din via lui şi din smochinul lui, şi va bea apă din fântâna lui”

TOSCHRIS: - Intimidarea fiilor lui Israel prin vorbe care a precedat asediului Ierusalimului. Sacrificiul acestora. Nimic pentru o comunitate nu este mai important decât sentimentul proprietății asupra locului, și roadelor acesteia…

…

38
DOMNUL ESTE ÎN NOI ȘI PUTEREA LUI ESTE COLOSALĂ

TOSCHRIS: - Ezechia era pe patul de moarte și proorocul Isaia a venit la el.

ISAIA (către Ezechia): - Pregătește-te că nu mai ai de trăit…

EZECHIA: - „Doamne, adu-Ți aminte că am umblat înaintea Ta cu credincioşie şi inimă curată şi am făcut ce este bine înaintea Ta!”

VOCEA DOMNULUI (către Ezechia): - Da, mi-am amintit. „Iată că voi mai adăuga încă cincisprezece ani la zilele vieţii tale.”

TOSCHRIS: - Desigur, Isaia, că eşti şi un mare medic al timpului tău, vorbele Domnului, neputând fi auzite de tine fără să te pricepi şi la medicină! O medicină naturistă. L-ai îngrijit pe împărat cu turtă de smochine. Iată şi un prim medicament natural creat din fructul sfânt. La fel mi-a spus şi mie doctorul Petrescu la trezirea din stopul cardiac: - De la mine ai cincisprezece ani şi de la Domnul, mai mult! cu o condiţie: te laşi de fumat. Acum când scriu am împlinit nouăsprezece ani de la producerea infarctului din februarie, anul două mii. În vremea ta, Isaia, ştiinţa, ca şi arta, era de provenienţă divină şi trebuia să fii un ales ca să beneficiezi de ele.

VOCEA DOMNULUI: - Am să te scap pe tine și pe poporul tău „din mâna împăratului Asiriei”.

TOSCHRIS: - Marile evenimente la oameni sunt însoţite de mari evenimente în natură. Semnul naturii este semnul Domnului, pentru oameni. Domnul nu are limbaj. Solul său este îngerul sau chiar natura, însăși. Domnul este în noi și puterea lui este colosală! Și noi, oamenii, suntem colosali.

ISAIA (Domnului): - „Nu Locuinţa morţilor Te laudă, nu moartea Te măreşte,/ şi cei ce s-au coborât în groapă nu mai nădăjduiesc în credincioşia Ta./ Ci cel viu, da, cel viu Te laudă, ca mine astăzi.” Deci, Ia Doamne aminte la poporul Tău…

TOSCHRIS: - Viaţă, creaţie, nu există în moarte și nici Domnul nu există în ea. Ce să caute Domnul în țărână. Domnul, Spiritul, nu se găsesc decât în fapta întremătoare, pozitivă. Viaţa în Vechiul Testament este o continuă conlucrare între divinitate şi om. O adevărată artă a comunicării, care, în era creştină nu mai există. Şi numai această conlucrare contează. Conlucrarea s-a făcut prin marii oameni ai timpului…patriarhi, judecători, regi, prooroci... Binele - adevărul, nu caută omul, ci omul caută binele - adevărul. După însuşirea graiului, această

opţiune îl deosebeşte pe om de animal. Proorocii prefigurează sfetnicii, consilierii…Cartea Cărților pare să descrie o odisee a faptelor omului pe pământ, adept al monoteismului în contradicţie serioasă cu politeismul greco - roman, al zeilor. Omul se închină de teamă unuia singur - Atotputernic - care îl înţelege pentru că seamănă cu el! Acest politeism greco-roman a instaurat în lume democraţia, care, în această lume nouă, a mileniului III şi a globalizării şchioapătă fiindcă este imposibil ca vaccinul stabilit pe Tamisa pentru un virus, să fie acelaşi, cu cel de pe cursul fluviului Congo. De preferat o lume pitagoreică cu un Isaia în frunte (sic!), cu un Domn unic şi atotputernic, decât o lume în care rasele, oamenii, popoarele să se lupte între ele şi dumnezeii, zeii, să se lupte între ei.

39
SUNT VIZITATORI CARE ÎȚI VĂD CASA ȘI APOI VOR SĂ SE MUTE ÎN EA. VIZITATORII SE ȚIN LA POARTĂ

TOSCHRIS: - Aflând de boala și însănătoșirea lui Ezechia împăratul Babilonului, Baladan, a trimis niște soli cu o scrisoare de felicitare şi cu daruri pentru Ezechia.

ISAIA (către împăratul Ezechia): - „Ce au spus oamenii aceia şi de unde au venit la tine”?

EZECHIA: - „Au venit la mine dintr-o ţară depărtată, din Babilon.”

ISAIA: - „Ce au văzut în casa ta?”

EZECHIA: - Le-am arătat tot ce am, chiar și casele de bani.

TOSCHRIS: - Ai prevăzut robia babiloneană. Ştiai că cea mai de preţ avere pentru o ţară - stat este populaţia aptă de muncă. Şi-n legea lui Moise recensământul nu se făcea decât asupra populaţiei apte de muncă şi de stagiul militar. Nu este bine să te lauzi cu bogăţiile, cu talentele, să le arăți, și nici ascunzişurile, mai ales banii din trezorerii și de la ciorap. De aceea s-au inventat băncile şi secretul bancar.

VOCEA DOMNULUI: (către Ezechia): - „Iată, aceştia vor duce în Babilon tot ce este în casa ta şi tot ce au strâns părinţii tăi; nimic nu va rămâne. Şi vor lua din fiii tăi ieşiţi din tine, pe care-i vei naşte, ca să-i facă fameni în casa împăratului Babilonului."

TOSCHRIS: - Ca să nu aibă cine revendica, şi nici cine să răzbune!

EZECHIA: - „Măcar în timpul vieţii mele va fi pace şi linişte!"

TOSCHRIS: - Vechimea sintagmei *După mine Potopul* vezi de când dăinuie. Întreg capitolul se referă la faptul că bogăţia şi banul nu se arată şi nu poate fi subiect de laudă fiindcă el atrage după sine hoţia şi duşmănia! Banul e ochiul dracului!

ISAIA: - „Un glas strigă: - Pregătiţi în pustiu calea Domnului, neteziţi în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru! Orice făptură este ca iarba, şi toată strălucirea ei, ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul."

TOSCHRIS: - De ce în Pustiu? Fiindcă acolo este calea cea mai grea, ca pe apă, pe mare sau pe ocean, dreaptă și întortocheată; și cine reușește să o străbată deține ceva din tenacitatea Domnului. Dinspre pustiu vine calea Domnului şi ce-i în afara pustiului este umblător şi trecător, pustiul este o piatră de încercare. Totul vine totul trece. Şi iarba şi florile cu care se aseamănă omul se usucă şi cad, neamurile toate nu sunt decât parte dintr-o veritabilă nimicnicie şi deşertăciune. Văd că perorezi pentru timpul care încă nu este, la scara timpului şi universului timpul omului dispare instantaneu şi parcă nici măcar nu a fost și nu este. …Solomon a descoperit cercul şi a construit marea şi tăria cerurilor. Tu vezi cercul pământului sub cercurile cerurilor şi oamenii ca lăcustele sărind din pisc în pisc; tu încă nu vezi pământul ca o sferă şi în jurul ei planetele, dar observi că nu obosesc oamenii viteji ca vulturii şi semeţi ca munţii; căci pe toate le-a făcut Domnul şi în toate a băgat sarea pământului, totul şi toate câte sunt, creând mult mai mult bi-

nele decât răul! prinţi mulţi şi puţini cerşetori, deşi toţi, prinţi și cerșetori, devin viermi şi din viermi, iarăși, pot deveni cerșetori și prinţi! Tu strigi: natura este incapabilă de spirit. Totul există datorită credinţei în divinitate, credinţei în viaţă, dorinţei pe placul Domnului! Isaia, încă ai fost și eşti, şi faci paşi rapizi către mileniul III...

…

43
ÎNCEPE RĂZBOIUL STELELOR ÎNTRE FIII LUI ISRAEL ȘI ORIENTUL APROPIAT

VOCEA DOMNULUI: - „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: eşti al Meu. Eu dau Egiptul ca preţ pentru răscumpărarea ta, Etiopia şi Saba, în locul tău. De aceea, pentru că ai preţ în ochii Mei, pentru că eşti preţuit şi te iubesc, dau oameni pentru tine şi popoare pentru viaţa ta. Nu vă mai gândiţi la ce a fost mai înainte şi nu vă mai uitaţi la cele vechi! Iată, voi face ceva nou şi-i gata să se întâmple: să nu-l cunoaşteţi voi oare? Voi face un drum prin pustiu şi râuri, în locuri secetoase.”

TOSCHRIS: - Iacov este creat, Israel este tocmit, neaşteptată socoteală: Iacov este om şi Israel întocmitul de chiar Domnul, „Cel ce s-a luptat cu Domnul ” şi unul şi altul plini de păcate în faţa Lui nevăzută de nimeni dar frumoasă ca a omului. Israel, primul încercat, timpul merge înainte nu stă pe loc, dar omul face trei paşi: unul înainte şi doi pe loc sau chiar înapoi. Există tendinţa înghesuirii în apus cu faţa înspre răsărit pentru a apuca cât mai mult soarele în faţă, şi înspre nord cu spatele casei. Revelaţia valorii, omul mai mult decât zeul, idolul. Omul s-a luptat şi se luptă pentru adevăr cu Domnul, unicul Domn şi Mântuitor. Isaia, tu premergi apostolilor lui Christos. Dumnezeu devine Duhul omului. Omul devine duhul lui Dumnezeu. Adam a păcătuit, Iacov a fost lovit şi Israel a fost batjocorit…La două secole înainte de robia în Babilon a început răz-

boiul stelelor! între fiii lui Israel şi Orientul apropiat: Egiptul, Etiopia şi Saba.

44
FIII LUI ISRAEL REZISTĂ DE PATRU MII DE ANI ȘI NU AU FOST NICICÂND UN IMPERIU! SAU, CINE ȘTIE?...

ISAIA: - Fierarul își face unelte de lucru cu ajutorului focului, cu ajutorul barosului. Și nu face nimic fără hrană și apă. La fel tâmplarul, uneltele sale fiind sfoara, compasul, creionul şi rindeaua. Tâmplarul, însă mai mult, taie păduri întregi ca să se încălzească și ca să-și cioplească idoli. La fel, cu ei își coace pâinea cea de toate zilele. Taie păduri, dar „sădeşte brazi, şi ploaia îi face să crească. Ei nu pricep şi nu înţeleg, căci li s-au lipit ochii, ca să nu vadă, şi inima, ca să nu înţeleagă. Niciunul nu intră în sine însuşi, şi n-are nici minte, nici pricepere.” Nici măcar nu își zic: cum „să mă închin înaintea unei bucăţi de lemn? Iacove, Israele, Eu te-am făcut, tu eşti robul Meu. Eu îţi şterg fărădelegile ca un nor, şi păcatele, ca o ceaţă: întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat” Domnul va face locuibil din nou Ierusalimul iar cetățile lui Iuda vor fi reconstruite. Tot El, Domnul, laudă pe Cirus zicând că « El este păstorul Meu, și el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: „Să fie zidit iarăşi!”, şi despre Templu: „Să i se pună temeliile!”

TOSCHRIS: - Adevărat discurs despre unitatea materială și logică a vieţii, a unităţii dintre faptă şi gând. Cum omul ajunge la riscul sapiens şi i se închină lucrului, faptei mâinilor sale … Iată acum se naşte arta şi sensul ei divin. Lemnul din care omul îşi face focul să se încălzească şi să-şi prepare hrana poate avea şi alte întrebuinţări decât la a răsturna pietroaie sau construi arcuri şi săgeţi. Omul nu a uitat cum Domnul şi-a parafrazat creaţia spunându-şi Lui şi celor ca El „să facem om” după modelul Nostru. El, centrul universului, omul cu mâini, a zis şi el să facem dumnezeu după chipul şi asemănarea noastră…Şi iată începe arta conştientă, în general obedientă plătitorului şi se

naşte o lume a idolilor! pe lângă o lume a tribunilor şi ai liderilor totalitari: Augustus, Cezar, Traian, Napoleon, Lenin, Stalin, Hitler…care ajung mai toţi, mai înainte sau mai târziu, la gunoi sau în foc. Se naşte şi arta sacrală, arta piramidelor, mormintelor, inconştienta artă simbolică şi comunicativă, e drept mult mai rară, cu timpul construită de un număr restrâns de oameni, unul singur în atelier … Când împăratul, Faraonul, conducea milioane de robi pentru nemurirea sa, şi artişti fără număr, se năştea arta paradoxală, construcţiile aşijderea, arta care nu permitea libertatea de crez a individului…Cirus, crescut la şcoala fiilor lui Israel declanşează Renaşterea Ierusalimului şi a fiilor lui Israel, fiind un mare strateg şi gânditor, înţelept, ştiind că forţa sa trebuie păstrată acolo unde este locul declarat pe pământ al Domnului…

45

E BINE CU TATĂL, CU MAMA, SĂ NU TE CERȚI!

ISAIA: - „Vai de cine se ceartă cu Făcătorul său! - Un ciob dintre cioburile pământului! - Oare lutul zice el celui ce-l făţuieşte: - Ce faci? Vai de cine zice tatălui său: - Pentru ce m-ai născut? şi mamei sale: - Pentru ce m-ai făcut?”

TOSCHRIS: - Filiaţia este sacră. Părinţii sunt vinovaţi pentru faptele copiilor lor. Ca şi Natura, dacă nu chiar Domnul, de naşterea omului. Dar indiferent cum este, viaţa-i un dar nepreţuit fiindcă mai bine să trăiești, decât să nu trăiești. Mântuitorul nu s-a supărat pe Domnul, şi nici Iov, oricât de insuportabilă i-a fost suferința. Omul trebuie să se educe cu răul mai bine decât cu binele. Omul trebuie să-şi pună în faţă răul şi mai apoi să aştepte să se înfăţişeze binele…Renegarea părinţilor nu este de origine animală, nici umană, ci de origine satanică.

…

49

„TE PUN SĂ FII LUMINA NEAMURILOR ...”

VOCEA DOMNULUI: - „Este prea puţin lucru să fii Robul

Meu ca să ridici seminţiile lui Iacov şi să aduci înapoi rămăşiţele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.”

ISAIA: - „Împăraţii vor vedea lucrul acesta, şi se vor scula, şi voievozii se vor arunca la pământ şi se vor închina, din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel, care Te-a ales.”

TOSCHRIS: - Vai, dar ce vor spune popoarele în mileniul III, domnule Isaia? Cum de a trecut poporul lui Israel prin atâtea holocausturi, ca și poporul meu care la Fântâna Albă și în nordul Basarabiei a trecut printr-un holocaust mai negru decât al fiilor lui Israel!

VOCEA DOMNULUI: - „La vremea îndurării, Te voi asculta, şi în ziua mântuirii, Te voi ajuta; Te voi păzi şi Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici ţara şi să împarţi moştenirile pustiite; Voi preface toţi munţii Mei în drumuri, şi drumurile Mele vor fi bine croite.”

TOSCHRIS: - Nu ca la poporul meu pe care AND-ul l-a furat tot timpul când a primit bani pentru autostrăzi. Isaia… ești alesul, lumina neamurilor, se întrevede creştinismul, se zărește Mesia; capitalismul, socialismul, doctrina comunistă așa cum au fost toate gândite de popoarele mileniului II…Aleșii Domnului sunt săracii neamurilor, ei vor conduce!... suprarealismul ancestral, doctrină plastică și politică.

…

52
BASARABIA VA FI A CELUI CARE POATE S-O CUMPERE

ISAIA: - „Izbucniţi cu toate în strigăte de bucurie, dărâmături ale Ierusalimului! Căci Domnul mângâie pe poporul Său şi răscumpără Ierusalimul. Plecaţi, plecaţi, ieşiţi din Babilon! Nu vă atingeţi de nimic necurat! Iată, ce spune El: Robul Meu va propăşi; Se va sui, Se va ridica, Se va înălţa foarte sus.”

TOSCHRIS: - Orice pe lume se cumpără și se răscumpără. Isaia, tu vezi că întreaga lume se va supune unui singur Domn, al lui Israel, în care noutatea va surprinde pe om cu o viteză de desfășurare care nu-i mai permite bucla cibernetică… Basarabia, cea deposedată de locuitorii ei va aparține nu a aceluia care a creat-o și exploatat-o două sute de ani, ci a aceluia care poate s-o cumpere, desigur, împreună cu Cernăuțiul și Hotinul, și Cetatea Albă, și restul părții istorice!

53

ISAIA ÎL VESTEȘTE PE MESIA

ISAIA: - „Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut braţul Domnului? … Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi.”

TOSCHRIS: - Domnul nostru Iisus Christos!

…

55

SEMNUL DOMNULUI NU SE ARATĂ ORICUI, SE CAUTĂ…

ISAIA: - „Căutaţi pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemaţi-L câtă vreme este aproape.”

TOSCHRIS: - Domnul nu se arată oricui, fapta lui, El, se caută…

56

NU TREBUIE LĂSAT NIMENI ÎN AFARA LEGII, NICI CHIAR FAMENII

ISAIA: - „Străinul care se alipeşte de Domnul să nu zică: - Domnul mă va despărţi de poporul Său!” Şi famenul să nu zică: „Iată, eu sunt un copac uscat!” Căci aşa vorbeşte Dom-nul:

„Famenilor care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce-Mi este plăcut şi vor stărui în legământul Meu, le voi da în Casa Mea şi înăuntrul zidurilor Mele un loc şi un nume mai bune decât fiii şi fiicelor; le voi da un nume veşnic, care nu se va stinge.”

TOSCHRIS: - Domnul iubește pe toată lumea căci Domnul e-n fiecare inimă, este în sânge… Egalitate, fraternitate, libertate … Iată principiile unei Revoluții. În fața divinității toți sunt egali și nu trebuie lăsat nimeni în afara Legii.

…

58

ARHITECTURA, O VERITABILĂ LECȚIE DE ISTORIE

ISAIA: - „Ai tăi vor zidi iarăşi pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temeliile străbune, vei fi numit dregător de spărturi”…

TOSCHRIS: - A construi pe temelii vechi, din piatră, este mai sănătos decât pe temelii noi. Mai există și simbolul reconsiderării trecutului, permanent. Arhitectura este cea mai veritabilă artă și singura veritabilă lecție de istorie.

59

PENTRU TOATE SE GĂSEȘTE UN RĂSCUMPĂRĂTOR

ISAIA: - „Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul.”

TOSCHRIS: - Răscumpărătorul va veni când se va afla!

60

PĂMÂNTUL VA FI STĂPÂNIT DE OAMENI DREPȚI ȘI DEȘTEPȚI

ISAIA: - „Domnul va fi Lumina ta pe vecie, şi Dumnezeul tău va fi slava ta. Nu vor mai fi decât oameni drepți și ei vor

stăpâni pământul pe vecie. Cel mai mic se va face o mie și cel mai neînsemnat, un neam puternic.”

VOCEA DOMNULUI: - Eu voi face ca aceste lucruri să se întâmple.

TOSCHRIS: - Iată, Isaia face diferența: există Domnul universului, nevăzut și neauzit, și Dumnezeul omului, în fiecare, același, căci oamenii vor fi frați… Lumina nu este naturală, fiindcă lumină au și orbii. Lumina o dă credința, interiorul, știința. Și totuși cea mai ieftină lumină vine de la soare…de ce neamul meu o vinde mai scump decât este prețul ei datorat omului? Omul nu trebuie să plătească pentru ceea ce îi dăruiește natura!

61

V-AȚI NĂSCUT PREOȚI ȘI-O SĂ MURIȚI PREOȚI

ISAIA: - „Străinii vă vor paşte turmele, şi fiii străinului vor fi plugarii şi vierii voştri. Dar voi vă veţi numi preoţi ai Domnului şi veţi fi numiţi slujitori ai Dumnezeului nostru, veţi mânca bogăţiile neamurilor şi vă veţi făli cu fala lor.”

TOSCHRIS: - De când se nasc și până mor fiii lui Israel tot asta cred. Oferta Domnului este generoasă, numai că înlocuiește o asuprire cu alta…și cei din mileniul III vor afla!

« IEREMIA »

1

IEREMIA, PROOROC PESTE NEAMURI

TOSCHRIS: - Ieremia este fiul lui Hilchia - preot în Anatot - din Beniamin. A fost prooroc în al treisprezecelea an al împăratului Iosia - fiul lui Amon - al lui Iuda, în timpul lui Ioiachim, fiul lui Iosia și până la „sfârșitul anului al unsprezecelea al lui Zedechia, fiul lui Iosia, când Ierusalimul a fost dus în robie, în luna a cincea”.

VOCEA DOMNULUI (către Ieremia): - „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoşteam, şi mai înainte ca să fi ieşit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte şi te făcusem proroc al neamurilor.”

IEREMIA: - „Ah! Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu ştiu să vorbesc, căci sunt un copil.”

VOCEA DOMNULUI: - Nu spune așa, căci tu vei vorbi prin ceea ce-ți voi spune Eu! „Astăzi te pun peste neamuri şi peste împărăţii, ca să smulgi şi să tai, să dărâmi şi să nimiceşti, să zideşti şi să sădeşti. - Ce vezi, Ieremio?”

IEREMIA: - „Văd un veghetor.”

VOCEA DOMNULUI: - „Ce vezi?”

IEREMIA: - „Văd un cazan clocotind dinspre miazănoapte.”

VOCEA DOMNULUI: - „De la miazănoapte va izbucni nenorocirea peste toţi locuitorii ţării.” Și asta numai din cauză că poporul meu s-a închinat „altor dumnezei”.

…

3
„NECREDINCIOASA ISRAEL” ȘI „VICLEANA IUDA” AU CURVIT

IEREMIA: - Mi-a spus Domnul pe vremea lui „Iosia”:

VOCEA DOMNULUI: - „Ai văzut ce a făcut necredincioasa Israel? S-a dus pe orice munte înalt şi sub orice copac verde şi a curvit acolo. Şi sora ei, vicleana Iuda, a fost martoră la aceasta…nu s-a temut, ci s-a dus să curvească la fel. Au preacurvit cu piatra şi lemnul.” Cu dumnezei falşi.

TOSCHRIS: - Curvia în popor, în familie, în vremea aceea nu se compara cu curvia în credință. Păcatul în iubirea pentru idoli, arte - facte produse de mâna omului era mai grav decât orice al păcat în lumea lui Israel și-a lui Iuda. Din douăsprezece neamuri au rămas doar două.

IEREMIA: - „Să ne culcăm în ruşinea noastră şi să ne învelim cu ocara noastră, căci am păcătuit împotriva Domnului”.

Rușine să ne fie, Iartă-ne Doamne, căci am păcătuit atât de grav …

TOSCHRIS: Cum să dormi liniștit când ai asemenea păcate, când Domnul pleacă de la tine?

4
„ȚARA VA FI PUSTIITĂ, DAR NU O VOI NIMICI DE TOT”

VOCEA DOMNULUI: - „Israele, de te vei întoarce, dacă te vei întoarce la Mine, dacă vei scoate urâciunile tale dinaintea Mea, nu vei mai rătăci.”

IEREMIA: - „Leul se aruncă din tufarul său, nimicitorul neamurilor a pornit, și-a părăsit locul ca să-ți pustiască țara, să-ți dărâme cetățile.” Fii ai lui Israel, iată, nimicitorul se apropie de noi ca norii dezlănțuiți; carele de luptă sunt adevărate vârtejuri, caii zboară ca vulturii. Vai nouă, aceștia ne rad de pe suprafața pământului…și totuși, Domnul ne-a spus: „Toată țara va fi pustiită; dar nu o voi nimici de tot.”

TOSCHRIS: - Domnul a promis că va păstra sămânța. Distrugerea de tot nu-și mai are rostul, când acest popor, urmașul lui Iacov, distrus complet poate să dispară; și-atunci cine să mai scrie cartea? Cine să mai îndeplinească poruncile lui Avraam, de la a cărui profeții beneficiază toate popoarele?

5
„FIECARE NECHEAZĂ DUPĂ NEVASTA APROAPELUI SĂU”

VOCEA DOMNULUI: - „Cutreierați ulițele Ierusalimului, uitați-vă, întrebați și căutați în piețe, dacă se găsește un om, dacă este vreunul care să înfăptuiască ce este drept, care să se țină de adevăr, și voi ierta Ierusalimul”.

TOSCHRIS: - Exact ca în Sodoma și Gomora: Dacă…Cum să cauți acul în carul cu fân, adică adevărul, când comunitatea

a început de șase ani să fie la mâna celor care vor s-o destabilizeze și care se pricep de minune să creeze adevăr doar dintr-o parte, doar dintr-un singur punct de vedere, știindu-se, adevărul e cum îl face istoria sau, după cum bine se știe, și-l face omul, dacă nu ne place scara istoriei. Debusolada, destabilizarea, o creează cei vânduți dușmanilor comunității, spionii, dar mai ales, și e cea mai periculoasă, când o produc tinerii chemați să ia frâiele puterii în mână. O tragedie se naște când tinerii conduc fără să cunoască faptele adulților, părinților, bătrânilor - bunicilor. Se știe, faptele tinerilor nu conțin faptele (F) adulților și faptele bătrânilor. Este tabu: $F^T \neq F^A + F^B$.

IEREMIA: - Acest popor este nebun de legat: „chiar când zic: -Viu este Domnul!, ei jură strâmb."

TOSCHRIS: - Poporul nu gândește, el, numai trăiește. Credința e-n om și faptele lui sunt în afară. În Pravila de la Govora pentru păcate se bat mătănii, și făptuitorii sunt iertați. Cât de mult a avansat lumea! Auzi, unde a ajuns acest popor în domeniul destrăbălării; păi ce să mai vorbim de revoluția prin sex și crimă de care vorbește Sartre!...auzi, Revoluție!

IEREMIA: - Auziți ce spune Domnul? - De ce să te iert popor afurisit. Toți m-ați părăsit și ați găsit mângâiere la idoli; „Și, după ce v-am primit jurămintele, v-ați dedat la preacurvie şi alergaţi cu grămada în casa curvei! Ca nişte cai bine hrăniţi, care aleargă încoace şi încolo, fiecare nechezând după nevasta aproapelui său."

6
POPORUL NU POATE ALEGE DECÂT CALEA GREȘITĂ. „ARDERULE VOASTRE DE TOT, NU-MI MAI PLAC"

VOCEA DOMNULUI: - „Staţi în drumuri, uitaţi-vă şi întrebaţi care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblaţi pe ea, şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre!"

IEREMIA: - Nu-mi vine să cred, uite ce răspunde poporul: „Nu vrem să umblăm pe ele!"

TOSCHRIS: - Năravul ușor îl primești și greu scapi de el. Modernitatea - modernul este o problemă incertă și nu-i știe nimeni rezolvarea; tradiția, desigur, este mai bună și, deși ireală, creează iluzia unui subtil joc de picioare: un pas înainte, viguros, și doi pași mai mici înapoi; acesta este sensul tradiției, dar am spus că este ireală, și nu ne interesează decât sensul, însemnul. Pași în două planuri complementare: unul al invenției și inovației - pasul făcut înainte - și cei doi ai aplicării și verificării. Animalele nu sunt capabile de astfel de raționamente, ci, doar omul. De aceea merită să trăiești ca să fi jucător pe o astfel de tablă de șah, care este însăși viața fiecăruia. Aceste două stări: aplicare-verificare există din dorința omului de a opri timpul, de a lungi firul vieții, de a juca bătuta pe loc …

VOCEA DOMNULUI: - „Am pus nişte străjeri peste voi: fiţi cu luare aminte la sunetul trâmbiţei!”

IEREMIA: - Nu-mi vine să cred, uite ce răspunde acest popor nenorocit: „Nu vrem să fim cu luare aminte!”

TOSCHRIS: - Așa e omul nu vrea să știe, mai bine se îmbată sau ia droguri, mai bine se tembelizează, ordinea nu-i place, în ordine există doar știința și arta tradițională cultă….și doar numai Șostakovici înalță trompeta atunci când nu se așteaptă nimeni, ci, doar ca aducere aminte și semnalizare!...așa ca să vorbim și de muzica secolului XX.

VOCEA DOMNULUI: - „Ce nevoie am Eu de tămâia care vine din Seba, de trestia mirositoare dintr-o ţară depărtată? Arderile voastre de tot nu-Mi plac, şi jertfele voastre nu-Mi sunt plăcute.”

TOSCHRIS: - Falsurile și prefăcătoriile nu plac nimănui, mai ales în această lume a credinței; a încrederii în forțele proprii. Ele creează temeri și migrene chiar și când sunt aparent nebăgate în seamă.

VOCEA DOMNULUI: - „Iată, voi pune înaintea poporului acestuia nişte pietre de poticnire, de care se vor lovi împreună

părinţi şi fii, vecini şi prieteni, şi vor pieri.”

TOSCHRIS: - Nu, Doamne, nu fă asta. Aceasta este esența în directiva de instrucție publică la un popor: religia, familia și strada - vecinii și prietenii, și școala! Și chiar și în vremea Ta, nu vom uita că toți trebuie să muncim într-o fabrică. Altfel, de ce ne mai trebuie stradă?...acum cei mai mulți vor să le facă pietonale... fetele femei să-și plimbe cărucioarele cu prunci, da, și câte doi, pe ele!

…

8

CU ADEVĂRAT S-A PUS LA LUCRU PANA MINCINOASĂ A CĂRTURARILOR

IEREMIA: - „În vremea aceea”…

TOSCHRIS: - Vremea pedepsei divine și care este permanentă în realitate, și este apocaliptică și ciclică, cum se crede.

VOCEA DOMNULUI: - În vremea aceea „se vor scoate din mormintele lor oasele împăraţilor lui Iuda, oasele căpeteniilor lui, oasele preoţilor, oasele prorocilor şi oasele locuitorilor Ierusalimului.”

IEREMIA: - „Le vor întinde în faţa soarelui, în faţa lunii şi în faţa întregii oştiri a cerurilor, pe care le-au iubit ei, cărora le-au slujit, pe care le-au urmat, pe care le-au căutat şi înaintea cărora s-au închinat.”

VOCEA DOMNULUI: - Și pe care „nu le vor mai strânge, nici nu le vor mai îngropa, şi se vor face gunoi pe pământ.”

TOSCHRIS: - Gunoiul nici pământul nu-l mai primește, iar în veacurile ce urmează apare criza depozitării și eliminării acestuia.

IEREMIA: - Chiar și natura întreagă cunoaște Legea Domnului, legea vieții „chiar şi cocostârcul îşi cunoaşte vremea pe ceruri; turtureaua, rândunica şi cocorul îşi păzesc vremea venirii lor; dar poporul meu nu cunoaşte Legea Domnului!”

TOSCHRIS: - Tot ce există în jurul nostru se cheamă natură și ea se autoconduce după legea unica a naturalului. Numai o-

mul nu are această lege, el este fiu adoptat de Natură, și are un Domn unic care sălășluiește în el și, care, desigur, împreună aparțin acestui Natural. Noțiuni extrem de abstracte: cutremurul, tunetul, trăsnetul, vulcanul, energii colosale și răzlețe care se produc în baza numerelor și logicilor abstracte și… complexe!

VOCEA DOMNULUI: - „Cum puteţi voi să ziceţi: suntem înţelepţi, şi Legea Domnului este cu noi?” Cu adevărat zic vouă că „degeaba s-a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor.”

TOSCHRIS: - Ca și documentul din cancelarii, care nici pe departe nu exprimă adevărul, tot așa și cărturarul răspunde la ordin. Cărturarul din spațiul artistic este altceva fiindcă și artele nu sunt totuna cu muncile pentru alții și pentru propria gură. Cărturar ca Dostoievski nu va mai exista niciodată, opere ca ale lui, da! desigur, nu numai el…

IEREMIA: - „Înţelepţii sunt daţi de ruşine, sunt uimiţi, sunt prinşi, căci au nesocotit cuvântul Domnului.” În altă ordine de idei, „ce înţelepciune au ei?”

TOSCHRIS: - În mileniul III, de înțelepți ce sunt, nu pot izola un virus în laborator, darămite mai apoi, în om! Microscopul electronic le-a schimbat vederea, din doctori au devenit criminali. Unde este minte multă, este și multă prostie. Înțelepciunea este clar îndreptată către conservarea, și singura adevărată, cât mai bună, a ființei omenești…se spune! ...Observăm, dublarea unei vocale din rădăcina numelui divin, care ne arată importanța respirației în cazul ființelor create cu har divin. Și atunci, chiar și într-o pandemie certată cu legile naturii și comunității umane, pentru ce această mască care să încurce respirația? Nu ar fi fost mai bine ca fiecare să o poarte când vrea și când poate, și când se întâlnește cu o altă mască, adică, când trebuie? De ce să fii prim ministru și să-ți pui mască când vorbești de la tribună și ești singur?...miroase a Coana Pipa lui Eugen Ionescu...

VOCEA DOMNULUI: - „De aceea, pe nevestele lor le voi da altora, şi ogoarele lor, altor stăpâni. Căci de la cel mai mic până la cel mai mare, toţi sunt lacomi de câştig mârşav, de la proroc până la preot, toţi înşală!”

TOSCHRIS: - Doamne, nu, nu spune așa ceva, de ce l-ai făcut așa?...Ce realitate, ce condiție umană, câtă nevoie de eroism civic în perioada contemporană, în mileniul III, când aceste mârșăvii sunt specifice întregii societăți - ieri mi-am condus fiul la aerogara din Sibiu să plece la Londra și să lucreze pentru pleava unei societăți, când ar fi trebuit să lucreze pentru țara în care s-a născut. Dar cum să lucrezi pentru țara în care te-ai născut, dacă și ea, are pleava ei, chiar mai proastă decât cea londoneză…Mi-a spus fiul meu, că oamenii ca mine, în România aceasta, sunt numiți și comparați cu Don Quijote de la Mancha. Vai de noi, care nici măcar nu mai avem mori de vânt și gloabe ca Rosinante…

9
„AU LIMBA ÎNTINSĂ CA UN ARC ŞI ARUNCĂ MINCIUNA”

IEREMIA: - „O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aş plânge zi şi noapte pe morţii fiicei poporului meu! Căci toţi sunt nişte preacurvari şi o ceată de mişei. Au limba întinsă ca un arc şi aruncă minciuna; şi nu prin adevăr sunt ei puternici în ţară; căci merg din răutate în răutate.” Acum este momentul să te păzești de prieten, să te păzești de frate și de soră…căci primul umblă cu vorbe urâte iar ceilalți, frate sau soră, nu caută decât să te înșele. Toți mint, se păcălesc unii pe alții și nu fac decât rău...

TOSCHRIS: - Omul este așa cum este dintotdeauna și doar arta caută să-l facă mai bun...artele, scriitorii, compozitorii, pictorii și sculptorii, dar și medicii și inginerii, tehnologii, cunoscându-i punctele vulnerabile! De la o vârstă încolo, când amintirea părinților s-a șters, fratele nu îți mai este frate, sora

la fel și prietenul la nevoie se cunoaște, dar nevoile tate nu mai sunt și nevoile prietenilor.

VOCEA DOMNULUI: - O Israele, „te voi risipi printre nişte neamuri pe care nu le-au cunoscut nici părinţii tăi, căci strigăte de jale se aud din Sion: Cât suntem de prăpădiţi! Cât de jalnic suntem acoperiţi de ruşine! Trebuie să părăsim ţara, căci ne-au surpat locuinţele!”

TOSCHRIS: - Peste milenii, cum este acum la mine, nu le vor surpa, dar își vor construi bugetele, și-și vor crește profiturile, pe seama luminii și căldurii, și apei, necesare acestor locuințe…Iar alții le-au îmbrăcat cu carton în mai multe straturi să nu mai piardă căldura din calorifere, dar nici să primească căldura de la soare; cu termopane și izolații de cartoane, oamenii, începând să moară din lipsă de aer. Oamenii începând să poarte rucsacuri cu butelii de oxigen! căci virusul ucigaș nu va putea fi tratat altfel... Iată ce respirație ne așteaptă: și mască pe față, și mască pe case!...nu mai spun că o locuință din aceasta este ca o cutie de chibrituri…care dacă primește foc arde până se transformă totul în scrum…

IEREMIA: - Vai de voi!...am auzit pe lângă masca de aer, de parcă nu aveți nevoie de aer, au venit și noile popoare migratoare care nu au spațiu vital…

TOSCHRIS: - Emigrarea este o condiție în viața comunităților - emigrația ca pedeapsă! așa cum pățesc în vremea noastră din mileniul III, sirienii, care sunt tot de prin aceste locuri, dragă Ieremia. Au devenit armă de luptă în mâna războinicilor din Rusia Kieveană, mai ceva ca Domnul, și care a declarat capitala moscovită: Noua Romă, din nou, după două mii de ani!...ce mai imperiu! Și toți ar fi mulțumiți ca lucrurile să rămână aici. Nu vrem sateliți, ca arici, să inspectăm microcosmosul…

IEREMIA: - „Moartea s-a suit pe ferestrele noastre, a pătruns în casele noastre împărăteşti, a nimicit pe copii pe uliţă, şi pe tineri, în pieţe.”

TOSCHRIS: - Iată ce vechime au acțiunile care se desfășoară în piețele noastre publice, cum este și aceea din zece august două mii optisprezece! autodistrugerea, rușinea unui popor care nu reacționează și acceptă conducerea falsă a unui stat care, în realitate și adevăr nu mai există, fiind de față doar purtătorii lui de cuvânt…cu mască! Poporul trebuie condus din interiorul său și nu din capitalele altor popoare. Ne amintim, Imperiul Otoman nu s-a băgat în treburile interne și nici un alt imperiu. Acum se văd rezultatele distrugerii statului de drept…la noi, aici, care am fost pe Columnele Romei! Și care l-am adus aici pe Sfântul Andrei, cules din ruinele Ierusalimului.

10
PUTEREA, ÎNȚELEPCIUNEA, PRICEPEREA SUNT CALEA OMULUI, DREAPTĂ!

IEREMIA: - „Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înţelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui.”

TOSCHRIS: - Putere, înțelepciune, pricepere: acestea sunt caracteristicile omului puternic, însușirile poporului puternic. Acestea sunt chiar simbolurile Mercedesului într-unul singur, un semn, cercul împărțit în trei, ca botul unei feline care tace, sau ca triunghiul refăcut cu vârfurile pe cerc și esențializând centrul cercului sau punctul de intersecție al bisectoarelor...

IEREMIA: - „La tunetul Lui, urlă apele în ceruri; El ridică norii de la marginile pământului, dă naştere fulgerelor şi ploii şi scoate vântul din cămările Lui. Atunci se arată omul cât este de prost cu ştiinţa lui…” cu care nu ştie decât să facă idoli împotriva Domnului.

TOSCHRIS: - Domnul, nevăzutul și neștiutul dar prezent în permanență prin sălașul pe care îl are în om, sinonim cu forța uriașă și de nestăpânit a Naturii stă la baza lumii reale și imaginare. Spun că orice filosof, arhitect, artist se pierde în fața

unui prooroc de talia voastră Ieremia, Isaia…Totul fiinţează sub semnul unităţii, unităţii şi unicităţii în credinţă, triunghiul şi cercul, familia!...Doamne, cât de materială este lumea. Eşti primul materialist: evaporarea, formarea norilor, ploaia ca-re rezultă din spargerea norilor. Şi idealist: Domnul, spiritul, cauza tuturor lucrurilor. Tot ce este în plus în această viaţă a fiinţării în spiritul Domnului, şi ca ştiinţă este neesenţial, este ludic, şi acesta creează râsul şi plânsul, şi este creat cu limba şi cu gura, nu cu mâna. În faţa stihiilor naturii omul este prost şi lipsit de cunoştinţă, lipsit de apărare! Şi atunci apare acest idealism popular: pe mine şi pe familia mea nu ne omoară! ...cu mine în zbor sau cu fiul meu avionul nu cade! Nici pe drumul de pe malul Oltului între Europa centrală şi Europa de sud est, lângă muntele Cozia, maşina în care suntem noi nu se răstoarnă...Nu trăim în viaţă decât cu idealul în faţă şi cu probabilitatea, cu norocul, cu şansa.

IEREMIA: - „Păstorii s-au prostit, n-au căutat pe Domnul; pentru aceea n-au propăşit şi li se risipesc toate turmele.”

TOSCHRIS: - Nu există mai mare prostie a omului decât aceea de a pune în comunitate conducători proşti, slab pregătiţi profesional şi fără experienţă. Râia se ia prin atingere, şi deştepţii şi oamenii cu bani pleacă în altă parte. Bătrânii se retrag în sine. Ştiinţa se află în urma experienţei şi ea există în viaţă de când lumea!...şi este nevinovată.

…

12
MIŞEII TRĂIESC ÎN PACE. ÎN VIITOR VA CONDUCE PARTIDUL UNIC

IEREMIA: - „Tu eşti prea drept, Doamne, ca să mă cert cu Tine; vreau totuşi să Te întreb asupra orânduirilor Tale. Pentru ce propăşeşte calea celor răi, şi toţi mişeii trăiesc în pace?”

TOSCHRIS: - Ieremia, omul cunoaşte foarte bine răul şi mai puţin binele. Răul pândeşte la fiecare pas iar binele trebuie des-

coperit și așteptat. Moartea și eternitatea sunt consecințele trecerii implacabile a timpului.

IEREMIA: - Căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel: „Iată, voi face să înceteze în locul acesta, sub ochii voştri şi în zilele voastre, strigătele de bucurie şi strigătele de veselie, cântecele mirelui şi cântecele miresei.”

TOSCHRIS: - În captivitatea lui Nabucodonosor, Domnul le-a interzis fiilor lui Israel soțiile străine, fiii și fiicele lor. Glasul inimii - bucuria vieții. Poarta Sărutului, sărutul de viață, viu, sărutul de moarte, mort, zâmbet și lacrimă!

O VOCE DIN POPOR: - „Pentru ce ne ameninţă Domnul cu toate aceste mari nenorociri?”

VOCEA DOMNULUI: - Părinții voștri sunt de vină căci m-au ocolit când trebuiau să mă iubească, s-au îndreptat către alți dumnezei, de carton, fără viață în ei! Iar la rândul vostru ați procedat la fel ca ei! Mai mult, chiar mă neglijați…și mă evitați, nu mă ascultați! „De aceea, vă voi muta din ţara aceasta într-o ţară pe care n-aţi cunoscut-o nici voi, nici părinţii voştri; şi acolo veţi sluji altor dumnezei, zi şi noapte.”

TOSCHRIS: - Părinți și copii - timpuri diferite - un pas înapoi doi înainte - mersul tinerilor fără minte! copiii nu pot șterge păcatele părinților, căci păcatele sunt fapte și timpul nu poate fi dat înapoi. Condiția de fiu este mai grea decât condiția de părinte. Pedeapsa fiilor pentru părinții lor este o consecință a perpetuării răului mai mult decât a binelui…

IEREMIA: - „Doamne, tăria, cetăţuia şi refugiul meu în ziua necazului! Neamurile vor veni la Tine de la marginile pământului şi vor zice: - Părinţii noştri n-au moştenit decât minciună, idoli deşerţi care nu sunt de niciun ajutor!”

TOSCHRIS: - În Cartea Cărților nu se vorbește de evacuare decât la Ieșirea din Egipt. Așa este și va fi, pe întreg pământul nu va exista decât un singur Domn! O singură credință! nici vorbă, să fie altfel! și tare mi-e frică să nu mă hulească cărturarii politruci, dar mai adaug, totuși: nici vorbă că nu va con-

duce partidul unic al celor mulți, împreună cu Dumnezeul din inima lor.

…

17
FIER ŞI DIAMANT, ALĂMIRE, ÎN LUMEA ANTICĂ. TĂRIA DE CARACTER

IEREMIA: - „Păcatul lui Iuda este scris cu un priboi de fier, cu un vârf de diamant; este săpat pe tabla inimii lor şi pe coarnele altarelor lor.”

TOSCHRIS: - Iată tehnologia diamantului! a bimetalului. Ieremia, în Iuda sculptorii aveau dălți cu vârf de diamant. Diamantul se prinde în vârful șpițului prin alămire. Și…păcatele omului stau în inimă, inima păcătuiește, nu omul; nici animalul și nici vita domestică. Nu există păcate făcute din neștiință. Când se întâmplă astfel acestea se numesc întâmplări nefericite; valabil și în dreptul de astăzi, când cu dublă măsură se judecă fapta produsă cu/sau fără știință. Și Domnul locuiește în inimă și El vede ce ai în fundul ochilor, și nu vede ce ai în minte, din care cauză El este stăpân doar pe faptele bune. În ce privește faptele rele, omul este un dumnezeu care, şi el, nu poate fi exclus.

IEREMIA: - „Așa vorbește Domnul: Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor şi îşi abate inima de la Domnul!”

TOSCHRIS: - Esența esențelor. Prima este credința identică cu puterea... și casa credinței care este inima! Omul care nu crede nu poate construi. Gura și mâncarea sunt doar pentru ca să nu iei mai mult decât să dai. Omul trebuie să fie fericit cu strictul necesar.

18
VORBA…UCIGAȘĂ

VOCEA DOMNULUI: - „Iată, cum este lutul în mâna olarului aşa sunteţi voi în mâna Mea, casă a lui Israel!”

TOSCHRIS: - Omul este propriul său prizonier. Prizonierul inimii care bate, și care bate cât există viață. Cuvintele Domnului spuse prin tine, Ieremia, au supărat pe poporul lui Israel…

VOCE DIN POPOR: - Jos Ieremia! „nu va pieri Legea din lipsă de preoţi, nici sfatul din lipsă de înţelepţi, nici cuvântul din lipsă de proroci. Haidem să-l ucidem cu vorba şi să nu luăm seama la toate vorbirile lui!”

TOSCHRIS: - Iată de când începe războiul prin vorbe, pe care îl vedem și astăzi, când cu limba destabilizezi o comunitate. Da, au început vremurile în care se ucide cu gura mai bine decât cu arma…

19
COPIII SUNT JERTFIȚI LUI BALL

VOCEA DOMNULUI: - „Au zidit şi înălţimi lui Baal, ca să ardă pe copiii lor în foc ca arderi de tot lui Baal: lucru pe care nici nu-l poruncisem, nici nu-l rânduisem şi nici nu-Mi trecuse prin minte”.

TOSCHRIS: - De când și de unde se proceda la arderea copiilor aduși ca jertfă. „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel:”

VOCEA DOMNULUI: - „Iată, voi aduce peste cetatea aceasta şi peste toate cetăţile care ţin de ea toate nenorocirile pe care i le-am vestit mai dinainte”.

TOSCHRIS: - Tot răul lui Israel vine de la Dumnezeu din cauza neascultării. Calea lui Israel îl are ca ghid pe Domnul, care amenință și pedepsește mereu, sfârșindu-se cu victime; un popor ca vipera care se autoregenerează; paradoxal, pedeapsa nu-i mai este pedeapsă, ci tratament!

20
BABILONIENII APRECIAU PE IEREMIA

TOSCHRIS: - Auzindu-l pe Ieremia proorocind, și temându-

se de fața împăratului, Pașhur - preot șef - „l-a aruncat în temnița cu butuci, care era la poarta de sus a lui Beniamin, în Casa Domnului”. Iată, pușcăria era alături de Casa Domnului.

IEREMIA (lui Pașhur): - „Domnul nu te mai numeşte Paşhur (*Noroc din toate părțile*), ci Magor-Misabib (*Spaimă din toate părțile*).” Nici nu știi ce spune Domnul despre tine: tu și prietenii tăi veți trăi în groază, veți muri răpuși de sabia dușmanilor, „Voi da de asemenea pe tot Iuda în mâinile împăratului Babilonului, care-i va duce robi şi-i va ucide cu sabia.”

TOSCHRIS: - Trăiai Eremia, erai în vogă, când evreii au fost duși în robie în timpul regelui Zedechia. Dar ei, babilonienii, nu se ating de tine și nu-ți fac niciun rău. Babilonienii îi cunoșteau pe fiii lui Israel și aveau nevoie de ei.

21
PEDEAPSA DOMNULUI, VINDECĂTOARE

VOCEA DOMNULUI: - „Apoi Eu însumi voi lupta împotriva voastră cu mâna întinsă şi cu braţ tare, cu mânie, urgie şi mare supărare. Cine va rămâne în cetatea aceasta va muri ucis de sabie, de foamete sau de ciumă; dar cine va ieşi să se ducă la haldeii care vă împresoară, va scăpa cu viaţă”.

TOSCHRIS: - Pedeapsa Domnului singura vindecătoare. Războiul cu invadatorii, soluția pentru un popor neascultător... și care nu respectă divinitatea.

…

23
IEREMIA ÎL ANUNȚĂ PE MÂNTUITOR

IEREMIA: - „Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăţi, va lucra cu înţelepciune şi va face dreptate şi judecată în ţară. În vremea Lui, Iuda va fi mântuit, şi Israel va avea linişte în locuinţa lui; şi iată Numele pe care i-L vor da: Domnul, Neprihănirea noastră!”

TOSCHRIS: - Iată, Ieremia îl anunță pe Mântuitor, care va aduce liniștea peste voi toți fiii lui Israel și care va face dreptate. Venirea Lui în fond va fi o pedeapsă pentru clerul lui Israel. Dar va duce mai departe slava fiilor lui Israel cei mulți... dar și o pată de culoare neagră asupra celor puțini.

VOCEA DOMNULUI: - Dar, așa cum i-am făcut lui Moise, să moară generația sa, învârtind-o prin deşert, „Iată, vă voi arunca dinaintea Mea şi voi pune peste voi o veşnică ocară şi o veşnică necinste, care nu se va uita."

TOSCHRIS: - Mii de ani poporul lui Israel va duce această pedeapsă în spinare care, se pare, nu se va termina niciodată; sau se va termina, când din viața spirituală a neamurilor lumii va dispărea Iisus!...

24
DOMNUL CERNE PE FIII LUI ISRAEL

IEREMIA: - „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul lui Israel":

VOCEA DOMNULUI: - „Cum deosebeşti tu aceste smochine bune, aşa voi deosebi Eu, ca să le dau îndurare, pe prinşii de război ai lui Iuda, pe care i-am trimis din locul acesta în ţara haldeilor; dar îi voi privi cu un ochi binevoitor şi-i voi aduce înapoi." Și Zedechia, și rămășițele care au mai rămas, și cei care au fugit în Egipt vor fi loviți de sabia mea!

TOSCHRIS: - Blestemul ocolește pe cei duși în Babilon și se răsfrânge asupra celor rămași sau ascunși…de aceea refugiatul nu este tot una cu evacuatul! O parte din ei se refugiaseră în Egipt. Așa și cu basarabenii și bucovinenii evacuați din cele două teritorii românești în o mie nouă sute patruzeci și patru. Ei au fost asimilați și au primit în continuare calitatea de urmași ai lui Decebal și împăratului Traian, în timp ce cei rămași sau intruși au desființat Basarabia și au transformat-o în RSSMoldovenească și mai apoi în Republica Moldova. Românilor din fosta Basarabie rămași în R.S.S. Moldovenească, pu-

terea sovietică le-a strecurat teama în oase şi i-a denaturat! Ei nu şi-au spus români, niciodată, ci numai moldovean!

25
PEDEAPSA PENTRU ASUPRITORII FIILOR LUI ISRAEL INFINIT MAI MARE: EXTERMINAREA

IEREMIA: - Dar când se va împlini sorocul, Domnul va distruge Babilonul pe veşnicie pentru nelegiuirile haldeilor. „Iată, nenorocirea merge din popor în popor şi o mare furtună se ridică de la marginile pământului."

TOSCHRIS: - Vremea sfârşitului lumii antice se apropie. Acum se reconstruiesc popoarele lumii se definesc neamurile.

IEREMIA: - „Cei pe care-i va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinşi de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi nici jeliţi, nici adunaţi, nici îngropaţi, ci vor fi un gunoi de pământ."

TOSCHRIS: - Iată, leul, care face ordine în jungla numită pământ a lumii antice, a neamurilor păgâne, fără Dumnezeu. Trebuie să recunoaştem că romanii sunt primii care se trezesc din această anarhie a eului și bogăției, și forței, și, inspirați din dreptul lui Moise, și împreună cu democrația și arta greacă, construiesc un mare imperiu…

…

27
IMPERIILE APAR ȘI DISPAR CU VOIE SAU FĂRĂ DE VOIA CUIVA

VOCEA DOMNULUI: - „Acum dau toate aceste ţări în mâinile robului Meu Nebucadneţar, împăratul Babilonului; îi dau chiar şi fiarele câmpului ca să-i fie supuse. Toate neamurile vor fi supuse lui, fiului său şi fiului fiului său, până va veni şi vremea ţării lui, şi o vor supune neamuri puternice şi împăraţi mari."

TOSCHRIS: - Babilonul devine mândria ținutului. Nabuco devine alesul Domnului. Iată, robia devine o evacuare, și va fi salvată nația lui Israel!

IEREMIA: - „Căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor cu privire la stâlpi, la marea de aramă, la temelii şi la toate celelalte unelte care au mai rămas în cetatea aceasta şi care n-au fost ridicate de împăratul Babilonului, când a luat robi din Ierusalim în Babilon pe Ieconia, fiul lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, şi pe toţi mai marii lui Iuda şi Ierusalimului: - Ele vor fi duse în Babilon şi vor rămâne acolo până în ziua când le voi căuta Eu, când le voi ridica iarăşi şi le voi aduce înapoi în locul acesta."

TOSCHRIS: - Oamenii sunt pedepsiți, se schimbă, migrează, dar obiectele rămân. Obiectele sunt fără inimă și nu au păcate. Dacă uiți de ele, în cel mai rău caz, ele se transformă în ruine și ajung sub nisipuri, apoi, în cel mai fericit caz, sunt descoperite de arheologi. Arheologia dă la iveală cele mai de preț documente.

…

29
ÎNTR-O NOUĂ PATRIE TREBUIE SĂ FII MAI BUN DECÂT ÎN FOSTA-ȚI PATRIE…AȘA SPUNE LEGEA EVACUATULUI

IEREMIA: - „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel, către toţi prinşii de război pe care i-a dus din Ierusalim la Babilon: - Zidiţi case şi locuiţi-le; sădiţi grădini şi mâncaţi din roadele lor! ...Urmăriţi binele cetăţii în care v-am dus în robie şi rugaţi-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atârnă de fericirea ei!"

TOSCHRIS: - Vedeți de ce pe atâția basarabeni sau fii ai lui Israel îi cheamă Ieremia? Sau, iată de unde s-a inspirat Napoleon Bonaparte când le-a spus soldaților și ofițerilor săi: - Acolo unde veți merge și veți cuceri popoare purtați-vă cu ele bine, căci ele vă dau de mâncare! Sintagmă esențială pentru tot res-

tul de timp al umanității, preluată, după cum vezi, și de democrația napoleoniană, revoluționară. Mare prooroc acum, Ieremia, tu vei fi peste aproape două mii de ani Sfântul nostru care a inițiat o nouă eră mondială. Era omului care sfințește locul! …Este și calea fericirii, să muncești mult și bine, mulțumindu-te pe tine și pe cel care te găzduiește. Care-ți oferă aerul și apa vieții!

VOCEA DOMNULUI: - „Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine și le voi pune în inimă frica de Mine”

TOSCHRIS: - Teama și frica, esența relației cu divinitatea. Domnul este cunoscutul și necunoscutul! Esența relației dintre fiu și părinte, relație plină de dragoste. Cu Domnul nu se negociază, El există și în afara omului. Domnul și-a așezat tronul în mijlocul celor mai incredibile forte ale naturii. Fie-vă frică și respectați-L. Iubiți-L, căci El nu are cum să vă respingă!

…

34
ELIBERAREA ROBILOR EVREI

IEREMIA: - Zedechia, un împărat modern!...a cerut Ierusalimului să renunțe la robi „pentru ca fiecare să lase slobozi pe robul şi roaba sa, pe evreu şi pe evreică, şi nimeni să nu mai ţină în robie pe fratele său iudeu.”

TOSCHRIS: - Zedechia scapă Israelul de asirieni și face prima mare reformă: eliberarea robilor iudei, dar numai pentru o vreme, păcatele lor, devenind și mai mari.

…

36
IEREMIA, UN NUME DE LEGENDĂ, UN LUPTĂTOR

TOSCHRIS (către cei care-l ascultă): - Vă spun o întâmplare frumoasă. Ieremia nu știa carte, nici să scrie și nici să citească

și atunci, Baruc, „fiul lui Neriia, a scris într-o carte, toate cuvintele pe care le spusese lui Ieremia, Domnul”. Când a auzit ce scrie în carte, Ioiachim, împăratul lui Iuda, a aruncat-o în foc. Pentru fapta sa, și alte fapte care erau scrise în carte, Ioiachim a fost blestemat de Domnul, el și tot neamul său.

VOCEA DOMNULUI: - „Îl voi pedepsi, pe el, sămânța lui și pe slujitorii lui, pentru nelegiuirea lor; și voi aduce peste ei, peste locuitorii Ierusalimului și peste oamenii lui Iuda tot răul pe care l-am rostit împotriva lor.”

TOSCHRIS: - Vedem, păcatele împăraților atrag după sine păcatele slujitorilor, poporului, și pedeapsa Domnului este peste toți. Împărat al lui Iuda a venit Zedechia, înlocuindu-l pe Ieconia, care i-a urmat lui Ioiachim. Nabucadnețar l-a numit pe Zedechia. Dar și el a păcătuit prin neascultarea Domnului, și poporul său la fel. Mai mult, l-a băgat la închisoare, pe Ieremia, când acesta voia să treacă la haldei. Zedechia l-a chemat în taină pe Ieremia și l-a întrebat:

ZEDECHIA: - „Ai vreun cuvânt din partea Domnului?” care să mă intereseze?

IEREMIA: - „Da. Vei fi dat în mâinile împăratului Babilonului!” Și vreau să-ți mai spun, să te întreb: cu ce ți-am greșit eu ție și poporului tău, ca să mă arunci în temniță? …Așa că scoate-mă de aici, dacă ești cu adevărat împăratul acestui popor în care m-am născut și eu. Nu vreau să mor în temniță, după ce am vorbit cu Domnul cu ochii la cer!

TOSCHRIS: - Zedechia a dat ordin ca Ieremia să fie ținut și păzit în curtea temniței, și să primească zilnic o pâine. Ieremia un nume de legendă, un luptător.

…

38
SUPUNEREA SALVEAZĂ ÎMPĂRĂȚIA

IEREMIA: - Ascultă popor necuviincios cuvântul Domnului: „Cine va rămâne în cetatea aceasta va muri ucis de sabie, de

foamete sau de ciumă; dar cine va ieşi şi se va duce la haldei va scăpa cu viaţă.” În gena noastră e scrisă credința că acolo unde ne simțim bine acolo este patria noastră!

UN SLUJITOR AL ÎMPĂRATULUI: - „Omul acesta ar trebui omorât! Căci înmoaie inima oamenilor de război care au mai rămas în cetatea aceasta şi a întregului popor”… omul acesta orator ne este dușman.

ZEDECHIA: - „Iată-l că este în mâinile voastre; căci împăratul nu poate nimic împotriva voastră!”

TOSCHRIS: - Iată, germenii dinastiei parlamentare. Slujitorii l-au luat pe Ieremia și l-au coborât în groapa lui Malchia, care era în curtea închisorii și care nu avea apă, ci noroi. „Ebed-Melec, etiopianul, famen-dregător la curtea împăratului” i-a spus împăratului că nu este bine să-l omoare pe Ieremia, și atunci a primit ordin să-l scoată pe Ieremia din groapă și să-l aducă în fața împăratului, care i-a zis:

ZEDECHIA: - „Am să te întreb ceva, să nu-mi ascunzi nimic!”

IEREMIA: - Ascultă cuvintele Celui de Sus, Zedechia: dacă te supui Babilonului „vei scăpa cu viaţă, şi nici cetatea aceasta nu va fi arsă cu foc, iar tu vei trăi împreună cu casa ta”.

TOSCHRIS: - Supunerea salvează omenirea

39
ZEDECHIA RĂMÂNE ÎN VIAȚĂ, DAR CU O MARE DURERE ÎN SUFLET

TOSCHRIS: - Un an și șase luni a durat asediul Ierusalimului, din anul al nouălea, luna a zecea, al lui Zedechia și până în anul unsprezece al aceluiași, luna a patra. Zedechia și oamenii lui au fost prinși, și așa cum a pățit Brâncoveanu, la români, la începutul secolului XVIII, Nabucadnețar i-a omorât fiii în față, fiii lui Zedechia, și lui i-a scos ochii; și după ce l-a legat cu

lanțuri de aramă, l-au dus în Babilon cu tot cu slujitorii lui; pe Ieremia l-au lăsat liber, să facă ce a vrut el.

NABUCADNEȚAR (către Nebuzaradan - căpetenia străjerilor): - „Ia-l, poartă grijă de el şi nu-i face niciun rău, ci fă-i ceţi va cere!”

TOSCHRIS: - Vedeți? Din contră, i-a pus și paznic și servitor. Aceasta a fost povestea Ierusalimului și a viteazului Zedechia. O poveste care i-a inspirat pe turci, atunci când a fost pedepsit Constantin Brâncoveanu, la Istanbul, voievodul român, rămânând fără cap, după ce, în prealabil, rămăsese și fără copii.

40
IEREMIA ALEGE SĂ RĂMÂNĂ ACASĂ, LIBER

TOSCHRIS: - Nabuzaradan l-a adus în lanțuri pe Ieremia „împreună cu prinșii de război din Ierusalim și din Iuda.

NABUZARADAN: - Tu ai prevestit dinainte cuvintele Domnului tău. Nabucadnețar te izbăvește de lanțurile acestea care nu sunt pentru oameni ca tine, care vorbesc cu Dumnezeu. Care sfătuiesc împărații. Acum, de vrei să mergi în Babilon, vino cu mine și dacă nu, „iată, toată ţara este înaintea ta, du-te unde vei crede şi, unde-ţi place, să te duci!”

TOSCHRIS: - „Ieremia s-a dus la Ghedalia, fiul lui Ahicam, la Miţpa şi a rămas cu el în mijlocul poporului care rămăsese în ţară”. Ieremia rămâne cu fiii lui Israel, săraci, care erau necesari pentru munca câmpului. În Babilon fuseseră luați toți care puteau contribui la propășirea Babilonului, popoarele cotropitoare fiind formate în general din militari care nu se ocupau decât de arta războiului. Iată cel mai evident exemplu că pe marii cotropitori îi interesa mai mult cultura decât stăpânirea de teritorii. Așa au apărut vasalii…

…

44

IEREMIA CHEAMĂ ÎNAPOI REFUGIAȚII DIN EGIPT

TOSCHRIS: - Ieremia cheamă înapoi pe cei refugiați, fiii lui Israel din Egipt, care locuiau la Patros.

VOCEA UNUIA DIN EGIPT: - Nimic din tot ce spui nu este adevărat, Ieremia!...ci vom rămâne şi-i vom aduce „tămâie împărătesei cerului şi îi turnăm jertfe de băutură”, cum făceau şi pe timpuri şi părinţii noştri... „Atunci aveam pâine de ne săturam, eram fericiţi şi nu treceam prin nicio nenorocire!”

TOSCHRIS: - Orice popor vrea circ și pâine, nu-l interesează binele care i se promite pentru a doua zi…cum se va întâmpla peste două mii cinci sute de ani când se vor da legi cu aplicabilitate peste trei - patru ani!

IEREMIA: - Ascultați la mine fii ai lui Israel, ascultați ce vă spune Domnul: împăratul Egiptului va fi dat în mâna împăratului Babilonului, așa cum a fost dat și Zedechia, „împăratul lui Iuda, în mâinile lui Nebucadneţar.”

TOSCHRIS: - Decât să rămână să lucreze pământul, fiii lui Israel au preferat să meargă în Egipt să lucreze pentru egipteni, care, în plus le ofereau și plăceri, cum erau acelea de a se închina dumnezeilor egiptenilor, mai ales femeilor…

…

46

VOI NIMICI TOATE NEAMURILE PRIN CARE TE-AM ÎMPRĂȘTIAT

IEREMIA (lui Baruc, apoi către refugiații din Egipt): - Ascultați ce vă spune Domnul: „Iată că ce am zidit voi dărâma; ce am sădit voi smulge, şi anume ţara aceasta, dar ţie îţi voi da ca pradă de război viaţa ta, în toate locurile unde vei merge, dar pe tine, Iacov, nu te voi nimici, niciodată.”

TOSCHRIS: - Neputința din spirit face fizicul împiedicat ca în vise. Popoarele apar și dispar, doar poporul lui Israel și al românilor se cred aceleași din toate timpurile. Dacă pe români i-au dus de nas, spunând că limba latină este limba dacă, deci sunt dinaintea lor, romanii, care i-au cucerit pe daci, îndrăznesc să cred că nu va trece multă vreme și vor spune că dacii, românii, sunt dinaintea fiilor lui Israel sau că aceștia au plecat din Dacia în… Canaan.

…

50
IEREMIA, APRIG RĂZBOINIC

IEREMIA: - Doamne, ce anunț mi-ai dat! Tremur de plăcere să vă spun, popoare cucerite de babiloneni, da, Babilonul va fi cucerit... „Bel este acoperit de ruşine, Merodac este zdrobit! Idolii lui sunt acoperiţi de ruşine, idolii lui sunt sfărâmaţi!” De la miazănoapte le vine sfârșitul…Toți, animale și oameni, fug din calea pustiitorului.

TOSCHRIS: - Poporul este ca o turmă de capre…În față merg țapii, turmă sfântă iubită de Domnul. Și, totuși, merită mai mult decât o turmă de capre, din care cauză se vede era noastră în care animalele nu mai sunt oi și capre, sunt chiar oamenii…

IEREMIA: - Aliați-vă cu pustiitorul, „voi toți arcașii” și încercuiți Babilonul și loviți-l din toate părțile…„Căci a păcătuit împotriva Domnului”.

TOSCHRIS: - Domnul îi consideră pe toți ai Lui.

IEREMIA: - Da, toți sunt ai Domnului, dar copiii trebuie să-și răzbune părinții, asta este legea noastră: „Răzbunaţi-vă pe Babilon! Faceţi-i cum a făcut şi el! Nimiciţi-l cu desăvârşire pe cel ce seamănă şi pe cel ce mânuieşte secera la vremea secerişului!”

TOSCHRIS: - Ești un adevărat războinic. Acum trebuie bătut fierul, cât este cald! Baza este în plugar și în secerător. Iar nu

peste mult timp va fi în ciocănar și secerător. Nu trebuie iertat nici unul, când e vorba de patrie; aceasta este mai importantă decât pâinea. Când au ieșit din Egipt, fiii lui Israel nu au mai mâncat pâine, până nu au ajuns în Canaan, să-l locuiască, să aibă ce mânca.

IEREMIA: - „Israel este o oaie rătăcită pe care au gonit-o leii; împăratul Asiriei a mâncat-o cel dintâi; şi acesta din urmă i-a zdrobit oasele, acest Nebucadneţar”.

TOSCHRIS: - Ordinea dintâi a lucrurilor firești, oiești, evreiești: oaia alungată de leu, mâncată de asirieni și robită de babilonieni.

IEREMIA: - Secetă va fi peste întreg Babilon, o va da Domnul, „căci este o ţară de idoli, şi au înnebunit cu tot cu idolii lor.”

TOSCHRIS: - Au înnebunit în adorația modernismului! … exagerare a închinării în fața obiectelor fabricate de mâna omului. Există aici o morală! Să nu vedem în aceste opere altceva decât omul, este și mesajul lui Constantin Brâncuși, care nu suferea modernismul, dar care în oricare lucrare a sa s-a referit la viață, la om, fără să existe nici o adorație, nimic abstract și cubist.

IEREMIA: - „De aceea, fiarele pustiului se vor aşeza acolo împreună cu şacalii, şi struţii vor locui acolo; nu va mai fi locuit niciodată, ci veşnic va rămâne nelocuit.”

TOSCHRIS: - Chiar așa s-a întâmplat! Așa va fi în continuare, după creștere există descreștere. Natura ocrotește și pedepsește. La fel și Domnul, care este însuși contextul vieții. Așa se măsoară veșnicia vieții, care seamănă leit cu Coloana Infinită a marelui sculptor...sinusoidă verticală. Omul și-o caută cu mâna lui…Sodoma și Gomora, Hiroșima, Kievul …antimateria, informația, și în final războiul cu viruși! În orice situație vezi mâna omului nu întotdeauna ca o prelungire a creierului! ci mai degrabă ca o amputare a unei părți din el…

51
IEREMIA, POET ŞI FILOSOF

IEREMIA: - „Babilonul era în mâna Domnului un potir de aur care îmbăta tot pământul; neamurile au băut din vinul lui; de aceea au fost neamurile ca într-o nebunie.” Dar acum „de glasul Lui urlă apele în ceruri; El ridică norii de la marginile pământului, dă naştere la fulgere şi ploaie şi scoate vântul din cămările lui.”

TOSCHRIS: - Poetică adevărată, metaforă. Rezultă iconicul naturii poetice: vânturile se iscă, culcușurile lui sunt precum comorile pământului, ascunse. Domnul strănută, natura se scutură, mările se varsă în oceane și oceanele acoperă polii reci ai pământului, și omenirea crede că se schimbă clima, da, încălzirea globală. Fleacuri, povești de adormit copiii, auzi, încălzirea globală din cauza țevii de eșapament! Încă puțin și nu vor mai fi țevi de eșapament...și atunci?

IEREMIA: - Acum „orice om vede cât este de prost este cu tot cu ştiinţa lui, orice argintar (*turnător*) rămâne ruşinat de chipurile lui cioplite; căci idolii lui nu sunt decât minciună şi n-au nicio suflare în ei!”

TOSCHRIS: - Esența vieții, artele - facte, tehnologia care nu are nicio trebuință, când se caută doar spiritul! Adorația! mai ales auto-adorația. Cât de învățat ar fi, omul tot prost rămâne, dacă nu este în stare să creeze locuri de muncă, unele obișnuite, altele superioare! Fără școală și fabrică omul nu poate exista în societate.

IEREMIA (Babilonului): - „Nu se vor mai scoate din tine nici pietrele din capul unghiului clădirii, nici pietre pentru temelii; căci vei fi o dărâmătură veşnică…” așa zice Domnul.

TOSCHRIS: - Iată, piatra din capul unghiului, piatra care tot din pământ vine sau din albiile râurilor, dar, care trece prin mâna omului. O discriminare: piatra și artele facte, dar numai ele sunt interzise în religia lui Moise; care nu admite decât un

Domn! ca omul, viu; și care e mai presus de tată, de mamă, de fiu! Și acest lucru nu este drept în niciun mileniu, darămite mileniul trei din era lui Christos.

IEREMIA: - „Înălţaţi un steag pe pământ! Sunaţi din trâmbiţă printre neamuri! Pregătiţi neamurile împotriva Babilonului!”

TOSCHRIS: - Iată prima pregătire pentru o revoluție populară, globală, împotriva Babilonului!

IEREMIA: - „Vitejii Babilonului nu mai luptă, ci stau în cetăţui; puterea le este sleită şi au ajuns ca nişte femei.”

TOSCHRIS: - Așa este, succesiunea de zvonuri este ucigătoare. Eu știu acest lucru mai ales din anii mei de pomină: două mii doisprezece când zvonistica anti-occidentală devenise năucitoare. Începusem aproape, din nou să-l pupăm pe Stalin și pe Hrusciov. Din nou puterea spiritului!...arta destabilizării, care arată că pacea nu este posibilă decât într-o variantă globală în care să se respecte granițele și puterile locale.

« PLÂNGERILE LUI IEREMIA »

1
PROOROC ȘI RĂZBUNĂTOR

IEREMIA: - „M-au auzit suspinând, dar nimeni nu m-a mângâiat. Toţi vrăjmaşii mei, când au aflat de nenorocirea mea, s-au bucurat că Tu ai adus-o; dar vei aduce, vei vesti ziua când şi ei vor fi ca mine. Căci suspinele mele sunt multe, şi inima îmi este bolnavă.”

TOSCHRIS: - Poporul păcătos și curvar, mincinos și prefăcut, care așteaptă totul din cer, inclusiv norocul, merită pedepsit. Ieremia îi cere Domnului să-l răzbune, să-i răzbune suferințele pe care i le-a produs poporul său. Meteahna a rămas, în religie, dovadă acatistul de pedepsire. Un demers invers celui

care se spune în rugăciunea Tatăl nostru: „și ne iartă greșelile noastre cum și noi iertăm greșiților noștri”. Interesul poartă fesul, cum spunea și Arhiepiscopul nostru, la întronare: - Nimeni nu este aici, în biserică, fără vreun interes!

2
FECIORIA UNUI POPOR ESTE GREU DE PĂSTRAT

IEREMIA: - „Vai! În ce întunecime a aruncat Domnul în mânia Lui pe fiica Sionului! A azvârlit din cer pe pământ podoaba lui Israel”

TOSCHRIS: - Podoaba adevărată este greu de păzit, și mai ales de păstrat.

3
ÎNTUNERICUL TRECE ȘI VINE LUMINA

IEREMIA: - „Iată ce mai gândesc în inima mea şi iată ce mă face să mai trag nădejde: bunătăţile Domnului nu s-au sfârşit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineaţă.”

TOSCHRIS: - Dimineața se reia viața. Seara, doar cu vin și cu tării nu ne atinge decât somnul.

IEREMIA: „Domnul este partea mea de moştenire, zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El. Domnul este bun cu cine nădăjduieşte în El, cu sufletul care-L caută. Bine este să aştepţi în tăcere ajutorul Domnului. Este bine pentru om să poarte un jug în tinereţea lui.”

TOSCHRIS: - Dumnezeu este în om și el este forța vrerii, acțiunii, vieții..El face din fiecare om un stăpân al său. Supunerea și ascultarea sunt esențiale pentru un tânăr. Tânărul trebuie forțat să știe cum se câștigă dreptul de a-și trăi ziua de mâine. Zilele, lunile, anii. Răul și binele se succed. Omul trebuie să primească răul îmbrăcat în hainele binelui și să primească binele îmbrăcat în hainele răului.

...

5

CÂND PROSTIA SE GENERALIZEAZĂ DISPARE STATUL ȘI ATUNCI „APA NOASTRĂ O BEM PE BANI ȘI LEMNELE NOASTRE LE PLĂTIM”

IEREMIA: - Doamne, nu uita ce am pățit, vezi în ce ocară ne-am îngropat, nu uita „că moştenirea noastră a trecut la nişte străini, casele noastre, la cei din alte țări! Apa noastră o bem pe bani, şi lemnele noastre trebuie să le plătim. Prigonitorii ne urmăresc cu îndârjire şi, când obosim, nu ne dau odihnă. Am întins mâna spre” alții „ca să ne săturăm de pâine.”

TOSCHRIS: - La fel cu evacuații din o mie nouă sute patruzeci și patru din Basarabia și Bucovina: tot ce a fost al lor au trecut la sovietici. ...Apoi, iată, această perioadă de început a mileniului III, când bugetul se construiește din vânzarea către populație a apei, căldurii, luminii și combustibilului. Ne umple de rușine să vedem cum unii se îmbogățesc pe această cale…Cunoașteți altă sursă de profit în această epocă a capitalismului după socialism? Acestea sunt condițiile într-o țară stăpânită prin forță și prin spiritul răului, cu pulanul! Sigur, în atari condiții statul pare că nici nu mai există!...deşi el este vinovat pentru aceste rele. Mai mult el spune, că poporul este vinovatul!...că nu a ieșit în stradă atunci când trebuia.

« EZECHIEL »

(Puterea lui Dumnezeu)

1

VEDENIILE LUI EZECHEL SE REGĂSESC ÎN ICOANELE ORTODOXE

EZECHIEL (fiul lui Buzi - preotul): - „Era în anul al cincilea al robiei împăratului Ioiachin și cuvântul Domnului mi-a venit

în ţara haldeilor. A venit de la miazănoapte un vânt năprasnic, un nor gros şi un snop de foc care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare. În mijloc se vedeau patru făpturi vii care aveau fiecare patru feţe şi patru aripi. Sub aripi, de cele patru părţi aveau nişte mâini de om. Toate aveau faţă de om; la dreapta lor, toate patru aveau faţă de leu; la stânga lor, toate patru aveau faţă de bou; iar înapoi, toate patru aveau faţă de vultur."

TOSCHRIS: - Trăim din amintiri. Ne întoarcem puțin în timpul împăratului Ioiachim. Iată originea feţelor de animal din icoanele cu sfinți care au chip de animale. Originea simbolurilor de pe Basilica Sfânta Justina din Padova și nu numai, sfinți cu față de animal se găsesc și în mânăstirile din Moldova. Arătările se regăsesc și pe catapeteasma care acoperă altarul în biserica ortodoxă și cărțile le numesc heruvimi.

EZECHIEL: - Făpturile se mişcau ca fulgerul. Fiecare, pe pământ, în faţă aveau o roată „Când mergeau făpturile vii, mergeau şi roţile pe lângă ele; şi când se ridicau făpturile vii de la pământ, se ridicau şi roţile. Se părea că roțile aveau duh în ele."

TOSCHRIS: - Duhul sălășluiește în mișcare și fără mișcare nu există duh. Duhul nu mai este în mort. Iată prima descriere a unui mobil care se poate deplasa în orice direcție pe pământ și în zbor. Ca peștele în apă, mișcare ca săgeata, fulgerul, în plan.

EZECHIEL: - Un duh „ca înfăţişarea curcubeului care stă în nor într-o zi de ploaie, aşa era şi înfăţişarea acestei lumini strălucitoare care-l înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului." M-am trântit cu fața în țărână și am „și am auzit glasul Unuia care vorbea."

2
FIII LUI ISRAEL ȘTIAU CARTE

GLASUL DOMNULUI: - „Fiul omului", ascultă!

EZECHEL: - Cum am auzit primele vorbe am simțit că un „duh a intrat în mine!”

GLASUL DOMNULUI: - „Fiul omului, te trimit la copiii lui Israel, la aceste popoare îndărătnice”, care sunt împotriva legilor Mele.

TOSCHRIS: - Fără dorință venită din interior nu poți executa nici un ordin. Duhul intrat în tine este un ordin primit din inimă. Întâmplarea seamănă foarte mult cu o lecție de hipnoză. Nimic nu se întâmplă fără legea mișcării natural și legea mișcării interioare care vine de la creier și inimă.

EZECHIEL: - „M-am uitat, şi iată că o mână era întinsă spre mine şi ţinea o carte în chip de sul. A desfăşurat-o înaintea mea, şi era scrisă şi pe dinăuntru şi pe din afară; în ea erau scrise bocete, plângeri şi gemete.”

TOSCHRIS: - Fiii lui Israel, deja, știau carte. Iată sulul de hârtie care apare în icoanele sfinților pe pereții bisericilor

…

7
RĂUL CÂND VINE PESTE POPOR VINE ȘI AFARĂ ȘI-N CASĂ

EZECHIEL: - Ascultă popor la mine: așa spune Domnul despre țara ta Israele; „Vine sfârşitul, vine sfârşitul peste cele patru margini ale ţării! Afară bântuie sabia, în casă ciuma şi foametea! Cine este la câmp va muri de sabie, iar cine este în cetate va fi mâncat de foamete şi ciumă.”

TOSCHRIS: - Doi ani aproape a durat asediul babilonienilor și caldeenilor. În acest asediu fiii lui Israel au stat numai în cetate și au consumat din cerealele acumulate.

EZECHIEL: - Oamenii îşi vor „arunca argintul pe uliţe, şi aurul lor le va fi o scârbă.” Și tot aurul și argintul din lume de l-ar avea și nu vor putea scăpa de „urgiei Domnului”; tot aurul și argintul din lume de l-ar avea și nu ar putea „să le sature su-

fletul, nici să le umple măruntaiele”; fiindcă au trăit în cea mai neagră necredință a lor…împotriva Domnului.

TOSCHRIS: - La necazul cel mare omul aruncă cu bani în stânga și-n dreapta în speranța depășirii lui. La necazul cel mare banii și aurul nu mai au valoare; la bucurie și răgaz fericit, banii și aurul intră în suflet și se închid în a sufletului cămară. Atunci întreaga fericire este că îți păstrezi banii. Devii însă nefericit și avar.

8

OAMENII SE ÎNCHINĂ LA TÂRÂTOARELE PĂMÂNTULUI

EZECHIEL: - „Am intrat şi m-am uitat; şi iată că erau tot felul de chipuri de târâtoare şi de dobitoace urâcioase şi toţi idolii casei lui Israel zugrăviţi pe perete de jur împrejur.”

TOSCHRIS: - Marea ofensă a idolatriei fără rost: oamenii se închină la târâtoarele pământului. Și le mai și mănâncă. Și atunci, cum poate să existe globalism?... Desigur, se poate, fiindcă târâtoare există peste tot în lume, dar animale domestice și grădini bogate au numai marile civilizații la baza cărora stau și fiii lui Israel… Bun ar fi fost un ecumenism al iudeilor și creștinilor…

…

18

JUDECĂTORII APRECIAZĂ REGRETUL!...

VOCEA DOMNULUI: - „Dar dacă cel rău se întoarce de la toate păcatele pe care le-a săvârşit şi păzeşte toate legile Mele, şi face ce este drept şi plăcut, va trăi negreşit, nu va muri.”

TOSCHRIS: - Dreptatea și răsplata merge în pas cu timpul, și la toate pune capac, moartea!

VOCEA DOMNULUI: - „Doresc Eu moartea păcătosului, nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui şi să trăiască?”

TOSCHRIS: - Ca la pușcăria vremurilor viitoare, când arestul va fi pentru reeducare. Iar ministerul de resort al învățământului se va chema al Educației! Pe timpuri se chema, corect, al Instrucției Publice. …Viața mai presus de moarte și rațiunea divinității de a fi este viața!

EZECHIEL: - „Însă dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui şi săvârşeşte nelegiuirea, dacă se ia după toate urâciunile celui rău”, ar putea el să existe? Desigur, că nu va putea el să existe, iar neprihănirea sa se va irosi ca frunza care umple aleile parcurilor, toamna…nelegiuirea și păcatul vor fi apucăturile lui.

TOSCHRIS: - Păcatul nu poate exista la viitor. Păcatul sau fapta bună, la trecut, se uită! Unde-i credință nu este glumă. De preferat, întâi păcătos și mai apoi drept, decât drept întâi și mai apoi păcătos. De aceea copilului i se iartă, iar bătrânului, nu!

…

20

DOMNUL NU ARE NEVOIE DE DARURI DE MÂNCARE. DARURILE SUNT PENTRU OAMENI

VOCEA DOMNULUI: - Fiii lui Israel s-au răzvrătit împotrivă-Mi! Și nu-i voi ierta, avem atâtea legăminte. Legile Mele au fost abandonate. „Sabatele Mele” la fel, au fost uitate. „Atunci am avut de gând să-Mi vărs urgia peste ei, să-Mi sting mânia împotriva lor în pustiu.”

TOSCHRIS: - Omul nu trăiește pentru Dumnezeu sau prin El, ci prin legile Lui…prin propriul crez. Nu numai cu mâncare trăiește omul, ci și cu Cuvântul lui Dumnezeu! Aceasta era frumoasa lozincă din bucătăria mamei.

VOCEA DOMNULUI: - „I-am spurcat prin darurile lor de mâncare, când treceau prin foc pe toţi întâii lor născuţi; am vrut să-i pedepsesc astfel şi să le arăt că Eu sunt Domnul.”

TOSCHRIS: - Culmea barbariei omului antic, fără Dumnezeu, să-și jertfească primul născut. Dar este o dovadă a exis-

tenței conceptului Naturalului…în natură nu există tată şi fiu. În natură nu există gândire, ci numai regulă, una singură, voința de a trăi. Omul nu poate trăi natural, artificialul, munca - creația, făcând parte din existența sa.

EZECHIEL: - Destul Toschris. Pedeapsa Domnului este îngrozitoare și nu știu câți oare dintre noi se vor putea salva. Nu pot să cred, îmi spune Domnul: „Casă a lui Israel, mergi şi slujește idolilor tăi! După aceea, Mă vei asculta negreşit şi nu-Mi vei mai pângări numele.”

TOSCHRIS: - Domnul nu are nevoie de darurile de mâncare. Însă de la început omul și-a profanat divinitatea aducându-i jertfă mâncarea și opunându-i idolatria.

…

22
FĂRĂ OXIGEN NU EXISTĂ VIAȚĂ ȘI NICI FOC

VOCEA DOMNULUI: - „Cum se strânge argintul, arama, fierul, plumbul şi cositorul în cuptorul de topit şi se suflă în foc ca să se topească, aşa vă voi strânge şi Eu în mânia şi urgia Mea, vă voi pune acolo şi vă voi topi.”

TOSCHRIS: - Tehnologia topirii și turnării metalelor. Arderea și creșterea temperaturii se face cu aer!...și rezultă oțelul, fonta, bronzul, alama.

EZECHIEL: - „Poporul din ţară se dedă la silnicie, fură, asupreşte pe cel nenorocit şi pe cel lipsit, calcă în picioare pe străin împotriva oricărei dreptăţi!”

TOSCHRIS: - Toți păcătuiesc. Desfrânarea și idolatria sunt maxime. Asuprirea aproapelui, și așa va fi mereu. Prorocii mint. Poporul nu trăiește după o lege, căci permanent lui i se fac legi, cei mulți, în general, sunt îndărătnici, dar printre ei sunt cei care îi fac astfel.

…

24
TIMPUL LUI EZECHIEL, CEL MAI CRITIC TIMP

EZECHIEL: - „În anul al nouălea, în ziua a zecea a lunii a zecea, cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:”

VOCEA DOMNULUI: - „Fiul omului, scrie numele zilei acesteia, numele zilei de azi! Căci chiar în ziua aceasta se apropie împăratul Babilonului de Ierusalim. Apoi pune cazanul gol pe jăratic ca să se încălzească, să i se înfierbânte arama, să i se topească murdăria dinăuntru şi să i se şteargă rugina”.

TOSCHRIS: - „Pentru că am vrut să te curăţ, şi nu te-ai făcut curată, nu vei mai fi curăţată de spurcăciunea ta până Îmi voi potoli mânia asupra ta.” a adăugat Domnul. Timpul lui Ezechiel este cel mai critic timp și el grăbește în istoria omului, venirea Mântuitorului. Mai notez: Cartea Cărților este una a timpului dinaintea lui Iisus și a devenit carte de învățătură în era de după El.

25
PRIN FRICĂ S-A IMPUS CREDINȚA

VOCEA DOMNULUI: - „Mă voi năpusti cu mare răzbunare asupra lor, pedepsindu-i cu urgie. Şi vor şti că Eu sunt Domnul, când Mă voi răzbuna pe ei.”

TOSCHRIS: - Dumnezeu supune prin forță popoarele - un exemplu pentru Vatican, anacronic, după aproape două mii de ani, când? și unde? în Renaștere! la început. Dumnezeu este cel mai de temut. În copilăria mea nici puradeii nu îndrăzneau să jure strâmb pe numele Domnului. Așa aflau părinții orice secret, orice ascunziș al copilului. Dumnezeu este unul singur și viu, căci mai toți îl fixează în inima omului.

…

34

ÎN ACTUL DE GUVERNARE SE CERE CUMPĂTARE ȘI INTELIGENȚĂ

EZECHIEL: - Doamne ce cuvinte, vorbe grele, îmi spui… cum să le spun preoților fiilor lui Israel asemenea vorbe.

VOCEA DOMNULUI: - Spune-le: „Vai de păstorii tăi Israele, care se pasc pe ei înşişi! Nu trebuie păstorii să pască turma? Voi mâncaţi grăsimea, vă îmbrăcaţi cu lâna, tăiaţi ce e gras, dar nu paşteţi oile. Nu întăriţi pe cele slabe, nu vindecaţi pe cea bolnavă, nu legaţi pe cea rănită; n-aduceţi înapoi pe cea rătăcită, nu căutaţi pe cea pierdută, ci le stăpâniţi cu asuprire şi cu asprime!”

TOSCHRIS: - Societatea avansată foarte dezvoltată, nu se ocupă egal de toată lumea și urmărește doar performanța tehnologiilor și colectarea TVA. Această societate va exista în viitor chiar dacă vor face legi și pentru săraci și orfani. …Guvernarea necorespunzătoare împrăștie turma. Doctrina comunistă, specifică țărilor cu democrație populară sau socialiste este încă o utopie. Până acum românul a trăit în țara lui pentru el și pentru altul, pentru export. Acum trăiește în alte țări mai mult pentru alții și mai puțin pentru el. Așa se întâmplă când guvernarea face banul străin tare, când nu plătește munca; și munca nu mai are valoare.

…

36

REÎNTORȘI DIN ROBIE FIII LUI ISRAEL SE VOR ÎNCHINA NUMAI DOMNULUI

VOCEA DOMNULUI: - „Cetăţile dărâmate se vor umple cu turme de oameni, ca turmele închinate Domnului ca turmele care sunt aduse la Ierusalim în timpul sărbătorilor celor mari. Şi vor şti că Eu sunt Domnul.”

TOSCHRIS: - Ezechiel proroceşte că Domnul va face să renască ţinuturile fiilor lui Israel, unde iarăşi va curge laptele şi mierea pe stradă!

37

VREMEA SE ANUNŢĂ FRUMOASĂ

EZECHIEL: - Aşa să se ştie că spune Domnul!...toţi copiii lui Israel oriunde se vor afla „îi voi strânge şi-i voi aduce înapoi în ţara lor. Voi face din ei un singur neam în ţară, pe munţii lui Israel; toţi vor avea un singur împărat şi nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărţiţi în două împărăţii”. Sugerez totuşi că David va stăpânii peste toţi!

TOSCHRIS (neglijând prezenţa lui Ezechiel: - Iată, Ezechiel anunţă formarea poporului evreu, unul singur, pe locul pe care Domnul l-a hărăzit lui Avraam, Isaac şi Iacov…Popor format după robia în Babilon. Rezistenţa sa şaptezeci de ani, reconstrucţia Ierusalimului, cetăţilor din jur, a dus la renaşterea poporului fiilor lui Israel, călirea sa, şi pregătirea pentru asaltul care va urma, după Înălţarea la cer a fiului lor, Domnul nostru Iisus Christos, în toate direcţiile terestre ale pământului. Ezechiel proorocește, dând toate indicaţiile de reconstruire pentru noul Ierusalim, pentru construirea noului Templu, de la Domnul, aşa cum le-a primit de la El şi David…Ezechiel proorocește cum va fi împărţită Palestina între seminţiile lui Iacov.

« DANIEL »

(Domnul - Judecător)

1

ÎMPĂRATUL BABILONULUI ALEGE PATRU TINERI FĂRĂ CUSUR TRUPESC ŞI FRUMOŞI LA CHIP

TOSCHRIS: - După ce a asediat Ierusalimul „în al treilea an al domniei lui Ioiachim, împăratul lui Iuda”, Nebucadneţar a

cerut famenului său șef să-i aducă patru tineri „fără vreun cusur trupesc, frumoşi la chip, înzestraţi cu înţelepciune în orice ramură a ştiinţei, cu minte ageră şi pricepere, în stare să slujească în casa împăratului şi pe care să-i înveţe scrierea şi limba haldeilor.” Între aceștia s-au numărat Daniel, Hanania, Misael și Azaria. Daniel l-a convins pe șeful „famenilor dregători” să încalce ordinul împăratului care îi pusese la îngrășat, privind alimentația celor patru, și a cerut doar zarzavaturi și apă. După zece zile de încercare cu această alimentație, cei patru arătau bine, și căpetenia famenilor nu s-a mai speriat de dieta cerută de Daniel. De unde se vede că pe stomacul gol apa și zarzavaturile - fructele - fac minuni…tratament aplicat și pe pielea mea în mileniul III, secolul 1, deceniul 2 când eram suspectat de o gravă boală a colonului. …„Dumnezeu a dat acestor patru tineri ştiinţă şi pricepere, mai ales, însă, a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile şi în toate visele. În toate lucrurile care cereau înţelepciune şi pricepere şi despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toţi vrăjitorii şi cititorii în stele care erau în toată împărăţia lui. Aşa a dus-o Daniel până în anul dintâi al împăratului Cirus.”

2
ÎMPĂRĂȚIA CARE NU VA DISPĂREA NICIODATĂ

TOSCHRIS: - Daniel tălmăcește visul împăratului Babilonului și scapă de la moarte pe toți înțelepții pe care împăratul voia să-i omoare fiindcă nu ghiciseră visul și nici tălmăcirea lui. Explicând visul Daniel prevestește nașterea împărăției invicibile „și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma şi va nimici toate acele împărăţii, şi ea însăşi va dăinui veşnic.”

DANIEL: - „Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini şi care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul şi aurul.”

TOSCHRIS: - În tălmăcirea acestui vis Daniel vede Imperiul creștinismului, care de două mii de ani este invincibil. Fiindcă tălmăcirea lui Daniel nu-i afecta momentul în care trăia, Nebucadnețar, îl umple cu onoruri pe Daniel, și evreii din Babilon prind puteri nebănuite. La fel ca Iosif în Egipt, care reușise să se facă iubit și de neînlocuit în fața Faraonului.

3
MINUNEA DIN BABILON…
FIII LUI ISRAEL SUNT OCOLIȚI DE FOC

TOSCHRIS: - Babilonienii au construit „un chip de aur, înalt de şaizeci de coţi şi lat de şase coţi.” Și împăratul a dat ordin ca toată lumea să se închine la el.

UN CRAINIC: - Popoare, neamuri de toate limbile, închinați-vă „chipului de aur” construit de împăratul nostru. Închinați-vă în genunchi şi cu „fața la pământ” atunci când auziți sunetele „trâmbiţei, cavalului, chitarei, lăutei, psaltirei, cimpoiului” ...

TOSCHRIS: - Fiii lui Israel nu s-au închinat și cei trei prieteni, dregători ai lui Daniel, au fost aruncați în foc. Cei trei prieteni ai lui Daniel, Șadrac, Meșac și Abed au fost aruncați în cuptor dar focul nu s-a lipit de ei. Iată un alt semn - minune prin care cei trei și fiii lui Israel au primit și mai mari onoruri din partea împăratului Babilonului. Un alt vis pe care l-a tălmăcit Daniel, cu copacul cel mare înălțat până la cer și întins până la marginile pământului visat de împărat, și care în viziunea proorocului era chiar împăratul. Numai că interpretarea faptei celui care taie copacul i-a dat fiori împăratului…„Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, vei locui la un loc cu fiarele câmpului și îți vor da să mănânci iarbă ca la boi; vei fi udat de roua cerului și șapte timpuri vor trece peste tine, până vei cunoaște că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea El.” Faptul că tăietorul a lăsat rădăcina în pământ „înseamnă că împărăția îți va rămâne ție, îndată ce vei recu-

noaște că cerurile stăpânesc” Formidabil, păi nu este adevărat că în spațiul interplanetar stă puterea de coordonare a existenței planetei Pământ? că, „cerurile stăpânesc”? Da, după această tălmăcire Daniel a fost iar acoperit de onoruri, iar împăratul Babilonului a trecut la religia lui Daniel, a devenit robul Domnului! Lui Nebucadnețar i-a urmat la tron fiul său Belșațar.

…

5
DANIEL PREDĂ PERȘILOR PE BABILONIENI

UN CRAINIC: - O mare sărbătoare a avut loc în Babilon, când fiul Belșațar îi urmează lui Nebucadnețar, tatăl. Și la cheful mare cu cei „o mie de mai mari ai lui a poruncit să aducă vasele de aur şi de argint pe care le luase tatăl său din Templul de la Ierusalim, ca să bea cu ele împăratul şi mai marii lui, nevestele şi ţiitoarele lui.”

TOSCHRIS: Atunci s-a întâmplat o minune și o mână de om s-a coborât din înalt și a scris pe un perete din camera unde se da petrecerea: „Numărat, numărat, cântărit și împărțit.” Spaima l-a cuprins pe împărat, mai ales că nici un înțelept nu i-a tălmăcit textul. Daniel i-l explică: „*Numărat* înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt”; „*Cântărit* înseamnă că ai fost cântărit în balanță și ai fost găsit ușor.” „*Împărțit*, înseamnă că împărăția ta este împărțită și dată mezilor și perșilor.”…Se face diferența între credință și idolatrie. Numără de două ori înainte de a împărți o data. Mezii și Perșii cuceresc Babilonul și-l ucid pe Belșațar. La cârma noului imperiu vine Darius Medul, care are șaptezeci și doi de ani. Deci Daniel și ai săi rezistă sub trei împărați: Nebucadnețar, Belșațar și Darius.

6
DANIEL ARUNCAT ÎN GROAPA CU LEI. DARIUS DEVINE FIU AL LUI ISRAEL

UN CRAINIC: - „Oricine va înălţa, în timp de treizeci de zi-

le, rugăciuni către vreun dumnezeu sau către vreun om, afară de împărat, va fi aruncat în groapa cu lei.”

TOSCHRIS: - Împăratul iubea pe Daniel, dar ura slujitorilor săi era fără margini și aceștia l-au convins pe împărat că Daniel și ai săi nu se închină la dumnezeul împăratului. „Atunci împăratul a poruncit să aducă pe Daniel şi să-l arunce în groapa cu lei.”

ÎMPĂRATUL DARIUS: - „Dumnezeul tău căruia necurmat Îi slujeşti, să te scape!”

TOSCHRIS: - Şi l-au aruncat în groapa cu lei. Din clipa aceea împăratul a căzut într-o mare tristețe, refuzând toate bunătățile care i se ofereau...Nu a băut, nu a mâncat n-a iubit nici o femeie oferită ca să i se abată tristețea. Dar când au apărut zorile „împăratul s-a sculat şi s-a dus în grabă la groapa cu lei. Şi apropiindu-se de groapă, a chemat pe Daniel cu un glas plângător.”

ÎMPĂRATUL DARIUS: - „Daniele, robul Dumnezeului celui Viu, a putut Dumnezeul tău căruia Îi slujeşti necurmat să te scape de lei?”

DANIEL: - Împărate, împărate veșnicia să te țină împărat, leii sunt cuminți ca niște pisici, căci Domnul „m-a găsit nevinovat și nici împotriva ta n-am făcut nimic rău.”

TOSCHRIS: - Trup și suflet ești pentru Domnul, Daniele, și pentru împăratul care este unsul Domnului, Tu singurul care ai reușit să schimbi credința unui regat. Modelul lui Darius va fi luat de toți împărații lumii și toate popoarele lor vor fi întru credința Domnului unic. Darius întocmește o scrisoare către întreaga împărăție care cuprindea multe „popoare, neamuri, oameni de toate limbile” în care scria - poruncea: „Pacea să vă fie dată din belşug! Poruncesc ca, în toată întinderea împărăţiei mele, oamenii să se teamă şi să se înfricoşeze de Dumnezeul lui Daniel. Căci El este Dumnezeul cel Viu şi El dăinuie veşnic; Împărăţia Lui nu se va nimici niciodată, şi stăpânirea Lui nu va avea sfârşit.” Uluitoare întâmplare, situație, care îl cali-

fică pe Daniel ca unul dintre marii reformatori ai lumii, istoriei, și căruia îi curge prin vene sângele fiilor lui Israel. De asemenea deschide o nouă eră în istoria credinței în Domnul, posibilitatea ca El să fie adoptat de întreaga planetă.

Robia babiloniană este o lecție a istoriei tuturor timpurilor care arată că un popor mic poate conduce mari popoare având o cultură superioară despre existența spirituală. Dacă noi, cei de aici, care ne numim urmașii Romei, și ai Daciei, aveam în sânge dragostea de adevăr, cinstea și extirpam hoția și corupția, nu am fi intrat în mileniul III în mizeria morală, cea de acuma, asemănătoare cu a fiilor lui Israel dinainte de robia babiloniană… Istoria omenirii s-a schimbat de atunci, de când fiii lui Israel au fost purificați prin această grea încercare și s-au organizat pe baze noi, îndreptându-se cu viteză spre noul mileniu... Fiii lui Israel, un popor care a dăruit umanității modelele de viață viabile de convieţuire în comunitate. Robia babiloniană arată că o mare civilizație, ca a caldeenilor, nu putea exista fără spiritualitate echivalentă, cântărită cu cel mai evoluat instrument de calitate, credința în Domnul! Zorii Zilei Zilelor, zilele marilor revoluții, se aprind odată cu robia babiloniană, asupra căreia, colosal, s-a oprit și GiuseppeVerdi în opera Nabuco.

7
SEMNELE NEMURIRII - VEDENIILE LUI DANIEL. FIUL OMULUI DEVINE DUMNEZEU

TOSCHRIS: - „În anul întâi al lui Belşaţar, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis şi a avut vedenii în mintea lui”. Daniel, un prooroc care ştia să scrie şi să citească. El şi-a mărturisit în scris visele, gândurile.

DANIEL: - „În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe Marea cea Mare. Şi patru fiare mari au ieşit din mare, deosebite una de alta.”

TOSCHRIS: - Marea și fiarele însoțesc visele proorocilor, și focul! De aceea este bine să te nești, ca popor, lângă o mare! De data aceasta Daniel vorbește de o Judecată.

DANIEL: - Priveam într-acolo și un bătrân s-a așezat pe un tron. Și așa a început judecata și „s-au deschis cărţile."

TOSCHRIS: - Iată, flăcările învăluiau scaunul de domnie, și, care, esențial pentru idea de mișcare, avea roți! Domnul poate fi în același timp aici și oriunde, mișcarea sa este ca a peștelui, tăcut, și care cu mare viteză se-ndreaptă în orice direcție fără momente de oprire, ca un gând înaripat. Obsesiile apar și dispar. Obsesia cornului, animal cu corn, feroce, însăși natura! care este contrară vieții omului sau este contrară perenității vieții, fiara - sălbăticia - este prima care trebuie ucisă, eliminată de orice dreptate fiindcă atunci când se manifestă, amenință, prevestește moartea. Trebuie să mai rămână loc și pentru alte timpuri, căci, oricum paznicii răului dreptății sunt puțini, parcă ar fi râul de foc care se scurge din gura balaurului și care îi judecă, în Ziua de Apoi, pe neascultătorii clerici…

DANIEL: - „…şi, iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile. I s-a dat stăpânire, slavă şi putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile şi oamenii de toate limbile."

TOSCHRIS: - Răul rămâne păzit, legat de adâncurile pământului; și oamenii de știință, tehnologia, își îndreaptă cercetările în spațiul din afara pământului care este mult mai prielnic și oferă omului șanse de viitor. Tehnologia adâncului, sub scoarța pământului a dat greș și omul regretă că a epuizat deja bogățiile adâncurilor. Gândire mincinoasă fără rost, apele care acoperă pământul, și cele subterane, și focul mistuitor din interior, neputând să dispară.

DANIEL: - „Stăpânirea Lui este o stăpânire veşnică şi nu va trece nicidecum, şi Împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată."

TOSCHRIS: - Numele celui tânăr și frumos susținut pe brațele bătrânilor, susținut de tatăl cu părul alb ca laptele din tro-

nul cu roți, este chiar Mântuitorul nostru Iisus Christos pe care tu Daniele ni-l arăți cu cinci sute de ani înainte ca El să fi existat!...dar de când anunțat. Iată, peste jumătate de mileniu, înomenit!...și iarăși îndumnezeit.

DANIEL: - Fiarele mari sunt împărații care se vor ridica pe pământ. Iar ei vor fi și buni, și răi, și cu Domnul, și fără Domnul. Dar dacă ultimul va fi împotriva Domnului, împărăția lui, atunci i „se va lua stăpânirea, care va fi prăbuşită şi nimicită pentru totdeauna.”

TOSCHRIS: - Împărățiile se vor succeda, dar ultima, a imperiului roman, nu va fi cu Domnul pe tron, dar împărăția Celui de Sus va continua să existe și va exista mereu. Pământul va fi al Său. Ai văzut, Daniele venirea lui Christos ca fiu al omului! Logic, și Adam a venit pe lume cu chipul omului, dar făcut după al Creatorului. Cel bătrân și alb va lăsa pe fiul omului, cel tânăr să conducă lumea. Tânărul - forța - va prelua puterea și albul, bătrânul, va prelua judecata. A face, a crea înseamnă a putea! Ca și cum este altceva. Lumea în parcursul ei milenar aruncă tânărul în luptă, înainte, dar el se află sub judecata și simbria bătrânului, divanului cu experiență. Viitorul vieții pe pământ va aparține poporului global cu sute de popoare având un singur Dumnezeu, și, deci, cu o singură doctrină de putere; și care se va naște, natural, din cele foartele multe popoare fiecare cu legea și limba sa…E he hei, asta se va întâmpla peste multă vreme, dar tehnologia, deja, confirmă egalitatea condițiilor de mediu și egalitatea spirituală…

...

9
APARE SFÂNTUL GABRIEL

DANIEL: - „În anul dintâi al lui Darius, fiul lui Ahaşveroş, din neamul mezilor, care ajunsese împărat peste împărăţia haldeilor, eu, Daniel, am văzut din cărţi că trebuiau să treacă şap-

tezeci de ani pentru dărâmăturile Ierusalimului”, după cum spusese Domnul lui Ieremia.

TOSCHRIS: - Daniel un erudit prooroc vizionar vede lucrarea Domnului pentru vremuri îndepărtate, dar o vede din cărți scrise…

DANIEL: - În rugăciunea mea, iată, l-am zărit în zbor pe „omul Gabriel pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie şi m-a atins în clipa când se aducea jertfa de seară.” Mi-a zis: „Daniele, am venit acum să-ţi luminez mintea.”

TOSCHRIS: - Da am auzit și eu ceea ce spusese Gabriel: „Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău şi asupra cetăţii tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor...” Cei care vor veni la domnie nu vor avea viață lungă. În timpuri de răstriște guvernele se schimbă des, și des cad și se ridică împărații.

10
APARE SFÂNTUL MIHAIL

DANIEL: - „Căpetenia împărăţiei Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci şi una de zile; însă, iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor şi am ieşit biruitor acolo, lângă împăraţii Persiei.”

TOSCHRIS: - Gabriel, căpetenia lui Darius și Mihail, căpetenia lui Cirus. După Cirus este anunțată înghițirea poporului lui Israel de către imperiul grecesc.

...

12
VIITORUL NU POATE FI CUNOSCUT DE NIMENI

DANIEL: - „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile şi până la vremea aceasta. Mulţi din cei ce dorm în ţărâna

pământului se vor scula: unii pentru viaţa veşnică, şi alţii pentru ocară şi ruşine veşnică.”

TOSCHRIS: - Iată, așa trebuiau educate popoarele. Cei morți și curați pentru viața veșnică, și ceilalți pentru rușinea veșnică!...de unde nerealismul acestui sfârșit și nou început! Faptele toate despre bine sunt puse la viitor. Ca în politica de la sfârșit de mileniu II după Christos! Voi proorocii sunteți precursorii propagandiștilor politici din viitor, sau astăzi, timpul în care scriu această carte. Pozitivul nu poate aparține prezentului deoarece viața nu poate exista decât în speranță. Omul nu va fi mulțumit de prezentul său niciodată, din care cauză el se culcă devreme ca să scurteze răul și să grăbească faptele bune de a doua zi; „Nu-l loviți pe micul Khayam/ El este copilul care visează pasărea ce o va prinde mâine!” - două versuri care îmi aparțin. Și unii pornesc chiar de dis de dimineață și încă se mai bucură...

MIHAIL: - „Cei înţelepţi vor străluci ca strălucirea cerului, şi cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac şi în veci de veci. Tu însă, Daniele, ţine ascunse aceste cuvinte şi pecetluieşte cartea până la vremea sfârşitului. Atunci mulţi o vor citi, şi cunoştinţa va creşte.”

TOSCHRIS: - Uluitor, viitorul nu poate fi cunoscut de nimeni viitorul se poate prognoza doar, de la o generație la alta, dar în nici un caz peste veacuri…nici măcar ani!

« OSEA »

(Iehova mântuiește)

1

COPIII LUI ISRAEL DEVIN COPIII DUMNEZEULUI CEL VIU

TOSCHRIS: - Domnul a cuvântat către Osea, „fiul lui Beri” în timpul lui „Ozia, Iotam, Ahaz, Ezechia, împărații lui Iuda”

și în timpul lui Ieroboam - „împăratul lui Israel”.

VOCEA DOMNULUI (către Osea): - „Du-te şi ia-ţi o nevastă curvă şi copii din curvie; căci ţara a săvârşit o mare curvie, părăsind pe Domnul!”

TOSCHRIS: - Practic, fiii lui Israel decad, chiar după moartea împăratului Solomon. Ei renasc în timpul lui Cirus, când se reîntorc și reconstruiesc Ierusalimul. O sinusoidă adâncă această existență a fiilor lui Israel. Dar cu toate păcatele lor, după o cădere, Domnul revine și îi reînalță.

VOCEA DOMNULUI: - „Totuşi numărul copiilor lui Israel va fi ca nisipul mării care nu se poate nici măsura, nici număra; şi de unde li se zicea: - Nu sunteţi poporul Meu! Li se va zice: - Copiii Dumnezeului cel Viu!”

TOSCHRIS: - Iată, începe să se vorbească de Domnul cel viu. Opt sute de ani înaintea lui Christos.

OSEA: - „Atunci copiii lui Iuda şi copiii lui Israel se vor strânge la un loc, îşi vor pune o singură căpetenie şi vor ieşi din ţară; căci mare va fi ziua lui Izreel.”

...

3
PROOROCUL PRIMUL ÎNVĂȚĂTOR AL POPORULUI ISRAEL

OSEA: - „Domnul mi-a zis:”

VOCEA DOMNULUI: - „Du-te iarăşi şi iubeşte o femeie iubită de un ibovnic şi preacurvă; iubeşte-o cum iubeşte Domnul pe copiii lui Israel, care se îndreaptă spre alţi dumnezei şi care iubesc turtele de stafide! Mi-am cumpărat-o cu cincisprezece sicli de argint, un omer de orz şi un letec de orz. Şi i-am zis: - Rămâi multă vreme numai a mea, nu te deda la curvie, nu mai fi a niciunui alt bărbat, şi voi fi şi eu la fel cu tine!”

TOSCHRIS: - Iată condiția familiei, reciprocitatea fidelității. Femeia, iubita Domnului este chiar poporul Israel căruia El îi

fidelitate în credință.

OSEA: - „Căci copiii lui Israel vor rămâne multă vreme fără împărat, fără căpetenie, fără jertfă, fără chip de idol, fără efod şi fără terafimi. Apoi se vor întoarce şi vor căuta pe Domnul."

TOSCHRIS: - Proorocirile sunt ca un veto dat legilor lui Moise. Glas al poporului care dorește să-și îndrepte faptele și respectarea legii.

4
POPORUL FĂRĂ MINTE ALEARGĂ SPRE PIEIRE

OSEA: - „Poporul fără minte aleargă spre pieire - Poporul Meu piere din lipsă de cunoaştere".

TOSCHRIS: - Când Lenin va veni la putere va spune: Învățați!...de trei ori! Poporul fără cultură aleargă spre pieire. Cultura mare este să fii producător de cultură. Cultura nu este posibilă dacă nu ai minte și nu judeci - nu ai logică - nu ai mâini îndemânatice și gură pricepută. Timpul este cel care îți impune să cunoşti adevărul, căci timpul se succede în viteză și nu așteaptă să îți trăiești clipa…fapte bune și multe înseamnă să oprești timpul.

5
NECAZUL ÎL CAUTĂ PE DOMNUL

VOCEA DOMNULUI: - „Necredincioşii se afundă în nelegiuire, dar voi avea Eu pedepse pentru toţi! Necredincioşi, căci au născut copii din curvie; și voi fi ca un leu pentru Efraim şi ca un pui de leu pentru casa lui Iuda."

TOSCHRIS: - Necazul este cel care îl caută pe Domnul, mai ales necazul fără ieșire. La necaz mare orice om îl caută pe Domnul…și dacă nu vrea, căci El simte înainte apropierea necazului.

6
COMUNITATEA IDEALĂ ESTE ACEEA ÎN CARE TRĂIESC BINE ȘI BOGAȚII ȘI SĂRACII

OSEA: - „Veniţi să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâşiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănile. El ne va da iarăşi viaţa în două zile; a treia zi ne va scula, şi vom trăi înaintea Lui.”

TOSCHRIS: - Iată mesajul creștinului, viața de apoi, mesajul Mântuitorului.

OSEA: - „Să cunoaştem, să căutăm să cunoaştem pe Domnul! Căci El Se iveşte ca zorile dimineţii şi va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară care udă pământul!”

TOSCHRIS: - Valoarea repetiției, muzica interioară… elevarea textului. El nu poate exista în noapte, nu iubește întunericul, în noapte umblă vedeniile toate, cele mai rele, la fel cum umblă animalele sălbatice care se mănâncă între ele.

OSEA: - „Efraim se amestecă printre popoare, Efraim este o turtă care n-a fost întoarsă. Nişte străini îi mănâncă puterea, şi el nu-şi dă seama. Efraim cheamă Egiptul şi aleargă în Asiria.”

TOSCHRIS: - Principii de politică externă. Efraim nu știe să-l respecte pe cel mai puternic, să fie cu el, așa cum au fost vasalii români, liberi - independenți, dar închinându-se când la regele Ungariei, când la ceilalți împărați puternici, când la tătari și la turci! când la ruși!

OSEA: - „Se întorc, dar nu la Cel Preaînalt; sunt ca un arc înşelător. Mai marii lor vor cădea ucişi de sabie, din pricina vorbirii lor îndrăzneţe care-i va face de râs în ţara Egiptului”

TOSCHRIS: - Gura mai mult te omoară, decât te apără…de aceea este mai bine, ca mai mereu, să lași pe alții să vorbească, să vorbească despre tine.

VOCEA DOMNULUI: - „Ei înjunghie vitele pe care Mi le aduc, şi carnea le-o mănâncă: de aceea, Domnul nu le primeș-

te!”

TOSCHRIS: - Jertfa nu prea a fost dintotdeauna favorabilă cui îi este adusă, ci mai degrabă o faptă de corupție. Jertfa a fost și este un semn al prostiei și habotniciei omului. Nu odată Domnul a refuzat jertfa. Aduceți-vă aminte de Avraam. Câți ani o fi îmbătrânit el înainte de a jertfi țapul în locul fiului!? Am văzut ce a însemnat jertfa lui Cain, săracă, fără sânge, față de cea cu sânge a lui Abel! Prostia l-a făcut pe om să creadă că Domnul vrea sânge. Din contră, când acestuia îi crește tensiunea, prea mult, de sute de ani s-a practicat vărsarea unei părți din sânge.

OSEA: - „Acum Domnul Îşi aduce aminte de nelegiuirea lor şi le va pedepsi păcatele: se vor întoarce în Egipt! Căci Israel a uitat pe Cel ce l-a făcut, şi-a zidit palate, şi Iuda a înmulţit cetăţile întărite; de aceea va trimite foc în cetăţile lor, şi le va mistui palatele.”

TOSCHRIS: - Desigur, am spune noi, mai bine ar trimite procurorii să vadă cum s-au îmbogățit!? Și cetățile și palatele le-ar da săracilor. Așa au făcut bolșevicii lui Lenin în prima lor fază. Și la noi la fel, în casele boierești s-au făcut grădinițe, cămine și sedii pentru treburi obștești.

…

12
EFRAIM SE CHEAMĂ NECAZUL DOMNULUI

OSEA: - „Lui Efraim îi place vântul şi aleargă după vântul de răsărit; zilnic măreşte minciuna şi înşelătoria; face legământ cu Asiria şi duc untdelemn în Egipt.”

TOSCHRIS: - Faptele de început ale fiilor lui Israel sunt criticate. În fond nu există om fără fapte rele, căci din rău se învață binele. Construcția lui este astfel, ca a oricărui lucru viu și neviu, doar veghează legea contrariilor, iar regretul pe lume veghează, plusul și minusul…

OSEA: - „Tu Efraim întoarce-te la Dumnezeul tău, păstrează bunătatea şi iubirea şi nădăjduieşte totdeauna în Domnul. Tu eşti un negustor care are în mână o cumpănă mincinoasă. Îți place să înşeli.”

TOSCHRIS: - Incredibil, de când sunteți voi asociați cu înșelăciunea! Îndrăznesc să cred că Iisus a știut de ce a mers în Templu și a izgonit negustorii…

EFRAIM: - „Cu adevărat, m-am îmbogăţit, am făcut avere; şi în toată munca mea nu mi s-ar putea găsi nicio nelegiuire, care să fie un păcat.”

TOSCHRIS: - Ce idee liberală, hoțul neprins este negustor cinstit. Incredibil. Proorocii au apărut când lucrurile s-au copt prea mult! De procurori cinstiți are nevoie societatea umană, nu de prooroci...

OSEA: - „Efraim a mâniat rău pe Domnul: dar Acesta va arunca asupra lui sângele pe care l-a vărsat şi-i va răsplăti ocara pe care I-a făcut-o.”

TOSCHRIS: - Proorocii sunt deasupra tuturor fiindcă au învățat să vorbească cu cel mai puternic din această natură, cu Domnul.

13
RĂUL SE TAIE DE LA RĂDĂCINĂ

VOCEA DOMNULUI (către popor): - „Eu i-am cunoscut în pustie, într-un pământ fără apă. Dar, când au dat de pășune, s-au săturat și, când s-au săturat, inima li s-a umflat de mândrie; de aceea M-au uitat.”

TOSCHRIS: - De prea mult bine, se dă de rău. Binele se uită, răul se ține minte și cauzează tot rău. De aceea cum a făcut Alexandru Macedon, sau cum procedează orice chirurg când se apucă de treabă, răul se taie de la rădăcină…

14
CU DUMNEZEU ÎN INIMĂ NU PIERI FIINDCĂ DOMNUL ESTE NEMURITOR

OSEA: - „Întoarce-te Israel la Domnul Dumnezeul tău! Luați cu voi cuvinte și întoarceți-vă la Domnul. Spuneți-I: Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință și Îți vom aduce lauda buzelor noastre.”

TOSCHRIS: - Osea, ai intuit perfect. Ai intuit pericolul crucii cu limba în gură și, iată, bine faci, îi inviți la rugăciunea prin viu grai, după modelul vorba dulce mult aduce, dar și că vorbirea este un curaj și el se învață. La unii devine artă. Cu Dumnezeu în suflet, nu poți să pieri fiindcă Domnul este nemuritor.

« IOEL »

MOTTO: „Ce a lăsat nemâncat lăcusta Gazam a mâncat lăcusta Arbeh, ce a lăsat lăcusta Arbeh a mâncat lăcusta Ielec, ce a lăsat lăcusta Ielec a mâncat lăcusta Hasil.”

1
IEHOVA ESTE DUMNEZEU!
DUMNEZEU ESTE CU NOI…EU, EL

IOEL: - „Treziţi-vă, beţivilor, şi plângeţi! Văitaţi-vă, toţi cei ce beţi vin, căci vi s-a luat mustul de la gură! Căci în ţara mea a năvălit un popor puternic şi fără număr, cu dinţi de leu şi măsele de leoaică…strângeți pe bătrâni, pe toți locuitorii țării, în casa Domnului, Dumnezeului vostru și strigați către Domnul …”

TOSCHRIS: - Iată, în sfârșit, se face apel la bătrâni, să se trezească, să ia aminte la ce se întâmplă. Speranța timpurilor stricate este ca societatea să se întoarcă la timpul când bătrânii merg pe stradă, se plimbă și li se cere sfatul atunci când trebuie. Fiecare bătrân duce în spate o experiență reală. Dar și mai

important, bătrânii ajută de cele mai multe ori pe tineri să trăiască și să spere la mai bine...Nu există tinerețe fără bătrânețe!

2
DOMNULUI NU-I PLACE TURNATUL NISIPULUI ÎN CAP

IOEL: - „Sfâşiaţi-vă inimile, nu hainele, şi întoarceţi-vă la Domnul vostru. Căci El este milostiv şi plin de îndurare, îndelung răbdător şi bogat în bunătate şi-I pare rău de relele pe care le trimite.”

TOSCHRIS: - Domnului nu-I place turnatul de nisip în cap și nici sfâșiatul de haine. Domnul dorește ca omul să sufere și să se înveselească atunci când trebuie. Suferință și bucurie atât cât trebuie, și nu prea mult. Știți ce au pățit ciobanii bulgari și de alte naționalități când au prins lupul care le-a furat o oaie pe care a mâncat-o? Au băut și s-au veselit mâncând oile toate!

IOEL: - „Strângeţi poporul, ţineţi o adunare sfântă! Aduceţi pe bătrâni, strângeţi copiii şi chiar pruncii de la ţâţă! Preoţii, slujitorii Domnului, să plângă între tindă şi altar şi să zică: - Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moştenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor!”

TOSCHRIS: - Adunarea Națională a fost sfântă. Într-un fel sau altul la ea se va reveni. Poporul trebuie să muncească, el însuși să-și păzească munca, el să-și folosească, primul, roadele muncii, el să-și conducă, prin aleșii lui, țara; el să o apere, cum au făcut și fiii lui Israel când s-au întors din Babilon: într-o mână să țină pușca și într-o mâna să țină sapa! Mapa să fie desființată și cei care până într-o vreme au purtat-o să pună mâna pe armă și lopată. Pe seceră și ciocan. Pe ruinele provocate de prostia omenească sau inteligența satanică trebuie să înceapă reconstrucția către civilizație și modernitate. Sigur, trebuie să avem grijă ca popoarele vecine, care ne judecă sau care ne urmează, să nu zică că fiii lui Israel, fiii tuturor neamurilor,

sunt niște atei sau că nu-l au pe Domnul în ei și că umblă după alți dumnezei. Ascultă la mine Ioele: animal fără divinitate nu există. Viață fără divinitate, la fel! Tot ce mișcă are o rațiune deasupra, în locul norilor și în locul seninului albastru. Brâncuși numea această rațiune, Naturalul! iar o poetă, Marele Natural! Domnul, o divinitate care, aproape, e natural să existe. Furnica crede că mușuroiul și scoarța copacului sub care se ascunde este divinitatea ei!...Da Ioele, bătrânii sunt alături de copii, alături de mire și mireasă; homo ludicus este cu Domnul și permanent se joacă, se luptă cu Satana! Spre sfârșitul vieții, tinerii harnici devin bătrâni și dacă ar dispărea bătrânețea, atunci moartea ar lovi chiar tinerețea! Credința omului din cele mai vechi timpuri este că viața nu-i decât o etapă de trecere. Iar în cadrul acestei etape, păstorită de timp, sunt mai multe etape care, obligatoriu, se succed între ele, determinându-se!

3
FIII LUI ISRAEL AU TRAS LA SORȚI PENTRU VIITOR ȘI PLUGURILE LE-AU TRANSFORMAT ÎN SĂBII!

VOCEA DOMNULUI: - „Au tras la sorţi pentru poporul Meu; au dat un flăcău pe o curvă şi au vândut fata pe vin, şi l-au băut. Ce vreţi voi cu Mine, Tirule şi Sidonule, şi toate ţinuturile filistenilor? Iute, fără zăbavă, pregătiţi războiul! Treziţi pe viteji! Fiarele plugurilor voastre prefaceţi-le în săbii, şi cosoarele, în suliţe!”

IOEL: - „În vremea aceea, va picura must din munţi şi va curge lapte din dealuri, toate pâraiele lui Iuda vor fi pline de apă.” Egiptul și Edomul vor devenii pustii pentru că au batjocorit pe copiii lui Israel.

TOSCHRIS: - Fascinant. Dumnezeu este primul revoluționar al lumii și fiii lui Israel primul popor de revoluționari. Prime revoluții au făcut Avraam și Moise dar mai apoi această revoluție din timpul întoarcerii din robia babiloniană. După o mie nouă sute șaptesprezece au hotărât să transforme săbiile în plu-

guri. Iar în mileniul trei, invers, dar având ca scop moartea tuturor celor care au trecut de șaizeci și cinci de ani! Totul după nevoi totul și toate în raport cu respectul pe care omul îl datorează Domnului. Există și varianta „Puneți secera” și ciocanul la vedere, „căci secerișul e copt”! și fierul încins: 1792, 1905, 1917!…

« AMOS »

(Purtătorul de poveri)

1

TOSCHRIS: - Amos, din Tecoa, păstor, în timpul împăratului Ozia, al Iudeii și pe vremea lui Ieroboam, împăratul lui Israel.

VOCEA DOMNULUI: - „Pentru trei nelegiuiri ale Damascului, ba pentru patru, nu-Mi schimb hotărârea, pentru că au treierat Galaadul cu treierătoarea de fier.” Îi voi nimici locuitorii...

TOSCHRIS: - Plus locuitorii Gazei, Tirului, Edomului, Amon, Moabului, Iuda, Israel…

…

5

CEL CE ESTE CHIBZUIT, GOSPODARUL, NU ESTE IUBIT

AMOS: - Cei ce aveți urechi de auzit și ochi de văzut, ascultați vorbele Domnului „către casa lui Israel: - Căutaţi-Mă, şi veţi trăi! Temeţi-vă, voi care prefaceţi dreptul în pelin şi călcaţi dreptatea în picioare!”

TOSCHRIS: - Domnul are în conducere întreaga suflare a naturii. El are soluția în orice situație problemă. Omul din popor o aplică. Mercenarul, nu. Acesta este adevăratul credincios: omul sărac și văduva. Și de aceea noi, creștinii, considerăm țăranul, ca și săracul, aproape ființe sacre. ...Cetățile, sunt primele care dispar - ce minune când întâlnim câte o cetate

care a rezistat timpului - ele exprimând societatea în atitudinea ei de autoapărare, suficiența sa, care îi dă dreptul să se bucure de viață. Cetatea a fost un dar de la Dumnezeu ca omul să se bucure de viața în comunitate. Omul să devină cetățean. Omul nomad nu mai există sau este o raritate, și el reprezintă o aberație de genă a tribului din care descinde. Domnul nu trebuie concurat, veșnicia se menține doar cu El în faptă și cuget. El este liantul, magnetul care ține omul în cetate. Domnul este primul și cel mai important sfetnic și stăpân autoritar, liber asumat al omului din comunitate. Domnul întâi se găsește în văduvă și omul sărac. Îndrăznesc să spun că nu l-a pomul lăudat trebuie să mergem după roade, ci la cel obișnuit din curtea fiecăruia, chiar și la cel sădit peste gard la marginea drumului.

AMOS (către cei din casa lui Israel): - „Ei urăsc pe cel ce-i mustră la poarta cetăţii şi le este scârbă de cel ce vorbeşte din inimă.”

TOSCHRIS: - O, la, la, cât adevăr! La fel și pe cei care construiesc trainic gardul şi poarta casei, și tot ce este nou. Buni sunt cei care fac pe jumătate ceea ce trebuie să facă și se împrumută cu bani.

AMOS: - „De aceea, pentru că pe sărac îl călcaţi în picioare şi luaţi daruri de grâu de la el, măcar că aţi zidit case de piatră cioplită, nu le veţi locui;” și nici nu veți bea vin din viile voastre.

TOSCHRIS: - Sintagme, sintagme de căpătâi pentru oricare dintre revoluțiile sociale. Cel sărac e cel care muncește și plătește biruri către cel bogat.

AMOS: - „De aceea, în vremuri ca acestea, înţeleptul trebuie să tacă; căci sunt vremuri rele. Vai de cei ce doresc Ziua Domnului! Ea va fi întuneric, şi nu lumină. ”

TOSCHRIS: - Speranța în răzbunare este o deșertăciune a omului fără caracter și rău la suflet. În vremurile de răstrişte unii își pun speranță în ziua de apoi, Ziua Domnului, uitând că

această zi este una a morții. Până acum Domnul nu s-a arătat fizic omului, fiindcă fața Sa este cea care rezultă din ciocnirea norilor, cea care rezultă din coliziunea dintre minus și plus. Ziua Domnului este ca un rău neobservabil la început și care odată ajuns la destinație se umflă și izbucnește precum fisiunea nucleară…La fel ca aria calomniei din opera Bărbierul din Sevillia.

VOCEA DOMNULUI: - „Eu urăsc, dispreţuiesc sărbătorile voastre şi nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare!”

TOSCHRIS: - Ca și noi la ora de dirigenție sau cu părinții, la adunările generale, ședințele de partid, comemorările și simpozioanele de la Biblioteca Județeană unde filmează posturile locale de televiziune. Și unde falșii sărbătoriți și invitații lor stau în față, cu sticle de apă minerală pe masă; sau, stau în rândul întâi.

VOCEA DOMNULUI: - „Când Îmi aduceţi arderi de tot şi daruri de mâncare, n-am nicio plăcere de ele; şi viţeii îngrăşaţi pe care-i aduceţi ca jertfe de mulţumire, nici nu Mă uit la ei.”

TOSCHRIS: - Jertfa, o barbarie! Cât de curând jertfele vor fi interzise. Nu degeaba spunea Domnul: prefer să vă sfârtecați inima pentru mine, nu vitele și mieii..

VOCEA DOMNULUI: - „Depărtează de Mine vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul lăutelor tale!”

TOSCHRIS: - Cât de categoric este adevărul din inimă! Doar că muzica și poezia le plac și regilor, și Domnului, căci nu degeaba există celebra sintagmă din lumea muzicală că Beethoven este cel mai mare, dar Mozart a ajuns la Domnul. Drept este că muzica și cântecul plac mult omului, numai că urechile regilor, ca și a generalilor, se lasă gâdilate mai mult de muzica de fanfară, precum și sunetele muzicale ieșite din alămuri… Important este ca într-o comunitate arta să creeze armonia iar „dreptatea să curgă ca o apă curgătoare, şi neprihănirea, ca un pârâu care nu seacă niciodată!” Aș spune chiar, că libertatea și

dreptatea trebuie să fie ca apa de izvor şi minciuna, şi înşelătoria, să lipsească cu orice preț.

6
VIAȚA DE HUZUR NU ESTE PLĂCUTĂ DOMNULUI

AMOS: - „Vai de cei ce trăiesc fără grijă în Sion şi la adăpost pe muntele Samariei, vai de mai marii lor. Ei stau întinşi alene pe aşternuturile lor; mănâncă miei din turmă şi viţei puşi la îngrăşat şi aiurează în sunetul lăutei”, aceștia vor fi pedepsiți să meargă în robie.

TOSCHRIS: - Vai de ei, ce le pregătește Domnul! Iată filistenii nu erau oricine!

VOCEA DOMNULUI: - „Mi-e scârbă de mândria lui Iacov şi-i urăsc palatele; de aceea voi da în mâna vrăjmaşului cetatea cu tot ce este în ea.”

7
FAMILIA ȘI COMUNITATEA SUFERĂ CÂND ALEȘII GREȘESC

AMOS: - „Domnul mi-a zis: Ce vezi, Amos? Eu am răspuns: - Un fir cu plumb. Şi Domnul a zis: - Iată, voi pune firul cu plumb în mijlocul poporului Meu, Israel, şi nu-l voi mai ierta.” Casa lui Ieroboam va trece prin sabie.

TOSCHRIS: - Amos nu te dezvinovăți și nu mai pune în gura Domnului tot ce-ți trece prin cap. Însă, cert este, Domnul proorocește robia lui Israel care greșește într-una, cu tot ce este mai grav în Legea Domnului. Poporul nu se lasă, atunci când i se dă pe degeaba, dorește mai apoi să primească de zeci de ori mai mult. În două mii opt, seara, secolul XXI, în ultimele ore de conducere ale premierului țării mele, acesta a mărit salariile profesorilor cu cinzeci procente. Fapt nemaiîntâlnit la acea dată! Zece ani mai târziu un alt prim ministru a mărit salariile în sistemul medical de trei ori, ca să nu mai plece medicii din

țară. …Familia și comunitatea suferă cele mai mari pedepse. Este normal să fie așa, familia, biserica și strada fiind adevăratele puncte de control ale cetățeanului liber.

8
AMOS OM AL DREPTĂȚII, REVOLUȚIONAR

AMOS: - „Ascultaţi lucrul acesta, voi care mâncaţi pe cel lipsit şi prăpădiţi pe cei nenorociţi din ţară! Voi care vreți să deschideți grânarele și să vindeți, micșorând efa şi mărind siclul, voi care strâmbați cumpăna, ca să înşelați?”

TOSCHRIS: - Amos, vorbești ca un tribun, un adevărat reprezentant al poporului. Amos ești un adevărat luptător pentru dreptate care vii din lumea simplă dar inteligentă a păstorilor de oi. Om din talpa țării, candidat la grupul mare de revoluționari și luptători pentru dreptate pe care i-a dat lumea fiilor lui Israel!

9
AMOS ÎL VEDE PE DUMNEZEU ÎN INIMA TUTUROR NEAMURILOR

AMOS: - „Iată, Domnul Dumnezeu are ochii pironiţi peste împărăţia aceasta vinovată, ca s-o nimicească de pe faţa pământului; totuşi nu va nimici de tot casa lui Iacov. Căci iată, va porunci şi va vântura casa lui Israel între toate neamurile, cum se vântură cu ciurul, fără să cadă un singur bob la pământ!”

TOSCHRIS: - Știu, am auzit și eu ce a zis Domnul prin gura ta. În primul rând vor pieri „de sabie” toți necredincioșii în Domnul. În primul rând cei care cred că sabia nu-i va atinge. Nu va pierii „cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmăturile şi-l voi zidi iarăşi cum era odinioară, ca să stăpânească rămăşiţa Edomului şi toate neamurile peste care a fost chemat Numele Meu.” Vor fi aduși înapoi toți prinșii de război și ei vor reconstrui Israelul.

Intuirea acelui timp al scurtării drumului între etapa de început și cea de desăvârșire - timpul de utilizare al produsului mai lung decât timpul de proiectare - face din tine Amos un prooroc senin, care întrezărești soarta omului de a trăi între bine și rău, cu amândouă odată, întrezărești istoria omenirii care s-a scris tot timpul între zile de război și zile de pace și într-o continuă mișcare, și progresivă în ce privește civilizația; doar în secolul XXI, mileniul III va fi o fază a căderii omului, peste care, însă, dacă se va trece cu pierderi minime, desigur, omul va ajunge departe; el se va ridica deasupra tuturor lucrurilor și se va înfrăți cu natura, în nici un caz nu se va întoarce la epoca de piatră…

« OBADIA »

(Slujind lui Iah)

1

OBADIA: - „Ziua Domnului este aproape pentru toate neamurile. Cum ai făcut, aşa ţi se va face; faptele tale se vor întoarce asupra capului tău.” Focul va cuprinde și „Casa lui Iacov şi casa lui Iosif”, care va fi tot „o flacără; dar casa lui Esau” va fi mistuită. „Cei de la miazăzi vor stăpâni muntele lui Esau, şi cei din câmpie, ţara filistenilor; vor stăpâni şi ţinutul lui Efraim şi al Samariei; şi Beniamin va stăpâni Galaadul.”

TOSCHRIS: - Ce este această lume în care trăim, ne mișcăm și pe care o cunoaștem din ce în ce mai bine, de la Polul Nord, de la Ecuator și de la Polul Sud; absolut de pe toate meridianele și în care s-a văzut că omul a tins și încă mai tinde să trăiască în globalizare așa cum, la alte dimensiuni, au trăit și trăiesc semințiile lui Iacov. Trăiesc doar prin faptele lor, faptele provocate de divinitatea din om care a creat cea mai puternică ființă din această lume? Prin ceea ce spui, că vezi, Obadia a-duci mai multă lumină și claritate în lume…

« IONA »

(Porumbel)

1

IONA FIUL LUI AMITAI SE ASCUNDE DE DUMNEZEU, DAR NU SE POATE ASCUNDE DE SOARTĂ

VOCEA DOMNULUI: - „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, şi strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!”

TOSCHRIS: - Iona a găsit o corabie care mergea la Tarsis, unde voia să se ascundă de fața Domnului. Dar pe mare s-a iscat o furtună și în timp ce fiecare arunca în mare obiectele sale să facă corabia mai ușoară, Iona s-a ascuns pe fundul corabiei unde a adormit.

CÂRMACIUL (către Iona): - „Ce dormi? Scoală-te şi cheamă pe Dumnezeul tău! Poate că Dumnezeu va voi să Se gândească la noi şi nu vom pieri!” Apoi către ceilalți marinari: „Veniţi să tragem la sorţi, ca să ştim din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta!”

TOSCHRIS: - Era de așteptat ca sorțul să cadă pe Iona.

CÂRMACIUL (către Iona): - „Spune-ne din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta? Ce meserie ai şi de unde vii? Care îţi este ţara şi din ce popor eşti?”

IONA: - „Sunt evreu, şi mă tem de Domnul Dumnezeul cerurilor care a făcut marea şi uscatul!” și mă ascund de El.

TOSCHRIS: - Marinarii l-au azvârlit peste bord și furtuna s-a domolit. Iată, nu numai Manole și-a sacrificat nevasta, pe Ana, ca să înalțe o biserică cum nu s-a mai văzut, și câte și mai câte exemple nu sunt astfel. Dar Iona avea o misiune de la Domnul, și viața nu i se poate curma celui care are o misiune divină. O balenă a înghițit pe Iona și cu aerul din această gigantică creatură marină Iona a trăit „trei zile și trei nopți.” Iată bilanțul gândirii ostaticului uman, ales al Domnului, în cele trei zile și trei nopți din burta monstrului marin: - Doamne, născut

fără voia mea, m-ai predestinat să merg în Ninive în cetatea a cărei răutate te-a supărat și a supărat și pe alții, dar eu eram sărac și pe vaporul spre Tarsis m-m ascuns, dar marea s-a scuturat și am fost prins și legat, și de marinari judecat, căci mânia ta pentru ei, prin mine, pe mare s-a iscat. Acum stau ascuns, și de fața Ta, stau ascuns și de fața poporului din Ninive și simt că voi fi pedepsit greu, de fricos ce sunt și laș…Doamne, oprește hula mării și Dă-mă de mâncare la pești; și, iată, într-un monstru am ajuns și în rărunchii lui m-am ascuns ca într-un sarcofag fără capac și cu fundul în sus, sub țurțurii de mațe și icre ale animalului înotător, și lianelor de fibre care atârnau din spinarea interioară a acestei viețuitoare care-și schimbă mereu și fără pauză direcția în mare viteză…Da, chiar un pește în a cărui zodie și cu a cărui carne Apostolul Petru a dat-o creștinului de trai și hrană - mâncare chiar și atunci când este păcat să mănânci carne, căci peștele trăiește în apa care curge la vale sau marea care se varsă în ocean, curge cu timpul și nu se oprește niciodată. Chiar și atunci când moare, ca și omul, se transformă în vierme și ajunge iar într-o burtă de pește asigurând circulația, rotirea materiei vii în minunata noastră natură, care, alături de Domnul, ne poate fi și mamă și tată. Cerșetor sau rege - tot vierme este și tot mâncare de pește ajunge.

2
MENIREA OMULUI ESTE SĂ ADUCĂ LUMINĂ ÎN NOAPTE ȘI SĂ ÎNCERCE SĂ TRĂIASCĂ ȘI DUPĂ MOARTE

IONA: - „În strâmtorarea mea am chemat pe Domnul, şi m-a ascultat; din mijlocul Locuinţei morţilor am strigat, şi mi-a auzit glasul.” Și peștele m-a „vărsat pe pământ, redându-mă vieții, după trei zile și nopți de stat în întuneric.”

TOSCHRIS: - Da, Domnului nu-I place întunericul. ...Decât viteaz și mare ca Goliat mai bine mic și fricos, poate și prost,

știind că cel din urmă va fi și cel dintâi. Și Iona a văzut iar soarele și luna, și la Ninive a plecat; trei zile a mers și, aici, ajungând, a început să strige ceea ce i-a fost spus de Domnul…

3
IATĂ, ȘI DOMNUL ȘI ÎMPĂRATUL, SE CĂIESC...

VOCEA DOMNULUI (iarăși către Iona): - „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, şi vesteşte acolo strigarea pe care ţi-o voi da!...Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!”

TOSCHRIS: - Aceasta a fost strigarea și oamenii s-au speriat, și au declarat un post nemaiîntâlnit. S-au acoperit cu saci, și-au pus în cap cenușă, întreg poporul din Ninive inclusiv împăratul acestei mari cetăți din Orientul apropiat...Exemplul personal mai ales la împărați este deosebit de important!...nu mai vorbesc de președinți!

TRIMISUL ÎMPĂRATULUI: - „Oamenii şi vitele, boii şi oile să nu guste nimic, să nu pască şi nici să nu bea apă deloc!”

TOSCHRIS: - „Domnul a văzut ce făceau ei şi că se întorceau de la calea lor cea rea.” Și astfel Dumnezeu s-a întors din hotărârea luată. Iată, în viață, și marii conducători trebuie să se căiască, să recunoască, iar în cazul fiilor lui Israel, nu ducem lipsă de asemenea exemple. În religia Domnului unic, împărații postesc împreună cu săracii. De aceea peste vreo două mii cinci sute de ani, când va fi ordonată pandemia Covid 19 președinții și guvernanții vor purta primii, oriunde, mască… Chiar și două măști! ...Metoda Iona împotriva Ninivelui va fi folosită și în lupta viitoare a omului cu microcosmosul, în războaiele bacteriologice. Teama de moarte face minuni, și provocatorii rămân nepedepsiți, căci au diplome de capacitate luate pe bani, după două săptămâni, prin neprezentare la școala generală făcută integral în sistemul on line…

4
MI-E ATÂT DE GREU, ÎNCÂT VREAU SĂ MOR

IONA: - Dumnezeul meu, aceste vorbe pe care le spui le spuneam şi eu, aceste gânduri ale Tale le aveam şi eu; „ştiam că eşti un Dumnezeu milos şi plin de îndurare, îndelung răbdător şi bogat în bunătate, şi că Te căieşti de rău! Acum, Doamne, ia-mi viaţa, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!”

VOCEA DOMNULUI: - „Bine faci tu de te mânii?”

TOSCHRIS: - „Şi Iona a ieşit din cetate şi s-a aşezat la răsărit de cetate. Acolo şi-a făcut un umbrar şi a stat sub el, până va vedea ce are să se întâmple cu cetatea”. Ca să-i facă umbră Domnul a făcut să răsară la căpătâiul lui Iona un dovleac cu frunze mari de care Iona s-a bucurat numai că a doua zi Domnul „a adus un vierme care a înţepat curcubetele, şi curcubetele s-a uscat”. Și Iona s-a supărat:

IONA: - „Mai bine să mor decât să trăiesc!”

VOCEA DOMNULUI: - „Bine faci tu de te mânii din pricina curcubetelui?” N-ai plătit nimic pentru el, și-a dispărut așa cum a apărut, într-o noapte! Și Eu să nu am milă de Ninive? În care convieţuiesc mulțime de vite și „mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni care nu ştiu să deosebească dreapta de stânga lor”!?

TOSCHRIS: - Pentru ce Doamne atâta suferință, căci mai bine rămânea Iona la el acasă, nu mai ajungea pe mare la Tarsis. Nu îl mai aruncau marinarii în mare, nu mai aduceai asupra lui peștele mare să îl înghită și apoi să-l scuipe pe uscat, nu mai trebuia să alerge prin Ninive și să strige în gura mare de păcatele mulțimii de oameni, o sută douăzeci de mii, dacă, pe toți, tot i-ai iertat, după ce ei toți în frunte cu al lor împărat prin cenușă s-au curățat, și nisip și-au turnat în cap…Da, Iona, dar acuma știi și tu că numai dacă încerci să salvezi pe cineva e-xistă și varianta ca acel cineva să se poate salva și singur, și să reușească, dacă încearcă. Și cred că mai este ceva… cât de

important este să existe acela care să te anunțe și să te convingă că ești pe calea de a înfăptui un mare păcat…

« MICA »

(„Cine este ca Iah?”…Mica din Moreșet, în vremea lui Iotam, Ahaz și Ezechia: împărații lui Iuda)

1
PREACURVIA, PĂCATUL CEL MARE

MICA (proorocind asupra Samariei şi Ierusalimului):
- Ascultați cu toții, întreg pământul în lung și lat, întreaga lume! Domnul este peste noi, a ajuns chiar pe înălțimile noastre, și-n drum s-a împiedicat de toată „nelegiuirea lui Iacov și de păcatele casei lui Israel!” Da, Samaria este păcatul lui Iacov. Ierusalimul, da, păcatul lui Iuda. Mulțimea de dumnezei, da, toată va fi nimicită, „căci din plăţi de curvă a adunat-o. Rade-ţi, taie-ţi părul, din pricina copiilor tăi iubiţi; lărgeşte-ţi pleşuvia ca vulturul, căci ei se duc în robie, departe de tine!”

TOSCHRIS: - Preacurvia, păcatul cel mare. Așa Basarabie, și așa Bucovină, ți-au plecat copiii de lângă tine și nu s-au mai întors niciodată.

2
NELEGIUIRILE DIN AȘTERNUT SE FAC SPRE DIMINEAȚĂ

VOCEA DOMNULUI: - „Vai de cei ce cugetă nelegiuirea şi făuresc rele în aşternutul lor; când se crapă de ziuă o înfăptuiesc, dacă le stă în putere.”

TOSCHRIS: - Nelegiuirile din așternut se fac spre dimineață, când se scoală Iacov și Israel, dis-de-dimineață. Seara sunt ocupați cu cântecul și cu vinul!

3
PROROCII PROOROCESC PENTRU BANI

MICA: - Ascultaţi toţi aceştia care-aţi mai ascultat, „casă a lui Iacov şi-a lui Israel”, căpeteniile voastre! Voi care nu mai ştiţi ce este dreptatea, care faceţi negru din alb şi alb din negru. Voi care trăiţi în crimă şi nelegiuire. Voi care împărţiţi dreptatea după cum primiţi darurile. Case în care preoţii ţin slujbe şi primesc bani. Proroci care proorocesc pentru bani şi care zic: „Oare nu este Domnul în mijlocul nostru? Nu ne poate atinge nicio nenorocire!” Ascultaţi oameni buni ai casei lui Iacov şi ai casei lui Israel, din aceste motive Sionul şi Ierusalimul vor fi, primul, nisip şi-al doilea „morman de pietre”. De aceea muntele „Templului, va fi o înălţime acoperită de păduri.”

TOSCHRIS: - Căpeteniile cetăţii judecă pentru daruri! Preoţii lui învaţă pe popor pentru plată! Prorocii lui proorocesc pe bani! În cazul acesta nu există nici dreptate, nici Dumnezeu şi nici vise şi speranţe! Iată, totul este pe bani şi mită încă de pe vremea ta, Mica!...vremea împăraţilor lui Iuda, urmaşii împăratului Solomon.

4
VOM TRANSFORMA SĂBIILE-N PLUGURI

MICA: - „El va judeca între multe popoare, va hotărî între neamuri puternice, depărtate. Din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug, şi din suliţele lor cosoare; niciun neam nu va mai trage sabia împotriva altuia şi nu vor mai învăţa să facă război.”

TOSCHRIS: - După robia în Egipt binele comunităţii, binele locuitorului cetăţii se transformă şi ia locul binelui venit prin cuceririle războinice. Munca şi productivitatea ei, apoi cultura, la fiii lui Israel iau locul armelor ca şi banul rulat prin bănci. Pacea care de acum înainte trebuie să asigure bunăstarea fiilor lui Israel…o pace profitabilă. Doar Stalin va transforma săbiile în pluguri, după principiul celebru al unui mare chimist: nimic

nu se pierde, ci totul se transformă! Și tot el, leul sovietic, folosind oțelul la propria înarmare, fabricând în serie sub raportul: un plug la două tancuri.

5
FIII LUI ISRAEL VOR FI FĂRĂ ȚARĂ, DAR ÎȘI VOR GĂSI LOC ÎN MIJLOCUL TUTUROR POPOARELOR

MICA: - „Rămăşiţa lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare ca o rouă care vine de la Domnul, ca ploaia măruntă pe iarbă, care nu se bizuie pe nimeni şi nu atârnă de copiii oamenilor.”

TOSCHRIS: - Previziune care ridică pe fiii lui Israel peste restul popoarelor! Religia, știința și arta, muzica și instrumentele muzicale, poezia!... arme de luptă ale fiilor lui Israel. Petre Țuțea în secolul XX după Christos vorbea așa despre fiii lui Israel.

MICA: - „Rămăşiţa lui Iacov va fi între neamuri, în mijlocul multor popoare, ca un leu între fiarele pădurii, ca un pui de leu între turmele de oi, care, când trece, calcă în picioare şi sfâşie, şi nimeni nu poate scăpa pe altul.”

TOSCHRIS: - Fiii lui Israel, comunități în orice loc de pe fața pământului, care vor rezista tuturor vicisitudinilor timpurilor. Ei vor învăța să se înmulțească atât cât trebuie și să domine pe cei din jur.

6
LUMEA SE SCHIMBĂ, JERTFELE DISPAR, DOMNUL SE AȘAZĂ ÎN INIMA OMULUI

VOCEA DOMNULUI: - „Scoală-te, judecă-te înaintea munţilor, şi dealurile să-ţi audă glasul! Poporul Meu, ce ţi-am făcut şi cu ce te-am ostenit? Răspunde-Mi! Căci te-am scos din ţara Egiptului, te-am izbăvit din casa robiei şi am trimis înaintea ta pe Moise, Aaron şi Maria” - Miriam!

MICA: - Și spune Domnul în continuare: „Poporul Meu, a-du-ţi aminte ce plănuia Balac, împăratul Moabului, şi ce i-a răspuns Balaam, fiul lui Beor, şi ce s-a întâmplat din Sitim până la Ghilgal, ca să cunoşti binefacerile Domnului!” Răspunde popor nedrept: „Îl vei întâmpina oare cu arderi de tot, cu viţei de un an?”

TOSCHRIS: - Iată, o culme a retoricii! Au trecut aproape patru mii de ani de la moartea lui Abel și fiii lui Israel nu s-au trezit din somnul cel de moarte, așa cum sună și versurile din imnul românilor la intrarea lor în mileniul trei. Vai Doamne, și unii și alții parcă așteptau și așteaptă să treacă timpul și să se nască, din nou, în altă parte!...dar numai în partea timpului lor, nu…Babilon, Persia, mai apoi SUA, Rusia, dar nu prin puterea proprie.

MICA: - „Dar primeşte Domnul oare mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu, pentru păcatul sufletului meu?”

TOSCHRIS: - O, ho, ho… Revoluție, Mica! Revoluție! Întrebări retorice care cu cât ne apropiem de mileniul întâi, era creștină, capătă răspunsuri deja știute. Desigur, Isaac, nu a fost adus jertfă de Avraam, fiindcă Dumnezeu nu a primit-o, dar cât e pământul de mare și câți dumnezei au fost, și mai sunt, oamenii nu au renunțat să aducă jertfe dumnezeilor lor, oameni! ...Atât de bine vorbești! E drept, vorbești la persoana a treia, normal, ți-e frică de El.

MICA: - „Ţi s-a arătat, omule, ce este bine, şi ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubeşti mila şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?”

TOSCHRIS: - Dumnezeu a creat omul inventând viața rațională. Omul a beneficiat de viață rațională, s-a bucurat de ea, viața care este ca o cămară din care s-a autoservit consumând dulcele și amarul după cum a fost pregătit. A păcătuit, s-a bucurat și a plâns. Și a fost pedepsit! Omul, poporul Domnului, a

plecat în Egipt! Să se civilizeze, din greșeală, și s-a civilizat; și a ajuns iar mai mult decât a fost…prin Moise, prin Aaron și Maria-Miriam. O lume a simbolurilor până la Iacov, o lume a faptelor după, și o lume a științei și dreptății după cei trei…Ne aducem aminte maxima simbolisticii, Sfânta Treime, în Geneza, care a rămas până la pictorul rus fondator, cei trei bărbați îngeri care vin la Avraam, sau sfânta familie la creștini, Maica Domnului și Pruncul, și Tatăl care nu se vede, dar se știe, și căruia I se mai spune Sf Duh. Față de acele timpuri lumea modernă este mult mai directă și simbolurile devin realitate. Acum simbolismul nu mai contează fiindcă modernismul și postmodernismul a adus opera clasică în contemporaneitate. Teatrul francez de mult o joacă în costum cu cravată sau papion…E clar că Zărnescu în *Roma sorgintei noastre* și Cervantes în *Don Quijote de la Mancha* au dreptate când definesc romanul - operă scrisă - așa cum l-am definit și eu în *Secolul XXI. Un cetățean între milenii.* Toți avem unitate de loc și timp, și personaje cheie! Dar ce vor zice ei în fața romanului meu, acesta, biblic, roman în versete!? Acum mă gândesc la o scenă pe care s-o descifrez sau nu petrecută la Arhiepiscopie, între Înaltul și mine care sunt Spiritul 21. Înaltul: - Lăsați-l pe Isaia și Ieremia și citiți-l pe Iov! Spiritul 21: - Vai mie, să mă pun în pielea lui Iov? După atât de multă viață în prinos? Dar o să ajung și acolo, altădată, o să mă întorc. Eu nu prea le am cu Azazel sau Lucifer. Nici măcar nimeni de pe scara mea de la bloc. Am spus astăzi, nu mai folosim simbolul, nici măcar în poezie! ...Alte valabile și magistrale simboluri: lumea venită din apă în Geneza, apoi Noe, la fel, ieșind din apă, Moise la fel, dar și simbol al haiduciei: Moise ucide pentru dreptate. Isaac și Rebeca, Moise și Sefora se însoțesc cu femei lângă apă. Descălțarea când intri în casă: loc sfânt. Casa familiei este loc sfânt. Important este, nu să dormi, ci să te trezești! Părintele Nicolae, nu face rugăciunea în colectiv pentru Dumnezeu, ci pentru Religie, care trebuie să fie în prim plan și toată lumea să creadă în

El!...dar la Forum, nu poate să impună rugăciunea căci acolo poate să existe mai multe crezuri și ele nu trebuie obligate! ...Singura cale de a dovedi dreptatea este fapta. Așa trebuie să fie. Vorba poate să manipuleze...oricine poate manipula cu gura!

7
LUCRURI DEJA CUNOSCUTE

MICA: - „Vai de mine”: oamenii nu mai muncesc sau nu au ce să muncească, nu mai găsești nici un bob de strugure pe masă, nici măcar o măslină, o smochină! „S-a dus omul de bine din țară și nu mai este niciun om cinstit printre oameni; toți stau la pândă ca să verse sânge, fiecare întinde o cursă fratelui său.”

TOSCHRIS: - Așa și cu copiii, tinerii, părinții care pleacă să muncească în străinătate - cea mai mare pedeapsă a noastră! Era bine dacă plecau să învețe și să se întoarcă! Sau cum am făcut noi, în schimb de experiență cu inginerii de la ORSTA din RDG și ambele părți au fost câștigate și s-au vizitat reciproc, am fost invitați și în mediul familial (aproape nu ne vine să credem, în o mie nouă sute optzeci și șase!)…

MICA: - Acum oamenii din țară nu cunosc decât răul, „cârmuitorul cere daruri, judecătorul cere plată, cel mare își arată pe față ce dorește cu lăcomie, și astfel merg mână-n mână.” Nu mai vorbesc decât proorocii și numai de ziua pedepsei divine. O crimă este să deschizi gura, gura în aceste condiții varsă doar venin și ură, nu trebuie să te încrezi în nimeni! Vai, vai, „fiul batjocorește pe tatăl, fata se scoală împotriva mamei ei, nora, împotriva soacrei sale; vrăjmașii omului sunt cei din casa lui!”

TOSCHRIS: Îngrozitor de adevărat!...vai de noi și la acestea se adaugă astăzi în mileniul trei tatuarea pe față și pe brațe, pe sexe și părțile frumos proporționate care au creat miracolul estetic, nudul de femeie, nudul de bărbat între primele în estetica vremurilor, copii și maturi tatuați și cu belciuge în buze

și nas, în buric și urechi, un adevărat calvar de nouă și nedorită estetică. Oameni rataţi, alungaţi de comunitatea conservatoare, tineri care fac de râs regnul omenesc - fete cu buze umflate și ochi egipteni. Vai de părinţii lor, dacă au părinţi!

MICA: - Vai, vai Prealuminatule „care Dumnezeu este ca Tine, care ierţi nelegiuirea şi treci cu vederea păcatele rămăşiţei moştenirii Tale? - Tu vei avea iarăşi milă de noi, vei călca în picioare nelegiuirile noastre, şi vei arunca în fundul mării toate păcatele noastre…”

TOSCHRIS: - Iată-i pe fiii lui Israel ținându-l pe Domnul în preajmă, trăind cu conștiința că, dacă tu plângi și te căiești, atunci și El te iartă…Foarte important: păcatul se uită și fapta bună se regenerează!

« NAUM »

(Mângâiere, Liniștire. Naum din Elcoș)

1

DOMNUL ÎI CUNOAȘTE PE CEI CE CRED ÎN EL

NAUM: - „Domnul este un Dumnezeu gelos şi răzbunător; Domnul Se răzbună pe potrivnicii Lui şi ţine mânie pe vrăjmaşii Lui. Domnul umblă în furtună şi în vârtej, şi norii sunt praful picioarelor Lui.” Doamne, apără-ne! Căci Tu ești Domnul nostru și Tu ești un Dumnezeu bun...

TOSCHRIS: - Domnul are în jurul său o armată de sfinți cu arme și fără arme, iar pe catapeteasma bisericii ortodoxe stau și păzesc ușile împărăteștii sfinții războinici Mihail și Gavril.

NAUM: - „Domnul este bun, El este un loc de scăpare în ziua necazului; și El îi cunoaște pe cei care se încred în El”

TOSCHRIS: - Normal, doar locuiește în voi. Iată unde este casa lui Dumnezeu!...pe pământ, în atmosfera pământului. Și unde poate locui el cel mai bine avându-i pe toți în supraveghere directă, dacă, nu, chiar în inima fiecăruia. Asta este pu-

terea Domnului: conștiința omului; iar între om și conștiința sa nu se poate interpune nimeni, doar El …Vai de cel ce ține cont de ea și se pedepsește singur! Regretul este chinul dictat de Domnul, conștiință proprie. Natura este Dumnezeu, omul este propriul Dumnezeu. Natura și omul dacă se unesc, Domnul va rămâne în inima omului doar pentru al ucide pe Narcis. Iară și iară starea poetică, simbolismul care însoțește existența în derularea sa: *Libanul o grădină și Carmelul și Basanul ținuturi de vis*... Putem înțelege că omul este sălașul și ocheanul pentru orice lucru, stare. Omul este și cauză și efect, natura întreagă este omul; în natură orice s-ar întâmpla, nimic nu are loc fără băgarea de seamă a omului. Și încă ceva, omul nu lucrează după nici un proiect, totul fiind în capul și mâna sa; în știința sa! ...Iuda din nou în frunte, în calea progresului, desigur, după exemplul lui Cain.

2
PREZENTUL NU ȚINE CONT DE TRECUT. POATE VIITORUL, DA!

NAUM: - Împăratul Ninivei ne cheamă la luptă, pe noi, pe cei războinici și puternici, dar vai nouă din pas în pas ne poticnim tot mai des, suntem legați de mâini și de picioare de funii ascunse, noi vrem să ne apărăm țara dar vântul neputinței bate peste noi…Ninive ca o femeie, care stă să cadă vlăguită… „Porţile de la râuri sunt deschise, şi palatul se prăbuşeşte! S-a isprăvit cu ea: este dezgolită, este luată; slujnicele ei se vaită ca nişte turturele şi se bat în piept. Inima îi e mâhnită, îi tremură genunchii, toate coapsele suferă.”

TOSCHRIS: - Un adevărat poem al înfrângerii. Fiii lui Israel posesori de tehnologie de vârf, de vitejie în atac, față de cucerirea Canaanului, acum fără Domnul în frunte …Fiii lui Israel judecați și când păcătuiesc față de Domnul, și când păcătuiesc față de ei înșiși, și când alții păcătuiesc și ei suferă!.

3
CURVIILE NINIVEI ȘI VRĂJITORIILE EI

NAUM: - Vai de tine Ninive!...Ninive cum ai putut să ajungi... „Grămezi de trupuri moarte! Morţi fără număr! şi totul din pricina multelor curvii ale curvei plină de farmec, fermecătoare iscusită, care vindea neamurile prin curviile ei şi popoarele prin vrăjitoriile ei.”

TOSCHRIS: - Din nou simbolul folosit pentru etalonarea adevărului despre credință. Unde nu este credință, la aceste popoare fără credință, unde liber-cugetătorii sunt ca păsările cerului în albastru infinit, unde fiecare unelteşte împotriva vecinului, nu poate exista pace și nici fericire, viață îmbelşugată. Comunitate dezvoltată fără legi severe și bine închegate, nu există.

NAUM: - „Iată, zice Domnul oştirilor, îţi voi ridica poalele peste cap ca să-ţi vadă neamurile goliciunea, şi împărăţiile, ruşinea. Voi azvârli cu murdării peste tine, te voi înjosi şi te voi face de ocară.”

TOSCHRIS: - Ca francezii după al Doilea Război Mondial, au aruncat vina rușinii pe femeile frumoase care au colaborat cu nemții. Sau ca la mine în oraș, unde odată, în secolul XX, perioadă imediat postbelică exista una, Leana nebuna, care își ridica rochia în plină stradă să i se vadă rușinea mai ales când întâlnea un grup de militari în permisie.

NAUM: - „Etiopia şi egiptenii fără număr erau tăria ei, Put şi libienii erau ajutoarele ei. Şi totuşi a trebuit să plece şi ea în surghiun, s-a dus în robie; şi pruncii ei au fost zdrobiţi în toate colţurile ulițelor; au aruncat sorţul asupra fruntaşilor ei, şi toţi mai marii ei au fost aruncaţi în lanţuri.” Chiar și negustorii, fără număr suferă acum de pe urma necinstei tale.

TOSCHRIS: - Chiar așa, comerțul, dar fără el poate exista lumea? Este posibilă gamela fascistă, gamela comunistă? Știai că în mileniul III se vor mării pensiile ca să crească consumul? Știai că comerțul va fi precum acuma și după exterminarea ta

pe primul loc în lume?... Că superputerile vor fi Supermarketurile?

NAUM: - Și precum negustorii, iată „Voievozii tăi sunt ca lăcustele, mai marii tăi ca o ceată de lăcuste care tăbărăsc în dumbrăvi pe răcoarea zilei. În timp ce păstorii tăi dorm, împărate al Asiriei, şi vitejii tăi se odihnesc, poporul tău este risipit pe munţi, şi nimeni nu-l mai strânge.”

TOSCHRIS: - Răutatea și minciuna stau la baza tuturor lucrurilor din sfera social politicului. Dar trebuia să se întâmple așa, stătea scris în ceruri, trebuia să fi venit și suferința ta, bogată Asirie, când batjocoreai pe Iuda și Ierusalimul

« HABACUC »

(Îmbrățișare)

1

CEL RĂU BIRUIE PE CEL BUN ŞI JUDECATA ESTE NEDREAPTĂ

HABACUC: - „Până când voi striga către Tine, Doamne, fără s-asculţi? Pentru ce mă laşi să văd nelegiuirea...Legea este fără putere, şi dreptatea nu se vede, căci cel rău biruie pe cel neprihănit și se fac judecăţi strâmbe.”

TOSCHRIS: - Realitatea lumii. Legea este fără putere, nu există dreptate, răul biruie binele. O lume care pare fără Domnul. O lume fără legea omului! legea convieţuirii oamenilor în societate. Din contră legea omului în comunitate care pare depravată. Omul fără lege, liber ca pasărea cerului într-o societate care geme sub povara libertății de orice constrângere deliberată.

HABACUC: - Iată, Domnul „îi va ridica pe haldei, popor turbat şi iute, care străbate întinderi mari de ţări ca să pună mâna pe locuinţe care nu sunt ale lui.”

TOSCHRIS: - Pari, Habacuc, a fi Eul unui popor neînfricat. Poporul nu există decât prin el însuși. El este liber de orice constrângere. El nu respectă decât legile pe care le cunoaște și pe care dorește să le aibă. Întreaga viață a lui este de a-și da drepturi depline în tot ceea ce vrea să facă cu voia sau fără voia oricărei divinități sau rațiuni mai mult sau mai puțin chibzuite.

HABACUC: - „Caii lui sunt mai iuţi decât leoparzii, mai sprinteni decât lupii de seară, şi călăreţii lui înaintează în galop de departe, zboară ca vulturul care se repede asupra prăzii.”

TOSCHRIS: - Neamul care beneficiază de tehnologie avansată zboară ca vulturul, precum Moise a purtat poporul la „Ieșirea” sa din robia Egiptului spre patria promisă pe aripi de vultur, întinse!

HABACUC: - „Doamne, Tu, Stânca mea, ai ridicat acest popor ca să dai prin el pedepsele Tale! Ochii Tăi sunt aşa de curaţi că nu pot să vadă răul şi nu pot să privească nelegiuirea”! Cum poţi tu să-i vezi pe mişei şi să nu spui nimic, şi să-l laşi pe cel rău să-l „mănânce pe cel mai neprihănit decât el?”

TOSCHRIS: - Preocuparea majoră a omului este să aducă laudă mâinii sale, ca Tudor Arghezi, mrejelor sale, năvodului cu care prinde peștii - liberi să zboare prin apele lor. Peștii nu plâng și nici nu zbiară, dar se zbat enorm atunci când simt că mor. ...Interesul poartă fesul - interesul progresului este bunăstarea personală, dar mai ales a comunității...

2
SCRIE PROOROCIA ȘI SAP-O PE TABLE

HABACUC: - „M-am dus la locul meu de strajă şi stăteam pe turn ca să veghez şi să văd ce are să-mi spună Domnul şi ce-mi va răspunde la plângerea mea.”

TOSCHRIS: - Ca Hamlet…căutând răspuns de la fantoma tatălui plecat în lumea umbrelor.

HABACUC: - „Domnul mi-a răspuns şi a zis: - Iată, i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credinţa lui. Ca şi cel beat şi semeţ, cel mândru nu stă liniştit.”

TOSCHRIS: - Acapararea și creșterea puterii datorită gurii este ca boala care crește precum aluatul și duce negreșit la împărăția morților. Împărăția săracilor, neprihăniților crește încet, aproape imperceptibil și ea nu este prilej de laudă și propagandă. În cazul acesteia, ea rămâne în spatele ușilor cu lacăte închise. Prima transpiră în piețele publice și face să răsune după ce toate ușile din jurul pieții sunt deschise. Pentru aceasta cea mai rentabilă afacere astăzi este scena mobilă care se montează propagandistic și difuzoarele cu zeci de milioane de decibeli…

HABACUC: - „Nu va fi el de batjocura tuturor acestora, de râs şi de pomină? Fiindcă a jefuit multe neamuri, toată rămăşiţa popoarelor îl va jefui. Vai de cel ce strânge câştiguri nelegiuite pentru casa lui, ca să-şi aşeze apoi cuibul într-un loc înalt şi să scape din mâna nenorocirii!”

TOSCHRIS: - Lucru frecvent petrecut astăzi, în mileniul trei, când oamenii își distrug CV-ul și dosarul de urmărire al Securității, nevorbind de trecutul lor dar locuind în palate în care ochiul curios al legii și al presei nu are acces! Oameni care-și ascund trecutul. Dar ei nu știu că nu poți să-ți ascunzi trecutul. Nu poți să-ți ascunzi salariul pe care îl iei sau pe care nu-l meriți. Nimic nu merită omul care se scoală și merge la muncă și, în lucrarea sa, nu știe decât să cânte din frunză. Oamenii s-au născut din Adam, și nici măcar Creatorul, Domnul, nu a acceptat decât săptămâna de lucru de șapte zile din care în una din zi să nu facă nimic, să doarmă și să viseze, și doar atât!

HABACUC: - „Ruşinea casei tale ţi-ai croit, nimicind o mulţime de popoare, şi împotriva ta însuţi ai păcătuit. Căci piatra din mijlocul zidului strigă, şi lemnul care leagă grinda îi răs-

punde. Vai de cel ce zideşte o cetate cu sânge, care întemeiază o cetate prin nelegiuiri!”

TOSCHRIS: - Acela nu doarme, lucrează zi și noapte în propria ascundere. Mișună ca șobolanul prin întunecimi.

HABACUC: - „Iată, când Domnul oştirilor a hotărât lucrul acesta, popoarele să se ostenească pentru foc, şi neamurile să trudească întruna și mai mult pe degeaba.”

TOSCHRIS: - Mai grav, ele plătesc din greu focul care să le încălzească iarna locuința, apa! Ca și focul ajunse în mâinile profitorilor, la fel aerul și pacea sufletului, lumina, care altădată, costa câțiva bănuți, simbolic, kilowatul oră!

HABACUC: - „Vai de cel ce dă aproapelui său să bea, vai de tine care îi torni băutură spumoasă şi-l ameţeşti ca să-i vezi goliciunea!”

TOSCHRIS: - In vino veritas și, dacă ești corect bea și tu când îl îmbini pe unul să bea mai mult decât trebuie…nu de alta dar mai ales la băutură să fiți egali. De aceea omul băut nu are nici o vină, băutura fiind cea care clatină omul și ea poate lua chiar și locul Domnului. Băutura și banul sunt uneltele Satanei.

3
RUGĂCIUNEA LUI HABACUC - CÂNTEC DE JALE

HABACUC: - Doamne, ce am auzit din gura Ta de m-am îngrozit atât? Când Tu de fapt ești măreția însăși mai mult decât orice alt lucru care se mișcă pe pământ. „Strălucirea Ta este ca lumina soarelui, din mâna Ta pornesc razele, şi acolo este ascunsă tăria Ta.”

TOSCHRIS: - Mâna, simbolul faptei. În faptele bune stă puterea și căldura soarelui!

HABACUC: - „Înaintea Lui merge ciuma, şi molima calcă pe urmele Lui.” Și chiar dacă totul se va usca și nu va mai rodi nimic, oile și vitele vor pieri „eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!”

TOSCHRIS: - Indiferent ce se va întâmpla, dacă trăiesc, merită să iubesc și să mă bucur de viață! Permanent există acest Eu în care numai Domnul are loc și din care mă hrănesc netrebuindu-mi decât apă și lumina soarelui…Nici nu mă gândesc că cineva poate să mi le ia!

« ȚEFANIA »

(*Cel ascuns de Iah*)

(Fiul lui Iezechia, pe vremea lui Iosia împăratul lui Iuda)

1
A STA DEOPARTE ȘI A CUNOAȘTE RĂUL NU ESTE PE PLACUL DOMNULUI

ȚEFANIA: - „Voi nimici totul de pe faţa pământului, zice Domnul. Voi nimici oamenii şi vitele, păsările cerului şi peştii mării, pietrele de poticnire şi pe cei răi împreună cu ele; voi nimici cu desăvârşire pe oameni de pe faţa pământului...”

TOSCHRIS: - A sta deoparte și a cunoaște răul nu este pe placul Domnului .

2
VAI DE COMUNITATEA ÎN CARE LAUDA ESTE STĂPÂNĂ

ȚEFANIA: - „El Îşi va întinde mâna şi spre miazănoapte, va nimici Asiria şi va preface Ninive într-o pustietate, într-un pământ fără apă ca pustiul. Iată, dar, cetatea aceea veselă, care stătea plină de încredere şi zicea în inima ei: - Eu şi niciuna afară de mine!”

TOSCHRIS: - Asiria și Ninive vor ajunge tot o dărămătură și nimeni nu-și va aduce aminte de zilele lor înfloritoare căci așa se întâmplă când peste oameni și comunități vine pedeapsa cea mare și oamenii se calcă între ei, fac denunțuri și se reclamă

între ei neavând capre pe care să arunce nemernicia așa cum se întâmpla odată cu Azazel…

3
CÂND ÎNFLOREȘTE BISERICA ÎNFLOREȘTE ȘI COMUNITATEA

ȚEFANIA: - „Vai de cetatea îndărătnică şi spurcată, vai de cetatea plină de asuprire! Ea n-ascultă de niciun glas, nu ţine seama de mustrare, nu se încrede în Domnul. Căpeteniile ei în mijlocul ei sunt nişte lei care răcnesc; judecătorii ei sunt nişte lupi de seară care nu mai lasă niciun os până dimineaţa. Prorocii ei sunt uşuratici şi înşelători; preoţii ei pângăresc lucrurile sfinte, calcă Legea. Iar cine este nelegiuit nu ştie de ruşine!”

TOSCHRIS: - Aproape să rămân mut la ceea ce-mi aud urechile, Țefania. Mă gândesc la timpul meu. Oare cei care au preluat puterea în mileniul trei au cunoscut vremurile tale, îndeaproape? Te-au auzit pe tine ce vorbești? Nu se poate. În mileniul trei chiar vom trăi după rețeta voastră dinainte de Babilon! De ce oare?...dacă cartea ta este scrisă doar pentru ca lumea să știe, și să se ferească? La ce bun că ea a fost scrisă? De ce lumea va deveni din ce în ce mai proastă, când, invers, tehnologia merge pe partea ei cea mai ascendentă?

ȚEFANIA: - „Atunci voi da popoarelor buze curate, ca toţi să cheme Numele Domnului, ca să-I slujească într-un gând. Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit şi mic, rămăşiţele lui Israel, care nu va mai săvârşi nelegiuire, care nu va mai spune minciuni.”

TOSCHRIS: - Atunci, atunci, voi face și voi drege! Atunci!? Iată de când dăinuie, mereu și mereu ilogicul viitor. Ca în mileniul trei, din nou, când legile se dau cu aplicare altă dată, normal, în viitor, atunci când obiectul în sine devine, poate anacronic și, chiar, poate, nici nu mai trebuiește. Of, Doamne, ce societate! în care nimeni nu mai crede în nimeni, și... nimic. Și fiecare face legea pentru altădată, când speră, el, după ce a

băut vin, că va fi odată şi odată vremea propice legii!, când, iar îşi dă seama că legea trebuie schimbată! Iată de când această metodă comunistă când totul există la viitor și omul se hrănește cu speranțe…Speranțe care nu se realizează vreodată, precum este și lumea de apoi.

« HAGAI »

(*Sărbătoresc*)

(Zorobabel-dregătorul lui Iuda și Iosua-marele preot,
în al doilea an al împăratului Darius)

1
DARIUS ORDONĂ REFACEREA TEMPLULUI. IERUSALIMUL SE ANUNȚĂ CAPITALĂ A LUMII ANTICE

HAGAI: - Iată ce ne spune Domnul: „Poporul acesta zice: - N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului! Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiţi în case căptuşite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată”?

TOSCHRIS: - Cum mai spuneam și altădată, este normal ca voi să stați în case frumoase, vile și palate și biserica să fie dărâmată? Nu știați, nu știți, că până în secolul nouăsprezece, mileniul doi, după Christos, în lumea întreagă biserica era cea mai înaltă casă? Cu turnuri și ornamente, frumuseți arhitecturale, unice și nemaivăzute? Cu frumuseți executate de mâna, cu penelul sau dalta și ciocanul?

HAGAI: - „Aşa vorbeşte acum Domnul oştirilor: - Uitaţi-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Semănaţi mult, şi strângeţi puţin, mâncaţi, şi tot nu vă săturaţi, beţi, şi tot nu vă potoliţi setea, vă îmbrăcaţi, şi tot nu vă este cald; şi cine câştigă o simbrie o pune într-o pungă spartă!”

TOSCHRIS: - Și tot nu vă ajunge și vreți într-una mai mult și mai multe, precum baba din povestea cu moșul și peștișorul de

aur pe care l-a prins în năvod; și peștișorul le-a dat tot până când baba a cerut imposibilul și întreaga construcție s-a năruit, a dispărut ca și cum nu ar fi fost! Omul trebuie să fie ponderat în toate și tot ce-i prisosește să dăruiască altuia.

HAGAI: - Iată ce ne spune Domnul: „Uitaţi-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Suiţi-vă pe munte, aduceţi lemne şi zidiţi-Mi Casa!”

TOSCHRIS: - „Domnul a trezit duhul lui Zorobabel, fiul lui Şealtiel, şi duhul lui Iosua, fiul lui Ioţadac, şi duhul întregii rămăşiţe a poporului.” Și i-a pus la treabă. Așa a început lucrarea fiilor lui Israel la „Casa Domnului în ziua a douăzeci şi patra a lunii a şasea, în anul al doilea al împăratului Darius.” Al doilea Templu după cel ridicat de Solomon. Un templu mai frumos ca primul, cu mai puțin aur, dar cu forme mărețe influențate de arhitectura templelor grecești. În Iuda pătrunseseră ordinele corintic, doric și ionic și se plămădeau și cele romane.

2
ZOROBABEL, GUVERNATOR AL IERUSALIMULUI

VOCEA DOMNULUI: - „Acum fii tare, Zorobabel! Fii tare şi tu, Iosua, fiul lui Ioţadac, marele preot! Fii tare şi tu, tot poporul din ţară, şi lucraţi! Căci Eu sunt cu voi.”

TOSCHRIS: - Ordinul s-a dat prin glasul Domnului șoptit lui Hagai proorocul.

VOCEA DOMNULUI: - „Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi; şi în locul acesta voi da pacea.”

TOSCHRIS: - Zorobabel ales guvernator al Ierusalimului după șaptezeci de ani de robie a fiilor lui Israel în Babilon.

« ZAHARIA »

(*De care Și-a amintit Iah*)
(Fiul lui Berechia, anul al doilea al lui Darius)

MOTTO: Domnul este viață, El nu există în moarte. El este ceea ce este. Domnul este Putere, Forță și Mișcare…

1
ZAHARIA PREVEDE GENIUL POPORULUI CARE L-A CREAT PE DOMNUL

VOCEA DOMNULUI: - „Întoarceţi-vă la Mine şi Mă voi întoarce şi Eu la voi. Nu fiţi ca părinţii voştri, cărora le vorbeau prorocii, zicând: Întoarceţi-vă de la căile voastre cele rele, de la faptele voastre cele rele!, dar n-au ascultat şi n-au luat aminte la Mine."

TOSCHRIS: - Realitatea este un dat, și nu este necesar să te căiești că nu ai trăit în credință. Important este ce vei face de acum încolo.

VOCEA DOMNULUI: - „Mă întorc cu îndurarea către Ierusalim; Casa Mea va fi zidită iarăşi în el, şi funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului."

ZAHARIA: - Am privit în sus și am văzut patru coarne! Ce să fie cu ele? Și Domnul mi-a spus: Ele au lovit pe Iuda și Ierusalimul, pe Israel și i-au risipit. Acum văd patru fierari, ce să fie cu ei? Și Domnul mi-a spus că fierarii aceștia „au venit să sperie şi să taie coarnele neamurilor care au ridicat cornul împotriva ţării lui Iuda ca să-i risipească locuitorii."

TOSCHRIS: - Ierusalimul a devenit capitală a lumii și este primul și singurul oraș al Domnului, singurul și unicul stăpânitor al universului. Așa s-a născut idealismul în opoziție cu materialismul.

2
IERUSALIMUL CETATE DESCHISĂ, ATUNCI!

ZAHARIA: - Doi îngeri mi-au ieșit în cale. Unul avea o funie în mână și spunea că vrea să măsoare Ierusalimul în lung și-n lat. Celălalt mi-a zis: „Ierusalimul va fi o cetate deschisă, din pricina mulţimii oamenilor şi vitelor care vor fi în mijlocul lui.” Și Domnul însuși o va apăra ca un scut de foc împrejurul său. „Multe neamuri se vor alipi de Domnul, în ziua aceea, și vor fi poporul Său”. Iuda și Ierusalimul vor fi din nou ale Lui.

TOSCHRIS: - Iată, Ierusalimul primul oraș deschis al lumii. În Ierusalim poate intra și ieși oricine, Domnul, stăpânul său va face un foc în jurul său și nu va lăsa să intre și ieși decât pe cei cu gândul curat la adresa Stăpânului lumii…Ierusalimul, cel mai mare club al oamenilor de bine din lume. Aici vor veni și vor pleca, după ce se vor pocăi, toți cei care sunt de acord, gândesc și făptuiesc în consens, pentru binele omenirii, iar în secolul douăzeci și unu, mileniul trei, era ce urmează timpului tău, aici vor veni toți cei care gândesc global și simt local, și văd în mondializare pasul definitiv al omenirii, înaintea expansiunii ei către alte lumi.

3
„IATĂ, VOI ADUCE PE ROBUL MEU, ODRASLA.”

ZAHARIA: - „Îngerul mi-a arătat pe marele preot Iosua stând în picioare înaintea Îngerului Domnului şi pe Satana stând la dreapta lui ca să-l pârască.”

TOSCHRIS: - Zaharia, tu vezi ce văd eu? Acesta-i chiar Satana, îngerul răului. Piei Satano că noi suntem cu Domnul! Domnul a ales Ierusalimul, Domnul e cu noi! Dar Iosua este îmbrăcat cu haine murdare şi totuşi stă înaintea Îngerului.

ÎNGERUL DOMNULUI (către Iosua): - „Dezbrăcaţi-l de hainele murdare de pe el! Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea şi te îmbrac cu haine de sărbătoare!”

ZAHARIA: - Iată ce-ți spune Domnul, popor: - „Dacă vei umbla pe căile Mele şi dacă vei păzi poruncile Mele, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla. Căci, iată, spre piatra aceasta Eu însumi voi săpa ce trebuie săpat pe ea, şi într-o singură zi voi înlătura nelegiuirea ţării acesteia.”

4
ÎN ORICE CONSTRUCȚIE SĂLĂȘLUIEȘTE DUHUL DOMNULUI - OMUL SUPERIOR

VOCEA DOMNULUI: Orice lucru, construcție, nu se va face decât prin blânzenie și credință, nu prin forță, ci numai prin Duhul Meu. Cu mâna ta ai pus această temelie „și tot cu mâna ta o vei termina”. Este cineva care să disprețuiască această zi a „începuturilor slabe? Acești șapte ochi vor privi cu bucurie firul de plumb în mana ta, Zorobabel: aceștia sunt ochii Domnului care cutreieră tot pământul.”

TOSCHRIS: - Mulțumesc Doamne, a-i spus despre om și legea vieții, totul!

5
EDUCAȚIA CIVICĂ - MORALA SOCIETĂȚII

ZAHARIA: - M-am uitat din nou înspre ceruri și Domnul mi-a arătat un hrisov enorm din care literele frumos scrise apăreau rând cu rând…Ce este acesta Doamne? am întrebat.

TOSCHRIS: - Iată, imaginea video. Simbolismul a ajuns atât de departe și apare încă de la începutul lumii. Se pare, chiar, că el stă la baza sfinții și precede parabola. Ca să dialoghezi cu divinitatea trebuie să fii un om bogat în idei și nu bine instruit. Învățatul nu mai știe să facă diferența între ce-i primit și ce este al său!...ca în cazul poeților prolifici care multiplică cuvinte fără să spună mare lucru, și care se autoplagiază, când vorbele sunt prea multe și ideile puține...

VOCEA DOMNULUI: - „Acesta este blestemul care-i peste toată ţara; căci, după cum e scris pe el, orice hoţ şi oricine jură strâmb va fi nimicit cu desăvârşire, aici.”

ZAHARIA: - Și printre rândurile de litere frumos meșteșugite mai văd…da, o măsură, o efă! Ce să însemne asta?

VOCEA DOMNULUI: - „Aceasta este nelegiuirea lor în toată ţara” și toate vremurile. „Nu vezi și o femeie în mijlocul efei?”

ZAHARIA: - „Ba da, o văd”

VOCEA DOMNULUI: - „Aceasta este nelegiuirea”!

TOSCHRIS: - Ce simbol ai ales și Tu Doamne și cum s-a menținut el de-a lungul timpului: Sara, Rebeca, Tamar, Batșeba și, desigur, mai puțin Rut!

…

8

„FIECARE SĂ SPUNĂ APROAPELUI SĂU, ADEVĂRUL”!

ZAHARIA: - Iată ce mai zice Domnul: „Vreau să revin în Sion, Mă cheamă Ierusalimul, cetatea mea de inimă, cu muntele Meu cel sfânt”.

TOSCHRIS: - Întoarcerea în Sion, din robia babiloniană cea mai mare bucurie și victorie a fiilor lui Israel și a Domnului lor. Ierusalimul va înflori din nou, mai ceva ca înainte, și va deveni un nume care va rezista și va înflori și în mileniul trei după Iisus Christos. Fiii lui Israel rămânând fără patrie, dar răspândiți în întreaga lume, vor face primii pași spre globalizare, îndeplinind previziunile proorocilor, cât mai ales al Domnului lor.

ZAHARIA: - Și tot așa vorbește Domnul, readucând dreptatea în comunitatea voastră, popor: „Iarăşi vor şedea pe uliţele Ierusalimului bătrâni şi femei în vârstă, fiecare cu toiagul în mână, din pricina marelui lor număr de zile.” Și după ce ați fost ceea ce ați fost ca un „blestem între neamuri, tot astfel vă voi mântui, şi veţi fi o binecuvântare”!

TOSCHRIS: - Nu vă temeți de vorbe, „ci întăriți-vă mâinile”! Faptele să vă fie călăuza în viață, și gura pe măsura faptelor, însă, cât mai mică!

ZAHARIA: - Continuă Domnul: După cum știți pe părinții voștri i-am pedepsit atunci când au făcut rău, mâniindu-Mă... Însă acum nu doresc decât să fac bine „Ierusalimului și casei lui Iuda. Fiecare să spună aproapelui său adevărul”; nimeni să nu pună răul în inimă, răul împotriva aproapelui și nici să jure strâmb.

TOSCHRIS: - Politica de bună vecinătate în comunitate este esențială! Repet: fabrica, familia și strada! sunt componentele de bază în comunitate care ne creează educația…În nici un caz, nu trebuie să se întâmple ca la începutul mileniului III când educația a fost preluată de un Minister al Educației!...în loc să rămână la familie și stradă.

…

10

PATRIA FIILOR LUI ISRAEL ESTE ACOLO UNDE EI ÎȘI AU ROSTUL. FIRUL CU PLUMB ȘI PIATRA DIN CAPUL UNGHIULUI...

ZAHARIA: - „Cereţi de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară pentru toată verdeaţa de pe câmp. Căci terafimii vorbesc nimicuri, ghicitorii prorocesc minciuni, visele mint şi mângâie cu deşertăciuni.” Cereți Domnului ceea ce trebuie să vă dea, ca să nu mai semănați cu o turmă fără păstor. Domnul să vă fie păstorul!

TOSCHRIS: - Așa este, după Solomon va lipsit conducătorul. Fără meșter conducător o echipă nu poate construi nimic. Iar în viața civilă, tot așa, fără conducător, nu se poate construi nimic. Așa nu se poate coagula o comunitate. …Tratez despre o știință a Cărții Cărților care nu este identică cu o știință laică bazată pe cercetare, ci ea este desprinsă din cunoașterea empirică specifică perioadei cuprinsă între timpul lui Cain și Abel,

și timpul lui Iisus Christos. Această știință a Cărții Cărților se aplică numai la vremea antică dinainte de Christos. După El viața omului capătă altă dimensiune și ea cuprinde perioada dintre naștere și viață. ...Predicția, arta divinației, nu există în absența experimentului - experienței, toate! ale trecutului. Clasificarea magilor, ghicitorilor se face pe baza acestei experiențe, cunoașterea cât mai fidelă a trecutului, existența unei experiențe colosale, memoria! Cu cât luăm în calcul mai multe realități (experiențe) cu atât vom avea mai multe posibilități, variante! de prefigurare a viitorului …Coloana Infinitului (infinit nu există) nu aparține Monumentului Eroilor și aici trebuie să vedem excepționalitatea gândirii brâncușiene care era de factură daco - romană - iudaică. Doar prin Brâncuși putem, astfel, să-l aducem pe Zalmolxis lângă Christos, cum tot vor unii să zică și să facă. Întreaga operă brâncușiană este mai aproape de abstractul zalmolxian, dacic, al luminii necuprinse, și mai apoi iconic arabo ortodox, decât de iconicul roman mult mai aproape de figurativul uman din cetatea eternă! Brâncuși a fost un artist paradoxal!...nimeni mai bine, decât el, nu a creat o operă în același timp abstractă și figurativ realistă. Posibil paradoxul, dacă ne gândim că și abstractul și figurativul se regăsesc în întregime în figura geometrică!...Masa Tăcerii, Poarta Sărutului, Coloana Infinitului(!) și Sărutul. Brâncuși nu a avut nici o patrie, singura lui patrie a fost gândul!...cel care dă roată pământului. De aceea eu i-am zis artistul mai mult filosof, decât sculptor…

VOCEA DOMNULUI: - „Mânia Mea s-a aprins împotriva păstorilor şi voi pedepsi pe ţapi.”

TOSCHRIS: - Pe cei care duc înainte fără crâcnire turma!?

ZAHARIA: - „Căci Domnul oştirilor Îşi cercetează turma, casa lui Iuda, şi o va face, ca pe calul Său de slavă, în luptă.”

TOSCHRIS: - Cercetare riguroasă din care trebuie să rezulte, în urma acesteia, un obiect sau situație comparabilă cu aceea a

obținerii unui cal de rasă…Desigur, calul Domnului, unul de slavă!

ZAHARIA: - „Din el va ieşi Piatra din capul unghiului, din el va ieşi ţăruşul, din el va ieşi arcul de război; din el vor ieşi toate căpeteniile laolaltă.”

TOSCHRIS: - După ce le ai pe toate puse la punct, bine proiectate, abia atunci te gândești la căpetenii, după cum am văzut, fiii lui Israel, având o căpetenie la cinzeci de oameni activi. Fiind atât de riguroasă cercetarea, și pretențioasă, din aceasta vor ieși, rezulta, uneltele, condițiile perfecțiunii, existenței, limitele ei: Piatra din capul unghiului, Țărușul, Arcul de război. Criteriile! Principii iudaice preluate mai târziu de romani și de creștini. Există măsură în toate!...măsurabilul! Din acest punct de vedere Masa Tăcerii și Poarta Sărutului sunt o expresie a măsurabilului, Coloana Infinitului nu este creștină și nici iudaică; este păgână, exprimând infinitul! Poate să exprime, orice!

ZAHARIA: - Fiii lui Israel „vor fi ca nişte viteji care calcă în picioare noroiul de pe uliţe; în luptă, se vor lupta, pentru că Domnul va fi cu ei. Și El va întări casa lui Iuda şi Iosif; îi va aduce înapoi...şi se vor înmulţi cum se înmulţeau odinioară. Îi voi risipi printre popoare, dar ei se vor întoarce”, mereu.

TOSCHRIS: - Pentru fiii lui Israel patria este ca piatra din capul unghiului din colțul zidului, țărușul și arcul de război. Patria este acolo unde pot să iubească și să fie iubiți. Și nimeni nu trebuie să uite că dintre ei s-a ridicat Mântuitorul și Apostolii săi.

11
NATURA ȘI ÎMPĂRĂȚIA, TOTUNA

ZAHARIA: - „Deschide-ţi porţile, Libanule, ca să-ţi mănânce focul cedrii! Vaită-te, chiparosule, căci cedrul a căzut, şi cei falnici sunt nimiciţi! Văitaţi-vă, stejari din Basan, căci pădurea cea nepătrunsă a fost dată jos!”

TOSCHRIS: - Pădurea apără poporul. Pădurea este un desiș de nedescris pentru cine nu o cunoaște. Fie lumină, fie noapte, pădurea este plină de viață. ...Popoarele care beau și cântă când statele lor sunt prost guvernate, care se-nveselesc când le cântă cucul a pagubă curată și ele se bucură că sunt bogate, atunci își merită soarta de a fi vânate de alții. Ele sunt ca oile care sunt vândute fără să știe ce le așteaptă.

VOCEA DOMNULUI: - „Atunci m-am apucat să pasc oile de tăiat. Am luat două toiege: pe unul l-am numit *Îndurare*, iar pe celălalt l-am numit *Legământ*. Şi am zis: nu vă mai pot paşte! Cea care are să moară să moară, cea care are să piară să piară, şi cele ce mai rămân să se mănânce unele pe altele!" Am rupt cele două toiege. Primul, ca să nu mai am obligații față de toate popoarele, și, al doilea „ca să rup frăţia dintre Iuda şi Israel." Iar despre păstorul care își „părăsește oile" atât am a vă spune: „să cadă sabia pe braţul lui şi pe ochiul lui cel drept!" Să rămână fără mâini de tot și fără lumina ochilor!

TOSCHRIS: - „Vai de păstorul de nimic care îşi părăseşte oile!" Căci aceste animale blânde și frumoase și care dau atâta bogăție omului sunt semnele vii ale prezenței Domnului care are grijă și de animalul domestic, şi de om, la fel. Vă dați seama ce crime vor avea loc în această lume când se vor aplica principiile globale ale aplicării soluției finale în masă?... gripele aviare, pestele porcine și, vai nouă, chiar pandemiile de viruşi care omoară oameni!

12
PROOROCIREA DESPRE ISRAEL

ZAHARIA: - „Aşa vorbeşte Domnul care a întins cerurile şi a întemeiat pământul, şi a întocmit duhul omului din el: iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de ameţire pentru toate popoarele dimprejur şi chiar pentru Iuda, la împresurarea Ierusalimului". Și mai spune Domnul că „în ziua aceea", Ierusa-

limul va fi piatra din capul unghiului pentru orice popor și orice neam va veni împotriva Ierusalimului va fi nimicit...

TOSCHRIS: - Când a făcut omul, Domnul i-a dat duh din duhul Său, i-a dat limbă și creier, dar mai ales mâini și degete, zece, inegale, fiindcă și treburile pe care omul le rezolvă zilnic sunt inegale, în număr mare, un infinit, putem spune într-o viață; și faptele sale trebuie cu migală și meșteșug artistic înfăptuite. De piatra grea nu se atinge nimeni, ea este o probă de încercare și de obicei omul obișnuiește să se uite la ea, să o admire în neputința lui față de ea. Așa și cu Ierusalimul, după robia din Babilon, care devine nu o piatră, ci o stâncă în fața căreia, în mileniile ce urmează, omenirea vine să se închine… Ierusalimul va deveni capitala mondială a religiei creștine și iudaice, iar Israelul va deveni capitala statelor care îl au pe Dumnezeu ca mentor…Așa spun eu care mă consider fiu al lui Israel și creștin întru Domnul.

13
DIN TINEREȚE PÂNĂ LA BĂTRÂNEȚE OMUL A FOST PLUGAR. FĂRĂ PÂINE CEI MULȚI DEVIN CERȘETORI

ZAHARIA: - „În ziua aceea, se va deschide casei lui David şi locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat şi necurăţie. În ziua aceea Domnul va stârpi din ţară numele idolilor, va scoate din ţară prorocii mincinoşi şi duhul necurat.”

TOSCHRIS: - Plugarul este primul și cel mai important om! El se luptă cu pământul și de cele mai multe ori îl învinge, plugăria fiind prima dintre preocupările lui Adam, și prin care omul a dialogat constructiv și în interes comun cu meșterul lui cel mai important, Natura!...un fel de homo faber.

ZAHARIA: - „Şi dacă-l va întreba cineva: de unde vin aceste răni pe care le ai la mâini? el va răspunde: în casa celor ce mă iubeau le-am primit.”

TOSCHRIS: - Munca pentru familie și pentru comunitate este miraculosul balsam care vindecă rănile datorate acesteia.

Munca înseamnă eroism și oamenii, din totdeauna, s-au aliniat în paradele lor de glorie, doar prin faptele eroice petrecute în cadrul muncii pentru propria propășire înaltă, doar în comunitate și pentru comunitate, existând acest eroism! Să nu confundăm eroismul cu propaganda patriotardă. Departe de oameni eroismul petrecut pe câmpul de luptă, unde unii cu alții se luptă de cele mai multe ori fără să se vadă și fără să se cunoască, doar că le spun alții să o facă! Să moară pentru ei!

ZAHARIA: - „Scoală-te, sabie, și apără păstorul Meu și omul care Îmi este tovarăș! strigă Domnul."

TOSCHRIS: - Doar sabia poate face dreptate căci, doar, numai ea nu știe să facă politică sau să fie știrbă și să mintă. Forța pentru încă trei mii de ani va rămâne singura democrație asumată, căci oamenii se aseamănă cu câinii, cei mai mulți lătrând de frică…Așa e și cu dezangajarea între state prin etalarea înarmării! Domnului, totuși, nu-i plac oamenii care se laudă. Întotdeauna lasă-te lăudat de alții și nu cu orice preț…Lauda este o povară grea!

ZAHARIA: - Dacă trebuie „Loveşte păstorul, şi se vor risipi oile! zice Domnul și Îmi voi întoarce mâna spre cei mici." Două treimi din țară vor fi nimicite, dar îmi va rămâne o treime pe care „o voi pune în foc şi o voi curăţa cum se curăţă argintul, o voi lămuri cum se lămureşte aurul. Ei vor chema Numele Meu, şi Eu voi zice: - Acesta este poporul Meu!"

TOSCHRIS: - Decât mulți și proști, mai bine puțini și cu minte multă. Orice Revoluție înseamnă optimizare, reducerea noncalității…

14
ÎN ZIUA ACEEA, ZIUA DOMNULUI

ZAHARIA: - „Iată, vine ziua Domnului, când prăzile tale vor fi împărţite în mijlocul tău."

VOCEA DOMNULUI: - „Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, şi femeile, batjocorite; jumătate din cetate va merge în

robie, dar rămăşiţa poporului nu va fi nimicită cu desăvârşire din cetate.”…Domnul va fi pretutindeni!

TOSCHRIS: - De unde tradiția cu Ierusalimul tuturor credincioșilor. Vedem, ce pedeapsă grea este peste oameni să nu mai existe ploaie, să nu mai existe recolte prin care să se asigure grâul de pâine. O singură data în istoria omului, Domnul a dat mană cerească în loc de pâine și asta în deșertul de nisip al încercării voinței în marea credință. În ziua aceea, nu vor mai fi canaaniţi (negustori) în Casa Domnului…Iată, că și Iisus Christos alungă negustorii din Templu la începutul mileniului din era Sa!

« MALEAHI »

(*Trimis al lui Iah.*)

1
TOT CE ESTE MAI BUN ÎN OM TREBUIE ASOCIAT DIVINITĂȚII

MALEAHI: - V-am iubit, zice Domnul! Şi voi spuneţi: „Cu ce ne-ai iubit?”...Nu este Esau frate cu Iacov? - zice Domnul; totuşi am iubit pe Iacov, şi am urât pe Esau, i-am prefăcut munții într-o pustietate, şi moştenirea lui am dat-o şacalilor din pustiu.

TOSCHRIS: - Răul nu face parte din preferințele Domnului. Și, oricum, nu El îl gestionează.

MALEAHI: - „Iar dacă ar zice Edomul: suntem nimiciţi, dar vom ridica iarăşi dărâmăturile!”…Îi răspunde Domnul: - „Să zidească ei, căci Eu voi surpa, şi se vor numi: Ţara răutăţii şi Poporul pe care S-a mâniat Domnul!” Și vor spune toți: „Mare este Domnul dincolo de hotarele lui Israel!”

TOSCHRIS: - Astăzi cei mai rămaşi în urmă sunt cei în afara credinţei în Dumnezeu pe întreg pământul. Cei care mănâncă târâtoare şi gongi cu picioare multe. Tot ce este mai bun în om trebuie asociat cuvântului Domnului.

2
„NU CĂUTAŢI LA FAŢA OAMENILOR CÂND TĂLMĂCIŢI LEGEA”

MALEAHI: - „Acum, către voi se îndreaptă porunca aceasta, preoţilor! Dacă nu veţi asculta, dacă nu vă veţi pune inima ca să daţi slavă Domnului, Acesta va arunca în voi blestemul, pentru că n-aveţi pe inimă porunca Lui.”

VOCEA DOMNULUI: - „Legământul Meu cu Levi era un legământ de viaţă şi de pace. Legea adevărului era în gura lui şi nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui. Căci buzele preotului trebuie să păzească ştiinţa şi din gura lui se aşteaptă învăţătură, pentru că el este un sol al Domnului.”

TOSCHRIS: - Preotul, prima verigă a societății. La fel și religia: între mine și Dumnezeu nu există decât cele zece porunci de pe tablele lui Moise, un om sfânt de dimensiuni colosale un prim învățător de cum trebuie trăit între oameni. În altă ordine de idei, religia este o știință care ține de instituția bisericească.

MALEAHI: - „De aceea şi Eu vă voi face să fiţi dispreţuiţi şi înjosiţi înaintea întregului popor, pentru că n-aţi păzit căile Mele, ci căutaţi la faţa oamenilor, când tălmăciţi Legea.”

TOSCHRIS: - Domnul nu este rău, dar nu poate suporta fapta lui Iuda care „s-a unit cu fiica unui dumnezeu străin”. Modelul dumnezeiesc al Domnului unic trebuie să inspire și pe arhitecții comunităților în legile lor sociale și politice!... partidele politice trebuie să dispară căci se preconizează o omenire fără clase antagoniste; sau, mă rog trebuie să rămână, dar ele nu trebuie să existe în viața de zi cu zi în administrația locală. Cu alte cuvinte consiliile locale formate din taberele politice trebuie să dispară…

4
PROOROCUL ILIE ÎNTRE INIMA PĂRINȚILOR ȘI INIMA COPIILOR

ZAHARIA: - Ascultați ce spune Domnul înainte de ziua dreptății, venirea Sa: - „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. El va întoarce inima părinţilor spre copii şi inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc ţara cu blestem!”

TOSCHRIS: - Ilie și cu Moise stau în spatele lui Iisus la Schimbarea la Față a Acestuia. Apostolii dorm, ei nu trebuie să vadă, ci numai să creadă. Credința stă la baza vieții și nu știința. Ilie este numele multor oameni. Și pe bunicul meu l-a chemat Ilie, pe celălalt Ștefan și pe fratele meu mai mare l-a chemat Ilie…Ilie, Ilie, Elie, Elie ai fost om și Domnul te-a luat la cer și te-a înzestrat cu biciul de foc, și căruță cu roți de foc. Înaintea Curcubeului frumos, cerul este brăzdat de biciul tău de foc și fulgerul scrâșnetul roților tale bubuit de nori, armăsari cu flăcări în nări, ploaia binecuvântată pe care o dărui cu găleata de primăvara până toamna. Pot oare exista pe acest pământ ploi și părinți fără copii, și copii fără părinți? Nu cred așa ceva, trăsnetul întrebând pe tatăl, unde îți este fiul, să nu cadă fulgerul peste el; și trăsnetul întrebând pe fiul, unde îți este tatăl pentru ca nu cumva fulgerul să cadă peste capul său! Ilie, Ilie, Elie, Elie, ce nume frumos în spațial cosmic, și-n cadrul familial, și care îl aduce în casa omului pe El, El, Domnul, ființă în inima omului!

(Continuarea în vol 2, partea a doua)

De același autor în ordinea apariției:

1. *Transfigurări*, poezii, Ed. Sus Arta, 1968 (vol. Samizdat).
2. *Zorlescu*, Ed. Almarom, 2005 (monografie de artă).
3. *Carmine*, poezii, Ed. Conphys, 2008.
4. *Caietul gri*, poezii, Ed. Conphys, 2008.
5. *Transfigurări*, poezii, Ed. Conphys, 2008.
6. *Oglinda*, roman open, Ed. Intol Press, 2011.
7. *Secolul XXI. Un cetăţean între milenii* - roman publicistic, Ed. Intol Press, 2011.
8. *Poezia, stare de veghe*, poezii, Ed. Intol Press, 2011
9. *Interferenţa Artelor. Critice. Arta plastică*, Ed. Intol-Press, 2011.
10. *Interferenţa Artelor. Critice. Literatura*, Ed. Intol-Press, 2011.
11. *Interferenţa Artelor. Critice. Muzica*, Ed. Intol-Press, 2011.
12. *Napoleon Bonaparte şi Apocalipsa secolului XXI,* roman, Ed. Intol Press, 2014.
13. *Spiritul 21 şi aforismele lui Brâncuşi,* roman, Ed Intol Press, 2014.
14. *Odiseea Sărutului*, poezii, Ed Intol Press, 2014.
15. *Vulturul de la Pietrari, roman,* Ed. Intol Press, 2015.
16. *Interviul Anului. Arhim. Veniamin Micle la 75 de ani*, Ed. Praxis şi Ed. Intol Press, 2015 (împreună cu Arhim. Veniamin Micle).
17. *Tiparul bisericesc la români*, roman publicistic, Ed. Praxis, 2016 (împreună cu Arhim. Veniamin Micle).
18. *Apocalipsa secolului XX. Oraşul de carton,* roman epistolar, Ed. Intol Press, 2021